

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

JEONG YOU
JEONG

IYI

EVLAT

Jeong You Jeong, 1966'da Hampyeong'da doğdu. Hemşirelik okuluna gitti ve beş yıl hemşire olarak, dokuz yıl da sağlık işleri dairesinde çalıştı. Hayatı boyunca yazar olmak istedi ve 35 yaşındayken mesleğini bırakarak yazmaya odaklandı. İlk romanı, Güney Kore'nin prestijli Segye Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. *İyi Evlat* ise ABD'de çoksatar listelerine girdi. Romanlarından ikisi filme uyarlandı.

İyi Evlat

İYİ EVLAT

Orjinal adı: Cone Givon

© 2016, Jeong You Jeong

Yazan: Jeong You Jeong

Korece aslından eviren: S. Göksel Türközü

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıŐtır.

1. baskı / Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8538-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin abuk

Kitap uygulama: Hülya AktaŐ

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnŐ. San. Tic. A.Ő.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İŞ Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İyi Evlat

Jeong You Jeong

Çeviren: S. Göksel Türközü

Öndeyiş

Güneş, gümüşü parılıyordu. Mayıs ayındaki ırmak geçidine benzeyen göğün altında bulut kümeleri su gibi akıyordu. Katolik kilisesinin iç avlusunu kuşatan ispirya çiçeklerinin arasında serçeler ötüyordu. Ağabeyimle birlikte vaftiz isimlerimizin yazıldığı mumları elimize alıp gül ağacı ile süslü kemerli kapıdan geçtik. İlahi korosunun kutlama şarkısına adımlarımızla eşlik ederek avludaki haçın altında hazırlanan sunağa doğru yan yana ilerledik.

Sevgili İsa.

Bütün hayatımı çok güzelleştiriyor.

Sevginin elleriyle.

Bütün hayatımı çok güzelleştiriyor.

Beyaz vaftiz entarisi giymiş kırmızı şapkalı erkek çocuklarla, ispirya çiçeği ile süslenmiş taç takmış beyaz elbiseli kız çocukları çiftler halinde ağabeyimle benim peşimizden geliyordu. Sunağın önünde ayakta duran başrahip ve yardımcısı, gelmemizi bekliyorlardı. Kutsanmış bir gündü. Katoliklikte kutsal ay olarak kabul edilen “Meryem Ana ayı”nın son pazar günüydü. Kilisenin iç avlusunda vaftiz töreninin yapıldığı sabahtı ve ilk *Missa* ayınınin başladığı andı. 9 yaşındaki ağabeyim ve 8 yaşındaki benle birlikte toplam 24 çocuk bu törenin başkahramanlarıydık.

Törene katılanlar oturdukları yerden ayağa kalkarak arkaya dönmüş, gelişimizi izliyordu. Ağabeyimle ikimizin vaftiz babası olan dedem, en ön sırada bize bakarak gülümsüyordu. Annem ve babamın bakışları vaftiz töreninde başkahrâmanların lideri olan ağabeyimin adımlarını tek tek takip ediyordu. Arada bir annem bana bakıyordu ama ne kadar heyecanlandığımı, elimdeki mumun ateşinin ne kadar titrediğini fark edememişti. Bakışları zaten gayet ilgisizce bana yöneliyor ve hemen ardından ağabeyime dönüyordu.

Önceki günden beri biraz rahatsızdım. Tuhaf şekilde üşüyordum, başım ağrıyordu ve sabaha kadar kâbus görmüştüm. Sabahleyin boğazım o kadar şişmişti ki bir yudum su bile içmekte zorlanmıştım. Kiliseye giderken arabada ateşim çıkmaya başlamıştı. Kronik rahatsızlığım bademcik iltihabının belirtilerine benziyordu ama anneme söylemedim. Açıkçası çaresizce sağlam bir ifade takınmak için gayret gösteriyordum. Yani hastalandığımı fark edilirse bir kazancım olmazdı. Zira anladıkları an, annem zorla arabayı döndürerek doğru hastaneye giderdi. Ondan sonra olacakları, defalarca yaşadığım tecrübelerimden gayet iyi tahmin edebiliyordum. Ya kanımı ahlrlar, ya göğüs röntgeni çekerler, ya iğne vururlar. En kötü durumda saatlerce, içinde ateş düşürücü olan serumu takmak zorunda kalırdım. Vaftiz töreni, ben olsam da olmasam da planlandığı gibi devam ederdi. Bu da benim bir sene daha din dersi alıp bir sonraki vaftiz törenine katılmak zorunda kalmam anlamına gelirdi. Ayrıca din dersi alma, İncil'i deftere yazarak okuma, sabah erkenden yapılan ibadetlere katılma ve neticede sınava girme gibi altı ay sürecek zorlu yolculuğa yeniden başlamak demektir. Bununla kalsa iyi. Zar zor elde ettiğim, grup lideri ağabeyimin eşi olma görevini de başka birine devretmek zorunda kalırdım. Hedefime çok az kalmıştı ve zor aşamalarını geçirerek ağabeyimle aynı seviyede sınavdan başarılı olmuşken, bu kadar basit bir bademcik iltihabının pabuç bacaklaştığını yani.

Olağandışı belirtiler, tören alanına girmemizden hemen sonra ortaya çıkmaya başladı. Birkaç adım atamadan aniden bir üşüme geldi ve daha yolu yarılamadan bütün vücudum titremeye başladı. Sunağa üç dört adım kala bacaklarımın dermanı kesildi. Sağa sola yalpalayıp uzun entarinin eteğine bastığımdan sanki hemen düşecekmişim gibi belim büküldü. Eğer ağabeyim hızlıca dirseğimden tutmasaydı, belki de alnımı yere küt diye çarparak düşerdim.

“Neyin var?”

Ağabeyim sadece dudağını hareket ettirerek sessizce sordu. Cevap vermek yerine doğrulup yürümeye devam ettim. Derken bakışlarım ailemin olduğu tarafa yöneldi. Şaşkınlıkla açılmış gözlerle annem beni izliyordu. Ağabeyimin sorduğunu gözleriyle soruyordu. Neyin var?

Ben bakışlarımı aşağı indirerek kafamı sağa sola salladım. “Anneciğim, mutlaka ilk kutsal ekmekle şarabı almak zorunda değilsin diye söz verersen, şu an hemen yere yığılmak istiyorum” diyemezdim zaten. Demem mümkün olsaydı bile geç kalmıştım. Çünkü biz çoktan sunağın önüne kadar gelmiştik. Başrahip bize doğru elini uzattı. İlk önce ağabeyim mu mu uzattı.

“Yumin HAN, Mikail.”

Başrahip, ağabeyimin verdiği mumu alıp sunağın altına koydu. Ben de mumu uzattım.

“Yucin HAN, Noel.”

Başrahip, titreyen elimi avcuyla sarmaladıktan sonra mu mu aldı. Bakışları gözlerimi kontrol ediyordu. Tıpkı bir şeyden korkan bir köpek yavrusunu teselli eden bakışlarla. Sakin ol oğlum, gerilmene gerek yok.

Yanaklarım sanki iğne batırılıyor gibi acıyor, cildim iki ucundan çekiliyor gibiydi. Ben arkamı dönerek belirlenen yere gidip ağabeyimin yanında durdum. Ardından ikinci çift başrahibe mumlarımı uzattım. Sonrasında on giftin daha ay-

nı şeyi yapmasını beklemek beni çıldırtacak kadar sıkıcı ve uzundu. Ayın son derece yavaş ilerliyordu. Yazın tam ortasında sımsıcak güneşin altında sekiz şeritli otobandan geçen bir kurbağa yavrusu gibiydim. Biraz ilerleyip arkama bakınca aynı yer, biraz ilerleyip arkama baksam da aynı yer. Serçe ötüşleri bir uzaklaşıyor bir kulağımın dibine geliyordu ve bu defalarca devam etti.

“Musa Peygamber halka dedi ki: ‘Sizler benim bu sözümü yüreğinize ve zihninize kazıyın ve elinize nişane olarak bağlayıp alnınıza levha olarak yapıştırın...’”

Birden kafamı kaldırıp baktığımda başkahramanların “aile temsilcisi” olan babam, kürsüye çıkmış İncil’den 1. Okuma’yı okuyordu. Normalde ağır ve tok çıkan sesi bu sefer sık sık titriyor ve çatlıyordu. Geniş ve gösterişli omuzları tıpkı bir robot gibi gerilmişti. Yanağında kalan tıraş izi, sanki morarmış gibi duruyordu. Ben başımı çevirip koridorun karşısındaki aile sıralarına baktım. Annem de sanki sürekli bana bakıyormuş gibi hemen bakışıma karşılık verdi. Tek kelime etsem, anında koşarak yanıma gelecek gibi bir ifadesi vardı. Az önce düşeyazmamın sebebinin sakarlıktan değil de, durumumun iyi olmadığından kaynaklandığını fark etmiş gibiydi. Belki de yanaklarım başımdaki şapka gibi kızarmıştı. Yahut bosbol entarinin içinde tir tir titreyen bedenimi herkesten önce fark etmişti.

“Ey cemaat, bakın ben bugün sizin önünüze hem kutsanmayı hem de laneti sunuyorum. Ben... size emrediyorum ki...”

Kutsal kitabı okuyan babamın sesi kulağımda tık tık kesiliyordu. Hafızam da bir gidip bir geliyordu. Zaman bile kopuk kopuk, kayboluyordu. Serçenin sesi sırtımın arkasından hızlıca uzaklaştı.

“Ne yapıyorsun? Uyuyor musun yoksa?”

Ağabeyimin sesiyle kendime geldim. Gözlerimi açınca,

elinde kutsal ekmek ve şarap kadehiyle sunağın önünde duran başrahip ile yardımcısını gördüm. Tam ayağa kalkıp ilerlemem gerektiğini düşünürken bir baktım ki zaten oraya gelmişim. Başrahibin eli, kurumuş bir dal gibi siyah, uzun ve bükülmüştü. Parmaklarının ucunda da şaraba bandırılmış kutsal ekmek dolunay gibi asılıydı.

“İsa Peygamber’in bedeni.”

Âmin. Ağabeyim dilini uzatıp kutsal ekmeği aldı. Ben de başımı kaldırdım fakat ağzım açılmadı. Boğazım alev alev yanıyordu. Hem derim hem gözlerim tutuşmuş gibiydi. Görüş açımda bulanık bir toz bulutu girdap oluşturdu ve nesneler acayip şekilde değişti. İsa Peygamber’in çarmıha gerildiği haç tersine döndü, sunak başımın üzerine havalandı ve iç avluyu kaplayan ispirya çiçekleri bile sırf kemikten ibaret insan parmakları gibi göründü. Ayaklarımın yavaşça yukarı doğru havalandığını hissettim. Sonunda bu dünya tersine dönmüştü. Hâkim olamadığım bedenim hızla yere yığıldı.

“Yucin!!”

Annemin attığı keskin çığlık, delik açarcasına sersemlemiş kafamın içinde cınladı.

“Gözlerini aç Yucin! Aç gözünü!”

Kapalı gözkapaklarımı zorla kaldırdım. İncecik açılan gözlerimin önünde korkudan kireç kesilmiş annemin yüzü vardı.

“Yucin, bir yerin ağrıyor mu?”

Ben annemin kollarında, sunağın önünde uzanmış yatıyordum. Yaşadığı şokla annemin kocaman açılan gözbebekleri, yüzümün üzerinde titriyordu. Üşüyorum, demek istemiştim ama dudaklarımı hareket ettiremiyordum.

“Güneş mi çarptı acaba? Ambulans çağıralım mı?”

Kaya gibi iri ve siyah bir gölge, başımın üzerine yaklaşarak endişeli sesle sordu. Arkasından ışık vurduğu için yüzünü göremedim ama babam olduğunu düşündüm. Annem “Hemen!” diye bağırırken, gözlerim keskinlikle babam olmalıydı.

Onun yanında duran incecik gölge ise herhalde ağabeyimdi. Ağabeyimin omuzlarının arkasından görünen siyah bulutlar ovada yakılmış ateş gibi hızla yayılıyordu. Çok uzaklardan serçenin cik cik ötüşü duyuluyordu. Kararmaya başlayan gökyüzünün ortasında güneş kıpkırmızı yanıyordu.

Karanlığın içinden çağrı

Kan kokusu beni uyandırdı. Yalnız burnumun değil, sanki bütün bedenimin soğurduğu bir koku. Titreşim borusundan geçen bir sesmişçesine içimde sürekli yankılanarak büyüyen bir kokuydu. Gözlerimin önünde ise acayip çizimler geçip gitmekteydi. Sokak lambasının sisin içinde uzayan puslu sarı ışığı, ayağımın altında girdap oluşturarak akan nehir, yağmurdan ıslanmış yolun üstünde yuvarlanan koyu kırmızı şemsiye, rüzgârda kanat çırpın, naylon inşaat alanı perdesi... Başımın üzerinde bir yerlerde telaffuzu anlaşılmayan bir adamın şarkısı çalmaktaydı.

Yağmur altındaki unutulmaz kadın
O kadını unutamıyorum...

Neler olduğunu idrak etmem öyle uzun sürmedi. Neler olacağını tahmin etmek için dâhiyane bir hayal gücü de gerekmezdi. Bu, gerçek değildi. Elbette bir rüyadan artakalan bir hayal de değildi. Beynimin vücuduma yolladığı bir işaretti. Hareket etme, uzan ve öyle kal. Çünkü artık cezayı çekmelisin. Nöbet önleyici ilacı kafana göre kesmenin cezasını...

“İlacı kesmek”, çölden farklı olmayan hayatıma kendi iradesiyle düşen bir yağmurdur. Her defasında böyle olmasa da, yağmurun bedeli olarak nöbet denilen fırtınanın ceremesini çekmelisin. Şu an idrakine vardığım bu oluşumlar, fırtınanın

yaklaştığını bildiren habercilerdi. “Nöbet belirtileri” şeklinde ifade edilen karman çorman göz aldanmaları.

Fırtınadan kaçabileceğim liman tarzı bir şey yok. Varışı beklemek dışında yapabileceğim bir şey de. Fırtına vakitle-ri kasvetli anlardır ve savunmasız halde derin bir karanlı-ğın içine düşerim. Bugüne kadarki tecrübelerime baktığı-mda aşamaları dahi hatırlayamıyorum. Bilincim kendiliğinden açılana kadar upuzun, derin bir uykuya dalarım. Nöbetin her bir aşaması amelelikten farksızdır. Basit ve şiddetli olması açısından. Güç tüketimi ve yorgunluk da cabası. Sonucu tah-min edilerek yenilen bir halt dersek kendim edip kendim bu-luyorum. Bu sonuca razı gelip de tekrar tekrar aynı şekilde hareket etmem ise bağımlılık.

İlaç bağımlılarının büyük çoğunluğu halüsinasyonlardan kaçayım diye ilaç kullanır. Bende ise tam tersi. Halüsinasyon görme niyetindeysen ilacı kesmelisin. Kestikten bir süre son-ra büyülü kapılar ardına kadar açılır ve ilacın yan etkisi olan baş ağrısı ve kulak çınlamaları yok olur. Beş duyu organı da neredeyse meme uçlarımı kopartacak kadar hassaslaşır. Ko-ku alma duyusu bir köpeğinki gibi keskinleşir. Baş ise hiç ol-madığı kadar hızlı döner. Düşünmek yerine hislerle dünya-yı okur ve kendi yaşamına kendinin hükmettiğini hisseder, herkes gözüne kolay lokma görünür. İnsanları kontrol edebi-lirim...

Elbet ufacık bir şikâyetim var. Annemle teyzemin şimdi-ye kadar benim “kolay lokma” bölgeme girmemiş olmaları. Hayatım, bu iki kadının yere serip oturduğu bir minderden farklı değil. Nefes almamı engelleyen o kıçlarını kaldırmaları talebim ise yerine ulaşmıyor. Eğer nöbet geçirdiğimi annem görseydi, belki de şöyle bir olay gerçekleşirdi.

Kendime gelir gelmez annem beni tutar ve teyzeme götü-rür. Hem aile hekimimiz, hem meşhur akıl hastalıkları uz-manı hem de Üsküdar Çorak Hastanesi başhekimimi teyzem,

gözümün içine bakıp benden anlamlı bir şeyler duyana kadar nazik bir ses tonu ile teker teker sorar. Niye ilacı kestin? Dürüstçe söylersen yardımcı olabilirim. Dürüst ol. “Dürüstlük” benim iyi yönüm değil. Elde etmek istediğim bir değer de değil. Benim sevdiğim pratiklik ve elbette ona uygun cevabı vereceğim. Nasıl olduysa ilacı içmeyi unuttum, unuttuktan bir sonraki gün yine unuttum, hazır unutmuşken şimdiye kadar hep unuttum işte. Öylece oturduğu yerden dünyayı kurtaran teyzem, “Bağımlılık yapan ilaca son verilmesi” gerektiğine kanaat getirir. Komutan annem ise her gün her öğün gözünün önünde ilacını iç diye emreder. O geçmiş, “keyfimin yerinde olduğu birkaç gün”ün bedelinin nasıl bir şey olduğunu tekrar tekrar gözden geçirtir. Bu haltı yediğim sürece asla onun kanatlarından kurtulamayacağımı kafamın içine sokar.

“Yucin.”

Ansızın, gözlerimi açmadan önce işittiğim annemin sesi aklıma geldi. Rüyamın içinde esen bir rüzgâr gibi alçak olmasına rağmen bileğimden tutarmışçasına net bir çağrıydı. Uyanık olduğum şu anda anneme dair bir iz bile saptayamıyorum. Etraf öylesine sessiz ki neredeyse kulağım sağır olacak. Odanın karanlık olduğuna bakılırsa sanırım daha gün ağarmamış. Saat henüz 5.30 olmadıysa, annem muhtemelen uyuyordur. Eğer öyleyse kendini önceden belli eden nöbet, annemden habersiz başlayıp bitmiş olabilir. Tam da dün gece olduğu gibi.

Gece yarısı civarı olduğunu hatırlıyorum. Dalgakıranın oradaki yaya geçidinin civarında derin derin nefes almakta olduğumu. Gundo Ada Parkı içinde Samanyolu Gözlem Kulesi’ne kadar tam gaz koşmuş ve geri dönmekteydim. Genelde söylendiği şekliyle “Ani Hareket Rahatsızlığı”, kendi tarzımda söyleyecek olursam, enerji fazlalığından kaslarım arabanın motoru gibi her harekete geçtiğinde evden fırlayarak çıkmama sebep olan “landürme” idi. Dün gece gibi, bazen

gece yarısında da koştüğüm kısma “kudurmak” nitelemesini yapsam yeridir.

Gece yarısı dalgakıran yolu hep olduğu gibi bomboştu. Ya-ya geçidinin yanındaki “Yong Hoddog” (içi şekerli bazlama) dükkânı da kapanmıştı. Dalgakıranın altındaki iskele karanlığa gömülmüş, uçak pistine benzeyen altı şeritli caddeyi ise yoğun sis kaplamıştı. Deniz kıyısındaki bir şehrin kış gecesine yakışır şekilde rüzgâr sert ve keskindi. Yaz ortasında olmadığımız halde sağanağa yakın yağmur yağıyordu. İlla bir tanımlama yapmak gerekirse “kötü” denilecek bir havaydı ama bedenim güneş ışığına binmiş hava kadar hafifti. Eve pır pır uçarak gidebilirim diye düşünecek kadar keyfim yerindeydi. Rüzgârla gelen kan kokusu da olmasaydı mükemmel olacaktı gerçi.

Hem deniz hem de demir hissi veren bir yanık kokusuydu. Yüze vuran rüzgâr gibi doğrudan gelen bir kokuydu. Şimdi ki kadar şiddetli olmasa da nöbet uyarı sinyali olarak yeterli seviyedeydi. Karşıda duran, son Ansan otobüsünden inen kadın bana doğru gelmekteydi. Şemsiyesini açıp rüzgârı arkasına alarak penguen gibi, paytak paytak. Gerçeği söylemek gerekirse eve kadar uçarak gitmeliydim. Hiç tanımadığım bir kadına kavrulmuş ahtapot gibi yerde kıvranışımı göstermek istemiyordum.

Bundan sonra bende film koptu. Odama girer girmez kıyafetlerimi dahi çıkarmadan yatağa yattığımı tahmin edebilirim. Muhtemelen hayatımın üçüncü nöbetini geçirip horlaya horlaya uyumuşumdur. Bundan önceki nöbetten farkı ise, uyanır uyanmaz ikinci nöbetin haberli gelmesiydi. Kokunun yoğunluğu ve durumu da bundan öncekinden farklı bir boyuttaydı. Dumanın içinde yatmak gibi, cildim iğne batırır-casına acıyor, burnum acıdan yanıyor, kafam dumanlanıyordu. Tekrar gelecek nöbetin her zamankinden daha da şiddetli olacağını tahmin ettiğim belirdi.

“Şiddet”le ilgili bir huzursuzluk duymuyordum. Çiseleyen yağmur da, sağanak yağmur da insanı ıslatır. Nasıl olsa kaçarı yoktu ve bu yüzden bir an evvel gelip geçmesini istedim. Annem uyanmadan önce çabucak nöbeti atlatmak için.

Hazırlandım ve bekler pozisyonunda gözlerimi kapadım. Nöbet esnasında nefesim kesilmesin diye başımı yan yatırdım. Vücudumu serbest bırakıp derin bir nefes aldım. Büzüşüp kıvrılan bedenime acıyarak içimden saymaya başladım. Bir, iki... beş dediğimde komodinin üstündeki kablosuz telefon çalmaya başladı. O kadar beklenmedik ve yüksek sesle çalıyordu ki kulak zarım patlayacak sandım. Alt katta, salondaki telefon da aynı anda çalınca bütün vücudum zangırdadı. Benim gibi şaşkınlıkla gözlerini açacak olan annemi düşününce sinirlerim tepeme fırladı. Tanrı aşkına bu saatte kim bu cahil?..

Telefonun sesi kesildi. Bayrak devralmış gibi bu sefer de salondaki çalar saat çaldı. Bir kez. Saat gecenin biri değildir herhalde. Bir kez çalan çalar saatin sesi, özel bir durum yoksa uyandıktan hemen sonra duyduğum dünyanın ilk sesi olurdu. Profesyonel yüzücülüğe başladığım ilkokul zamanından beri edindiğim bir alışkanlıktı. Saat kaçta uykuya dalarsam dalayım, sabah idmanından bir saat önce gözlerimi açmalıydım. Bu yüzden şimdi gece değil sabah beş buçuktu. Annem yatak odasındaki piyanonun başında oturuyor olmalı. Çünkü bu saatler onun, annelerin annesi Meryem Ana’ya “Kutsal Meryem” şarkısını üç kez adadığı zamandı.

Yüce Meryem,
Huzurla dolu,
Meryem, huzurla dolu,
Meryem, huzurla dolu.
Yüce, yüce Tanrı
Senin Tanrım.

Kadınlar arasında en kutsalı,
 Ve kutsallık,
 Kutsallık, senin rahmin,
 Rahminde ise, İsa.
 Yüce Meryem.

Dua bittikten sonra annemin banyoya girip duş alacağını düşünerek alt kata kulak kabarttım. Sandalye çekme sesi ya da su sesi gibi bir ses duyar mıyım, diye. Kulağıma gelen ses, bangır bangır çalan telefonun sesiydi. Bu, benim cep telefonunun sesiydi. Ev telefonuyla cebin çalma sırasına bakılırsa evi arayan da beni aramış olabilir diye düşündüm.

Elimi başımın üzerinden kaldırarak yastığın etrafını yokladım. Hatırladığım kadarıyla telefon orada olmalıydı ama bulamadım. Acaba masanın üzerine mi bırakmıştım ya da banyoda... Aklımdan telefonu nereye koyduğum düşüncesi geçerken sesi kesildi. Bir müddet sonra ev telefonu yeniden çalmaya başladı. Neredeyse zıplıyormuş gibi başımı kaldırıp aceleyle ahizeyi kaptım. "Alo" der demez aşınâ olduğum ses sordu:

"Hâlâ uyuyor musun?"

Hecin'di. Sanki başka birinden telefon bekliyormuş gibi neşem kaçmıştı. Tabii ya, böyle sabahın köründe beni arayan alt katta, girişteki odanın sahibinden başka kim olabilirdi ki?

"Uyandım" diye cevap verdim.

"Annem ne yapıyor?"

Aradığı saat kadar saçma bir soruydu. Film şirketindeki-lerle buluşacağını söylediği için eve gelip gelmediğini teyit için sordum.

"Sen şimdi evde değil misin?"

"Afyonun daha patlamadı mı oğlum? Eğer evde olsam ev telefonunu neden arayayım? Daha Sanğam Mahallesi'ndeyim."

Dışarıda gecelerimin sebebi şöyleydi. Geçtiğimiz yaz

Hecin'in ekibinde görev aldığı, *Özel Ders* isimli filmin yönetmeni yeni bir iş vermiş, iş sözleşmesinin imzalanmasını kutlamak için meyhanede biraz *maggolli* içmişlerdi. Gündüz çektiği bir altmışıncı doğum günü partisi videolarını düzenlemesi gerektiği için üniversiteden bir üst devresinin stüdyosuna gitmiş, fakat stüdyo oldukça sıcak olduğundan uyuyakalmış.

"Demin uyandım ve gece yarısı annemin telefon ettiğini gördüm. Bu yüzden aradım. Uyuması gereken saatte araması biraz tuhaf geldi..." dedi.

"Bu saatte herkes uyanmıştır diye düşündüm ama kimse nin telefona cevap vermemesini daha tuhaf buldum" diye ekledi. "Evde herhangi bir sorun yok, değil mi?"

Aniden elimi gözümün hizasına kaldırdım. Geç fark ettiğim şey; elimin tamamına hem sert hem de yapış yapış bir şey bulaşmıştı. Hakikaten de göz, burun ve ağız, bu beş deliğin birlikte yaşadığı mahalleye de "bir şey" bulaşıp kurumuşt u. Dokunmasam da anlayabileceğim, akrabalarımız arasında en fazla mürekkep yalamış teyzemin deyişiyle söylersem, dokunma duyusunun dürtüsü olmadan da hissedilen belirgin yabancı maddeydi.

"Ne olabilir ki?"

İsteksizce karşılık vererek elimi saçlarıma götürdüm. Aynı hissi veren "bir şey" saçlarıma da bulaşmış, sertçe katılaşmıştı.

"Öyle mi? İyi de o zaman neden telefona bakmıyor? Hadi ev telefonunu duymadı diyelim, cep telefonunu da mı duymaz insan?" diye sordu Hecin.

"Dua ediyor olmalı. Ya da banyoda veya terastadır, iş yaparken telefonun sesini duymamıştır belki."

Sırayla göğsümü, karnımı, bacaklarımı yokladım. Dün gece dışarı çıkarken giydiklerim hâlâ üzerimdeydi fakat kıyafetlerin elimde bıraktığı his çok farklıydı. Pamuk gibi yumu-

şak olması gereken kazağım tıpkı üç ay on gün sıcak güneş-te kuruyup büzüşen bir yer bezi gibi sertleşmişti. Pantolo-num henüz tabaklanmamış sığır derisi kadar sertti. Bir aya-ğımı kaldırarak uzanıp çorabama dokundum. Kazağın bırak-tığı hisle benzerdi.

“Öyle mi ki?”

Hecin kendi kendine konuşurmuş gibi sordu. O an başını salladığını gözümde canlandırabiliyordum.

“Gerçekten hiçbir şey yok, değil mi?”

Hecin emin olmak için bir kez daha sordu. Sinirlerim bo-zulduğundan kafamı salladım. Ne olabilir ki; şu gördüğüm halimin, çamur batağına pat diye düşüp çıkmış gibi olmamın dışında.

“O kadar endişe ediyorsan az sonra annemi tekrar ara is-tersen.”

“Gerek yok, birazdan eve geleceğim zaten.”

“Şimdi mi geliyorsun?”

Sorup düşündüm. Gece vakti çamura bulanmama sebep ne olabilirdi ki? Hızla eve gelirken bir yerlerde düşüp kalmış mıydım? Hatırlamıyordum. Eğer öyleyse bile çamurun bula-şabileceği bir yer yoktu. Mahalle içindeki site inşaat alanı ci-varından dolanıp geldiysem bilemem ama. Yahut sitenin çi-çek tarhında koşarken kayıp düşmediysem.

“Duş alıp çıkacağım. En geç 9 gibi evde olurum.”

Hecin telefonu kapattı. Ben doğrulup oturdum. Telefonu komodine bırakıp yatağın başucundaki duvarda asılı kuman-da tutucusundan lamba kumandasını aldım. Açma-kapama düğmesine basınca başımın üstündeki LED lambasının be-yaz ışığı yandı. Kulağımın içinde annemin çığlığı yankılandı.

“Yucin!”

Odanın içinde göz gezdirdiğim an nefesim boğazımda takı-lı kaldı. Bir tas tükürük hızla bronşlarımdan aşağı indi. Tü-kürüğüm genizime kağıt gibi içimdeki kuruluksu anıksürdüm. Göğsü-

mü yumrukladım ve gözümünden yaşlar gelirken yatağa devrildim.

Profesyonel yüzücülük yaptığım dönem, bir yüzme yarışmasında 1.500 metrede altın madalya kazanmamın hemen ardında bir gazeteci “Güçlü yönün ne?” diye sormuştu. Ben annemin öğrettiği gibi mütevazı bir cevap vermiştim. Nispeten istikrarlı nefes, diye. Aynı soru karşısında antrenörüm daha az bir tevazu ile “Şimdiye kadar çalıştırdığım yüzücülerden en olağanüstü akciğerlere sahip olan o” demişti. Bu dünyada o olağanüstü göğüs boşluğumun üzerine oturarak nefesimi kesebilecek yalnızca iki kadın vardı. Boğazımda bir torpil patlamadığı sürece nefesimde bir düzensizlik olmazdı. İşte bunun aynısı, annemle teyzem güçlerini birleştirerek boğazıma bir torpil ateşlerlerse mümkün olabilecek olay, odanın içinde göz gezdirirken meydana geldi.

Gümüş renkli mermer kaplı zemin, düzensiz kan lekeleri ve kanlı ayak izleriyle doluydu. Ayak izleri odanın kapısından başlıyor, odada bir tur attıktan sonra yatağın ayakucunda noktalanıyor gibiydi. Ayağın sahibi geri adım atmadıysa “başlangıç öncesi” kapının dışında gerçekleşmiş olmalı. Yatağa da kan bulaştığı için örtü, yorgan, yastık ayırt etmeden, vücudumun değdiği her yer tamamen kırmızıydı. Geç de olsa başımı eğip vücuduma baktım. Siyah kazak, eşofman altı ve çoraplarıma varıncaya kadar çorbası yapılan kan pıhtısı *sonci* bulaşmış gibi yapış yapış olmuştu. Uykudan uyandıran kan kokusu, nöbet sinyali değildi. Gerçek kan kokusuydu.

Afallamıştım, kafam karışmıştı. Şu ayak izlerinin sahibi ben miyim? Tanrı aşkına odanın dışında nasıl bir olay olmuştu da her yer kana bulanmıştı? Nöbet falan mı geçirmiştim? Nöbet çok şiddetli olduğundan dilimi falan mı ısırmıştım? Tüm bedenime bulaşacak kadar... Şayet öyleyse burası benim odam değil, öte dünya olmalıydı. Ben nöbet geçirirken bana çok acıyan bir kışkırtıcıya neşeyi veren bir tas domuz ka-

nı boca etmiş desem daha anlaşılır olurdu. Yahut nöbet esnasında savunmasız haldeyken bıçaklanmışım. Demin bahsettim, bana acıyan o herif tarafından. Gerçi, vücudumun herhangi bir yerinde bir acı hissetmediğimden hiç de öyle görünmüyordu.

Kapının ardında “bir olay” gerçekleşirken acaba annem neredeydi? Benimle karşılaşma ihtimali o kadar yüksek değildi. Hayır, hemen hemen hiç yoktu. Annem kuralcıdır. Yemek, tuvalet alışkanlığı, spor ve bunların dışında birçok işinde kuralı vardır ve kurallara göre hareket eder. Uyku düzeni de bu birçok kurala dahildir. Özel durumlar hariç, gece 9 olunca teyzemin reçete ettiği uyku ilacını içip uyur. Benim o saatten önce evde olmam gerekir. Çünkü annemin kurallarını ihlal ettiği yegâne “özel durum” benim saat 9’dan daha geç saatte eve dönüşüm olur.

Bu kural ailenin bir ferdi olduğu halde Hecin için geçerli değildi. Anneme göre bu ayrımcılığın sebebi ise şudur: Hecin’in gece geç saatlerde yolda nöbet geçirme kaygısı yok.

Bu durum gücüme gitmiyor değildi, razı olup kabul etmekten başka çaremin olmadığı bir sebepti. Çünkü insanların önünde, kavrulmuş bir kalamara dönmek ya da metro beklerken raylara düşmek yahut yolun ortasında debelenirken geçen arabaların altında kalıp ölmekten daha iyiydi. Karanlığa susamış biri gibi ara sıra mahallede koşmam da bu sebeptendi. Her dışarı çıkışımda bir hırsız gibi çatı katındaki kapıyı kullanmam da aynı şekilde.

Dün gece de işte bu kalıbın dışına çıkmamışım. Okul arkadaşlarının düzenlediği Öğretmenlere Teşekkür Yemeği bitmeden çıkıp eve vardığımda saat 8.55’ti. Normalde ağzıma sürmeyeceğim içkiden, üstelik bira ve *socu* karışımından üç-dört bardak içmiş ve kızaran yüzümü serinletmek niyetiyle otobüs durağından eve kadar yağmurda yürümüştüm. Bu sayede içimin hararetini gitmişim ana-hâbâ çakıncıyıftım. Yok ha-

yır, belki de çakırkeyifliğin ötesinde sarhoştum. Giriş kapısındaki otomatik kilidin sürgülü kapağını yukarı çekip şifreyi girdikten sonra kapağı indirmeyi, kapının bu şekilde açıldığını unuttuğuma bakılırsa... Bu sebeple iki elimi pantolonun ceplerine sokup sorunlu otomatik kilide kötü kötü bakarak en az 20 dakika boyunca kapıyla çaresizce bir mücadeleye girmiştım. Bu arada montumun cebinden dört-beş defa cep telefonumun mesaj sesi geldi. Annemin gönderdiği mesajlar olduğuna adım gibi emindim. Mesajların içeriğini de ayrıntılarıyla tahmin etmem mümkündü.

“Yola çıktın mı?”

“Yaklaştın mı?”

“Ne zaman varırsın?”

“Yağmur yağdığı için yürüme. Seni almaya otobüs durağına gelirim.”

Tam beklediğim gibi, son mesaj sesinden 5 saniye sonra kapı açıldı. Beysbol şapkası, beyaz kazak, kahverengi hırka, dar paça pantolon, beyaz spor ayakkabıları. Markete giderken bile zarif olmayı beceren annem, elinde arabanın anahtarıyla karşımda duruyordu. Ben dudaklarımı büzüp ayaklarımın ucuna baktım. Doğru cevabı tutturduğu halde insan bir moral bozukluğu yaşar ya. Aniden bağırarak istedim. Aman, biraz...

“Ne zaman geldin?”

Annem kapıyı yarım açıp stoperle sabitledikten sonra eşikte dikildi. Bu hareketi beni öyle kolay içeri almayacağı anlamına geliyordu. Ben cebimdeki elime göz ucuyla bakarak saati kontrol ettim. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu.

“Az önce gelmesine geldim de...”

Konuşmaya başlayıp bir an duraksadım. Ayağımın altında sanki yuvarlak bir çukur kazılıyordu. Giriş kapısı, bir hamilenin karnı gibi yusuvarlak şişmekteydi. Başımı kaldırıncaya omurgam sallandı. Başım içki fıçısı gibi eğildi. Yüzüm ya-

nyormuş gibi ateş basmıştı. Muhtemelen iyi olgunlaşmış bir domates gibi kızarmıştı. Bu halimi annem fark etmesin diye yüzümü saklayarak sadece gözlerimi ona doğru çevirdim. Dünyadaki en tehlikeli şeyayı çevirir gibi dikkatle, yavaşça. Annemle göz göze gelince telaşla ilave ettim.

“Kapı açılmadığı için giremedim.”

Annem kapı kilidine göz ucuyla bakıp sürgülü kapağı tak diye indirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. Göz kamaştırıcı bir ustalıklarla yedi basamaklı şifreyi girdi. Kapı kilidi bip sesiyle açıldı. Sonra bakışları yine bana döndü. Sorun neydi?

“Aaa, demek...”

Kilitte bir sorun olmadığını anladım anlamında başımı salladım. Islak başımdan birkaç damla pıt diye düştü. Bir damla kaşlarımın arasından geçip burnumun ucunda asılı kaldı. Üfleyerek damlayı düşürünce annemin bakışlarının alnıma sabitlenmiş olduğunu gördüm. Daha net söylersem, alnımın tam ortasındaki tırnak büyüklüğündeki yaraya bakıyordu. Ağzımı ne zaman açsam söylediğim yalanın sanki orada uydurulduğuna inanıyormuş gibi.

“İçtin mi sen?”

Annem sordu. Çıkmazda bırakan bir soruydu. Teyzeme göre alkol, güçlü bir nöbet tetikleyiciydi. Annemin Kuralları’nın ilk maddesi içki yasağıydı.

“Birazcık. Çok az.”

Elimle “şu kadarcık” işareti yaptım. Annemin bakışları az da olsa yumuşamadı. Alnımdaki yara hâlâ kuş gagalıyormuş gibi acıyordu. Durumu iyileştirebilir miyim diyerek bir çift söz daha ekledim.

“Tek bir bardak bira.”

Annem bir kez göz kırptı. “Aa, demek öyle mi ha?” dercesine.

“Ben içmek istemedim ama profesör ısrar edince...”

Bahane uydururken huzursuzlandım ve sustum. 26 yaşım da birkaç bardak içtim diye annemden azar almak inanılır

gibi değildi. Tüm suç giriş kapısındaydı. Asıl planladığım gibi olsaydı, gizlice kapıyı açıp içeri girdikten sonra ikinci kata koşarak merdivenin başında “Ben geldim!” diye bağırması olurdu. Bu planı uygulayabilseydim ne denetime maruz kalır, ne annem beni tutuklamaya gelir ne de içki içtiğim açığa çıkardı. Dizlerimin bağı çözüldü ve birden sol dizim büküldü. Bunu takiben tüm vücudum sarsılarak sola doğru eğildi.

“Yucin.”

Annem telaşla bağırarak dirseğimi yakaladı. Başımı salladım. Ben iyiyim. Sarhoş değilim. Gerçekten tek bir bardak içtim.

“İçeride konuşalım.”

İçeri girmek istesem de konuşmak istemiyordum. Dirseğimi annemin elinden kurtardım. Bu sefer sağ bacağım büküldü ve anneme doğru düşecek gibi oldum. Düşmüşken dinlenip kalkayım dedikleri gibi, devrilirken annemin omzuna sımsıkı sarıldım. Annem hah diye derin bir nefes aldı. Küçük ve ince bedeni bir anda dikleşti. Daha önce hiç yapmadığım bu hareket karşısında biraz şaşırılmış gibiydi. Ya duygulandığından, ya garipsediğinden yahut başka bir sebepten. Kollarımı daha da sıktım. Biz “konuşma” falan yapmayalım. Konuşsak da sonuçta bir tek çenemiz yorulacak. Zaten çoktan içmişim.

“Sen neden böylesin?”

Annem kollarımdan kurtularak sordu. Bedenini çeker çekmez duygularını kontrol altına almaya çalıştığını hissettim. Kontrolünü kazanır kazanmaz her zamanki sakinliğine geri döndü. Duygularımı açabileceğimi düşünürken onun bu soğukluğu yüzünden hevesim kursağımda kaldı. Hâlâ havada duran kolumu indirip kapıdan içeri doğru adım attım. Ayak kabımı çıkarırken arkamdan annem sordu.

“Dışarda bir şey mi oldu?”

Arkama dönmeden başımı aşağıya salladım. Sa-

lona girdikten sonra usulca çenemi sallayarak iyi geceler selamı verdim.

“İyi uykular.”

Bir tuhaflık mı hissetti bilmem. Annem beni tutmadı. Sadece “İkinci kata kadar götüreyim mi?” diye sordu. Gerek yok dercesine bir kez daha başımı salladım. Acele etmeden öyle çok da yavaş olmayan adımlarla ikinci katın merdivenlerini çıktım. Odama girer girmez üzerimdekilerin hepsini çıkarıp fırlattığımı hatırlıyorum. Duş muş almadan yatağa uzandığımı da. Sonra annemin yatak odasına girip kapısını kapatışını. Kapının sesini duyar duymaz tamamen ayıldığımı da. Ondan sonra ne yaptım ki? Tavana boş boş bakarak zaman geçirmiş olmalıyım. Yaklaşık 40 dakika sonra kudurma hastalığım tuttuğu için çatı katının demir kapısından çıkana kadar.

“Demin kalkıp telefonu kontrol ettim, annem gece yarısı aramış. Bu yüzden aradım seni. Uyku saatinde araması biraz garip geldi.”

Birden az önce duyduğum Hecin’in sözleri aklıma geldi. O an pek önemsemediğim bu sözleri şimdi tuhaf gelmişti. Acaba annem Hecin’i neden aramıştı? Benim hiç yapmadığım bir şeyi yaptığımı mı garipsemişti acaba? Yoksa çatı katından gizlice dışarıya çıktığımı mı fark etmişti? Saat kaçta aradı ki Hecin bunu tuhaf bulmuştu? Gece 11? 12? Eğer Hecin’i aradıktan sonra da uyanık kaldıysa benim eve döndüğümü fark etmemiş miydi acaba?

Hayır. Fark etmiş olsaydı annem beni öylece bırakmazdı. Tutup oturarak didik didik sorgulardı. Çocukluğumda itiraf etmem için zorladığı gibi her şeyi anlatana kadar uyku uyutmazdı. Bu saatte nereden geldiğimi, ne zaman çıktığımı, ne zamandan beri böyle habersizce çıktığımı... Kim bilir belki de çok eskiden aldığım cezaya tekrar çarptırılırdım. Sabaha kadar Meryem Ana heykelinin önünde oturup Meryem Ana ilahisini sesli okumamı bekler. Ağzından da üstüm başım kan

içinde olsaydı cezam duayla sınırlı kalmazdı. Kendi odamda uyanmış olmam annemle karşılaşmadığımın kanıtıydı.

Yataktan indim. Her halükârda odadan dışarıya çıkıp bakmalıyım. Böyle durup bir şey öğrenmem mümkün değildi. Ayak izlerine basmamaya dikkat ederek kapıya adım adım ilerledim. Masanın önüne varınca bedenim kendi kendine durdu. Masanın arkasında kalan terasın cam kapısında tanımadığım, yabancı bir adam duruyordu. Keçilerin boynuzları gibi dik saçlar, derisi soyulmuş gibi kıpkırmızı bir yüz, sadece akının huzursuzca parladığı gözler. Yaşadığım görsel şokla afallamıştım. Şu kıpkırmızı yaratık ben miyim?..

Cam kapının dış tarafı hiç görünmüyordu. Denizden akın eden sis, adeta duvar gibi görüş açımı engelliyordu. Sis duvarının ardından yalnızca belli belirsiz sarı bir ışık görünüyordu. Annemin binanın çatı katına bahçe yaptırırken kurdurduğu pergolanın ışığıydı. Dün gece çatı katındaki demir kapıdan çıkarken açık bırakmış olmalıydım. Alışkanlık gereği içeri girerken kapatmış olmam gerekti gerçi.

Terasın yarım karış kadar açık cam kapısı da aynı açıdan kuşku vericiydi. Cam kapı, kapatınca otomatik kilitleniyordu. Bu nedenle terastan çıkarken kapıyı biraz aralık bırakmam gerekirdi. İkinci katın koridoruyla bağlanan Resmi Giriş Kapısı'na kadar dolanmamak için. Şu anki yarım karışlık boşluk, her zaman alışkanlıkla açık bıraktığım boşluk kadardı. Öyleyse her zamanki gibi bu kapıyı içeri girerken kapatmış olmalıydım. İster uykulu olayım ister ayık, kapattıysam tekrar açmış olamazdım. Yaz ortasında da değildik hem, Aralık ayının 9'uydu. Dahası benim odam deniz kenarındaki yeni kentte, 25 katlı bir apartmanın çatı katı odasıydı. Kapıyı açıp soğuğu içeriye çağırma gibi bir neden olamazdı. Menopoz girdiği için günde birkaç kez ateş basan annem olsa neyse.

Mantığa uygun cevap bir taneydi. Ben dün gece çıktığım kapıdan içeri girmemiştim. Ama kapıyı kullanarak girmiş ol-

malıydım. Odadaki ayak izlerinin yönüne bakıldığında da, terasın cam kapısı ya da çardağın yanan ışığına bakıldığında da durum buydu. Giriş kapısından girmemin sebebinin ne olduğu, halimin neden böyle olduğu, odanın bu halde olmasının ne anlama geldiği hakkında henüz bir açıklama yapamam ama...

Masadaki dijital saate baktım. Siyah zeminde üç kırmızı sayı yan yana durmaktaydı. 5.45. Su sesi duyulmasa da annemin banyoya girmiş olacağını tahmin etmem mümkündü. 10 dakika sonra yatak odasından çıkıp mutfığa girecektir. Bu süre zarfında dışardaki durumun nasıl olduğuna bakmalıydım.

Kapıyı çekip açarak koridora çıktım. Duvardaki düğmeğe basıp ışığı açtım. Kan lekeleri ve ayak izleri kapıdan koridora, oradan da merdivenlere kadar devam ediyordu. Bir Japon balığının bulutların içinde yüzüşüne ya da altın renkli dalgaların yükseldiği denize bakınca böyle bir ruh hali mi olur ki? Kapı eşiğinde durup sırtımı yasladım ve normalde “Mavi Asker” diye adlandırdığım kafamın içindeki iyimserin fısıltılarını dinledim. Bu bir rüya. Hâlâ uykudasın yani. Bildiğin gibi gerçekte böyle bir şeyin olması imkânsız.

İçimden gelmese de sırtımı kapıdan ayırdım. Biri ensem-den tutmuş da sürüklüyormuş gibi ayak izlerini takip ederek ilerledim. Karanlık merdivene ayağımı uzatınca başımın üstündeki sensörlü ışıklar hızla yandı. Ayaklarımın altındaki manzara bir film sahnesi gibi gözlerimin önüne serildi. Merdivenin duvarla birleşik korkuluğundan tutarak ilerlemiş gibi kan rengi el izleri ve merdivenin her basamağındaki kanlı ayak izleriyle kan damlaları. Ben sahanlığa sıçramış kana, ince ince akmış kan çizgilerine ve yerde birikmiş kan gölüne bir uyurgezer gibi sersemlemiş gözlerle baktım. El ve ayak izlerinden farklı boyutta izlerdi. Eğer bu gördüklerim gerçekse sahanlık, bir şeylerin olduğu “o yer” olmuyordu.

Tekrar perişan halimi kontrol ettim. Kana batırılıp çıkarılmış benzeyen eller, kanın kurumasıyla sertleşmiş kazak, pantolon ve bir de ayaklar. Üzerime kan yıldırımının düştüğü yer, işte tam da “o yer” miydi acaba? Tanrı aşkına ne olmuştu? Kafamdaki soru büyüdükçe şaşkınlığım ve sıkıntım daha da arttı. Kafamın çok karışmasının ötesinde aklıma hiçbir şeyin gelmemesi, hiçbir sesin duyulmuyor olması ve hiçbir şey hissetmiyor olmama şaşkınlık demem doğrusa eğer.

İnsan maskesi takmış bir ayı gibi yalpalayarak merdivenden indim. Merdiven sahanlığındaki kan gölünü geçip alt kata doğru dönerek dikildim. Ayağımın altında korkunç bir manzara hızla taarruz ederek görüş açımı doldurdu. Boğazımdan yine hık diye bir ses çıktı. Topu topu birkaç dakika içinde ikinci kez nefes alıp verişim altüst olmuştu. Alnıma taşla vurulmuş gibi kafamı arkaya eğip bir adım geri çekildim. Gayriihtiyari hafifçe gözlerimi kapattım. Kafamın içindeki Mavi Asker hiç vakit kaybetmeden tatlı tatlı fısıldayarak önüme seçenekler koydu. Bir sorun yok. Bu gördüklerin gerçek değil. Bu yüzden annen odasından çıkmadan odana gir. Yatağına uzanıp biraz daha uyu. Uyuyup uyanınca her zamanki gibi sabahla karşılaşacaksın.

Olmaz! “Beyaz Asker” diye adlandırdığım kafamın içindeki gerçekçi konuşmaya başladı. Durumu öyle iyimserlikle örtbas etmeye kalkarsan olmaz. Emin olmak için teyit etmelisin. Bunun gerçekten rüya olup olmadığını. Değilse aşağıda nelerin olduğunu, neden uykudan bu halde uyandığını öğrenmelisin. Rüyaysa eğer dönüp uyuman için geç değil ya.

Gözlerimi açtım. Tüm ışıkları yanan alt katta mutfakla merdiveni ayıran bölme duvarın dibine kan birikmişti ve kan gölünün içinde bir çift yalınayak vardı. Topukları gümüş renkli mermer zeminde, parmakları tavana bakan yan yana iki ayak. Ayak bileklerinin üst kısmı bölme duvar yüzünden

görünmüyordu. Tıpkı sadece ayakları kesilerek sergilenen bir heykele benziyorlardı.

İnsan ayağı mı? Oyuncak bebek ayağı mı? Yoksa hayalet ayağı mı? Beyaz Asker doğru söylüyordu. Sahanlıktan aşağı bakmakla cevabı bulamayacaktım. Gidip teyit etmekten başka çarem yoktu. Dilim damağım kurumuştı ve kuru boğazımı bir yudum tükürükle ıslatıp kalan merdivenleri indim. Yukarıdaki merdivenle aynı şekilde her basamakta kan lekeleri ve ayak izleri vardı. Dahası sahanlıktan akan kan basamaklardan aşağıya, salonun zeminine kadar ilerlemişti. Son basamağa varınca, kana bulanmış çıplak ayaklar var olan tüm asaletiyle burnumum dibine kadar yaklaşmıştı.

Her bir kemiği morarmış parmaklarla uzun ve dar ayakların üst kısmı, yarısı kan gölüne batmış topuklar, sol bilekteki halhal, halhalda takılı uğur süsü. Beni bir hıçkırık tuttu. Birden içimin altüst olduğunu hissettim. En azından o an dönüp odama çıkmak istedim. Pişman olacağım bir şey görmeden önce, gördüğüme pişman olmadan önce.

Ayaklarımı sürüye sürüye salona indim. Giriş kapısının olduğu sağ tarafa tereddütle başımı çevirdim. Merdivenlerin bittiği yerden mutfağın girişine kadar dikdörtgen biçimde kandan bir bataklık oluşmuştu. Bataklığın tam ortasında bir kadın vardı. Kana bulanmış çıplak ayakları merdivene, başı girişe bakan, boylu boyunca yerde yatan bir kadın. Gecelik benzeri beyaz ve bol bir elbise giymiş bir kadın. Bacakları yemek çubukları gibi dümdüz uzanmış, elleri göğsünün üstünde, uzun saçları yüzünü örtmüş bir kadın. Bir ruh hastasının hayallerinde görülebilecek bir kadın.

Bir adım, kadının bacaklarına yaklaştım. Elbisenin örttüğü kalçasına doğru bir adım daha. Dirseğinin yanına varınca durdum. Kadının havaya kalkık boynunda, çenesinin altından itibaren ince bir kesik vardı. Sol kulağının altından sağ kulağına kadar, kurtulması mümkün olmayan etkili bir güç,

onu keskin bir bıçak darbesiyle çizmiş gibi görünüyordu. Pala biçiminde yarılmış boynu solungaç gibi kırmızıydı. Nefes alıyormuş yanılıgısına bile kapıldım. Dağılmış saçlarının altındaki kapkara gözbebeklerine baktım. Gözlerime sivri bir ok gibi batan, ayak tırnaklarına benzeyen bakışlar. Yaklaş diye emir veriyorlardı. Bedenim bir refleksle emre itaat ederek yaklaştı. Vinç gibi kaskatı kesilmiş bacaklarımı büküp kadının yanına çömeldim ve elimi yüzüne uzattım. Tır tır titreyerek, korkuyla kadının saçlarını yüzünden kaldırdım.

“Yucin!”

Yine annemin sesini duydum. Rüyamda duyduğum o sesi. İnlemeye benzeyen, boğazda kaybolan o ses. Üçüncü kez nefes alıp verişim altüst oldu. Kafamın içinde tren çarpması gibi bir gürleme yankılandı. Gözümün önü dalgalanıyor gibi bulanıklaştı. Omurgamın gücünü kaybettiğini, ayaklarımın kan gölünde kaydığını hissettim. Ellerimi yere koyup düşüyormuş gibi çökuverdim.

Korkak bir kedi gibi bakan gözler, uzun ve siyah kirpiklere gözyaşı gibi bulaşmış kan damlası, çökük yanaklar ile sivri çene hatları, yuvarlak aralanmış dudaklar. Kadın, ucuna el biçimli uğur süsü takılı halhalın sahibiydi. On altı yıl önce, o adada kocasını ve büyük oğlunu kaybeden kadındı. On altı yıl boyunca sadece bana tutunarak yaşayan kadındı. Kendi genlerinin yarısını bana miras bırakan kadındı. Annemdi.

Gözlerim karardı. Midem bulanıyordu. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Ciğerlerim sıcak kumla dolmuş gibiydi. Yapabileceğim tek şey annemin yanına oturup beklemektir. Şalteri inen beynimde ışığın yanmasını. Böylelikle bir şeyler yapabilmeyi. Yok, aslında her şeyin rüya olduğunu iddia eden Mavi Asker'in bu iddiasının bile hayal olmasını diledim. İçimdeki saatin alarminin çalıp beni bu kâbustan kurtarmasını, çekip çıkarmasını bekledim.

Zaman sıkı bir şekilde akıyordu. Evim için de tüyler ür-

perten bir sessizlik vardı. Sessizliğin içinde sarkaçlı duvar saati çalmaya başladı. Gözlerimi açalı otuz dakikanın geçtiğini bildiren sestti bu. Annemin mutfak işlerine başladığı, muz, çam fıstığı ve cevizi öğüttükten sonra süte katıp odama getirdiğı vakit. Saat 6.

Saatin gong sesi kesildi ama annem dizlerimin altında öylece yatıyordu. Karanlığın içinde korkunç bir çaresizliğe kapıldım. Rüya değil miydi? Annem gerçekten de beni mi çağır-mıştı? Yardım et diye, ya da hayatımı bağışla, imdat diye.

Dizlerimin iç kısmı uyuşmuştu. Karnımın altı birden ağır-laştı. Göbek deliğimin altına iğne batırılıyormuş gibi bir acı hissettim. Bir süre sonra mesanem etimi delip dışarı fırlaya-cakmış gibi gerilerek şişti. Acil ve şiddetli bir şekilde sıkışmış-tım. Çocukluk zamanları, ne zaman “tren yolu rüyası”nı gör-sem hissettiğim o yük treni benzeri bir baskıydı. Ayağa kalk-malıyım desem de kılımı bile kıpırdatamadığım karabasan benzeri bir baskıydı. Bacaklarımı kendime çekip dizlerimin üzerine çömelerek oturdum. Bacaklarımı birleştirip ellerim-le tüm gücümü vererek bastırdım. Soğuk soğuk terliyordum.

* * *

Soğuk soğuk terliyordum. Çünkü az önce yaptığım şey çok sinir bozucuydu. Sırılsıklam olmuş çarşaf ve yorgan, popoma ve sırtıma yapışmış pijamam, idrar kokusu. Üç gündür her gece tekrarladığım bir hataydı. Öğrenirse annemin öfkeyle köpüreceğı bir durumdu. Sen bebek misin, durduk yere ne-den böylesin, n’oldu sana? Elbette ağabeyimle ikimizi yan ya-na diz çöktürüp hesap soracaktı. Dürüstçe söyleyin bakalım. Evvelki gün okuldan sonra nereye gittiniz? Başınıza bir şey mi geldi?

Ağabeyimle ben Şinçon civarlarındaki bir özel ilkokulda birinci sınıf öğrencisiydik. Bir yayınevimin editörü olan an-

nem her sabah bizi arabayla okula kadar getirirdi. Çalıştığı şirket Y Üniversitesi'nin arkasında olduğundan okul, yolunun üzerindeydi. Dersler bittikten sonra annemin çalıştığı şirketin yakınlarındaki güzel sanatlar dershanesine gidiyorduk. Dershanenin adı pek havalıydı ancak okul sonrası bizim sorumluluğumuzu üstlenen bir bakımevinden farkı yoktu açıkçası. Okula yakın olması ve uygun vesait olmamasından ağabeyimle hep oraya kadar yürürdük. Yolda etrafı seyreder, çeşitli abur cubur yer, bazen de haylazlık yapardık. Annem bizim "haylazlığımızdan" her zaman endişe duyardı.

"Tren yolundan gitmeyin. Mutlaka caddeden gidip gelin."

"Öyle yaparız" diye cevap versek de öyle yapmazdık. Ara sıra, aslında sık sık, yabani otları ayak bileklerimize kadar uzanmış olan Gyongi hattının tren raylarını takip ederek yürürdük. Elbette öyle uslu uslu yürüdüğümüz söylenemez. Orada ufak tefek doğaçlama yarışlar yapar, düzenlediğimiz yarışlarda kazananla kaybedeni belirlerdik. Kollarımızı iki yana açıp, kafamızı arkaya atıp gökyüzüne bakarak tren raylarında yürüdüğümüz korkuluk yarışı, en çok traversin üzerinden atlayanın kazandığı uzun atlama yarışı... Bu yarışmalardan en çok sevdiğim, tren yolu ve yakınındaki metruk araziye gidip gelerek yaptığımız hayatta kalma oyunuydu. Aynı silahlara sahiptik ve sonuçta hep berabere kalıyorduk. Annemin kendi zevkine göre seçtiği "sırf gürültülü ses çıkaran makineli tüfek" sayesinde.

O günden üç gün önce, sabahleyin okula giderken çantamızda gerçek bir koruma gözlüğü ve gerçek bir havalı tabanca vardı. Babamın Amerika'ya yaptığı iş gezisinde satın aldığı hediyelerdi bunlar. Annem, babamın tehlikeli oyuncaklar getirmesinden pek hazzetmemişti ama biz çok sevinmiştik. Koruma gözlüğünü de, mermileri de, altı defa üst üste ateş edebilen tabancayı da ilk kez görüyorduk. Bir an önce ateş etmek için sabırsızlandığımızdan dörtüncü son ders için

gelmişti. Ağabeyimin de benim de aklımız fikrimiz derste değil Gyongi hattındaki Şinçon İstasyonu'ndaydı.

Ders biter bitmez hemen fırladık. Çantalar sırtımızda, tren yolu ve boş arazi arasında gidip gelerek gelişigüzel ateş ediyorduk. Annemin endişeleriymiş, sanat kursuymuş falan, hepsini unutmuştuk. Zamanın ne kadar ilerlediğinin farkında bile değildik. Mermilerin hepsini bitirdiğimizde Şinçon İstasyonu'nun görüldüğü boş arazinin köşesinde karşılıklı duruyorduk. Berabere kalmıştık ama ikimizin de bu sonucu kabul etmeye niyeti yoktu. Koşarak kazananı belirleme konusunda anlaştık. Hedefimiz Şinçon İstasyonu'ydu. Bir, iki, üç der demez uçarcasına fırladım. İlk başlarda ağabeyimden bir adım önde koşuyordum. Ortalara doğru yan yana geldik ve sonlara doğru ise bir iki adım geriye düştüm. Son engel olan tren raylarına vardığım sırada, ağabeyim çoktan rayları aşip karşıdaki yokuştan inmekteydi. Ufukta trenin geldiğini gördüm. Artık kazanmam imkânsızdı fakat pes etmedim. Gözümü karartıp rayların üzerinden aşıyordum, sırtımda sallanan çantam dirseğime sertçe çarpıyordu. O hızda elimdeki tabanca, terlemiş avcumdan yere düştü. Bunu fark ettiğimde çoktan rayların karşısındaki yokuştan yuvarlanırcasına inmekteydim.

Bilinçsizce ayağa kalkıp arkama baktım. Tabanca metruk arazi tarafındaki raylara düşmüştü. Hemen önünde püfür püfür yükselen buhar ile birlikte tren geliyordu. Öylece orada bırakırsam, tren tabancayı un ufak edip geçecekti. Bu yüzden daha fazla düşünmeye gerek yoktu. Yere bir tekme atıp dosdoğru rayların üzerine fırladım. Yük treni olduğunu anlayacak kadar yakın bir mesafeydi ama tabancadan vazgeçemezdim.

“Yu-ciiin!”

Ağabeyim bağırarak bir şeyler söylüyordu ama ne dediğini duymuyordum. Bana atılan taşların sesini de duydum ama dö-

nüp bakmadım bile. Gözüm sadece tabancadaydı ve raylara doğru kendimi attım. Tabancayı sımsıkı tutup yokuştan yuvarlanırken, takırdayan trenin uğultusu ve şiddetli rüzgârı tepemden geçmişti. Kulağımın arkasından ağabeyimin bağı-
rışı duyuldu.

“Fırla!”

Ben de öyle yaptım. Olur da makinist treni durdurup beni yakalamaya gelir endişesiyle. Bir yerden bizi izleyen istasyon memuru polisi çağırabilirdi. Koşarken sürekli biri beni ensemden yakalayacak gibi hissettiğimden tüm bedenim uyuşmuştu. Pantolonumun ağı yırtılmış, yüzüm toz toprağa bulanmış, saçlarım elektrik çarpmışa dönmüştü, böyle perişan haldeyken ağabeyimle tekrar buluştuğumuz yer güzel sanatlar dershanesinin önüydü. Resim öğretmenimiz, okul pantolonumla suratımın perişan halini toparladı. Elbette “başına bir şey mi geldi” sorusuna dürüstçe cevap vermedim. Sonuna kadar tutarlı şekilde dedim ki:

“Spor sahasında koşu yarışı yaparken düştüm.”

Mesele o günün gecesinde başlamıştı. Uykuya daldığım gibi tren yolunun yanındaki metruk arazide buldum kendimi. Olayı yeniden yaşıyormuşum gibi gündüz yaşadığım durumun aynısı tekerrür ediyordu. Elimde tabanca varken tren yaklaşınca hep karnımın alt kısmında bir baskı hissediyordum. Tren gittikten sonra gözlerimi açınca yattığım yer de bedenim de savaş alanına dönmüş oluyordu. Üstelik art arda üç gün. Fakat elimde değildi.

Bir yandan çaresizlik, öte yandan da uykusuzluk. Bir süre sonra hiçbir şeyi umursamayıp uykuya dahi yordum. Üçüncü gece sırlıklam olmuş şapır şapır çiş damlayan pijamalarımı çıkartıp yatağın üzerine attım. Çiş kokan çıplak bedenimi yastıkla örterek ağabeyimin odasına girdim. Hafifçe yorganı kaldırıp ağabeyimin arkasına sokuldum. Arkasından sarılıp yatınca ağabeyimden boş arazide delasurken duyduğum

ot kokusu geldi. Vücudumdaki çiş kokusu bir anda kayboldu. Gözümü kapatır kapatmaz tekrar uykuya daldım. Aynı rüya tekrar etti. Yine de aynı hatayı tekrarlamadım. Rüyamda tren rayına doğru koşmadan hemen önce ağabeyim bağırıp beni yakaladığı için olmalıydı.

“Treeen, tren geliyor!”

O günden sonra ağabeyimin odasında yatmaya başladım. O sene ve sonraki sene hep, ağabeyimin ölümünden önceki ilkbahara kadar, yani dokuz yaşına kadar. Onun yanındayken o rüyayı hemen hemen hiç görmüyordum. Ara sıra kendimi tren yolunda bulsam da onun seslenişi hata yapmamı engelliyordu. O zamanlardaki gibi, içimde ağabeyimin yatağında yatma isteği uyandı. Onun yanında yatmak bu kâbusu sağ salım aşmama yardımcı olacak gibiydi.

Ağabeyin uzun zaman önce öldü. Zihnimdeki Beyaz Asker konuştu. Sen halletmelisin.

Rüzgâr balkonun camına pat diye çarparak esip geçti. Buz gibi sesin dalgalarını kulağımda hissettim. Gözbebeklerim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ağzımda biriken tükürüğü yuttum. Evet, öyleydi. Ağabeyim yoktu. Sıkışmışlığımla bastırayım diye tekrar dizlerimi tutup düzelterek oturdum. Elimi annemin yüzüne uzatmaya çalıştım. O an, hemen kusacakmışım gibi midem kasıldı. Omzumun gerilmesinin yanı sıra kolumu bile uzatamadım. Parmaklarım boşlukta zangır zangır titriyordu. Bütün vücudum frenlenmiş gibiydi. İki-üç karışlık mesafe o kadar uzak geldi ki elimin annemin yüzüne varması sanki bir milyon yıl sürmüştü.

Şu an anneni yiyecek değilsin ya. Zihnimdeki Beyaz Asker birden kızdı. Sadece ölüp ölmediğini kontrol edeceksin. Gerçekten kalbinin durup durmadığını, nefes alıp almadığını, gerçekten bedeninin soğuyup soğumadığını. Yani hemen elini uzatıp annene dokun diyorum.

Huuu, huuu diye nefes açıyorum. Osta parmağımı annemin

burun deliklerine koyup bir süre bekledim. Nefes alma benzeri bir şey de hissedemedim. Koyu kırmızı kan izleriyle kaplı yanağı soğuk, kuru ve sertti. Deriye değil, sertleşmekte olan bir kil parçasına dokunuyor gibiydim. Elimizi uzatıp sırayla göğsünün ortasını, sağını, solunu yokladım. 12 çift kaburga kemiği arasında hiçbir yerde kalp atışı hissedemedim. Vücut ıssısı da hissedilmiyordu. Annem herhalde gerçekten ölmüştü.

Omuzlarım düştü. Boşluğa düşmüşlük hissi, bir sis misali üzerime çöktü. Ne bekliyordum ki! Belki hâlâ yaşıyordur diye beklenti içinde miydim? Sonuna kadar “belki de bu bir rüyadır” umuduna mı bel bağlamıştım? Öyleyse artık netice belli sayılırdı. Bu bir rüya değildi. Ben cinayet mahallinde oturuyordum.

“Evde herhangi bir sorun yok, değil mi?”

Zihnimde Hecin’in sesi yankılandı. Bir sorun, üstelik böyle büyük bir sorun olacağını bilseydim Hecin gelene kadar yataktan çıkmazdım. Hoş o gelse de olmuş “bir sorun”, “sorunsuzluğa” dönüşmezdi. Yine de şimdiki gibi annemin cesedinin önünde kendini kaybetmişçesine oturuyor olmazdım. Aptallaşarak ne yapacağımı şaşırıp çaresizliğe de düşmezdim.

Başımı kaldırdım. Tam karşımda sımsıkı kapanmış bir kapı vardı. Kapının önünden salona kadar uzanan kısa koridor, koridorun solunda Hecin’in odası, karşısında Hecin’in kullandığı küçük banyo, salonun karşısında küçük bir yemek masası ve kare şeklinde mutfak, aralarında bölme duvarı olan mutfak girişiyle ikinci kata çıkan merdiven, merdivenin yanında iki taraflı oda olan kısa bir koridor, koridorun sonunda köşeye konulmuş konsol, onun üzerinde küçük çalar saat, durmaksızın hareket eden sarkaç... Sayısız kez görüp aşına olduğum alan ve nesneler birden yabancı ve çok tuhaf gözük-tü. Zihnimde birkaç soru, bir şarkı nakaratı gibi tekrarlandı. Acaba bunu kim yaptı, ne zaman, neden yaptı?

En önce, eve gizlice girmiş olabilecek “biri”ni düşündüm. Neredeyse otomatik olarak “Son zamanlarda Gundo uydukentinde hırsızlar veya gaspçılar kol geziyor” dedikodusu aklıma geldi. Çok da inanılmaz değildi. Gerçi bu söylentinin tek zayıf yönü, az önce kendi kafamda kurgulamış olmamdı.

Gundo, yerleşimin kısa bir süre önce başladığı bir yerdi. Yarısı bile dolmamıştı. İş merkezi, ulaşım ya da kamu kuruluşları gibi sosyal altyapılar da yine doğru düzgün oturmamıştı. Asayiş kurumu diyebileceğimiz tek yer ise uydukentin 1. ve 2. bölgelerini denetleyen devriye birimiydi. Elbette her türlü hırsızın kol gezmesi kaçınılmazdı. Bunların içinde mahalle sakinleriyle birlikte binalara girdikten sonra çatı katından süzülen davetsiz misafirler de olabilirdi. Binaların en üst katında hususi terası bulunan daireler, bunların başlıca hedefi olurdu. Böyle olduğu için dün gece bizim evi doğrudan biri ya da birilerinin ziyaret ettiği varsayımında bulunup buna hayal gücümü ekledim.

Biri ya da birileri terastaki demir kapıdan eve girer. Demir kapının otomatik kilidi sökülürse bu mümkün olur ama o kadar da zor değildir. Çünkü tam birkaç saat önce ben o kapıdan çıkmış ve çıkarken güvenlik amaçlı taktığımız ikili sürgüyü açık bırakmıştım. Daha sonra, evi kafasına göre altüst edip dolaşmıştır. Ev sahibinin olmadığı 2. kattaki oda ile alt kattaki küçük oda, salon ve karşısındaki odayı... Tavşan uykusu olan annem, uyku ilacı aldığı halde onların sesiyle gözünü açmıştır. Herkesin bildiği gibi keskin bir sezgiyle “biri”nin Hecin ya da ben olmadığımı fark etmiştir. İşte eğer o zaman yataktan kalktıysa...

Cesaretle yatak odasının kapısından salona mı baktı acaba? Kimsin diye bağırarak salona mı çıkmıştır ki? Kim bilir, belki de telefonu eline alıp ilk önce beni aramıştır. Telefonu evde bırakıp çıktığım için imdat çağrısını alamadım. Annem bu sefer Hecin’i telefon etmişti. - Öyleyse Hecin’in bakama-

dım dediği dün geceki çağrının sebebi belli oldu.

İşte tam o sırada, diğer odaları altüst eden “biri” yatak odasını soymak için girer. Annem nasıl davranmıştır acaba? Uyuyor numarası mı yapmıştır? Giysi odasına ya da banyoya mı saklanmıştır? Yoksa cam kapıyı açıp balkona mı kaçmıştır? Yahut hiçbirini yapamadıysa imdat diye çığlık mı atmıştır? En azından eline bıçak alıp karşı koymak için mutfığa mı koşmuştur? Tam eline bıçak almışken masanın önünde yakalanıp boğuşmaya mı başlamıştır? Her neyse kesin olan şey, kıyamet mutfakla merdiven arasındaki bölme duvarın orada kopmuştu. Olay birkaç dakika içinde bitmiş olmalı. Her ne kadar annem gözü pektir desem de, o “biri” yaşlı bir keçi gibi çelimsiz de olsa, bir kadın ve bir erkek fiziksel olarak eşit değildir.

Benim nöbetin hemen öncesinde zombi gibi evin önüne varışım belki de o zamandı. Annem inliyormuş gibi adımı seslenip yere yığıldığı an, benim rüya diye hatırladığım işte o an. Çağrıyı duyup terastaki demir kapıdan değil dairenin giriş kapısından içeri dalmışımdır. Girip baktığımda annem çoktan yere yığılmış, “biri” bana bıçağı doğrultup saldırmıştır. Kısa bir süre “biriyle” boğuşan kendimi hayal ettim. Karşı taraf “birileri” olsaydı bilmem ama “biri”yse beni alt etmesi kolay olmamıştır. O terasa kaçmaya çalışırken sahanlıkta ensesinden yakalamışımdır. Sonrasında neler oldu acaba?

Kurgumu destekleyecek hiçbir şey hatırlamıyordum. Dün gece yarısından sonraki süre kapkaranlık bir boşluktan farksızdı. Yine de saçma bir kurgu değildi. O “biri”ni alt ettikten sonra nöbet geçirdiysem zar zor yatağa kadar sürünerek gidip derin uykuya daldıysam, öncesi ve sonrasındaki birkaç saatlik durumu hatırlayamamam normal değil mi? Peki, öyleyse şimdi ne yapmalıyım? İhbar... Evet ihbarda bulunmalıyım.

Salondaki masaya kadar dizlerimin üstünde ilerledim. Telefonun ahizesini elime alıp ihbarda bulun-

malıyım? 119 acil yardıma mı? Karakola mı? Parmağım sürekli tuşların üstünde kayıyordu. Sayılar kafalarına göre hareket edip görüş açımdan çıkıyordu sanki. Yanlış numaraya bastığım için ahizenin karşısındaki memur madeni bir sesle “Sayın müşterimiz, sizi seviyoruz” dedi. Boğazımdan hırıltı mı, hı mı olduğunu anlamadığım bir ses çıktı.

Elimi pantolonuma silip tekrar başladım. Bu sefer teker teker, tuşlara dikkatle bastım. İhbarımın mantıklı olabilmesi için söyleyeceklerimi sıraya koyarak başımı kaldırdım. O an, bir milyon volt elektrik verilmiş gibi çarpıldığımı hissettim. Uykudan uyandıktan sonra balkonun cam kapısında ilk defa yüz yüze geldiğim adam diz çökmüş oturmaktaydı. Tüm yüzü kıpkırmızıyken sadece gözlerinin beyazı parlayan adam. Dıııt, sinyal sesinden tüylerim diken diken olduğu için dönüp anneme baktım. Polisin gelip göreceği evin manzarası bir film karesi gibi öylece duruyordu. Boğazı kesilip kan gölünde yatan ölü bir kadın, onun yanında elinde telefon kendinden geçmiş yüzüyle diz çökmüş oturan, kanlar içinde bir oğul.

“İnçon Bölgesi Emniyet Amirliği. Size nasıl yardım?..”

Telefonun “sonlandır” tuşuna bastım. Nasıl yardım isteyeceğimi tekrar düşündüm. Uykudan uyandığımda gördüm ki annem ölmüş, kimliği belirsiz “biri” öldürmüş olabilir, anlayamadığım bir nedenle tüm vücudum ve odam kan revan içinde ama kesinlikle benim o “biri” olmadığımı inanın lütfen mi desem? Polisin gerçekten buna inanacağını mı sanıyorsun? Polisin yerine kafamdaki Beyaz Asker cevap verdi. “En iyisi, annenin boğazını kendi kendine kestğini söylesene.”

Hırsız varsayımını kanıtlamak için elimde iki şey olmalıydı. “Biri” ya da “o biri”nin cesedi. Merdiven ve sahanlıkta sadece “biri”nin izleri vardı. Eğer benimle boğuşurken ağır yaralandıysa “biri” evin içinde olmalıydı. Eğer ağır yaralı bir şekilde saklandıktan sonra, gece öldüyse “cesedi” olurdu. Eğer öyleyse, hemen hemen her şey açıkta kalırdı. Kanlar

içinde uyanmamın, sahanlıkla salonun kan gölüne dönmesinin, annemin Hecin'i aramasının ve dün gece yarısından sonraki hiçbir şeyi hatırlayamamamın sebebi ile bunların dışındaki bütün sorular.

Ahizeyi yerine koydum. Kanım güçlü bir şekilde kalbime hücum ediyordu. İtici bir güç kazanan düşünceler zihnimde kendi kendine doğmaya başladı. Fişi çekilmiş sinir sistemim sanki tekrar çalışmaya başlamış gibi ellerim, ayaklarım kıpırdanıyordu. Kafamın içinde "o biri"nin saklanabileceği yerler sıralandı. Uzanabileceği sıcak bir boşluk, yalıtılmış ve kolayca bulunamayacağı gizli bir köşe. Bu evin içinde de böyle yaklaşık on yer vardı.

Doğrudum. Parmak uçlarımda, nefesimi bile tutarak yatak odasının kapısına doğru ilerledim. Belki de orada olabilecek "biri"nin saldırısına karşı kapının kolunu çevirdim ve tekmeleyip içeri daldım. Daha sonra yatağın yanında şaşkın bir vaziyette durup dikildim.

Yatak odası temizdi. Olması olası hiçbir şey görünmüyordu. Kan lekesi, ayak izi, boğuşma belirtisi gibi şeyler. Balkonun cam kapısındaki iki katlı perde sımsıkı örtülüydü. Cam kapının bir kol mesafesindeki yatakta birinin yattığına dair bir iz bile yoktu. Dümdüz duran yastık, tek bir kırışık olmadan jilet gibi serilmiş beyaz yün yorgan. Cam kapı ve yatak arasındaki komodinde okuma lambası ve çalar saat, yatağın ayakucundaki uzun sandalyede büyükçe kırlentler düzgünce duruyordu. Annem uyanıp yatağı topladıktan hemen sonraki o muntazam manzaraydı.

Dağılan yer sadece yatağın karşısıydı. Duvarın önündeki piyanonun köşesine bir tükenmezkalem yuvarlanmış, arkası yüksek deri sandalye ise iyice arkaya itilmiş durumdaydı. Sandalyenin altına kahverengi diz battaniyesi düşmüştü. Düzgünce katlanmış olmasına bakılırsa dize seriliyken değil de sandalye köşesine asılıyken düşmüş gibiydi.

Yatağın üstünden atlayıp balkonun perdelerini açtım. Hiçbir şey yoktu. Perdenin arkasında da balkonda da. Gömme dolabın çekmecelerini tek tek açıp baktım. İlk bölmede yatak, kırlent ve perdeler, orta bölmede okul gezisine giden en az 10 kişilik bir gruba yetecek döşek ve yorganlar, üçüncü bölmede ufak tefek değerli eşyaların konduğu kutular yığılıydı. Soyunma odasına girip ışığı açtım. Karşı odayla yatak odası arasındaki koridor aydınlanınca yatak odasıyla benzer bir manzarayla karşılaştım. Buz pisti gibi bembeyaz parlayan mermer zemin, *tester* makyaj malzemelerinin bile sırayla dizildiği saplantılı derecede tertipli makyaj masası, mağazalardaki gibi kıyafetlerin aşırı bir düzenle yerleştirildiği çekmeceler, mevsimlik kıyafetlerin tek tek kılıf geçirilerek asıldığı abartılı derecede düzenli gardırop. “Biri”ne dair bir iz hiçbir yerde yoktu. Banyo da aynıydı. Ahşap parke zeminde bir nokta leke yoktu ve temizdi, kuru havada hafif bir şampuan kokusu dolanıyordu.

Karşı odanın kapısını açıp içeri girdim. Ölen babamın eşyaları ile annemin kitaplarının olduğu çalışma odasında da aynı şekilde göze çarpan bir şey yoktu. Salona açılan çalışma odasının kapısını açıp çıkarak merdivenin önünden geçtikten sonra mutfığa girdim. Mutfak da yine temizdi. Ayak izleri ya da kan izleri şöyle dursun yerde bir damla kan bile yoktu. Buna karşılık tuhaf bir şekilde sadece annemin yığılıp kaldığı mutfağın önündeki yere kan birikmişti. Eğer olay burada olduysa, salonla mutfağın zemini, İrlanda tarzı küçük masa, yemek masası, mutfak tezgâhı, tabak çanak dolabına varıncaya kadar olayın etkileyebileceği şeylerin hepsinin tamamen kana bulanmış olması gerekmez miydi? Sahanlık gibi “bir şeylerin meydana geldiği o yer” olduğunun tek bakışta anlaşılabileceği kadar.

Daha sonra kalan yerlere sırayla göz attım. Mutfağın arkasındaki balkon, girişteki banyo, girişin yanındaki küçük

odaya kadar. Hepsi tertemizdi. Odadan çıkarken eşikte durdum. Kafamı çevirip ilk kez görmüşçesine bomboş odaya göz gezdirdim. Hecin'in yatağı, ev sinema sistemi, gardırop, çalışma masası, eşofman altıyla tişörtünü arkasına astığı sandalye.

Hayır, olamaz. Belki de öyle değildi. Hecin iş ya da seyahat haricinde geceyi dışarıda çok nadir geçirirdi. Film şirketinden arkadaşlarıyla buluştuğunda, okul arkadaşlarıyla içmeye çıktığında, hatta video çalışması yaptığı günlerde bile en azından uyumak için eve gelirdi. Annem yasaklamadığı halde pek dışarıda kalmazdı. Böyle bir herif geceyi dışarıda geçirmek için bula bula dün geceyi mi bulmuştu? Üstelik uykudan uyanacağım saatte telefon edip "Herhangi bir sorun mu oldu?" diye sormuştu. Sanki bir sorun olduğunu biliyormuş gibi. Ya da beni alt kata yönlendiriyormuş gibi.

O an aniden zihnimde bir senaryo belirdi.

Nöbet geçirip uykuya daldığım sırada, Hecin eve dönüyor. "Herhangi bir neden"le anneme saldırıyor. Annem kaçmaya çalışırken yakalanıp katlediliyor. Herif cinayeti benim üzerime atmak için ikinci kata çıkarak kan ve ayak izlerini yerde bırakıyor ve kanı üzerime bulaştırıyor. Yavaşça evden dışarı çıkıyor.

Bir şeylerden kaçmak istercesine geri adım atıyormuş gibi debelenerek kendimi bu düşünceden uzaklaştırdım. Girişin yanındaki odanın kapısını kapatırken kafamın içindeki senaryoya da bütün kapıları kapattım. Bu bir senaryo değil, delice bir düşünceydi. Hecin'i iyi tanırım. On yıl boyunca birlikte yaşadığımız için bu süre kadar tanıdığımı inanıyorum. Tanıdığım kadarıyla karar verecek olursam Hecin'in annemi öldürme olasılığı annemin onu öldürme olasılığından daha düşüktü. İkisi arasındaki ilişki öyle olduğundan değil de Hecin Gim adlı şahsın karakteri öyleydi. Herifin kendi hayatında yaptığını gördüğüm en büyük sapkınlık ortaokul mezuni-

yetinden önce +18 filmler izlemeye gitmesiydi. Üstelik annemi veli olarak gösterip beni de yanına alarak.

Girişin orta kapısını açıp antreye baktım. Ahşap paletin altında iki çift ayakkabı ve iki çift terlik yan yana durmaktaydı. Annemin terliği, Hecin'in terliği, annemin beyaz spor ayakkabısı, çamurda ıslanmış siyah koşu ayakkabısı. Koşu ayakkabıları benimdi ama ben bunları buradan çıkarken giymeziydim. Odamdaki banyonun tavanına saklayıp sadece çatı katına çıkarken giydiğim bir ayakkabıydı. Eğer eve çatı katından girseysem girişe bırakmam imkânsızdı. Bu, dün gece eve bu kapıdan girdiğimin ilk kanıtının ortaya çıkması demekti.

Garip olan bir diğer şey de annemin spor ayakkabısının ıslak olmasıydı. Hafifçe değil, suya batıp çıkmış gibi sırılsıklam olmuştu. Dün geceki yemekten döndüğüm zamanı hatırlamaya çalıştım. Kapıyı açmak için uğraştığım sırada annem girişte belirdiğinde ayağında bu beyaz spor ayakkabılar vardı. O zaman da mı ıslaktı acaba? O kadarını hatırlayamadım. Ama adamakıllı düşündüğümde ve annemin karakterine bakınca, spor ayakkabılarını ıslak giyip dışarı çıkma olasılığı neredeyse yoktu. Ondan sonra dışarı çıktıysa bilemem tabii. Hem de o kadar ıslanması için arabayla değil de benim gibi yağmurun altında koşuşturup gelmesi gerekirdi.

Dönüp girişteki orta kapıyı iterek kapattım. Bir an kapının bir köşesine bırakılmış siyah su geçirmez *gore-tex* ceketle içe giyilen deri yelek gözüme çarptı. Dün gece kazağımın üzerine geçirip çıktığım kıyafetlerdi. En az ıslak spor ayakkabı kadar da anlaşılmaz eşyalardı. Bunlar neden burada ki? Anlamak için taşları tek tek yerleştirmeye çalıştım.

Annemin çılgınlıklarını duyunca kapıdan içeri giriyorum. Mutfağın önünde kanlar içinde yerde yatan annemi buluyorum. Gelirken yağmurda ıslanan ceketimi ve yeleğimi çıkarıp orta kapının yanına bırakarak içeri giriyorum... Mantıklı değildi. Gözlerimi açtıktan sonra etrafında mantıklı bir şey

göremedim gerçi ama içlerinde en mantıksızı da buydu.

Hafifçe eğilip ceketimle yeleğimi aldım. Tam o anda bir yerlerden müzik sesi geldi. *Aslan Kral*'ın tema müziği "Ha-kuna Matata"ydı. Bildiğim kadarıyla annemin son günlerde değiştirdiği telefon zil sesiydi. Salondaki koltuk tarafından geliyor gibiydi.

Alalecele elimde ceketle salona döndüm. Aramaya bile gerek kalmadan telefon hemen gözüme çarptı. Polise telefon ederken bile göremediğim yerde, salondaki masanın bir ucunda duruyordu. Annemin gelip geçerken sürekli koyduğu yerd. Karanlık ekranda beklemediğim bir isim vardı.

– Hevon –

Teyzem mi? Sabah sabah hayırdır? Hem de böyle bir olayın olduğu sabah. Telefon beş-altı kez daha çalıp kapandı. Tam kapandı mı derken, telsiz telefon çalmaya başladı. Yine teyzem arıyordu. Ahize ekranında görünen saat 6.54'tü. Bir buçuk saat aralıkla Hecin ve teyzem aynı şeyi yapıyor sayılırdı. Doğal olarak aklımda bir soru oluştu. Dün gece teyzem de Hecin gibi annemden bir çağrı mı almıştı acaba?

Cevabı bulmak için annemin cep telefonunu elime aldım. Ekran kilidini açmak öyle zor bir iş değildi. Annemin benim hakkımda bildiği kadar ben de onun hakkındaki şeyleri biliyordum. Kontrol ettiğimde, annemin Hecin'i aradığı saat 1.30'du ve "cevapsız çağrı" olarak görünüyordu. Teyzemle saat 1.34'te yaklaşık 3 dakika konuşmuştu. Bu, en azından 1.34'e kadar annemin hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Dün gece yarısını hatırlamaya çalıştım. En bariz hatırladığım ana, hafızamın son noktasına, Ansan'a giden son araçtan inen kadını gördüğüm dalgakıranın oradaki yaya geçidinin ilerisine döndüm. Oradan eve kadarki mesafe iki kilometreyi biraz geçiyordu. Ne uzak ne de yakın bir mesafeydi. Yürüyerek 20 dakika, hem yürüyüp hem koşarak 15 dakika, baştan sona koşarak 10 dakika yaşıyordum yaşıyorlardı. Hatırladığım gi-

bi eve kadar uçararak gelseydim, 00.10 civarı sitenin girişinden geçmiş olurdum. Merdiveni koşarak çıktığım zamanı da eklersek 00.15'te evin kapısına ulaşmış olurdum. Hatırladığımdan farklı olarak yürümüş olsam bile 00.30'u geçmemiş olurdu.

00.30 civarı salona giren ben ve 1.34'ten sonra salon ve mutfak arasında ölen annem.

Kafam allak bullak olmuştu. Tuhaf bir oyuna bulaştığımı hissettim. Birbiriyle çakışan saatler, çelişen durumlardan dolayı doğru düzgün bir varsayımı bile ilerletememiştim. Şu ana kadar varsayımda bulunduğum "biri" bile ihtimal dışı kaldı. Belki de ilk baştan beri kaçırdığım bir şeyler vardı. Önemli ama gözden kaçan bir şey. Her şeyi mantık çerçevesine oturtacak, parçaları bütünleştirecek bir şey.

Elimde ceket ve telefonla annemin tarafına döndüm. Kan gölünde dümdüz yatan annem beni karşıladı. Uyuyor gibi görünen... Gözden kaçırdığım bir gerçek sonunda gün yüzüne çıktı. Annemin yatışı öldürülen bir kimse için doğal görünmüyordu. Biri tarafından boğazı kesilip kanı dökülerek yere yığılan birinin kendi saçlarıyla yüzünü örtüp, ellerini göğsünde birleştirdikten sonra dümdüz yatarak ölme ihtimali ne kadar olabilir ki?

Annemin topuklarına doğru yaklaşıncı o zamana kadar göremediğim bir iz gözüme çarptı. Merdivenden akan kanın üstünde ağır ve büyük bir cismin sürüklenme izi vardı. Bu varsayımı somutlaştırırsam annemin cesedi gibi mesela. Ardından aynı bağlamda düşünebileceğim başka izler gözüme çarptı. "Merdivenlerden sürüklenme izi"nin yanında ayak izleri vardı. Aşağı inip yukarı çıkan ayak izleriydi ve parmak izi gibi belirgin biçimde kurumuştı. Bunlara annemin duruşu ve giriş tarafına doğru duran başının konumunu ekleyince otomatik olarak bir varsayım oluşturdum.

Birisi sahanlıkta annemi öldürdükten sonra sürükleyerek indirip buraya bu şekilde yatarmış. <https://rantey.org>

Aslı olmayan bir varsayımdı. Hâlâ “neden”i ve “o biri”nin kimliğini açıklayamıyordum. Dışarıdan bir davetsiz misafir de, Hecin de değilse geriye kalan... O an aklıma gelen cevapla büyük bir dehşete düşerek dönüp anneme baktım. Düşünmeksizin refleksiyle “olamaz” diye başımı salladım. Başımı sallamaz kafamın içindeki Beyaz Asker’in söyledikleri aklıma geldi. En iyisi annenin kendi boynunu kestiğini söylese ne ya.

Öyleydi. Belki de öyleydi. Belki de “herhangi bir sebep”le sahanlıkta kendi boğazını kesmişti. Bense “herhangi bir sebep”le annemin kendine zarar vermesine engel olamamıştım. Ya nöbet geçirdiğim için kımıldayamıyordum ya da bundan dolayı kış uykusuna yatmaya giden bir ayı gibi sersem durumdaydım. Annem yere yığıldıktan sonra kayarak merdivenden aşağı düşmüştü. Merdivenden inip annemi şimdiki yerine taşımış olabilirdim. “Nöbet bittikten sonra sorunu halledeceğim” düşüncesiyle aldığım en küçük acil tedbir olmalı bu. Annemi uyur vaziyette bırakmamın sebebini “kendimde olmadığım için” şeklinde algılamak mümkün olur mu? Öyleyse alışkanlık gereği gece selamını vermiş bile olabilirim.

“İyi geceler.”

Kafamın içindeki ampul ıslıl ıslıl yanıyor gibiydi. Sanki bir umut görünüyordu. “Herhangi bir sebep”ten sadece ikisini çözersem “şüphelenilme” huzursuzluğu duymadan polisi çağırabilir gibiydim. Biraz kafa yorunca bahane bulma sorunu çözülemeyecek de değildi. Çözemesem bile mantıklı bir hale getirebilirdim. Her şeyin mantıklı bir hale geleceği şekilde olayları kalıbına uydurmak benim doğuştan bir yeteneğimdi. Gerçi annem “Yalan söylemek bu” diye kestirip atardı ama.

Merdivenleri çıktım. Yerdeki izlere basmamaya çalışarak ikişer ikişer atladım. Sahanlığın zemininde alt kata göre çok daha fazla miktarda kan birikmiş, dev bir pıhtıya dönüşmekteydi. Yerdeki ayak izlerinin sıralaması şimdiye kadar gör-

düklerimden tamamen farklıydı. Bir yerlere ilerleyen tarzdan ziyade dört bir yana dağınık bir şekilde basılmış ayak izleriydi. Mütereddit sağa sola yayılan izlerdi.

“Yucin!”

Karanlık bir anının içinden annem bana seslendi. Duygularını bastırıyormuş gibi tiz bir sestti. Efendim, diye cevap vermeme sebep olan baskın bir sestti. Yürürken gayriihtiyari durdum ve koyu kırmızı kanla kaplanmış ahşap duvara dönüp baktım. Bir şey tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi sırtını dayamış duran kendi halim gözümde canlandı. Nefesimi tuttum.

“Nereden geliyorsun?”

Bu cümleyi ne zaman duydum? Dün gece miydi? Dalgakırandan döndüğüm sırada mıydı? Bataklığa gömülmüşçesine karanlık bilincimin derinliklerinde belirsiz bir ışık parlıyordu ama sadece bundan ibaretti. Gözümü kapatıp açınca duvara yaslanmış halim de ışık da kaybolup gitti. Yine o ses de kesilmişti. Kalan basamaklardan çıkarak ikinci katın koridorunda durdum. Mermer zemindeki ayak izlerini takiben yürüdüm. Topuklarıma güç vererek basa basa yürüdüğüm halde bedenimin yerde kaydığını hissediyordum. Kana bulanmış kapı tokmağını çevirerek kapıyı açıp odaya girdikten sonra yatağın ucunda durunca tekrar annem belirdi.

“Orada dur!”

Nokta konmuş gibi duran son ayak izinin yanında durdum. Ayağın büyüklüğü benimki ile birebir uyuyordu. Tereddütte kafamı kaldırıp odanın içini kolaçan ettim. Yarım karış kadar açılmış cam kapı, bir tarafa çekilmiş jaluzi perde, sisler içinde titreşen pergolanın ışığı, derli toplu bir masa, sadece evde giyilen kıyafetlerin üzerine atıldığı sandalye, komodin üzerinde bir kablosuz telefon, kana bulanmış yastık ve yorgan. Parmaklarımin arasından annemin telefonu kaydı ve pat diye yere düştü. İşte o an fark ettim ki şimdiye kadar bulduğum ipuçları ve ikinci dereceden kanıtlar mütemadiyen

tek bir kişiyi işaret ediyordu. O “biri”nin “ben” olduğumu.

Yatağın ucuna oturdum. Sırtımı dikleştirip az önce fark ettiğim gerçeği çürütmek için çabaladım. O “biri” bensem “neden”i nasıl açıklamalıydım? Dün gece ya 00.30 öncesi ya da sonrası eve döndüm. O zaman annemle karşılaştıysam sorguya çektiğim süre epey uzun olmalıydı. Nereden geldiğimi sorgularken nöbetin eşiğinde olduğumu fark etmiş olabilirdi. Eğer öyleyse ilacımı içmediğimi de anlamış olmalıydı. Anneme has bir özellik olan “sakin sakın azarlama” başlamış olmalı. Yine de tüm bunlar “neden” sorusunu karşılayacak kadar inandırıcı değildi. Azarlandım diye çok kızıp cinayet işlediysem, bu dünyada kaç anne oğlunun elinden kurtulurdu ki?

Sırtım hafifçe gevşedi. Bu, gerçeği çürütme çabası ya da bir itiraz değil, bir iddiaydı. Şu anki duruma bakıldığında kimsenin inanmayacağı bir iddia. Şimdi benim ihtiyacım olan bu iddiaya inanabilecek biriydi. Kim ne derse desin, ne tür bir kanıt çıkarsa çıksın tamamen benim sözüme inanacak biri. Gözümün önünden bir yüz geçti. Gözlerimi, bilinçsizce sımsıkı tuttuğum cekete çevirdim. Büyük kapüşonlu, sırtında mavi harflerle *Özel Ders* filminin adı yazan siyah *gore-tex* ceket. İnanır mı ki? O olsa bana inanır mı? Bu işin halledilmesi için beni koruyup yardım eder mi ki?

* * *

Geçen ağustosta bir gün birden aklıma geldi. LEET¹ sınavının ertesi günüydü. Üzerimden büyük bir yük kalktığı için gönül rahathğıyla Mokpo’ya giden trene bindim. Hecin’in davetini alıp yola koyulmuştum.

O sıra Hecin *Özel Ders* adlı filmin çekim ekibinde çalışıyordu. Film çekim yeri Şinan İmca Adası’ydı ve üç aydır ora-

da kalıyordu. Adada olmanın getirdiği tecrit edilmişlik ve yalnızlık hissinden olsa gerek bir gün bile aksatmadan beni arar, “ne yapıyorsun?” diye sorardı. Her arayışında da sınav bitince mutlaka buraya gel önerisini bir dipnot gibi eklerdi.

“Sana mutlaka göstermek istediğim bir şey var.”

“Ne ki?” diye sorunca “Gelince görürsün” derdi. “Pekâlâ, tamam” diye karşılık verir ama önerisini hiç ciddiye almazdım. O sıralar korkunç bir baş ağrısından mustarip olduğum için her şey eziyet gibi geliyordu. Sınava hazırlandığımdan İmca Adası’nı falan düşünecek halim de yoktu. Her şeyden önemlisi bu konuda annemle yüz göz olmak istemiyordum.

25 yaşına gelinceye dek hiç tek başıma seyahat etmemiştim. Başkalarının çantalarını sırtlayıp çıktığı seyahatlerden veya gittikleri yurtdışındaki dil eğitimlerinden bahsetmeme gerek bile yok. Daha kötüsü askerlikten kaçmaya çalışırken annem beni kendi elleriyle kaymakamlığa götürüp vatani görevimi orada yaptırdı. Sebebi akşam “dokuzdan sonra sokağa çıkma yasağı” ile aynıydı. Yabancıları olduğum bir yerde nöbet geçiririm endişesiyle.

Sınavın bittiği günün akşamında yemek masasının önünde yken Hecin’den telefon geldi.

“Yarın son çekimler olacağından mutlaka gel. Bir gece kalırsın ve ertesi gün birlikte döneriz.”

Annemden çekindiğim için tereddüt ederek ne evet ne hayır diyebilirdim. Sezgileri çok kuvvetli olduğundan Hecin tereddüdümü hemen anlayıp annemi istedi.

“Ben söylerim.”

Gerçekten de Hecin’in ikna gücü vardı. Annem onun söylediklerini sessizce dinlerken “Olur” dedi. Elbette, uyarılarıyla başımın etini yemeyi ihmal etmedi. İlacını içmeyi unutma, içki içme, başkalarına zahmet verme... Beni Goangmyong İstasyonu’na bırakırken son olarak “Derin yerlerde yüzme” diye de ekledi. Oğlunun bir zamanlar umut vaat eden pro-

fesyonel bir yüzücü olduğunu tamamen unuttuğu yüzünden okunuyordu.

Mokpo'ya varıncaya kadar yolculuk zevkliydi. Şinan bölgesine giden şehirlerarası otobüsteyken de herhangi bir sorun yoktu. Tuhaf bir belirti, Comam İskeleyi'nde tekneye bindikten sonra ortaya çıkmıştı. İmca Adası'na varıncaya kadar yaklaşık 20 dakika boyunca yoğun yosun kokusu ile güneş ışığının gözlerimi yaktığı bir sanrıyla acı çektim. Nöbet öncesi bir belirti olup olmadığından emin değildim. Yosun kokusu, kan kokusuna benziyordu ve gözümün yanma sanrısını, güneş çarpması belirtilerinden ayırt etmem mümkün değildi.

Ashında ilaca devam etmiş olsaydım iki belirtiyi ayırt etmek için uğraşmak zorunda kalmazdım. Sorun LEET sınavına iki gün kala ilacı kesmemdi. İlk nöbet geçirdiğim 16 yaşımdan beri ilk kez kafama göre ilaç almaya ara vermiştim. Başlangıçta sadece sınav gününe kadar bırakmayı planlamıştım. Planladığım gibi yapsaydım bir gün önce, akşamdan itibaren ilaç içmeliydim ama Hecin'in telefonunu alınca fikrim değişmişti. İmca Adası'ndan döndükten sonra ilaca başlamaya karar vermiştim. İki gün erteledim diye ne olabilir ki diye düşündüm. Hem yasaklardan kurtulan "ben"in keyfini biraz daha sürmek de istiyordum.

Teknenin İmca Adası iskelesine varacağı sıralar, gözlerimi doğru düzgün açamayacak derecede sanrılarım şiddetlendi. Tekneden inip taksiye bindiğimde burnuma kan kokusu hücum ediyordu. Sırtımdan şırl şırl ter aktığı halde üşüme gelmişti. İş işten geçtikten sonra nöbet geçirdiğime emin oldum ama artık geri dönmek için evim çok uzaktaydı. Oldukça hızlı bir şekilde hedefe varıp Hecin'in kaldığı yere sürünerek girmekten başka çarem yoktu. Şoföre hızla Hauri Koyu'na gidelim dedim. Şoför cevap verdi.

"Peki, öyle yapalım."

Araba hızla giderken sürekli uyukladım. Belki de ara sıra bi-

lincimi kaybetmiştim. Delikanlı, diyen şoförün sesiyle gözlerimi açıp gördüm ki adamcağız arkasını dönmüş dizimi sallıyordu.

“Hauri’ye geldik” dedi.

Araba koya gelmişti. Zar zor hareket edip taksiden indim. Uzaklara gitmeye gerek yoktu. Çekimin yapıldığı yer işte bu koydu. Tetrapod beton blokların yığıldığı dalgakıranın üzerinde iki adam koşuyor ve bir kamera onları takip ediyor, arkalarından büyük sulama aracı su püskürtüyordu ve çekim ekipmanını koydukları yerde oturan ya da ayakta duran birkaç kişi vardı. Geçiş engellemek için konulan uyarı tabelasının gerisinde mahalle sakinleri toplanmış çekimi izliyorlardı. Onlardan yaklaşık on metrelik mesafede durdum. Bir yere girip uzanmam gerektiğini düşündüm ama daha fazla hareket edemezdim. Bedenim çoktan sıcak beyaz ışığın içinde hapsolmuştu. Biraz sonra dünyanın kaybolduğu an geldi. Son olarak duyduğum ses muhtemelen Hecin’in sesiydi.

“Yucin!”

Gözlerimi açtığımda bir yerde boylu boyunca uzanıyordum. Hâlâ net göremiyordum ama görüş hizamın karşısındaki kahverengi gözbebeklerinin Hecin’e ait olduğundan emindim.

“Kendine geldin mi?”

Hecin sordu. Kuruyan boğazımdan “hı” sesi çıktığı an başıma şiddetli bir ağrı girdi. Her zamanki gibi gözlerimin arkasına bıçak gibi batan bir ağrı değil de tüm başıma büyük bir baskı yapan ağır bir ağrıydı.

“Beni görüyor musun?”

Hecin’in başının üstünde bir plaj şemsiyesi gördüm. Başımın altında yumuşak bir minderin olduğunu da anlayabilmiştim. Bir süre sonra da kasıklarımdeki ıslaklığı fark ettim. Islaklığın üzerine siyah bir ceketin konması nöbet geçirdiğim esnada bir kabahat işlemiş olduğumu gösteriyordu. Kabahatimi ceketıyla örten zat da elbette yanıma çömelerek oturup perişan halimi izleyen bu herif olmalıydı.

“Bir yerin ağrıyor mu?”

Tüm vücudum kaskatıydı. Dişlerimi sıktığımdan mıdır nedir, çenem bile ağrıyordu. Nöbetin çok şiddetli olduğunu tahmin etmek mümkündü. Şemsiyenin dışından insanların sesi duyuluyordu. Onların önünde yığılıp kalan halim gözümün önünden geçti. Beni fark edip bana doğru koşan Hecin de, bakışları engellemek için plaj şemsiyesini ve başımı destekleyecek minderi bulup vücudumu örtecek kıyafeti de ayarlayan herifin o telaşlı görüntüsü de. Eve dönmek istedim.

“Kalkabilecek misin?”

Cevap vermek yerine doğrulup oturdum. Hecin’in kaldığı yer sahilde bir aile pansiyonuydu. Ben yıkanıp üstümü değiştirirken, o da eşyalarını toparlayıp taksi çağırdı. “Seninle birlikte eve döneceğim” dedi. Son sahne çekiminin, benim tam koya ulaştığım sırada bittiğini söyledi. Geriye bir tek “kapanış partisi” kalmıştı ve buna katılmanın çok önemli olmadığını, katılmasa da fark etmeyeceğini söyledi.

Bu filmin Hecin için ne anlam ifade ettiğini gayet iyi biliyordum. On üç yaşından, belki de daha öncesinden beri hayalini kurduğu bir gelecekti. Ayyaş dedesiyle yaşadığında da, dedesi ölüp kimsesiz kaldığında da, onu hayata bağlayan yegâne hayaldi. İmca Adası’ndaki üç ayı hayallerindeki sahneye giden ilk kapıydı. Adada kalıp son gecesini eğlenerek geçirmek istediğinden emindim.

Bunu bilmeme rağmen Hecin’e engel olmadım. Tek başıma dönmek istemedim. Ruh halim odadan dışarı çıkmaktan korkacak kadar berbattı. Kaburgamın altından garip bir soğukluk yükseldi. Soğuk algınlığına yakalanmış gibi bir üşüme sardı. Bu sebepten taksi gelene kadar odanın bir köşesine büzülüp oturdum. Omuzlarıma aldığım *Özel Ders* yazılı Hecin’in montundan özlediğim bir koku geldi. Uzun zaman önce, altımı ıslattığım dönemlerde ağabeyimden gelen metruk arazinin çimen kokusu.

Bir saat sonra Comam'a giden feribotun güvertesinde yan yana oturuyorduk. Arada bir Hecin "Aç değil misin?" diye sorduğunda kafamı sağa sola salladığım, "artık iyi misin?" diye sorunca kafamı aşağı yukarı salladığım donuk bir sohbetle. Feribot güzergâhının iki tarafında, tek tük görünen kayalık adaların arasında akşam güneşi asılıydı. Günbatımı gökyüzünü turuncuya bürümüştü ve denizde kıvılcıklar alevler gibi parlıyordu. Feribotun geçtiği yerlerle güverteye kadar ulaşan sular, hatta esen meltem bile kızıldı. Eski feribot alev denizini ortadan iyiye ayırarak bir sürat teknesi gibi ilerledi.

"Günbatımı nefes kesici, değil mi?"

Hecin sordu. Doğrulup denize doğru dikildim. Montun fermuarını açtım ve sıcak rüzgârı ciğerlerime kadar çektim. Göğsümü donduran soğukluk usulca gidiyor gibiydi.

"Hani mutlaka göstermem gereken bir şey var demiştin ya?"

"İşte tam da buydu."

Montun kapüşonunu başımdan çıkardım ve dönüp Hecin'e baktım. Herifin gözleri günbatımında hafifçe gülümsüyordu. Onun bu gülümsemesinin benim için bir hediye olduğunu düşünürüm hep. Annem sonu olmayan bir korkuyu kanıma boşaltan insansa, Hecin kalbimi günbatımı misali bir sıcaklıkla dolduran insandı. Her zaman senin yanımdayım diyen bir varlıktı. O korkunç ve soğuk günde yanımda olduğu gibi, bu sefer de öyle olacağına inanmak istedim. Hayır. Öyle olacağına inandım.

Kalkıp komodine koyduğum telsiz telefonu aldım. On basamaklı numarayı yavaşça tek tek tuşladım. Bip sesini duyduğum an yatakla komodin arasına düşmüş "bir şey" gözüme takıldı. Ahizeyi kulağıma dayayıp eğilerek o şeyi çekip aldım. Bıçak kısmı açık bir usturaydı. Uzun ahşap sapı ile kaygan bıçağın her yerinde koyu kırmızı kan kuruyup kalmıştı.

“Alo?”

Telefonun öte tarafından Hecin’in sesi geldi.

* * *

“Anne, sen misin?”

Hecin’in sesi belli belirsiz uzaklaştı. İçimde çığlıklar koparak usturaya bakıyordum. Bu kendi ayağıma saplanmış bir balta olsa o kadar dehşet verici olmazdı.

“Yucin, sen misin?”

Sapın ucunu kaplayan kan izlerini başparmağımın tırnağıyla kazıdım. İyi bildiğim yerde, iyi bildiğim İngilizce harfler karşıma çıktı.

H.M.S.

Babamın isminin baş harfleriydi. Babamın usturasıydı. Eşyalarının olduğu, birkaç yıl önce çalışma odasına koyduğumuz kutuda görüp aldığım bir şeydi. Özel bir sebebi falan yoktu. İlla bir gerekçe göster derseniz, babamla olan hatıralar yüzünden diyebilirim.

Babam hakkında hatırladığım neredeyse hiçbir şey yok. Tavırları ya da konuşma tarzını geçtim, yüzü bile hayal meyal... Onunla ilgili anılarım da birkaç taneyi geçmez. Bunlardan biri, kapkara uzamış haydut sakallı yüzü ve her sabah banyo aynasının karşısında usturayla sakallarını kesişi... Ağır kabızlık çektiğim zamanlarda, ellerimi çeneme koyarak klozete oturup ıkınırken tıraş köpükleriyle birlikte kaybolan sakalları izlerdim. Kırt kırt. Özellikle bıçağın keskin yüzünün deriyi kazıyarak kayganlaştırdığı sestten hoşlanırdım. Usturayla tıraş olmanın nasıl bir his olduğunu babama sormuşluğum da vardı. Net hatırlamamakla birlikte aşağı yukarı şöyle bir cevap almıştım sanki:

“Derinin altındaki köklere kadar kestiğimi ve siyah sakal izleri kalmadığı için ferahladığımı hissediyorum. Doğru düz-

gün kullanmak hayli ustalık ister. Ustalaşana kadar çenenin sağlam kalma ihtimali pek yok. Sık sık bilemek de zahmetli ama tıraş sonrası temizlik ve ferahlamayı hiçbir tıraş makinesiyle karşılaştıramazsın.”

O sırada nasıl tepki verdiğimi gayet net hatırlıyorum. İleride, babam öldüğünde, o bıçağı bana bırakmasını söyledim. Onun köpükle kaplı yüzünün plastik bir domuz kumbarası gibi şiştiğini de hatırlıyorum. Yuvarlak burun deliklerinde sabun baloncukları belirdi ve gözleri kısıldı. Toplayıp ısırdığı dudaklarından çakıl yuvarlanma sesi geldi. Babamın güldüğünü düşündüm. Bundan güç alıp, “Şimdi söz veremez misin?” diye sordum. Babam, “Nasıl istersen” dedi. Ne zaman öleceğimi bilmiyorum ama ölürsem mutlaka sana vereceğim diye söz verdi. Sözleşme işareti olarak başparmağımı uzatınca memnuniyetle parmağını bastı. Annemin o günkü sözleşmemizden haberdar olmasına imkân yoktu. Açıklamaya da sonradan hak iddia etmeye de üşenmişim. Hiçbir şey demeden, bilindik ifadeyle “gizlice” almıştım.

“Alo? Alo?”

Hecin, ahizenin öbür tarafından sesini yükseltiyordu. Sımsıkı düğümlenmiş boğazımdan güçlükle ses çıkardım.

“Benim.”

“Seni hergele, ben de sandım ki...”

Çok bitkinmişçesine alçalan sesi anında öfkeli bir sese dönüşmüştü.

“Neden cevap vermiyorsun? Ödüm patladı.”

“Dinliyorum. Söyle.”

Düşünmeden cevap verdim. “Ha!” dedi ve cık cık sesi duyuldu.

“Ne söyleyeyim oğlum? Arayan sensin.”

Doğru ya. Ben aradım tabii. Köşeye sıkışmış gibiyim, lütfen yardım et demek üzereydim. Usturayı tuttuğum elimi dimdik havaya kaldırdım. Usturanın ağzı da çenemin altında

dümdüz durdu. Tıraş olurken bir kez bile kullanmamıştım. Anca yirmi bir yaşımı geçince sakalım çıkmaya başlamıştı ve o da babamınakinin aksine tıraş makinesinin yeterli olduğu normal bir sakaldı. Bu ustura benim kullandığım değil hatırladığım bir eşyaydı. Üzerine titreyerek muhafaza ettiğim bir eşya değil de annemin görmemesi için banyonun tavanında sakladığım bir eşyaydı. Dün gece *Özel Ders* yazılı montumun cebine koyup çıkana kadar hiç yanımda bile taşımamıştım.

“Sana diyorum Yucin Han!”

Hecin seslendi. Aniden ne diyeceğimi bilemedim. Usturayı bulana kadar birçok ihtimal vardı oysaki.

“Şu an neredesin?”

Ağzımdan zar zor bir soru çıktı.

“Midem yanıyordu da bir *ramyon* yiyip çıkayım derken daha yeni tramvay durağına geldim.”

Bir değil iki *ramyon* yemiştir. Hecin’in içki içtikten sonraki sabah iki paket *ramyon* yemek gibi bir alışkanlığı vardı. Haftanın yedi günü sarhoş gezen dedesinden aldığı bir mirastı bu. Neredeyse o ihtiyarın mirasına müteşekkirecektim. Sayesinde herif hâlâ Sanğam Mahallesi’nde idi.

“İyi de neden soruyorsun ki? Bir şey mi oldu?”

“Yoo” dedikten sonra biraz durup cevabımı “hı hı” diye değiştirdim. Durduğum sırada bir kez daha zaman kazanmanın ne anlamı olacağını düşünmüştüm. Aklıma herhangi bir fikir gelmedi.

“Senden bir şey rica edecektim.”

Hecin sessiz kaldı. Bekliyor gibiydi.

“Annemin doğum gününde gittiğimiz Yongcong Adası’ndaki çiğ balık lokantasını hatırlıyor musun?”

“Haa... Şu Leon muydu neydi, orası mı?”

“Yok, Leon kahve içtiğimiz yerdin. Oradan bir elli kilometre daha yürüyünce sahilin en sonunda Goşil’in Yeri diye bir çiğ balık lokantası var.”

Hecin tekrar “Haa...” dedi.

“Dün yemek bitince cümbür cemaat oraya giderek iki tek atmıştık da.”

Normal bir insan saat başına ortalama 18 yalan söylemiş. Zaafı “dürüstlük” olan benim ortalamaya göre seviyem biraz daha yüksek olacak. Seviyemin yüksekliği kadar bu konuda yetenekliyim de. Sadece kafama koymamla hikâye otomatik olarak akar gider.

“Orada telefonumu unutmuşum da ben şimdi gidemiyorum. Hem öğleden önce bölüm başkanına göndermem gereken belgeler var hem de bugün sınavı geçenler açıklanacağı için duyuruları takip etmem gerekiyor.”

“Ne çabuk açıklanıyormuş. Bugün mü?”

“Hı hı” der demez Hecin beklediğim karşılığı yapıştırdı.

“Merak etme. Ben alır getiririm.”

“Ha, orası saat ondan sonra açılıyor.”

“Leon’da kahve içerek biraz beklerim canım.”

Son olarak Hecin’in neye binip geleceğini teyit ettim.

“Yorgunsan gelirken taksiye bin istersen. Taksi ücretini ben veririm.”

“Deli misin oğlum? Yongcong Adası’yla evin arasının ne kadar uzak olduğunu bildiğin halde nasıl taksiye bin dersin?”

Bu, aktarma yaparak otobüsle geleceği anlamına geliyordu. Daha fazla taksi lafı etmeye gerek yoktu.

“Bu arada, annem uyandı mı?”

Tam telefonu kapatacakken Hecin sordu. Duymamış gibi sonlandır tuşuna bastım. Ahizeyi yerine yerleştirip salonda yatmakta olan annemi düşündüm. Eğer evin içindeki kan lekeleri cinayetin izleriye kana bulanmış ustura da suç aletiydi. İzler çeşitli şekillerde yorumlanabilen birer delilse suç aleti tek gerçeği söyleyen kanıt olacaktı. Dün gece montumun cebindeydi, bu sabah da yatağımın altında bulduğum eşya olarak beni iki arada bir derede bırakan fiziksel bir ka-

nıttı. Hecin'in bu kanıtı nasıl kabul edip ne şekilde tepki vereceğini hayal dahi edemiyordum. Annemin ölümünü nasıl bir duyguyla karşılayacağını da. Şaşırır mı, üzülür mü yoksa öfkelenir mi? Üstelik benim yüz yüze geldiğim sorunu öğrenirse... Acaba o zaman da bana inanır mı? Benim yanımda olur mu?

* * *

Birden on bir yıl önceki kışı, o yılın son gününü hatırladım. Hecin'in dedesi ölmeden iki ay önceydi. Ben on dört, Hecin on beş yaşında, ortaokuldan mezun olmayı bekliyorduk. Annemin isteği doğrultusunda spor ve dersi bir arada yürütebileceğim sosyal bilimler lisesini seçmiştim. Fen lisesine yetebilecek kadar başarı puanına sahip Hecin, meslek lisesi olan kültür sanat lisesini tercih etti. Danışman öğretmeninin itirazlarına aldırmadan kendi yolunu kendi seçmişti. Hem üç yıl ücretsiz okuyup hem de burs alabilmesi ve hepsinden önemlisi okulun özelliklerinin hayallerini gerçekleştirmekte yardımcı olacağı umudu onu heveslendirmiş olmalıydı. Aslında muhtemelen bunun dışında başka bir seçeneği de yoktu.

O zamanlar Hecin küçük bir aile reisinden farksızdı. Dört yaşındayken anne ve babası bir trafik kazasında ölmüştü, kendisini yanına alıp büyüten dedesi de birkaç aydır hastanede yatıyordu. Karaciğer sirozunun üzerine bir de böbrek yetmezliği eklenen dedesinin hastaneden ne zaman çıkacağı bile bilinmiyordu. Bu sebeple Hecin dünyanın en meşgul ortaokul öğrencisi oldu. Dedesiyle birlikte hastanede kalarak hastalığıyla ilgilenmek zorunda kalmış, okula gidip ders çalışmış, geceleri ise saati 2900 won'luk ücret karşılığında yakındaki bir benzin istasyonunda yarı zamanlı çalışmıştı.

Normalde de maddi durumları iyi değildi. Dedesinin devletten aldığı cüzi miktarda yardım ve atık toplayarak kazandığı birkaç kuruşla kıt kanaat geçiniyorlardı. Buna rağmen

Hecin hiç yarı zamanlı çalışmak zorunda kalmamıştı. Dedesi adı çıkmış bir ayyaş olsa da küçük torununa yük olacak kadar vicdansız biri değildi. Aksine “Sen ders çalış, geri kalan her şeyi ben hallederim” diye yüksek perdeden hava atmayı severdi. Ama ihtiyar iyice elden ayaktan düşüncce Hecin’in bizzat çalışıp geçimini sağlamaktan başka çaresi kalmamıştı.

Ben de kendime göre meşguldüm. Yeni Zelanda’da düzenlenecek Gençler Şampiyonası için seçmeler öncesi özel antrenman için kampa girmiştım. Okulun yurdunda kaldığımdan bir türlü görüşemiyorduk. Onunla ilgili haberlerin hepsini her gün yüzme havuzuna gelen annemden alıyordum. Hecin ile ilgili her şeyi bildiğine bakılırsa annem her gün elinde evde yaptığı yemekler ya da abur cuburla hastaneye gidiyor gibiydi.

2005 yılının son günü, koç öğleden sonraki antrenmanı es geçip yarım gün tatil verdi. Eve gidip bir güzel dinlenin ve anne sütü emmiş bir bebek gibi capcanlı bir yüzle yeni yılın ilk sabahı dokuzda burada olun, dedi. Haberi nasıl aldıysa artık, annem çoktan yüzme havuzunun dışında beklemekteydi. Her zamankinden daha keyifli görünüyordu. Omuzlarına düşmüş düz saçları, daha önce hiç görmediğim beyaz kabanı, sade ama güzel makyajlı yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Emniyet kemerini bağlarken dilimin ucuna geldi.

“Bir yere mi gidiyoruz?”

Annem, “Dongsung semtine” diyerek arabayı hareket ettirdi. Neden gittiğimiz hakkında bir şey söylemedi. Vardığımız yer Hecin’in dedesinin yattığı hastanenin ana binasının önüydü. Ben merak içindeyken, binanın içinden Hecin koşarak çıktı. Arabadan inmek için emniyet kemerimi çözdüm. Durumdan şöyle bir şey anlamıştım: Bana göre annem diyor ki, ben Dongsung’da eğlenmeye gidiyorum, sen de Hecin ile birlikte oyn.

“Öylece otur.”

Annem beni zorla oturttu. Hecin bana bakıp güldü ve doğruca arka koltuğa oturdu.

“Yeni yılın kutlu olsun.”

Annem erkenden yeni yılı kutlamıştı.

“Senin de anne.”

Hecin arkasında sakladığı şeyi anneme doğru uzattı. Annemin yüzü büyüklüğünde, kalp şeklinde bir lolipoptu. O kırmızı kalbin içinde beyaz renkli bir mesaj vardı: *The apple of my eye*.²

Bunu alan annemin yüzüne bir tebessüm yayıldı. Kıpırmızı yanaklarından ve gözlerini kaçırdığından utandığını hissettim. Bildiğim kadarıyla Hecin’in anneme “Anne” diye seslenmesi ilk o zamandı. Anne demesinden mi etkilenmişti, kalbin içindeki gözümün nuru ifadesinden mi hoşlanmıştı, yoksa iki duyguyu birden mi yaşıyordu bilmem ama annemin yüz ifadesi benim için son derece yabancı bir ifadeydi.

“İyi de, dedenden izin aldın mı?”

Annem şekeri konsolun üstüne özenle koyarken sordu. Hecin dişlerini göstererek sessizce güldü.

“Dedem benim işe gittiğimi sanıyor.”

Annem de dikiz aynasından Hecin ile göz göze gelince gülümsedi. Bir şeyler tezgâhlıyorlarmış gibi araba hareket ettikten sonra da ikisi ara ara dikiz aynasından bakışıp gülüştüler. Nereye, ne yapmaya gittiğimize dair hâlâ bir açıklama yoktu. Ben de sormamıştım. Dongsung semtine gidiyoruz dedikten sonra başka yere gidecek halimiz yoktu herhalde. Hecin bana kamp hayatı ve antrenmanlar hakkında sorular soruyordu ama ben sadece kısa cevaplar veriyordum. İyi, yoo, hı hı, bilmem... Benim kısa kestiğim sohbeti ise annem devam ettiriyordu. Sohbetin konusu genel olarak Hecin’in dedesinin hastalık durumu ya da sadece annemle ikisinin bil-

diği kitap ve filmlerdi. Bu sırada felç halindeki trafik cehen-nemini atlatıp üniversite caddesi Dehagno'ya vardık. Annem otoparkta iki üç tur attıktan sonra zar zor bulduğu boş yere arabayı park etti.

“Gidelim.”

Armatürlerin ıslıl ıslıl aydınlattığı yolda yürümeye başladık. Çok kalabalık olduğu için yan yana yürümek kolay değildi. Annem daha birkaç adım atamadan birisi omuz attığı için neredeyse düşecekti. Ben ellerimi uzatıncaya dek Hecin çoktan annemi tutup ona destek olmuştu. İki üç adım sonra tekrar tökezleyince Hecin bir koluyla annemin omzunu sarıp yürümeye başladı. Bense başka şansım olmadığından geride kaldım.

Bir süre sonra başka bir dünyaya benzeyen sessiz bir İtalyan restoranına vardık. O ana kadar neden Dongsung semti-ne geldiğimize dair bir fikrim yoktu. Öyle merak da etmiyordum. Annem meyve suyu bardağını kaldırıp kendisinin bir yaş yaşlandığı ve benle Hecin'in bir yaş daha büyüdüğü hakkında hem mutlu hem de üzgün olduğunu söylediğinde yılın son gününü kutlamak için yemek yemeye geldik herhalde diye kendimce tahminde bulunuverdim. Yemeğin tadını hatırlamıyorum. Hatırlamadığıma bakılırsa pek lezzetli olmasa gerek. Yahut o zaman keyfim yoktu.

Gerçekten de garipti. Hecin ile yalnızken benim en yakın arkadaşım gibiydi. Annemle baş başayken de durum aynıydı. Annem sadece bana odaklanıp yaşıyor gibiydi. Üçümüz birlikteyken ise ben hep ikinci plana atıldığımı hissediyordum. Böyle bir ortamın çok doğal olarak oluşması yüzünden keyfim kaçıyordu. Böyle düşününce de kendimi zavallı bir gerzek gibi hissettiğim için moralim daha da bozuluyordu.

Yaklaşık bir saat sonra restorandan çıktık. İkisi az öncekinden iki üç kat daha kalabalıklaşan yolu yarararak bir yere doğru ilerlediler. Yolda bir seyyar satıcıdan atkı bile satın

aldılar. Annem aynı ekose desenli atkıdan iki tane satın alıp birini bana birini Hecin'e verdi. Benimki yeşil, Hecin'inki sarıydı. Yeni yıl hediyesi, dedi. İkinize de çok yakıştı, dediye de bakışları baştan sona Hecin'in üzerindeydi.

Annemin Hecin'e karşı duyguları "oğlumun arkadaşı"nın ötesine geçeli çok olmuştu. Arkadaş olduğumuz ortaokul birinci sınıftan beri böyleydi. Doğum günümü kutlarken de, katıldığım yüzme yarışmalarını izlemek için havuza geldiğinde de, beni kucaklayıp zaferimi kutladığında da, benim başrolde olduğum her an annem sevgiyle Hecin'i izlerdi. Sonsuz derecede yumuşak ve sıcak gözlerle, çocukluğumda alışkın olduğum o gözlerle, ölen ağabeyime sevgiyle baktığı işte o gözlerle.

Annem ve Hecin bir sanat sineması olan Hypertek Nada'nın önünde durdular. Birinci katın girişinde "Nada'nın Son Teklifi" yazan bir afiş asılıydı. Annem bilet almaya gittiği sıra Hecin'e sordum.

"Buraya niye geldik ki?"

"Ne diyorsun oğlum. Şimdiye kadar bunu bilmeden mi peşimizden geldin?"

Hecin kahkahalarla güldü. Birden boynumdaki atkının nefesimi kestiğini hissettim. Hava ısınmış gibiydi. Atkıyı çıkarıp elime aldım ve koltuğa oturdum. Ne yani, sanki falcıyım. Kimse söylemezse ben nereden bileyim?

"Nada'nın Son Teklifi" Nada'da gerçekleşen film festivalinin ismiydi. Bu yıl gösterime giren filmlerden "gişede başarısız olsa da iyi film"lerin toplanıp tekrar gösterildiği bir film festivaliymiş. Toplam yirmi dört filmden o gün Brezilya yapımı *Tanrı Kent* vardı. Film izlemeye gidelim diyen Hecin'di. Gösterimdeyken görmek istemesine rağmen reşit olmayan çocuklar izleyemeyeceği için vazgeçmiş, Nada'da tekrar gösterildiğini duyunca da annem aklına gelmiş. Annem veli olarak eşlik ederse izleyebileceği beklentisi içindeymiş.

Beklediği gibi, biz uyarı almadan koltuğa oturabildik. Film

eğlenceliydi. O ana kadarki keyifsiz halimi unutacak kadar hareketli ve coşkuluysa. Rio de Janeiro'nun yoksul gettosu Pabella'yı; yoksulluk, uyuşturucu, suç ve çetelerin gücünü kullandığı mahallelerin arka planında, kitap yerine eline silah alan, ölümüne savaşıyor çocuk gangsterlerin hikâyesiydi. Aynı zamanda, farklı yolları tercih ederek büyüyen iki delikanlının hikâyesiydi de. Bir delikanlı fotoğrafçı olarak, diğeri sokakların hâkimi olarak.

Tavuğun kaçtığı ilk sahnede kahkahayı patlattım. Bundan sonra da sık sık kıkırdadım. Kendi çetesini kandırıp otele dalan Li'l Zé'nin coşkuyla ateş ettiği sahnede kıkırdarak güldüm. Sonra birden benden başka kimsenin gülmediğini fark ettim. Annemin başını çevirip bana dik dik baktığını da fark ettim. Karanlığın içinde siyah su damlası gibi parlayan iki göz bana soruyordu. Komik olan ne?

Annemin keyfi yerinde değil gibi görünüyordu. Film bittikten sonra, otoparka giderken tek kelime etmedi. Hecin de sadece önüne bakıp yürüyordu. Ben yine ikisinin arkasından bakıp onları takip ettim. Sorunun ne olduğunu bilmemek beni sinir etmişti.

“Tüyler ürpertici.”

Annem ancak arabaya binip çalıştırdıktan sonra ağzını açtı.

“Bunun gerçek bir hikâye olması korkunç. Hayat ne kadar üzücü...”

Nihayet annemin sinemada bana tuhaf gözlerle bakmasının nedenini anladım. Beni neşelendirip heyecanlandıran film aslında tüyler ürperten, korkunç ve üzücü bir hikâyeydi demek. Nerede korkup nerede üzülmem gerektiğini hâlâ tahmin bile edemesem de.

“Mutlu hikâyelerin çoğu gerçek değildir.”

Hecin bir süre bekledikten sonra karşılık verdi. Arkaya dönüp ona baktım.

“Umuda sahip olmak umutsuzluğu azaltmaz. Dünya, dört

işlem kadar açık seçik değil. Çünkü insanlar matematik işlemlerinden daha karmaşık.”

Hecin gözlerimin içine baktı. “Öyle değil mi?” diye soran gözlerine verecek bir cevabım yoktu. Neden bahsettiğini doğru düzgün anlamamıştım çünkü. Ama herifin cüssesi benden yaklaşık iki üç karış kadar büyük gibi geldi. Aramızda sadece bir yaş olmasına rağmen, benden on yaş büyük bir ağabey gibi görünüyordu. Hatta annemle yaşıt görülebilecek kadar büyük.

“Dünyanın adaletsiz olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu annem. Hecin tekrar bir süre bekleyip cevap verdi.

“Yine de, bir kere de olsa adaletin geleceğine inanıyorum. Yani bunun için çabalanırsa.”

Hecin camdan dışarı baktı. Annem sessizce dikiz aynasından onu izledi. Ben tekrar önüme döndüm. Gvanghoamun civarında kırmızı ışığa yakalandığımızda annem tekrar konuşmaya başladı.

“Filmi beğendin mi?”

“*Baba* filmini Tarantino çekseydi böyle bir film olurdu diye bir yorum okumuştum. Gerçek mi diye merak ediyordum... İzledikten sonra yorum yapanın ne demek istediğini anladım.”

Beğenmiş miydi? Beğenmemiş miydi? Cevap veren Hecin değil annem oldu.

“Demek beğendin.”

Hecin, “Evet” diye onayladı. Filmin güzelliğinin tadını çıkardığından mıdır nedir, sonrasında konuşmadı. Trafik lambası yeşile dönüp araba tekrar hareket etmek üzereyken, yakınlarda bir yerlerden bir çan sesi duyulmaya başladı. Gösterge panelindeki saat tam on ikiyi gösteriyordu. Boşingag Tapınağı’nda çanla kutlama başlamış gibiydi. Annem arabayı hareket ettirdi. Arabanın içi sessizdi. Hastanenin önüne varıncaya kadar üçümüz ayrı ayrı düşüncelere dalmıştık.

“Bugün için teşekkür ederim.”

Hecin arka kapıyı açarken teşekkür etti. Annem onun ardından arabadan indi. Ben ön koltukta oturmuş ikisinin vedalaşmasını sessizce izliyordum. Hecin anneme başını eğerek selam verirken, annem ona elini uzattı. Bu hareket resmi bir tokalaşma talebi gibi geldi. On beş yaşında bir delikanlıdan veya oğlunun bir arkadaşından değil de olgun bir şahıstan. Hecin bir süre tereddütle bekledikten sonra annemin elini tuttu. İkisinin hiçbir şey söylemeden sadece bakışmaları topu topu beş saniye bile sürmemişti. O kısa süre içinde ikisi bir şeyleri teyit ediyormuş gibiydi. Kelimelerle ifade edilemeyen, hareketlerle teyit edilemeyen, yani benim bilmediğim bir şeyleri.

Annem arabaya bindi. Hecin hâlâ aynı yerde dikiliyordu. Herifin sarı atkısı karanlığın içinde salınıyordu. İşte ancak o an atkımın kaybolduğunu fark ettim. Boynumdan çıkarıp elimde tutarken bir an olduğum yere bırakmıştım. Kırk kırk gülerken annemle göz göze geldiğimiz o an, küçük Li'l Zé'nin samba ritmine ayak uydururken coşkuyla tetiği çektiği an. Sanki radyo açılmış gibi, kulağımda başroldeki Roket'in repliği yankılandı.

"Kurallarda istisnalar vardı ve istisnalar hemen kurallara dönüştü."

Annemin tek oğlu bendim. Bu bir kuraldı. İstisna olan Hecin, ertesi yıl mart ayında, annem tarafından evlat edinilince ağabeyimin yerini alacaktı. Böylelikle istisna yeni bir kural haline gelmişti.

Elimde tuttuğum usturaya tekrar baktım. "Katil kim?" sorusuna dair ipuçları her yere dağılmış, "suç aleti" denilen can alıcı kanıt varken ve bunu çürütebilecek tek bir ipucu bile yokken, üstelik olayla doğrudan ilişkili kişi hiçbir şey hatırlamıyorken bu durumu Hecin nasıl kabul eder ki? Ne sorarsa sorsun, ona verebileceğim tek bir cevabım var. Binlerce yıldır, binlerce suçlunun ağzına pelesenk olmuş tarihi bahane; hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bu söze inanır mı? Yoksa ihbar mı eder? Belki de teslim olmamı teklif eder. Ne olursa olsun bunu yapamam. İster tutuklanırım ister teslim olurum, ama şimdi sırası değil. Şu an ihtiyacım olan düşünecek zaman. İkna edici bir delil. Diyelim ki, gerçekten bir suç işledim, en azından bunu kendime açıklayabilmem gerekmez mi? Ne olduğunu, ne zaman olduğunu, neden olduğunu, neden hiçbir şey hatırlayamadığımı.

“Ta o zaman bitirmeliydim.”

Annemin sesi tekrar duyuldu. Kafamın içinde değildi, arkamdan gelen bir sestti. Terasın cam kapısına döndüm. Annem kapının dışında dikiliyordu. Arkadan bağlı uzun saçlar, beyaz gecelik, halhallı çıplak ayaklarla ölmeden önceki haliydi. Ne üzerinde kan lekesi ne de çenesinin altında kesik vardı.

“Sen...”

Annem hiddetle dalgalanan gözlerle bana bakıyordu. Beyazın ötesindeki mavimsi gözbebeklerinde pembe kan damarları koyulaşıyordu.

“Yucin, sen...”

Korktuğum için elimde ustura, yatağın ayakucuna doğru geri adım attım.

“Bu dünyada yaşamayı hak etmeyen bir herifsin.”

Şakaklarım tık tık atmaya başladı. Usturayı tuttuğum elim güç gelmişti. Gayriihtiyari yüksek sesle sordum.

“Nedenmiş? Ben ne yaptım ki?”

Annem cevap vermedi. Kar fırtınasına benzeyen sis annemin görüntüsünü kapattı. Yine önümde sadece buğulu cam kapı kaldı. Başımı çevirip odada göz gezdirdim. Kan izi, ayak izi, kanla kaplı yatak yorgan. Bunlar annem öldükten sonra oluşan şeylerdi. Az önceki lanet ise, hayattaki annemin ağzından dökülen beddua seliydi. Ne zaman, neden, ne sebeple? Gece yarısı annemden gizli evden çıkmış olmam yüzünden olmasa gerek. Bu kadarcık bir şeyi de mi yapamam yani? Böyle bir şey benim bu dünyada yaşamamamı mı gerektiriyor?

Şakaklarımdaki nabız atışı matkapla delercesine bir baş ağrısına dönüştü. Enseme doğru bir ateş yayıldı. Gözlerimin önünden siyah bir nokta gelip geçti. Aniden tepemin attığını, çıldıracak gibi olduğumu hissettim. Arkamı dönüp banyoya girdim. Usturayı lavaboya fırlattıktan sonra soğuk su musluğunu açıp lavaboyu doldurdum. Hayal kırıklığı ve öfkeden dolayı düşüncelerim dağılsın diye ateşlenen başımı soğuk suya sokup soğuttum.

“Anne. Yarın. Yarın sabah söylerim.”

Bu kez kulaklarımda kendi sesim yankılandı. Başımı kaldırdığımda aynada katil olma ihtimali yüksek olan adamla göz göze geldim. Yarın sabah ne? Hesap soran duygularla adama baktım. Kan içindeki saçlarım, ıslandığı için yüzümde yol yol akan onlarca sulu kan. Lavabo pembemsi kanla doldu ve suyun altındaki ustura ayın gölgesi gibi salındı. Karanlık zihnimin içinde bir düşünce şimşek gibi çaktı.

Belki de...

Kabul edemediğim gerçeği inkâr edercesine başımı sallayarak usturaya baktım. Bu normal bir düşünce değil. Bu delice bir yanılgı. Gözlerimi kırıp aralıksız akan kanı silkeledim.

Yine de belki...

Buz gibi suya elimi daldırıp usturayı çıkardım. Kanlı suyun aktığı parmaklarımı kıvrıp sapını kavradım.

Evet, belki de...

Elimde usturayla banyodan dışarı koştum. Fikrimi değiştirmeden, bir an önce odanın kapısını açıp koridora çıktım. Basamakları saya saya aşağı indim. Mümkün olduğunca yavaş, bir, iki, üç. Bakışlarım ayakucuma kenetlenmişti ve dört, beş, altı. Bu, sabırsızlığımı kontrol altına almada ve karmakarışık düşüncelerin önünü kesmede etkili bir yöntemdi. Bu sefer hiç de işe yarıyor gibi değildi. Tüm vücudum otomatik olarak sinir sistemimin talimatlarına odaklanmış gibiydi. Alnıma bir arı sürüsü yapışmış gibiydi ve düşünce-

lerim sağa sola savrulmuş, duyulabilir frekanstaki bütün gü-rültüler kulağımın içinde bir araya gelmişti. Girdap oluştu-rarak akıp giden nehrin sesi, suyun üzerinde esen fırtına se-si, çatı katının kapısını çarpan rüzgârın sesi ve inliyormuş gibi hafiften çoğalan annemin tiz sesi.

“Yucin!”

Usturayı fırlatıp odama geri dönmek için aklıma yüzlerce sebep geldi. Yorulmuştum, gözlerim acıyor, başım pathiyordu, kafamın içi fazlasıyla karman çorman olmuştu, delice şey-ler yapmayı sürdürürken gerçekten delirir miyim korkusu... Dönüp kaçmaya çalışan bedenimi merdivenlere sürükledim. Nefes bile almadan kalan basamakları koşarak inip salona adım attım. Annem, biraz önceki haliyle beni karşıladı. Kız-gın bakan gözler, yusyuvarlak açılmış dudaklar, kana bulan-mış zayıf yanaklar ve çene, kanın pıhtılaştığı boyun.

Avcumda kayan usturayı sıkıca tuttum. Annemin omuzla-rının yanına, dizlerimi kıvrıp oturdum. Ustura bir zaman-lar babamı hatırlatan bir eşyayken artık tamamen başka an-lamlar içeren bir nesne oluvermişti. Doğru yere oturtulma-yı bekleyen, bir kapının anahtarıydı. Bir kez oturtulunca geri dönüşü olmayan, kendini imha eden bir eşyaydı. Yutkunun-ca boğazım için için yanarak acıdı. Sanki öksürüklere boğula-cakmış gibiydim. Kafamın içindeki Beyaz Asker dalga geçer-cesine soruyordu. Titriyor musun sen?

Öyle. Ensemi sıkkan bu buz mavisi soğukluk korkuysa eğer, kesinlikle titriyordum. O soğukluk nefesimi kestiği, sırtıma baskı yaptığı için ağrıdan ölmeme ramak kalmıştı. Dünyanın en ucuna doğru itiliyormuş gibi hissediyordum. Bir adım geri atma isteği açlık gibi içimi kavuruyordu. Avuç dolusu ağrıke-sici ve sakinleştirici yutup, ardından öylece yere yığılıp kal-mak istiyordum. Bilincimin dışına doğru uzaklaşan gerçeğe bir dolu küfür savurmak istiyordum. Lanet olsun, şimdi ben-den ne yapmamı istiyorsun?

O zaman kaç! Kafamın içindeki Mavi Asker kolay ve pratik bir cevabı benimle paylaşmıştı. Hem henüz annemin öldüğünü bilen biri yoktu, hem içinden büyük meblağlar çekebileceğim annemin kredi kartının nerede olduğunu biliyordum, hem de yıllardır hallettiğim banka işleri sayesinde şifreye kadar her şey belleğimde kayıtlıydı. Pasaportumun geçerlilik süresi iki-üç yıl olduğundan şimdi dünyanın öbür ucuna da kaçsam, engel olacak kimse yoktu. Sonrasındaki olaylar beni ilgilendirmez.

Hayır. İlgilendirirdi. Bilmem gerekirdi. İpuçlarını birleştirerek dedektiflik falan yapmanın bir anlamı yoktu. Ben sadece kendimi dinlemeliydim. İçimde ben olduğuma inandığım benim haricimde başka “biri”nin olup olmadığını, o “biri”nin ne halt yediğini bilmediğim sürece bu dünyada yaşamamın bir yolu yoktu. Bunu öğrendiğim an, cehennemin kapıları ardına kadar açılrsa da, bununla bütün hayatım yerle yeksan olsa da.

Dizlerimin üzerinde ilerleyip annemin omzunun yanına oturdum. Göz göze gelmemeye çalışarak çene altındaki yarayı inceledim. Sağ kulağının altından sol kulağının altına kadar, kesğin yüzeyi koyu kırmızı kan pıhtısıyla kaplıydı. Parmağımı uzatıp pıhtıyı kaldırıncaya iki dağ arasındaki geçide benzeyen uzun ve derin kesğin içi göründü.

Gözlerimi hafifçe kapattım. Düzensiz nefesimi bastırıp o eski çocuğu çağırdım. Belini büküp başlama çizgisinde durarak start işaretini bekleyen Yucin Han’ı geçmişten çekip çıkardım. Teyzemin ya da annemin görüş alanından kurtulup sadece atlamak zorunda olduğum tek noktaya, suya atlayacağım ana odaklanan kendimi öne çıkardım. Kesik kesik ama hızla atan kalbimin ritmi azar azar yavaşlamaya başladı. Ense kökümde dolanan ürperti azaldı. Çeneme takılı kalmış nefesim boğazımdan aşağı doğru kaydı.

Artık daha fazla tereddüt etmeye gerek yoktu. Gözlerimi açıp, sol elimi uzatarak annemin çenesini tuttum. Kesğin

başladığı sol kulağın altına usturayı soktum. Ustura zorlanmadan kesiğin içine girdi. Yara kendi kendine hareket ederek bıçağı iki tarafından emiyormuş gibiydi. Kafamdaki bütün gereksiz sesler anında kayboldu. Etrafa tabut içindeymiş gibi bir sükûnet çöktü.

Elim kendiliğinden hareket etmeye başlamıştı. Ne bir duraksama ne de bir tekleme gösteriyordu. Cetvel koyup bir kâğıdı keser gibi, açık yaranın içinde sorunsuz ilerledim. Her bir duyguya mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştım. Boynuma doğru esen nefesin çığlığa benzeyen titreşimi, avcuma dolan etin yumuşak direnci, kasların ayrılması ve kan damarlarının kopmasıyla ilerleyen bıçağın acımasız ve yumuşak hareketi. Ustura çeneyi geçerek sağ kulak arkasına kadar tek hamlede ulaştı.

Şakaklarımın iki yanına kapkara bir perdenin çekildiğini hissettim. Görüş alanım bir el aynası boyutunda küçüldü. Oraya yansıyan parçalı, kısmi bir şekil ya da yüz ifadesiydi. Hafif sallanan uzun saçlar, çarpık yanaklar, bir büyüyüp bir küçülerek açılan gözbebekleri, bir şey söylemeye çalışan dudaklar. Sonunda gerçeğin görüş alanı tamamen kapandı. Dört taraftan uçurum benzeri bir karanlık baskıyla üzerime geldi. Ayaklarımın altında, şimdiye kadar inatla kapalı duran hafızamın kapısı açıldı. Annem dış kapının aralığından seslendi.

“Yucin.”

* * *

“Yucin.”

Annem giriş kapısının aralığından seslendi. Alçak ve tonlamasız bir sestti. Çatı katına açılan demir kapının önünde hareketsiz duruyordum. Cevap vermedim. Ne mecalim ne de konuşacak gücüm vardı. Tükenmişlik derecesinde bir yorgunluk bütün vücuduma baskı yapıyordu. Ayakta uyukluyormuş gibi, zihnim bile bulanıktı.

“Yucin.”

İkinci çağırma ilkinde göre daha yüksekti. Orada olduğunu biliyorum, bu yüzden cevap ver, dercesine. 22. katta Hello sürekli havlıyordu. Yangın merdivenlerinden her inip çıkışında şeytan görmüş gibi havlayan it oğlu it.

“Efendim.”

Montumun cebine çatı katının anahtarını koyup merdivenlerden aşağı indim. Annem giriş kapısında değil son merdivenin altında duruyordu. Tırabzana sırtını yaslamış, kollarını göğsünün altında bağlayıp yan gözle benim inişimi izliyordu. Yarım açık dış kapı stoperle sabitlenmişti, kapının iç tarafından gelen sarı ışık, annemin profiline yansıyor. 22. kattaki Hello daha da yüksek sesle havlamaya başladı.

“Nereden böyle?”

Annemin küçük ince dudakları soğukta donmuş gibi morarmıştı. Beyaz elbisesi ile cılız çıplak bacakları hatta terlikleri bile üşümüş görünüyordu. Merdivenin bitmesine dört basamak kala durdum.

“Koşmaya gittim.”

Sesim anesteziye daha yeni uyanmış biri gibi boğuk çıkmıştı. Ağzımda gevelemiştim.

“Maskeyi çıkar, aşağıya in ve tekrar cevap ver.”

Sessizce maskeyi çıkarıp montun cebine koydum. İki elimi de ceplerime soktum. Zangır zangır titreyen bacaklarımı kaldırıp kalan basamakları indim. Annemin gözleri beni baştan ayağa süzdü. Derimi büyük bir zevkle yüzecek kadar acımasız bakışlarla.

“Koşudan geliyordum.”

Aşağı basamaklardaki anneme bakarak durdum. Annem başını kaldırıp dudaklarını incecik ısırarak bana bakıyordu. Bakışı epey karmaşıktı. Hem heyecanlı, hem öfkeli, hem üzgün, hem kederli hem de soğukkanlı davranmaya çalışıyormuş gibiydi. Bariz olan bir şey varsa o da, söz olsun, duygu

olsun, patlamaya ramak kalmış bir şeyi sımsıkı bastırıyor-muş hissiydi.

“İyi de, eve neden oradan giriyorsun?”

“Seni uyandırırım endişesiyle.”

Benim için en iyi cevaptı. Tabii ki buna annemin kanması beklenemezdi.

“İçeri geçelim.”

Bu sözü kulağa izinden çok bir emir gibi gelmişti. Çamurlu suda ıslanmış spor ayakkabılarımın içindeki parmaklarım kıpırdandı. Felç olmuş gibi belimden aşağısı hissizleşti. Aramızdaki karanlık mesafeyi inleyen annemin çığlığı gaipten gelen sesler gibi kulağımda yankılandı. İçimi buradan kaçıp gitme arzusu alev alev yakıyordu. O denli tükenmiş hissetmeseydim, vücut ısım düşmüş gibi şiddetli bir üşümeye yakananmasaydım, birazdan nöbet geçirebilirim huzursuzluğuna kapılmasaydım, belki de gerçekten kaçardım.

“İçeri girmeyip ne yapıyorsun?”

Annemin sesi bir nebze yumuşamıştı. Kafamın içindeki ikilemi okumuş gibi bakışları da sakinleşmişti.

“Hello yaygarayı koparıyor ya.”

Öyleydi. Hayvanın sesini kesmenin tek yolu sadece bizim eve girmemizdi. Annemin yanından geçip giriş kapısından içeri girdim. Annem de sırtıma yapışmış gibi arkamdan girdikten sonra kapıyı kapattı. Tak, kilidin geçerken çıkardığı ses ensemeye vurur gibi sertti. Yarı açık ara kapının önünde durdum. Sırılsıklam haldeydim ve pranga gibi ayak bileklerimi sıkıyan ayakkabıları çıkarmak için ellerimi de cebimden çıkardım. O zaman, bir şey ayağımın dibine düşüp ses çıkarak yuvarlandı. Cebimden düşmüş gibiydi ama dönüp bakmaya fırsat bulamadım. Annem, sıcak nefesini ensemeye hissedebileceğim kadar yaklaşmıştı. Arkamdan itiliyormuş gibi ara kapıdan içeri girdim.

“Orada dur.”

Kapının yanındaki odanın önünde durdum. Annemin ses tonu az öncekinden tamamen farklıydı. Soğukluğun ötesinde tedirgin denebilecek kadar alçaktı sesi. Dönüp arkama baktım. Annem ara kapının önünde durmuş dik dik bana bakıyordu. Karmaşık yüz ifadesi gitmiş, yerine herkesin anlayabileceği bir duyguyla dolu gözler kalmıştı. Annem sinirlenmişti. Hem de felaket.

“Montunu çıkart.”

Elini uzattı. Sessizce, üstümdeki montu ve yeleği çıkartıp uzattım. Neden istediğini sormaya gerek yoktu. Çünkü montu alır almaz annemin eli doğruca cebine girdi. MP3 ve kulaklık, maske ve çatı katının anahtarlarını çekip çıkardı ve tekrar cebe koydu. Montu yere, kapının yanına bırakıp, burnumun dibine kadar yanaşıp durdu. Boynuzlarını dikip toslayacak bir keçi gibi sert ve saldırgan bir hamleydi. Tahmin edemediğim bu hamleye karşılık gayriihtiyari başımı geriye attım. O sırada annem iki elini birden pantolonumun ceplerine sokup hemen geri çıkarttı. Bu hamlesi o kadar hızlıydı ki karşılık vermek gibi bir şey düşünemedim bile. Ah diye ellerimi uzattığımda ise çok geçti. Bir adım gerileyen annemin elinde ustura vardı.

“Anne, verir misin?”

Elimi uzatıp usturayı elinden almaya çalıştım ama o daha hızlıydı. Koluyla bir darbe indirircesine elimi uzaklaştırdı ve tüm bedenini öne atarak beni geriye itti. Bu seferki de öngöremediğim bir hamleydi. Tahminlerimin ötesinde vahşi bir ataktı. Evladiyla değil de tecavüzcünün tekiyle mücadele eden biri gibiydi. Bitkin olmanın yanında bir de savunmasızdım ve bedenimi doğru düzgün kontrol edemiyordum. Denge mi kaybedip geri adım atarken sonunda merdivene doğru perişan halde düştüm. Boynum geriye doğru büküldü ve ense mi merdivenin kenarına çarptım. Çarpmanın etkisiyle gözlerim karardı. Canım çok acıdığından ecel terleri döküyordum

ve korkudan nefesim tıkanmıştı. Bedenime söz geçirmediğim için sinir olmuştum. Birkaç kez dirseklerimi büke büke merdivene dayandım ve başımı kaldırdım. Aynı anda annem de baktığı usturadan gözlerini alıp kafasını kaldırdı. Bakışlarımız mutfak ve salon arasında bir yerde buluştu.

“Anne, o...” Ağzımı açmıştım fakat sesim çıkmamıştı. Sanki ses tellerim bir bankanın kasası gibi sıkıca kilitlenmişti. Buna karşın annemin siyah gözbebekleri sonuna kadar açıktı. Gözleri, içindeki kan damarları patlamış gibi kıpkırmızıydı ve şişmiş gözkapakları mosmordu. Annem tutuşmuş bir ağaç gibi cayıp cayıp yanıyordu. Kızgınlığının yaydığı ısı o kadar sıcaktı ki içerideki hava bile çatır çatır kurumuş gibiydi.

“Anne, ben...”

Zar zor ağzımı açmayı başarsam da annem sözümü kesti.

“Sen...”

Elindeki usturayı yüzüme doğrultmuştu. Karnımda ince kasılmalar hissettim.

“Yucin, sen...”

Annemin sesi hafiften titriyordu. Usturayı tutan eli ise daha şiddetli. Nefes alıp verirken hırıltılı bir ses çıkıyordu.

“Sen bu dünyada yaşamayı hak etmeyen bir herifsin.”

Bir bambu mızrakla vurulmuşum gibi acıtan sözlerdi. Boyunu çarpılmış bir canavar gibi zar zor doğruldum. Odağını kaybetmiş gözleriyle bana doğru gelen anneme baktım. Hiçbir duygu hissetmedim. Aklıma karşılık verecek bir şey de gelmedi. Kafamın içi şalter atmış gibi kapkaranlıktı.

“Ta o zaman bitirmeliydim.”

Annem bir anda göğsümün altına kadar gelip dikildi. Balta gibi keskin bakışlarıyla beni lime lime edecek gibiydi. Geri adım atarak korkuyla merdivenden bir basamak yukarı çıktım.

“O zaman ölmeliydik. Sen de ölmeliydin, ben de.”

Annem usturayı tutan elini hızla karnıma savurdu. Hem beklenmedik bir saldırıydı hem de kendimi savunmaya fır-

sat bulamamıştım. Tekrar merdivenin kenarına doğru savrulup düştüm. Sırtıma ve belime kuvvetli bir ağırlık saplandı ama acıyı hissedecek halde değildim. Nefes almaya bile fırsatım yoktu. Önceliğim elinde bıçakla Azrail gibi yaklaşan annemden kaçıp kurtulmaktı. Ellerimi arkama götürüp merdivene tutunarak bedenimi üç dört basamak yukarı çıkardım.

“Anne, yarın, yarın sabah anlatırım.”

“Neyi?”

Annem acı acı bağırarak bir basamak çıktı. Ben de geri adımlarla iki üç basamak daha çıktım.

“Ne anlatacakmışsın?”

“Her şeyi. Ne varsa hepsini.”

Telaşlı bir ses tonuyla konuşup iki basamak daha çıktım. Sahanlığa iki basamak daha kalmıştı.

“Başından her şeyi anlatacağım. Bu yüzden lütfen...”

Nihayet sahanlığa ulaşmış olduğum an, usturayı tutan el tekrar tüm gücüyle göğüs boşluğuma saldırdı. Beklediğim bir hamleydi ama bu sefer de kaçmam mümkün olmadı. Geriye doğru yalpalayıp başımı duvarın köşesine çarptıktan sonra zar zor doğruldum.

“Kendi ellerinle yap.”

Annem beni engelleyerek tam önümde durdu. Bileklerimi yakalayıp göğsüne doğru çekti.

“Gözlerimin önünde, şimdi yap.”

Usturayı sapından zorla elime tutuşturmaya çalıştı. Ani bir refleksle elimi çektim. Nihayet benden istenilenin ne olduğunu anlamıştım.

“Neden, korkuyor musun?”

Annem tekrar tekrar bileklerimden tutup sarstı. Aynı zamanda burnumun dibine kadar yaklaşmıştı.

“Yoksa tek başına ölmek gücüne mi gidiyor?”

Duvarın köşesine sırtımı yaslayıp başımı sağa sola salladım. Annemin elini savuşturmak istedim ama yerim dardı.

Annemi itmezsem kurtulabileceğim bir aralık da yoktu.

“Gücüne gidecek bir şey yok. Çünkü sen gidersen ben de gideceğim.”

Nefesim kesildi. Akciğerim suyla doluymuşçasına göğsüm ağırlaştı. Bir damla su kalmamış yeryüzünde öylece durup boğulduğumu hissettim. Daha fazla hareketsizce durup direnecek halim yoktu. Sağ bileğimi kavramış annemin elinden kurtularak tuttum. Boşta kalan elimle usturayı tuttuğu elini yakalayıp yana büktüm. Annem feryat figan bağırdı.

“Bırak!”

Ansızın iki elinden yakalanan annem eğilerek debelenmeye başladı. Tüm bedeniyle beni itiyor, başıyla çeneme vuruyor, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

“Bırak elimi, pislik herif!”

Çenemin altında annemin başı körü körüne dans ediyordu. Kükremeye yakın haykırışı kulak zarımı deliyor gibi oldu.

“Seni hergele, nasıl... Ne cüretle... Ne cesaretle babanın usturasını...”

Çenemi çarpmamak için başımı kaldırmalıyım, başımı kaldırınc da annemin hareketlerini göremiyordum. Ellerini tutmuş vaziyette onun gücüyle sarsılıp hareketleriyle sürükleniyordum. Bir anda bıçağı elime tutuşturmaya çalışan annem gitmiş yerine elindekini kaptırmamak için direnen bir kadın gelmişti. Bir müddet sonra bu direniş usturayla boğazımı hedef alan bir saldırıya dönüşmeye başladı. Sağ elini duvara hızla çarpmak son çareymiş gibi görünüyordu. Elini çarpınca tuttuğu bıçağı bırakır herhalde diye düşünmüştüm.

Oysa annemi çok hafife almışım. Eli daha duvara varmadan yüzü koltukaltıma gömüldü. Sonrasında boğazımdan bir çığlık kopuverdi. Annem tüm gücüyle kolumun iç kısmını ısırmıştı.

“Anne...”

Ok saplanmış gibi bir ağrı anında etimi yırttı, kaslarımı

deldi, kafamın içine kadar ulaşır gergin haldeki bir bağ ke-sip attı. Tükenmiş haldeyken beni eve kadar sürükleyip ge-tiren bağ, annemin kızgın alevlerine kapılmamam için beni sımsıkı tutan bağ, demir kablodan daha dayanıklı olduğuyla övündüğüm bağ, “bilinç” denilen kontrol hakkı beni terk etti.

“Lütfen... Böyle yapma anne.”

Sesim belirsizliğe doğru uzaklaştı. Kulaklarım sağır-laştı. Simsiyah bir karanlık arkadan yaklaşıp gözlerimin iki tara-fını kapladı. Sol elini bıraktım. Onun yerine koltukaltıma ya-pışmış olan annemi saçından tutup geriye doğru çekmeye ça-lıştım. Annem acıyla inlese de dişlerini çekmiyordu. Bir ca-navar gibi homurdanıp daha derin, daha güçlü, daha rahat-sız edici bir şekilde ısırma-ya devam etti. Etime geçmiş dişle-rinden kurtulmam, başını tamamıyla arkaya bük-tükten son-ra mümkün oldu. Dar görüş alanımı, dal gibi ince boynu ta-mamen doldurdu. Beyaz ve ince derisinin altından yuvarlak boyun kemikleri kırmızı görünüyordu. Masmavi damarları belirginleşmiş, öfkeli yılan gibi kıvrım kıvrım oynayıyordu. Annemin usturayı tutan elini o yılanın üstüne çektim.

Zihnimden binlerce duygu yavaş yavaş geçip gitti. Kafamı donduran soğukluk, iç organlarımı altüst ederek şiddetle yayı-lan ateşin sıcaklığı, sinir düğümlerinin her bir ilmeğinde pat-lamaya sebep olan kıvılcımların titreyişi, düzenli kalp atışla-rım. Usturanın bıçağı sol taraftan başlayıp bir anda sağ kula-ğın altına ulaştı. Açık kalan çenesinin altından sıcak kan fis-kiye gibi fışkırıp yüzümü ve merdiven sahanlığının duvarıyla yeri kapladı. Gözlerimi kapatıp annemin saçlarını ve elini fır-latıp atarcasına ittim. Annem küt diye yere yığıldı. Yere düşen beden basamaklardan birer birer kayarken çıkan sesi ürpere-rek dinledim. Ardından her şey sessizliğe büründü.

Parmağımla gözlerimi ovuşturup kanı sildikten sonra mer-divenden aşağı baktım. Her şey çok bulanıktı ama merdive-nin dibinde boş bir çuval gibi yatan annemin bedeni ve holog-

ram gibi parlayan gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. O gözleri koordinat olarak merdivenden indim. Sersemlemiş halde annemin yanında dururken kulağımın dibinde çalan saatin sesini duydum. Bir kez, iki kez, üç kez.

Birazdan nöbet başlayacak. Mavi Asker mi, Beyaz Asker mi bilemediğim bir ses fısıldadı. Annemi koltukaltlarından tutup mutfağın girişine sürükleyerek yatırdım. Ayakları merdivene, başı dış kapıya bakar şekilde. Odama giderken beni görmemesi için saçlarıyla yüzünü kapattım. Ellerini göğsünün üstünde birleştirip doğrulduğumda bilinçdışı bir veda cümlesi çıktı ağzımdan.

“İyi uykular.”

* * *

Terasın cam kapısının dışında sabah olmuştu. İçine atlayıp yüzebilirmişim gibi yoğun bir sis vardı ama sisin arasından yansıyan atmosfer parlaktı. Gece boyunca yağan yağmur da durmuş gibi görünüyordu. Cama vuran yağmurun sesi duyulmuyordu. Onun yerine caddeden geçip giden arabaların sesi duyuluyordu. Eğer dün gece çatı katının demir kapısına çıkmasaydım, şimdi ben de o yolda koşuyor olurdum. Ara ara benim gibi koşuya çıkan insanlar ya da bisiklete binmek için çıkan insanlar veyahut işe giden insanların yanından geçerek. Bazen birden yanımdan geçen güzel bir kadının nereye gidip, kiminle buluşup ne yapacağını hayal ederek.

Dünyada her tür insan bir arada yaşar. Her insan kendi hayatında türlü türlü işler yaparak yaşamaya devam eder. Bazısı katil olabilir. Şans eseri, öfkeyle veya eğlencesine... Bunun hayat olduğunu, insanlık olduğunu düşünürdüm. Yine de o birinin ben olacağımı, kurbanının da annem olacağını “düşünce”lerime hiç dahil etmemiştim. Orada barındırdığım tek şey yalnızca kendi hayatımla ilgili beklentilerdi. Hayatımı gönlümce yaşayabileceğim zamanın geleceği beklenti-

si, annemin ölümünden sonra gelecek gerçek hayatıma dair beklenti. Her şeye rağmen bir kere olsun onun bu şekilde ölmesini istememiştim. Hayal bile etmediğimi söylemem mümkün değil gerçi.

Yerde yatan anneme bakınca nefesim daraldı. Usturayı tutan elimi görünce kemiklerim iç içe geçercesine sızladı. Başımı kaldırıncı bir ses alnıma çiviler çakmaya başladı. Sensin. Sen bir katilsin. Tak, tak, tak.

Keskin bir darbe nabzımı tavana fırlattı. Karın boşluğumun altından kaynakayan çaresizlik, mide asidi gibi yemek boruma doğru ilerledi. Kusarcasına ağzımdan öğürme sesleri çıktı. Sesler, bir gülüş olup kan kokusunun hâkim olduğu evin içinde mermi gibi ilerledi. Ter mi, kan mı, gözyaşı mı, ne olduğunu anlayamadığım bir şey yanağımdan aşağı çenemin ucuna kadar yol yol aktı. Nasıl katil olurum, hem de öz annesini öldüren katil? O canavar başka biri değil de nasıl ben olabilirim, debelenip çırpınarak her tür çabayı gösterdikten sonra elde ettiğim sonuç nasıl böyle kahrolası bir gerçek olabilir?

Bir saniye. Bir saniye, belden aşağısına bak biraz. Beyaz Asker çekingen bir ses tonuyla böyle söyledi. İnci gibi ıslık ıslık parlayan mermer zemine baktım. Annemin cesedinin yanına çökünce, bedenini ileri geri sallayarak dişlerini bir aslan gibi gösterip gülmekten katılan manyak herifi gördüm. Başımı yana doğru çevirince ölen annem bu manyak herifi karşıladı. On yıl önce Dongsung semtindeki Nada'da tek başıma güldüğüm zamanki gibi, hüznü gözlerle sordu.

Komik olan ne?

Pat diye gülmeyi kestim. Ani bir sessizlik oldu. Öfkeli bir ses bilincimi uyardı.

“Seni hergele, nasıl... Ne cüretle... Ne cesaretle babanın usturasını...”

Başımı eğip elimdeki usturaya baktım. Usturanın sapındaki baş harfler gözüme takıldı. Bunu görünce birden fal taşı

gibi açılan annemin kapkara gözbebekleri aklıma geldi. Damarları patlayacakmış gibi şişen gözlerini hatırladım. Anne mi bir ağaç gibi yakan şiddetli alevler sıcaklıkla birlikte yeniden canlandı. Hadi canım, bunun yüzünden böyle yapmış olamaz. Benim gibi bir pislik babasının usturasını almaya cesaret etti diye.

“Sen...”

“Yucin sen...”

“Bu dünyada yaşamayı hak etmeyen bir herifsin.”

Bu ustura, bu dünyada yaşamayı hak etmeyeceğim bir günah mı ki? Kendi kendine öl hükmünü veren bir suç mu ki? Hakkımda verilen hükmü uygulamak için mi boğazıma bıçak dayadın yani? Derken en nihayetinde, kendi niyetinin tam tersi, benim ellerimle kendi canına son mu verdin yani? Böylelikle bu dünyadaki hayatıma da son verdin demek mi oluyor bu? Başka bir şey yüzünden de değil, ölmüş birinin eşyası yüzünden mi?

Başımı sağa sola salladım. Bu gerçekse, pireye kızıp yorgan yakmaktan farksızdı. Eğer dün gece, annem usturayı pantolonumun cebinden almadan önce, hızlı davranıp onu iyice saklasaydım, ister avcumda ister giysimin kolunda, ister herhangi bir yerde güzelce saklasaydım, bu şuursuz felaketten kaçınabilir miydim acaba?

Gerçeği kabul edemeyerek yine başımı salladım. Diyelim ki bu “keşke”lerim faciadan kaçabileceğim ilahi birer hamle dahi olsalar, artık iş işten geçmişti. Çoktan yaşanan zamanın olayını, yaşanmadan öncesine geri döndürerek yörüngeyi düzeltmek mümkün değildi. Bu tanrının ya da evrenin becerisiydi, annemin cesedi önünde kafayı yemekte olan benim değil. Eğer yapabileceğim bir şey varsa, o da olayı farklı açıdan düşünmekten ibaretti. Ölmüş birinin eşyasının yaşayan iki kişinin hayatına son vermesi için, nasıl bir ahlaki gerekçe gerekir ki?

Üçüncü kez başımı salladım. Tahmin imkânsızdı. Hayal

gücünün sınırlarını aşan gerçeküstü bir durum bile denebilir. Herhangi bir ruh içine kaçmadığı sürece gerçekleşmesi imkânsız bir olaydı. Ben fokur fokur kaynayan ruh haliyle annemin gözlerini süzdüm. Usturayı tutan parmaklarım tık tık atarak karıncalanmaya başladı. Annemin omuzlarından tutup sarstım istediğimden. Öylece yatıp durma, bir şey söyle demek istediğimden. Yirmi beş yıl boyunca oğlunun hayatını avcunun içinde tutup sarstıktan sonra, nihayet hayatını kökünden mahvetmek nasıl hissettirdi diye sormak istediğimden.

Sarkaçlı saat çalmaya başladı. Sekiz kez. Vites değiştirmiş gibi gerçekler teker teker gözümün önüne akın etti. Bunlarla birlikte belirsiz ve korkunç çaresizlik geri döndü. Manyetik alana giren elektronlar gibi bakışlarım evin etrafında saat yönünde döndü. Mutfak, ikinci katın merdiveni, karşı odanın kapısı, köşedeki konsol, sarkaçlı saat... Sarkaçlı saat zihnimin içinde de çalıyordu. Bir kez, iki kez, üç kez.

Nefesimi tuttum. Saat 12'de dalgakırandan yola çıkmıştım ve şafak vakti 3'te odama çıktım.

Yangın merdiveninde annemle karşılaştıktan sonra odama çıkana kadar olsa olsa 30 dakika geçmiş olmalıydı. Eğer öyleyse saat 2.30 civarında eve vardığım anlamına gelirdi. Yoksa eve iki buçuk saatte mi gelmişim? Kolumdaki ince tüyler diken diken oldu. Bir kavrayış ve bir soru yan yana gelerek beynimi delip geçti. Anladığım, annemin 1.30 civarında Hec'in ve teyzeme telefon etmesinin sebebi. Soru, peki ben gece yarısından 2.30'a kadar nerede, ne yapmıştım?

"Anne, yarın. Yarın sabah anlatırım."

Dün geceki hatırladıklarımın içinden kendi sesim geldi.

"Neyi?"

Otomatik olarak beraberinde annemin sorusu.

"Ne anlatacaktım?"

Hakikaten. Acaba "yarın sabah" ne anlatacaktım ki? "Yarın sabah" olan şu an kafamda söyleyecek hiçbir şeyim yok ama

kesin olan “yarın sabah”ı sırf bir bahane olarak öne sürmem-di. Çünkü öylesine bitkindim ki konuşacak gücüm bile kalmamıştı. Ne yapmıştım da o kadar bitkindim? Gece yarısına ka-dar bir kırlangıç gibi canlı canlı uçtuğum halde. Bir sokak kö-şesinde ya da inşaat koruma duvarı altında kendimden geçip nöbet falan mı geçirmiştik ki? Spor ayakkabılarımdaki çamu-ru da buna yormak mümkün müydü? Peki ya, annem neden o saate kadar uyanık kalmıştı? Eve adımımı atar atmaz mon-tumun ve pantolonumun ceplerini aramasının sebebi de neydi acaba? Ayrıca annemin çizgiyi aşan sözlerine neden herhangi bir itirazda bulunmamıştım? Sorular birbirini kovalayıp dur-du ve en büyük esas soruya vardı. Annemi delirten sebep ne-ydi acaba? Yoksa gerçekten ustura yüzünden mi?

Birden aklımdan bir düşünce geçti. Bir şeye yoğunlaştığım için gözden kaçan başka bir şey. Hafızam tamamen kendine gelmiş değildi. Ne olduğu açıkça ortadaydı fakat “neden” yine perdenin arkasına gizleniyordu? Zar zor hatırladığım şey bile gerçeğin sadece yarısı sayılırdı.

Gözlerim içten içe zonklayıp sızlamaya başladı. İçimde nalları dikme isteği baş gösterdi. Bu sırada kafamın içinde-ki Mavi Asker ikide bir arkamdan dürtüyordu. Bu keşmeke-şi kontrol altına almaya çalışmak yerine her şeyden vazge-çip kuzu kuzu hapse girmek daha kolay olur diye. Uğuldayan kulağımın içinde bir tren düdüğü çalıyordu. Ayağımın altın-da, hızla gelen trenin sarsıntısını hissettim ve kafamın için-de bir anons yayıldı:

“Bu gece yarısı Sanğam İstasyonu’ndan hareket eden He-cin adlı trenin, saat 11’i geçtikten sonra bizim evin giriş kapı-sına ulaşmış olması planlanmaktadır.”

Üç saat kalmıştı. Bu süre zarfında “neden?” sorusuna ce-vap bulabileceğimden şüphe duydum. Kafamın içindeki Be-yaz Asker, şüphe içinde geçireceğin sürede yapılacak işlerini yap diye tavsiyede bulundu. Hecin, cinayetin olay yerine de-

gil de “eve” gelmesini sağlayacak hazırlığı yap dedi. Ancak o zaman cevabı bulmak mümkün olur çünkü. Cevabı bulmalısın ki kalan başka işleri de halledebilesin. Dünyadaki bütün katillerin endişe duyduğu mesele kendi hareketlerine karar vermektir. Ya kendini adaletin kollarına teslim etmek ya da kaçmak. Usturayı küçük masanın üzerine koyup kollarımı sallaya sallaya yatak odasına gittim.

Zaman geçse de, mekân değişse de, değişmeyen şeyler vardır. Annemin odası da bu kategoriye girer. Babam ve ağabeyim hayattayken oturduğumuz Bangbe semtindeki evin olsun, ondan sonra 15 yıl boyunca oturduğumuz İnçon’da bir plazadaki dairenin olsun, taşınalı bir yıl olan Gundo uydu-kent apartmanında şu anki yatak odasının manzarası hemen hemen aynıydı. Mobilyalar zaten aynıydı ama konulduğu yerler de birebir benziyordu. İçlerinde en eski eşya, annemin genç kızlık zamanlarından beri kullandığı piyano masasıydı.

Piyanonun yanına gelip biraz durdum. Başımı çevirip masanın içinde duran Meryem Ana’ya baktım. “Merhamet Annesi” unvanına yakışmayan, yalınayakla yılanın boynuna basan savaşçı bir Meryem Ana heykelciği idi. Onun yanında kenarında kalemlik olan küçük masa saati ve yazı kırtasiyelerinin bulunduğu çömlekten bir kalem kutusu, berisinde çalışma odasındaki kitaplıktan seçilip getirildiği muhtemel iki kitap eğik bir şekilde duruyordu.

İşten ayrıldıktan sonra da annem bu eski masanın başında uzun vakitler geçirdi. Ya bir şeyler okuyarak, ya yazarak, ya düşünerek, ya dua ederek ya da bir şeyler içerek... Benim için yeme içme kadar olağan, her gün karşılaştığım manzaraydı. Kuvvetle muhtemel dün gece de annem o haldeydi. Tükenmez kalemin çalışma masasının köşesine yuvarlandığına bakılırsa belki de bir şeyler yazmıştı. Sandalyenin masadan biraz geride durduğuna, diz örtüsünün de yere düşmüş olduğuna bakılırsa odadan alelacele çıkmış olmalı.

Telefon etmek için mi çıktı acaba? Yoksa benim gelişimi duyup mu çıktı? Tam olarak saat kaçtaydı? Saat kaç olursa olsun, belli ki odasına geri dönmemişti. Annem koltuk kır-lentlerinin biri biraz yamuk dursa buna dayanamayan bir hanımefendiydi. Çıktıktan sonra odasına geri gelmiş olsaydı sandalye, battaniye veya tükenmezkalemi katiyen bu şekilde bırakmazdı. Masasının başına hiç oturmamış gibi düzenli olurdu.

Sandalyenin altına düşen kahverengi diz örtüsünü elime alıp açtım. Biraz küçük gibi geldi. Yorganı aşırı derecede kalın görünüyordu. Gardırobun kapağını açıp üst üste yığılmış yatak örtülerinden en ince görünen lacivert battaniyeyi çekip çıkardım ve açtım. Banyo havlusu kalınlığında, diz örtüsünden birkaç kat büyüklükteydi. Biraz büyük gelir diye düşündüm ama tam uygun bir şey arayacak vaktim yoktu. Gardırobun içini de el izlerimle donatmak istemedim. Yapacak işleri halledip yıkanmak istiyordum. Bedenim temiz olursa kafamın içi de temizlenir düşüncesiyle.

Fişek hızıyla yatak odasından çıkıp küçük masanın dibine battaniyeyi serdim. Annemin olduğu tarafa dönünce onun bekliyormuşçasına bakan gözleriyle karşılaştım. Nehir yatağındaki siyah taşlar gibi kara ve nemli gözleri sordu:

“Beni ne yapmayı düşünüyorsun?”

Yine bocalamaya başladım. İçimde yine kaçma dürtüsü kabardı. En azından annemin gözlerinden yakayı kurtarmak istedim ama başımı bile çeviremiyordum. Bedenim istediğim gibi hareket etmiyordu. Annemin gözleri durup dinlenmeden beni suçluyor, köşeye sıkıştırıyordu.

“Senin beni gömmekten başka hiçbir düşüncen yok mu? Öldüğüm halde hiçbir şey hissetmiyor musun? Bunun, yeni yapılmış kahveyi dökmekten farklı olduğunu gerçekten bilmiyor musun?”

Biliyorum elbette, bilmez olur muyum? Çok çok iyi bildi-

ğim için çıldırmanın eşiğindeyim, o yüzden lütfen biraz çene-ni kapat. Ya da biraz işe yarar bir şeyler söyle. Mesela beni öldürmek istemenin gerçek sebebi ya da sebebi tahmin edeceğim bir ipucu, o da olmazsa ipucuna bağlı başka bir ipucu. Başını sallayıp zihnimde at koşturan karışık düşünceleri savdım. Bundan sonra ne yapacağıma ve hangi sırayla yapacağıma karar vermek için tüm gücümü toplayıp düşünmeye odaklandım. Her şeyi etkili ve mekanik olarak çözebilecek şekilde. Bunun için annemle göz göze gelmemeliydim.

Bakışlarımı zor da olsa aşağı indirip göğsüne odakladım. Kan gölüne elimi uzatıp ayağım kaymasın diye pıhtıları temizledim. Ayak basacak yer oluşunca omzunun yanında bir dizimi yere dayayıp oturdum. Gözlerinin açık olmasını saymazsak, yatışı normal uyku haliyle aynıydı. Bu da pek çok şey gibi anlaması güç bir durumdu. Onu neden buraya, bu pozisyonda yatırmıştım? O da yetmezmiş gibi "İyi uykular" dememin anlamı da neydi?

* * *

Hatırladığım kadarıyla babam ve ağabeyimin ölümünün üzerinden çok geçmemiştir. Çünkü o sıralar Bangbe semtinde oturuyorduk. Emin değilim ama sanırım bir cumartesi günüydü. Ben okula, annem de kiliseye gitmemiştir. Bütün gün evi dip köşe temizledikten sonra akşam olunca eline bir içki şişesi alıp ağabeyimin odasına girdi. Sonraki birkaç saat hiç çıkmadı. Kapalı kapının ardından arada sırada hıçkırarak ağlama sesleri geliyordu sadece. Ara sıra anlayamadığım homurdanmalar da duyuluyordu.

O zaman ben yatağa uzanmış, gözlerimi kapatıp sanal bir havuzda yarışmaktaydım. Dört yaşında yüzmeye başlamış Kore'nin umut vaat eden yüzücüsü olan bir herifi geride bırakıp birinciliğe yüzmekteydim. Yüzmeye başlayalı topu topu

iki yıl olmuştu ama hayalimin birkaç ay geçmeden gerçekleşeceğine gönülden inandığım bir dönemdi. Sonra bir an, yani herhangi bir heriften daha önce dokunmatik varış noktasına dokunduğum an, karşıdaki ağabeyimin odasından bir şeyin kırılma sesini duydum. Hareket etmeden kulak kabarttığım da, oda çoktan sessizleşmişti. Yine de kalkmam kaçınılmazdı. Çünkü “bir şeyin” ne olduğunu sanırım biliyordum.

Tahminimde haklıydım. Annemin odaya elinde girdiği şişe tuzla buz olmuştu. Beklenmedik şey ise, kan revan haldeki bileğini tutarak boylu boyunca yatan annemdi. Yerde aile albümü, terlik, saç tokası gibi şeyler dağılmış, kan lekeleri yatak örtüsüne ve çalışma masasına kadar bulaşmıştı. Gayriih-tiyari çılglık attım.

“Anne!”

Annem bir kere gözlerini açtı ve hemen geri kapattı. Alt kata koşarak indim ve 119’a telefon ettim.

“Annem yere yığıldı.”

Onlar eve vardığında ben hazırlıkları bitirmek üzereydim. Üstüme bir şey giydim, bir an tereddüt edip yakın zamanda aldığım zekâ küpünü pantolonumun cebine koydum, annemin el çantasından cüzdanını çıkardıktan sonra kapı çaldığında hemen açabileyim diye, tam yerleşmeden salondaki koltuğun ucuna oturdum. Annem ambulansa taşınıp yakınlardaki hastaneye götürüldü. Acil servis hemşiresi bana birkaç soru sormuş olmalı.

“Annenin yere yığıldığını ne zaman fark ettin?”

“Baban yok mu?”

“Başka bir büyüğün?”

Teyzem vardı ama olumsuz anlamda başımı salladım. Hâlâ öyle ama o zamanlarda da o kaprisli odun parçasını sevmezdim.

“Sadece annemle ikimiz yaşıyoruz.”

Annem ancak şafak vakti uyandı. O ana kadar zekâ küpünü yaklaşık 30 kez yapıp bozmuşumdur. Annem uyanır

uyanmaz taburcu edilmeyi istedi. Hemşirenin engellemelelerine rağmen zorlanarak da olsa yataktan kalktı. Yalınayak o perişan haliyle, bacakları titreye titreye acil servisten fırlayıp çıktı ve bir taksi çevirdi. Ardından taksiye binen bana bakmadı bile. Eve vardığımızda gün doğmuştu. Annem kirli çıplak ayaklarıyla olduğu gibi yatağa devrildi. Başını yastığa gömdü ve sargılı bileği yatağın kenarından küt diye düştü. Tam yatak odasından çıkacakken onun yanına geri döndüm. Hemşirenin tembihleri aklıma gelmişti.

“Elinin göğüs hizasından yukarıda durmasına dikkat edersin.”

Elini göğsünün üstüne kaldırıncı annem gözlerini açtı. Yorganı görünce de burnunun ucu kızardı. Tavana doğru bakarken gözleri dolu dolu oldu. Hayal kırıklığına uğramıştım. En azından bir sağ ol demesini ummuştum, “demek senin sayende yaşıyorum” diyeceğini zannettim ama gördüğüm bir tek gözyaşı mıydı? Övgü almak için uygun bir durum değil miydi? Acaba bunu unuttu mu diye düşünerek hafiften başına kakar gibi, “Öldüğünü zannedip çok korktum. Bir daha böyle yapma lütfen” dedim.

Annem bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını oynattı. Dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi yerinden çıkacak sandım. Çenesinin altındaki masmavi damar bir serçe gibi kanat çırpıyordu. Bana bir tokat yapıştırmak isteyip de zar zor dayanıyormuş gibi bir yüz ifadesi vardı. Ne hata yaptığımı bilmesem de ortamın havası yanında kalmamamı söylüyor gibiydi. Kafamın içindeki Beyaz Asker de “Hemen yatak odasından kaybol!” diye beni uyarıyordu. Geri adımlarla kapının eşiğine kadar çekilip durdum. O esnada annemin ruh halini yumuşatacağını düşündüğüm sözü buldum:

“İyi uykular.”

Bu cümle stratejik olarak tasarladığım ilk “iyi uykular”dı. Daha sonrasında bu cümleyi tek kullanımlık yara bandı gibi

sık sık kullandım. Annemi sakinleştirmem gereken zamanlarda, annemle sohbetten kaçmak istediğim zamanlarda, yakalanmak istemediğim şeyleri her yapışımda. “Beni rahatsız etme” cümlesinin alternatifi olarak, annemin müdahalesini önceden engelleyen bir bariyer olarak ve bunların dışında eli bin çeşit araç olarak. Kim bilir belki dün gece de böyle olmuştu. Yapılacak işimi bitirip geleyim, sonra hallederim, anne sen burada bekle, anlamında.

Annemin kalçasının ve omzunun altından ellerimi soktum. Kan gölünde kaymayayım diye baldırlarıma kuvvet verip ayağa kalktım. Bir an belim ve sırtım arkaya düşecekmişim gibi büküldü. Annem, ilkokul öğrencisi cüssesinde olduğunu unutturacak kadar ağırdı. Aynı zamanda vücudunun hiçbir parçası kontrol edilmiyordu. Başı hızla kolumun altına, bükülmüş dirseği karnımı dürterek kalçamdan aşağı doğru düştü. Vücuduna yapışıp kalan kan pıhtıları kuş dışkısı gibi dökülürken tahminimce saçları kasıklarımın arasına dolandı. Battaniyeyi serdiğim tarafa doğru bir adım atar atmaz topuğumla kuş dışkısına basarak kaydım. Kayınca onu battaniyenin üzerine hoyratça fırlatır gibi bırakmaktan başka çarem kalmamıştı.

Çömelip oturarak bir süre nefesimi kontrol altına aldım. Bacağım titrediğinden ayakta durmakta zorlandım. Ağırlığının yarısından ibaret bedeni bir metre yana taşımak ölüm zorluğuna eşdeğerdi. Gönülsüz bir şey yaparken karınca ya da arıdan daha güçsüz bir varlık olurum. Annem, karıncalar kendi vücut ağırlığının 50 katını kaldırabilir, arılar da tamı tamına 300 katı ağırlığındaki şeyleri taşıyabilir dememiş miydi? Bir hafta önce dip köşe temizlik yaptığı gün, buzdolabını işaret ederek söylemişti. Hecin olsa leb demeden leblebiyi anlar ve onun isteğini yerine getirirdi ama o sırada evde sezgileri güçlü olmayan bir tek ben vardım. Duymamış numarası yaparak geçiştirince annem bir de ekleme yapmıştı:

“Bu hesaba göre eğer 184 cm boyunda, 78 kilo ağırlığında bir adamın 9 tonluk bir römorku çekebilmesi normaldir.”

Kılını bile kıpırdatmadan buzdolabını yan tarafa taşıta-
cak göz kamaştırıcı bir zihinsel hesap yeteneği-
ydi. Gerçi ar-
tık kullanılamayacak bir bilgi zenginliği. Şimdi eski bir bat-
taniyeye uzanmaktan başka yapabileceği bir şey yok. Galiba
ölmek böyle bir şey.

Annemin gözkapaklarını aşağı indirip kapattım. Bükülen
kolunu hafif hafif ovarcasına bastırarak açtım. Geriye düş-
müş boynunu düzeltince, kemiklerden bir kütürdeme sesi
çıktı. Açık kalan ağzını kapatmak için çenesini tüm gücümle
iterken neredeyse dişini kıracaktım. Üzerindeki beyaz elbise-
nin ne olduğunu, kalçasına doğru çıkan eteklerini aşağı indi-
rirken fark etmiştim.

Günlük kıyafet değil gecelikti. Geçen bahar, elli ikinci yaş
gününde verdiğim hediye-
ydi. İltifat bir yana “nene geceliği”
alıp gelmişsin diye kızdığı hatırası hâlâ capcanlıydı. Şimdi-
ye kadar bir kere bile giydiğini görmediğimden attığını san-
mıştım. Aslında hediye ettiğimi bile unutmuştum. Üzerinde-
kinin o gecelik olduğunu bilmediğim bir saniye öncesine ka-
dar bile. Bir soru daha eklendi. Annem neden dün bu geceli-
ği giymişti?

Bunun üstüne bir de geceliğinin cebinde bir şey oldu-
nu fark ettim. Dışarıdan bakıldığında çakmak gibi küçük ve
uzunca bir nesneydi. Çıkarınca gördüm ki arabanın anah-
tarıymış. Ne alaka diye düşündüm. Kendi eşyasını alelade
bir yerlere koymak annemin huyu değildi. Normalde araba-
nın anahtarı çalışma masasının çekmesinde olmalıydı. Her
şeyden önce gecelikle araba anahtarı birbirine uymayan bir
kombinasyondur. Gecenin bir yarısı gecelikle dışarı çıkma
planı yapmış olamaz. Annem şimdi bile *skinny jeans* ve düz
saçta ısrar eden, 50’lerinde, cesur bir kadındı ama üzerinde
gecelikle arabaya binip bir yerlere gidecek kadar pervasız de-

ğildi. Akşam saat 9'dan sonra evden dışarı adımını bile atmazdı. Dışarı çıkmak bir yana, o denli sevdiği çatı katındaki çiçekliğe bile çıkmazdı. Bu annemin kuralıydı. Benim gönül rahatlığıyla çatı katının demir kapısından sık sık girip çıkabilmem de bu kural sayesindeydi.

Arabanın anahtarını küçük masanın üzerine koydum. Battaniyenin uçlarından tutarak vücudunu sardım. Battaniye açılmasın diye bağlayacak bir ip olsaydı diye düşündüm ama içimden aramak gelmedi. Meşgul olmaya meşguldüm ve evin her köşesine kan izi bulaştırarak dolaşmak istemedim. Mevcut olan kan izleri bile yeterince baş ağrıttıydı.

Annemin bedeninin altına doğru iki kolumu uzatıp derin bir nefes aldım. Topuklarımdan destek alarak tek seferde ayağa kalktım. Aynı anda tansiyonumun yükselip alnımda damarların kabardığını hissettim. Annemin bedeni kan birikintisinden çıkardığım zamana göre daha da ağırlaşmıştı. Annemi sardığım şey sanki battaniye değil de, pavlonya ağacından yapılmış bir tabuttu.

Yere düşen kan pıhtılarından kaçınarak dikkatle merdivenlere yöneldim. Buz tutmuş bir gölün üzerinde yürürmüşçesine adım adım ilerledim. Merdivenin ilk basamağına adımımı atınca birden dünya sakinledi. İkinci basamağı çıkınca kulaklarım tıkandı. Üçüncü basamaktan itibaren gözüm kararıyor, ecel teri döküyordum. Ayağımın altından vıcık vıcık sesler geldi. Ayak parmaklarımdan arasına dolan yapış yapış ve kaygan kan pıhtılarının çıkardığı sestir bunlar. Kafamın içinde annemin sesi durmadan yankılanıyordu.

“Yucin!”

Hıçkırık gibi kısık bir şekilde titreyen bir sestir. Ben dördüncü basamağa çıkıp durdum.

“Yucin!”

Kulak zarımı delen keskin bir çığlıktı. Beşinci basamağa adımımı attım.

“Yucin...”

Annemin çağrısı yerçekimi olup omuzlarıma bastırdı. Her bir basamakta ayaklarım merdivenin altına doğru kayıyor gibiydi. Ayağımı her kaldırışında sanki ardımdan merdivenden havalanıyordu. Bu nedenle merdivenden çıkıp sahanlığa vardığımda bir süre durdum. Biraz soluklanmak için duvara yaslandım. O an, duvarı kaplayan kanda omuzlarım kaydı. Ağzımdan çıkan of sesiyle birlikte annemin sesi yok oldu. Annemin ağırlığı bile yok oldu.

Kendime geldiğimde kan gölünün içinde kızağa biner vaziyette oturuyordum. Bacaklarımın arasında annem yatıyordu, battaniyenin uçları da gelişigüzel açılmış haldeydi. Hayal kırıklığı hissiyle sersemlemiştim. Doğrulup annemi yeniden battaniyeye sarmak, bu kaygan kan gölünden çekip çıkardıktan sonra kalan merdivenleri çıkmak ölüm gibi zor geldi. Yığılıp kalma isteği içimde dördüncü kez uyandı. Zihnimin içinde bir çığlık yankılanmasaydı belki de gerçekten yığılıp kalırdım. Tren! Tren geliyor!

Kalktım. Battaniyeyle annemi rasgele sardıktan sonra bacaklarımın arasından pat diye kaldırdım. Yaklaşan treni hayal ederek kalan basamakları çıkıp çatı katının kapısına ulaştım. Kolu parmağımla bastırıp, ayağımla kapıya tekme atarak terasa çıktım. Denizden esen aralık ayının keskin rüzgârı baştan ayağa bizi karşıladı. Yoğun sisin ardında martılar guk guk diye ötüyordu. Esen rüzgârda sallanan bahçe salıncağı gıcır gıcır ediyordu. Bangbe semtindeki evden getirdiğimiz eski bir salıncaktı. Annem çatı katındaki çiçeklikle uğraşırken yorulunca ikide bir oturup dinlendiği salıncaktı. Hem aynı zamanda çay içiyor gibi görünüp benim odamı gözetlerdi.

Yerdeki sekiz basamak taşın üzerinde sekiz adım atıp pergolaya girdim. Salıncağa annemi düzgünce yatırdım. Sallanan ipi annemin ağırlığıyla durdu. Gıcırtı da kesildi.

Salıncağın yanında iki uzun oturak, ahşap bir çardak ma-

sası, uzun ayaklı bir mangal vardı. Yemek masasının önüne gidip durdum. Sağlam kütükten yapılma sandık şeklindeki bu masa annemin kendi tasarımı olan bir “eser”di. Sekiz kişilik yemek masası büyüklüğündeki tezgâhı yana itince, bo-yum kadar uzun, omuzlarımdan daha geniş bir sandık açılı-yordu. Annem bu sandığa çatı katında kullandığı ıvır zıvırı koyardı. Mavi bir muşamba, şeffaf naylon, gübre çuvalı, ça-pa, budama makası, çiçek küreği, testere, boş saksılar, küçük çömlekler, yuvarlak sarılmış kauçuk hortum...

Eşyaları çıkarıp yere koydum. Sandığın zeminine şeffaf naylon serdim. Mezar yeri hazır sayılırdı. Annemi kaldırıp oraya yatırdım. Yatırdıktan sonra birden ne olduğu belirsiz bir ruh haline girdim. Çocukluğumda, babamla ağabeyimin cenaze törenini görmüştüm ama hafızamda hiçbir şey kalmamış. Annemin söylediğine göre, cenaze gününe kadar derin bir uykuya dalmışım. Hem bir şeyler hatırlıyor olsam bile ne yapabilirdim ki. Bir şey yapsam bile annemin hoşuna gidecek gibi de durmuyordu. Timsah gözyaşları dökmenin de bir anlamı yoktu. Hem döver hem severim tarzı davranınca da öfkelenirdi zaten.

Annemin üstüne geniş muşambayı örttüm. Onun üzerine dışarı çıkardığı eşyaları tekrar yığmaya başladım. Ayak tarafına çömlek ve saksıları, başının etrafına şeffaf naylon, gübre çuvalı ve hortumu yerleştirip muşambanın uçlarını sabitledim. Son olarak testereyi elime aldığımda kulağımda hayaletin sesi tekrar yankılandı.

“Ta o zaman bitirmeliydim.”

Terim anında kurudu. Yüzümü sauna gibi bir sıcaklık kapladı. Çenemin etrafı sızlamaya başladı ve azı dişimin altı ekşi mi ekşi tükürükle doldu.

“O zaman ölmeliydik. Sen de ölmeliydin, ben de.”

Hangi zamandan bahsediyordu acaba? O zaman ben neyi nasıl yapmıştım yani? Ne oldu da ölmem gerekmişti. Bilmiyor-

dum. Kendi doğurduğu oğlunu öldürmek isteyecek kadar sevmediğine inanamıyorum. Öldürmek isteyecek kadar sevmeyi bu herifi şimdiye kadar seviyormuş gibi büyüttüğüne de inanamıyorum. Sanırım tansiyonum tavan yapmıştı. Saçlarıma varıncaya kadar tüm tüylerim öfkeden diken diken olmuş gibiydi. Fırlatırcasına testereyi atıp masanın tablasını sertçe iterek kapattım. Arkama bile bakmadan çardaktan uzaklaştım. Gerçekten, ölen annemi çıkararak şiddetle sarsıp sorsam mı, böylelikle trenin varışını aklımdan çıkarsam mı?

Çatı katının kapısını küt diye çarparak kapattım. Etrafa kara bulutlar gibi büyük bir sessizlik çöktü. Beni çağıran annemin sesi de pat diye kesildi. Merdivenleri inerken zihnimin şalterini indirip düşünmeyi bıraktım. Şu andan itibaren sadece yapacağım işleri düşündüm. En önce aklımda tuttuğum iş pencereleri açmaktı ama sırasını değiştirdim. Çünkü pencereleri açarsam Sarı Deniz'in kış rüzgârı fırtına gibi sertçe içeri girerdi. Koku çabucak çıkardı ama evi savaş alanına çevirirdi. Eminim koku ile birlikte evdeki küçük ve hafif eşyalara varıncaya kadar her şeyi ya kan birikintilerine devirir, ya uçurup düşürür ya da sürükleyip hareket ettirirdi. Evin her tarafı bunların bırakacağı kan izleriyle kaplanır ve sonuçta yapacak işim birkaç katına çıkmış olurdu.

Kan lekelerinin temizliğini öncelik sırasında bir numaraya koydum. İlk olarak kana bulanmış kazağımla pantolonumu çıkardım. Çıplak halde mutfığa gidip kırmızı lastik eldivenleri bularak elime taktım. Evye çekmecesinden çöp poşeti ile kuru el bezlerini çıkarıp, mutfak balkonundan bir bidon çamaşır suyu ile biri büyük biri küçük iki kova bulup, öndeki balkonda depo olarak kullandığımız dolaptan plastik süpürgeyi, farası, paspası ve buharlı temizlik paspasını çıkarıp küçük masanın önüne yığdım. Sonraki işleri, hareket güzergâhını belirleyip temizlik uzmanı bir ajan gibi taarruza geçerek hallettim.

Annemin boylu boyunca yattığı kan gölünü süpürgeyle sü-

pürüp kanı farâşla kovaya doldurup yatak odasının banyosundaki klozete, sahanlıktaki kanı kendi odamın banyosundaki klozete boşalttım. Yerdeki kan hemen hemen temizlendiğinde paspaslamaya başladım. İkinci katın mermer kaplı koridoru ile oturma odasının zeminini temizlemek kolay oldu. Sorun kahverengi ahşap merdivendi. Ahşap parkelerin arasına giren kan izlerini tamamen silmek imkânsızdı. Hem teknik açıdan hem de zaman açısından beni aşıyordu. Çatı katındaki musluğa uzun hortumu takıp su püskürterek şakır şakır yıkasam belki. Gönül rahatlığıyla merdivenlerin ayrintısından vazgeçtim. Onun yerine kartal görüşüne sahip Hecin'in gözüne çarpmamasını diledim.

Yer temizliği bitince terliklerimi getirip giydim. Kanlı ayaklarım temizlenmiş zemine yeniden kan izi bırakmasın diye. Daha sonra duvarlarla tırabzanlara bulaşan kan izlerini temizlemeye giriştim. Kovada suyla çamaşır suyunu karıştırıp el bezini ıslatarak ikinci kattan itibaren silmeye başladım. Odamın kapı kolunu, makineli tüfekle kan püskürtülmüş gibi duran sahanlık duvarı ile tırabzanlardaki kan izlerini, yatak odasının kapı kolundaki parmak izlerini özenle sildim. En son iş buharlı temizlikti.

Saat 10.30. buharlı temizlik paspasını duvara dayayıp etrafı toparlamaya başladım. Paspasın bezini, el bezlerini, terliği, lastik eldiveni falan çöp poşetine koyup, üstümden çıkardığım kıyafetlerle çorapları, süpürgeyle farâşı, paspasla kovayı, hepsini odama götürüp bıraktım. Küçük masaya fırlattığım ustura ile araba anahtarı da yine odamdaki masaya gitti. Islak spor ayakkabılarını ayakkabılığın iç tarafına koydum. Son olarak balkon kapısını ardına kadar açtım. Cereyan yapması için arka balkonun kapısı ile mutfak penceresini de ardına kadar. Bekliyormuş gibi, kış rüzgârı masmavi kanatlarını açıp hızla salona girdi. Giriş kapısının dışından ruhsuz kadın sesi duyuldu.

“Kapı açılıyor.”

Asansördeki kişinin ineceği kata vardığının göstergesiydi. İnecek kişinin kimliği, benim kromozomlarımın XY olduğu gerçeği kadar açıktı. 25. katta inecek kişi, Hecin’den başkası değildi. Çünkü karşı daireye henüz taşınan olmamıştı ve işportacıların binaya girişi imkânsızdı. Dönüp çalar saate baktım. 10.55.

Giriş kapısından otomatik kilidin tuşlarına basma sesi geldi. Hecin’in dış kapıyı açıp aralıktan geçerek orta kapıya varması beş saniye bile sürmez. Başımı çevirip hızla evin içinde göz gezdirdim. Kapıların hepsi açıktı, ikinci kattaki odamla yatak odasını henüz temizlememiştım ve çatı katına anemı taşıırken bulaşan kan lekeleri olduğu gibi duruyordu. Daha da kötüsü, çırılçıplak “kanlı adam” halimdi. Bu birikmiş sorunları halledip, hiçbir şey olmamış gibi sakin bir ifadeyle Hecin’i karşılamak için beş saniye çok kısaydı.

Duvara yasladığım buharlı temizlik paspasını kapıp yatak odasına koştum. Kapıyı ses çıkarmadan kapattım. Aynı anda ara kapının açılışı duyuldu. Ardından salona giren ayak sesleri. Kısa bir süre sonra sessizlik. Muhtemelen mutfaktaki küçük masanın önünde durmuştu. Şaşkınlıkla evi kolaçan ediyor olmalı. O anki yüz ifadesi, görüyormuşum gibi gözümün önünde canlandı. Çünkü Yongcong Adası’na kadar telefonumu almaya diye boş yere yorulmuştu, bu gereksiz işi buyuran kişi ortalıkta görünmüyordu, üstüne üstlük içeri hırsız kafilesi girmiş gibi tüm pencereler açıktı, evin içi çamaşır suyu kokusuyla doluydu. Belki de çamaşır suyunun bastıramadığı kan kokusu hâlâ duyuluyordu. İş işten geçtikten sonra pişmanlık duymanın ne faydası var? Keşke evi havalandırma işini öncelik sırasında bir numaraya koysaydım.

Giriş kapısı tarafından Hecin’in çekingen sesi duyuldu.

“Yucin!”

Ben kimim?

“Hecin, sen misin?”

10 yıl önce şubat ayının bir şafak vaktiydi. Annemle arabayla giderken Hecin'den telefon gelmişti. Her günkü gibi annemin arabasında, antrenmana gidiyordum.

“Evet, anne.”

Annem, ben de duyayım diye telefonun hoparlör tuşuna bastı. Arabanın ön koltuğuna oturmuş, herifin ağlamayla karışık titreyen sesini duydum.

“Benim.”

Her zamankinden oldukça farklı ses tonu onun başına bir şey geldiğini tahmin etmemi sağladı. Annem bir adım daha öne geçip ne olduğunu fark etmişe benziyordu. “Neyin var?” diye sormak yerine “Neredesin?” diye sormasından anlamıştım.

“Yonghyon Hastanesi acil servisindeyim. Dedem... az önce vefat etti.”

Yetkili doktor, ölüm işlemlerini halledecek vasi sorunca aklına annemden başka kimsenin gelmediğini söyledi. Annem bir cevap verecekken vazgeçip göz ucuyla telefona baktı. Bir süre sonra bir şeyler söylemek için ağzını açacakken, iki üç kez yutkunup geri kapattı. Bir sözünün olmamasından ziyade söyleyecek şey arıyor da bulamıyor gibiydi. Annemin mizacında öyle sözleri seçmeye uğraşmak yoktu. Söylemesi gereken sözlerle söylemeyeceği sözlerin hepsine ağzını açmadan önce karar veren biriydi. Bu halini izleyen bir kişi ola-

rak bu durum son derece can sıkıcı geldi. Neden hemen cevap vermiyordu ki? Şimdi geliyoruz dese yeterdi.

Hemen gidelim.

Acele etsin diye ağzımın içinde geveledim. “Antrenmanları aksatsan sorun olmaz mı?” diye sorarcasına bana yan yan baktı. Başımı sallayınca dörtlüleri yakarak iki şerit değiştirdi ve sert bir U dönüşü yaptıktan sonra Hecin’e cevap verdi.

“Beş dakikaya varırız.”

Hecin’in dedesi beyaz bir çarşafı örtülmüş vaziyette tekerlekli sedyede yatıyordu. Hecin yatağın altında çömelmiş ayak parmaklarına bakıyordu. Ruhsuz bir yüz ifadesiyle kendini salmış haldeydi. Burnunun dibine kadar yakınlaştığımız halde bizi fark edememişti. Ancak annem “Hecin” diye seslendiğinde omuzlarını doğrultup başını kaldırdı. Odağını kaybetmiş gözleri rasgele kayıyordu. Bizi görüyor mu acaba diye endişe bile duymuştum. Doğrulup annemi selamlarken “Geldiniz mi” demek yerine, “Özür dilerim” dedi.

Annem hiçbir şey söylemeden kollarını uzatıp onu kucakladı. Yavaş yavaş elini gezdirerek sırtını sıvazladı. Ben ise bir adım geride dikilip şaşkın şaşkın izliyordum. Annemin kaşlarının ortasında belirginleşen çizgiyle alınının kırışmasını, burnu ile yanaklarının aynı anda kızarmasını, sanki boğazından bir bıçak geçiyormuş gibi zorlanarak yutkunmasını. Yüz ifadesi üç bilinmeyenli bir denklem gibiydi. Karmaşık ve benim için yabancı bir yüzdü. Hecin gibi üzgün müydü, onun üzüntüsünden dolayı içi mi acıyordu, duygularını anladığını mı söylemek istiyordu, ben halledeceğim artık endişelenme mi diyordu, hepsi miydi yoksa hiçbiri mi?

Hecin annemin yüzünü görmese de onu teselli eden ellerin anlamını fark etmiş gibiydi. Sımsıkı kapalı dudaklarının arasından hem nefes verme hem de iç çekme benzeri bir ses süzülüp çıktı. Sesin sahibi tereddütle kollarını uzatıp anneme sarılınca o ses, hıçkıra hıçkıra ağlamaya dönüştü. Annemin

iki üç karış kadar alçak olan omzuna başını koydu ve titrek sesle hüngür hüngür ağladı.

Gerçekten tuhaf bir olaydı. Onun ne kadar üzüldüğünü yeterince hissettiğim ve bu yüzden kulaklarım bile tıkandığı halde yüreğimde herhangi bir ses duyulmuyordu. Onun ağlamasına dayanamayan annem de ağlıyor, “vasiyle” görüşmeye gelen hemşirenin bile gözleri kızarmıştı ama sadece ben tek başıma sersemlemiş halde ayakta duruyordum. Bu yüzden Hecin’e teselli edici hiçbir söz söyleyemedim.

“Senin için nasıl olur?”

İhtiyarın ölümünün üçüncü haftası yapılan tören günü annem evlat edinme konusunu açtı. Kimsesi kalmadığı için Hecin artık bir yetimdi ve yetimhaneye gitmek istemiyordu, bizim çok iyi anlaşıyorduk, hem ayrıca bizim evde boş bir oda da vardı. Bildiğim tek şey, annemin “Senin için nasıl olur?” demesi benim fikrimi sorduğundan değildi. Bu, “İtirazın yok değil mi?” sözüyle aynıydı. İtirazım varsa bile olmaması gereken biriydim. Ancak bu sefer gerçekten itirazım yoktu. Annemin söylediği gibi Hecin benim tek arkadaşımdı, dünyadaki en sevdiğim herifti ve annem iki erkek çocuğu büyütebilecek ekonomik güce sahipti. İki gün sonra, şafak vakti antrenmana giderken annem bana haber verdi.

“Bugün Hecin eve gelecek.”

O sıralar biz İnçon Yonghyon Senti’nde bulunan beş katlı iş hanı tarzı bir binada yaşıyorduk. Binanın sahibi annemdi ve beş katın hepsi daire şeklindeydi. Kaldığımız dairenin girişindeki oda ölen ağabeyim Yumin’e aitti. Annem Bangbe semtindeki evden ağabeyimin kullandığı her şeyi; mobilyalar, kitaplar, perdeler kadar olduğu gibi alıp taşımıştı. Ben eve her giriş çıkışımda o odanın önünden geçmek durumundaydım. O nedenle odanın sahibinin ağabeyim olduğu düşüncesi beynime kazınmıştı.

Belki de bu yüzden şok olmuş olabilirim. Akşam üzeri ant-

renmanımı bitirip eve geldiğimde girişteki odada ağabeyimin tüm izleri kaybolmuştu. Onun yerinde Hecin'in olduğunu tahmin ettiğim yabancı eşyalar vardı. Çatı penceresini yarıya kadar kapatan ikili perde, oldukça büyük ve uzun ahşap masayla kitaplık, duvardan duvara dolap, bembeyaz örtülü yatak, ev sinema sistemi, *Tanrı Kent* filminin posterinin asılı olduğu duvar.

Ben "En İyi Gerilim Aksiyon" yazan posterin yazılarına hayranlıkla baktım. 15 yaşındaki bir erkek çocuk oda düzenlemekten ne anlar diye düşündüm ama hissettiğim en azından odanın alelacele hazırlanmamış olduğuydu. Öncesinde hayali kurulup tasarlanan bir manzaranın istendiği gibi oluşturulduğunu hissettim. Odanın rengi de, mobilyalar da, dizim ve yerleştirmesi de önceki halinden farklıydı ama ortam yabancı değildi. Film posteri hariç tamamen annemin zevkine göreymiş. Eğer ağabeyim yaşasaydı ona hazırlayacağı tarzda bir odaydı.

Gerçekten merak ettim. Annem ne zamandan beri bu manzarayı çizmeye başlamıştı acaba? Hecin'le ilk karşılaşmasında mı? Nada'ya gittiğimiz gün mü? Yoksa... pek olası değil ama, bir hafta önce hastanenin acil servisindeyken mi? Annemin iç dünyasını geçmişte de bilmiyordum, gelecekte de bilemeyecektim ama kafam hiç o günkü kadar çok karışmamıştı. Annemin öylesine hızlı oyuncu değişikliği yapacağı aklımdan ucundan bile geçmemişti. Evlat edinme konusu açıldıktan sonra hemen iki gün içerisinde her şeyin hazır olacağını tahmin etmemiştim. Annemin ebediyen takım kaptanı, has oğlu olacağını düşündüğüm Yumin ağabeyimin koltuğu öylece Hecin'e geçmişe benziyordu. Dahası Hecin'in soyadını bile değiştirmesine gerek yoktu. Annem de aynı Gimhe'li Gim sülalesinin soyundan geldiği için kendi soyadıyla Hecin, annemin en büyük oğlu oldu. Sonradan fark ettim ki, üçümüzden sadece benim soyadım farklıydı.

“Yucin!”

Giriş kapısı tarafından annemin sesi geldi. Ancak o zaman ben şaşakalmışlık duygusundan sıyrıldım. Annemin Hecin’i getirdiğini de anladım.

“Yucin!”

İkinci seslenme duyuldu. Bu sefer Hecin’di. Sesin geldiği yöne bakılırsa Hecin, annemle aynı yerde duruyor ve hareket etmiyordu. Ancak ben cevap verirsem eve girebileceğini söylüyormuş gibi. Ben odanın kapısını açıp dışarı çıktım. Tahmin ettiğim gibi Hecin giriş kapısının önünde dikiliyordu. Ayakkabısını da çıkarmadan, çantasıyla bir bavulu yanına koymuş vaziyette.

Hecin, “Ben geldim” dedi.

Konuşma tarzı garipti. Sanki gizli aşkını itiraf etmişçesine yanakları kızarmıştı. Geldim sözünün bu kadar mahcup edici bir söz olabileceğini ilk defa gördüm. Annem onun arkasında durmuş benim hareketlerimi izlemekteydi. Bakışlarında biraz sertlik vardı. Sahibinin bulunmadığı odaya niye girdin diye sorarmışçasına. Öyle diye, söylemem gereken sözü söylemezlik edemezdim. Hecin’in karşısına geçtim.

“Yine de sana ağabey diyemem.”

Annem ne düşünürse düşünsün benim ağabey diyeceğim tek kişi Yumin ağabeyimdi. Hecin sorun etmeden bunu kabul etti. Tuhaf bir ifadeyle kafasını sallamaya devam ederek salona geçti.

* * *

Böylelikle biz üçümüz bir aile olduk. Salonda asılı duran aile fotoğrafını o gün “ailenin doğuşu”nun hatırası olarak mahalledeki fotoğrafçıda çektirdik.

“Oğullarınız ikiz mi acaba? İster boy, ister cüsse, ister yüz olsun neredeyse hık demiş birbirlerinin burnundan düşmüşler.”

Fotoğraf çeken adamın sözleri hâlâ dün söylenmiş gibi ha-

tırımnda. Geçen on yıl boyunca, biz gerçekten ikiz gibi yaşadık. Dünyadaki diğer normal kardeşler gibi birbirimize zarar vermediğimiz ufak tefek çatışmalar olsa da genellikle huzurlu. Daha düne kadar da öyleydi.

Gerçekten şimdi de öyle olabilir mi ki? Katledilmiş annemin çatı katında yattığı, katil olan benim kana bulanmış halimle yatak odasında gizlendiği, Hecin'in kan kokusuyla dolu eve geldiği şu anda bile? Annemin on yıl önce yetim kalan Hecin'e sarılarak gösterdiği üç bilinmeyenli denklem aklıma geldi. Şu anda boğazımın altını baskılayan soğuk şeyin hüviyetinin ne olduğunu nihayet anlamış gibiydim. Yalnızlık hissi olmalıydı. O zamanki Hecin ile aramda bir fark varsa o da "Senin hissettiğin yalnızlığı anlıyorum" diyecek annemin ölmüş olmasıydı.

"Hecin!"

Ben ona seslendim. Hecin salonu geçip merdivenlerden ikinci kata çıkıyordu. Ayaklarının ucunda koşarak yukarı çıkışı, silah sesi gibi kulağımda çınladı.

"Yatak odasımdayım."

Sesim alçak mı çıktı ki? Ayak sesleri merdivenden çıkma-ya devam ediyordu.

"Hecin!"

Bu sefer bağırdım. Neredeyse "Yangın var!" bağıırışı seviyesindeydi. Nerede olduğumu bütün mahalle öğrendi dedirtecek kadar yüksek sesle ekledim.

"Yatak odasımdayım!"

Hecin'in ayak sesleri bir anda durdu. Sonra ağzında bir şeyler gevelediğini duydum.

"Ne? Nere?"

Dikkati bir şeye kaydığı zamanlarda verdiği rasgele bir karşılıktı. Kayan dikkatini kendime çevirmek için ses tonumu daha da yükselttim.

"Yatak odasımdayım, diyorum."

"Peki ya annem? Orada mı?"

İçimi büyük bir sıkıntı kapladı. Unutulan bir ödevin, teslim süresine az bir zaman kala hatırlanmasının verdiği sıkıntı gibi. Annemin yokluğu hakkında bir açıklama hazırlığı yapmamıştım. Hazırlanmam gerektiği gerçeğini tamamen gözden kaçırmıştım. Eve geldiğinde ilk önce annemi aramanın Hecin'in bir alışkanlığı olduğunu bilmeme rağmen.

“Ben yalnızım.”

Cevap yoktu. En ufak bir kıpırtı bile duyamadım. Ayak tabanım kaşındı. Mümkün olsa dosdoğru yukarı çıkıp yakasına yapışarak aşağı getirmek istedim.

“Hemen aşağı gel.”

Odama girer ya da çatı katına bakar endişesiyle telaşlanmış değildim. Benim yatak odasında olduğumu bildiği sürece, böyle bir şey olmazdı. Hecin, başkalarının alanına kesinlikle izinsiz girmezdi. İster bedeni, ister gözleri, ister sözleri olsun muhatabının izin verdiği sınırlar içerisinde hareket ederdi. Denize düşüp çırpınan bir kadını görse bile elinizi tutup kurtarsam olur mu diye izin alacak bir herifti. Gerçi bir şişe bira görse hidrofobisi nüksettiğinden böyle bir şey gerçekleşemez de.

Kafama takılan şey, Hecin'in durduğu alandı. Çatı katının kapısı kapalıydı, merdivenin iki tarafı duvardı, merdivenin dönüş noktasındaki sahanlıkta pencere yoktu. Rüzgârın geçeceği hiçbir boşluk olmayan koridorda dikiliyor sayılırdı. Kan kokusuyla çamaşır suyu kokusunun birbirine karıştığı koridorun havası kimyasal, biyolojik ve radyolojik açıdan pek keskin olmalıydı. Orada durup oyalanıyor olması “Bu ne ki?” demesi anlamındaydı. Herif keskin gözleriyle sanatçı hayal gücünü seferber ederek cevap arıyor olmalıydı. Onu bir an önce çekip merdivenlerden indirmek zorundaydım. Ben yardım istiyormuş gibi telaşlı ve nefes nefese bağırdım.

“Ben temizlik yapıyorum. Hemen aşağı in.”

Nihayet bir hareketlenme belirtisi duydum. Başta bir adım, iki adım derken hızlanan adımlar. Ayak sesleri yatak

odasının kapısına vardığında, odanın kapısının kilitli olmadığını fark ettim. Aman... Beynimden vurulmuş gibi topuz şeklindeki kapı kolunun kilit düğmesine bastım. Hemen hemen aynı zamanda Hecin de topuzu tutup yana doğru çevirdi. Muhtemelen ben yaklaşık 0,1 saniye kadar daha hızlıydım. Kapı tık diye kilitlendi.

“Lan oğlum ne yapıyorsun? Kapıyı ne diye kilitliyorsun?”

Hecin’in ses tonu birkaç oktav yükseldi. Benim sesimse aksine beş oktav kadar düşüktü.

“Hemen çıkacağım. Sen işini yapadur.”

“Ne diyorsun oğlum...”

Herifin yüz ifadesi sesinden okunuyordu. Anlam veremeyip şaşırışlığın da ötesinde öküzün trene baktığı gibi bakıyor olmalıydı.

“Hem nefes nefese ‘çabuk gel’ diye bağıırıyorsun hem de ne diye dışarıda bekletiyorsun?”

“Tam da duş almak için soyunmuştum.”

“Ne alakası var?”

Gerçi bir alakası yoktu. Birbirimizin çıplak halini yüzden fazla kez görmüşüzdür zaten. Cevap vermedim. Söyleyecek bir şey olmadığında en iyi şey sessiz kalmaktır.

“Bu odada duş almak da nereden çıktı?”

“Odamdaki duş başlığı bozuk.”

Herif, “Haaa” diyerek sonraki soruya geçti.

“İyi de annem nerede?”

“Kiliseden arkadaşlarıyla birkaç gün inzivaya çekildi.”

Bu cümleden sonra, gerçekten öyle olsa ne iyi olurdu diye düşündüm. Öyle olsaydı bu yaygaraya gerek kalmadan aynı cevabı verirdim. Hecin’in tepkisini kafama takmama da gerek kalmazdı.

“Ansızın inzivaya çekilmek de nereden çıktı? Az önce telefonda öyle bir şey söylememiştin.”

Hecin ağzında lafı gevelermiş gibi mırıldandı. Birden ba-

şıma ağırlar girdi. Ağzımdan çıkacak her bir lafı pür dikkat söylemek zorunda olmak can sıkıcıydı.

“Ben de ancak birinci kata indiğimde öğrendim. Buzdola-bına not iliştiirdiği için.”

Herif bir karşılık vermeden önce aceleyle ekledim.

“Dua etmeye gitmiş.”

Hecin, “Haa...” dedi. Ses tonundan bir şeyleri anladığı an-laşılıyordu ama neyi anladığını kendi açımdan baştan beri anlamam mümkün değildi.

“İyi de evin bütün kapı, pencerelerini neden ardına kadar açık bıraktın?”

“Temizlik yaptım. Annem evi pırıl pırıl yap diye not bırak-tığı için...”

Hecin, “Delireceğim ya...” diyerek odanın kapısına tak tak diye iki kez vurdu.

“Ya oğlum, bari şu kapıyı aç. Eşikte böyle konuşmaktan içim şişti, gebereceğim.”

Köşedeki konsolun çekmecesini aklıma geldi. Kapıların hep-sinin anahtarlarının o çekmecede olduğunu Hecin de çok iyi biliyordu. Ben açmasam da istese anahtarı alıp rahat rahat açabilirdi. Kendi açımdan istememesini dilemekten başka bir çarem yoktu.

“Duş aldıktan sonra konuşsak nasıl olur? Biraz bekle.”

İstemedenden de olsa sesimde bir bıkkınlık vardı. Onu bastır-mak için hızla ekledim.

“Camları kapatma. Çamaşır suyu kokusu çıksın.”

“Öyleyse neden çamaşır suyuyla temizlik yaptın oğlum? Çamaşır odasında bin bir çeşit deterjan varken. Hoş... Hiç te-mizlik yapmadın ki bilesin.”

Köpek dişlerimle alt dudağımı durmaksızın ısırdım. Lüt-fen tek bir fasıl sorgulayıp git.

“İyi de, Goşil’in Yeri’nde telefonunu kaybettiğin doğru mu? Orada yoktu.”

İkinci fasıl başlamıştı.

“Başka bir yerde unutmuş olmayasın. Ya da eve giderken Yong *Hoddog* dükkânına uğramadın mı?”

İster istemez “Haa o...” dedim.

“Odamda buldum.”

Bir müddet sessizlik oldu. Herifin dudaklarının ucunda hazır beklettiği “bir çift söz”ü duyar gibiydim. Şimdi şu ağa-beyin seni eşek sudan gelinceye kadar dövse doğru olmaz mı?

“Yatağın aralığına düştüğünü az önce gördüm.”

Nihayet Hecin öfkelenip bağırdı.

“Dalga mı geçiyorsun oğlum. Bulduysan en azından buldum diye telefon etmen gerekmez mi?”

Cevap vermemenin uygun olacağı bir durum olduğundan cevap vermedim. Özür dilemektense onu sinirlendirmek benim açımdan daha iyiydi. Hecin gerçekten sinirlendiğinde kavga ederek veya hesap sorarak sorunu çözen bir tip değildi. İçinden affetmek gelene kadar karşı tarafla hiç konuşmayan bir tipti. Şu an ihtiyacım olan şey tam da “lafı uzatmayan bir Hecin”di. Daha sonra her ne olursa olsun şu anda yüz yüze gelmek istemiyordum. Mümkünse yapmam gereken işlerin hepsini bitirene kadar.

Kapıya kulağımı dayayarak hareket etmesini bekledim. Şükür ki o kadar da uzun süre bekletmedi. İki-üç dakika sonra, kapıdan uzaklaşan Hecin’in ayak seslerini duydum. Ardından da cam kapı ve pencerelerin sırayla kapatılışını. Kapıları kapatma diye uyardığım halde bunu çoktan unutmuş gibiydi. Ya da sinirlendiğini gösteren baskı amaçlı bir gösteriydi.

Bir süre sonra odanın kapısının açılıp kapandığını duydum. Nihayet kendi odasına girmişti. Normaldeki alışkanlıklarına göre hareket ederse çantasını masaya koyup sandalyedeki ev kıyafetlerini giydikten sonra tekrar salona çıkarırdı. En fazla bir dakika sürerdi ama bu yatak odasından ikin-

ci kata çıkmam için yeterli bir süreydi. Yatak odasının kapısından merdivene kadar iki adım koşmak bir saniye, merdivenin on altı basamağını koşarak çıkmak on saniye, koridoru geçip odama girmek beş saniye.

Yatak odasının kapısını açıp dışarı bir adım attım. Odamı temizleyip yıkanmam için yarım saat yeter de artardı. Yatak odasını kilitleyip fırsat bulunca temizlersem olurdu. Ufak bir sorun varsa o da Hecin'in üstünü değiştirmeden çıkma olasılığını hesaba katmamış olmamdı. Diğer ayağımı da kapının dışına atar atmaz Hecin birden odasının kapısını açtı. İster istemez hemen yatak odasına geri kaçtım.

Ardından mutfığa doğru giden ayak seslerini duydum. Devamında tabak mıdır kupa mıdır neyse bir takırtı duydum. Filtre kahve mi hazırlıyor diye düşündüm. Bir *ramyon* kaynatıyor da olabilirdi. Her ne yaparsa yapsın Hecin'in odasına dönme ihtimali görünmüyordu. Öyleyse kendi açımdan sıralamayı değiştirmeliydim.

Ses çıkartmadan kapıyı kilitleyip buharlı temizlik paspasının altındaki bezi çıkardım. Kapının önünden soyunma odasının içerisindeki banyoya kadar adım adım ilerleyerek ayak izlerimle el izlerimi bezle sildim. O sırada dışarısı huzursuz edecek derecede sessizdi. Soyunma odasının kapısı ile banyonun kapısını açık bıraktığım halde hiçbir ses veya belirti sezilmiyordu. Belki de yatak odası kapısından uzak mesafede olduğu içindi. Ya da Hecin hareket etmiyordu.

İkinci seçenektir diye düşündüm. Ya kahve içiyor ya da *ramyon* suyunun kaynamasını bekliyordur. Duşu açıp yere bulaşmış kan izlerini temizledikten sonra duşakabine girdim. Saçımı yıkarken şampuanın yarısını kullandım. Vücudumu sabunla dört beş kez yıkadım, tırnaklarımın içinde biriken kanı annemin diş fırçasını sertçe sürterek temizlemek zorunda kaldım. Ara ara duşun çeşmesini kapatıp Hecin'in hareketlerini kontrol ettim. Dışarıdan hâlâ ses gelmiyordu.

O kadar diken üstündeydim ki kulağımı koparıp yatak odasının kapısına yapıştırmayı bile istedim.

Annemin bıraktığı hediyeği duş aldıktan sonra kurulanırken fark ettim. Yatak odasındaki duvar aynasının önünde sol kolumu kaldırdığımda matkapla delinmiş benzeyen kapkara yarayı gördüm. Dirseğimden başlayıp koltukaltımdan me-me ucuma kadar derim siyahımsı bir morlukla kaplanmış ve içinde nokta gibi küçük yarım ay şeklinde diş izleri çıkmıştı. Şimdiye kadar bilincinde olmadığım bir acı bir anda üzerime çullandı. Geceki kâbus yeniden canlandı. Bir ürpertiyle kolumu indirdim.

Islak havluyu omzuma atıp piyanoya yaklaştım. Masa saati 11.40'ı gösteriyordu. Hecin eve geleli 45 dakikayı geçmiş sayılırdı. Bu süre bir *ramyon* daha pişirip yemeye, suyuna bir kâse pilav karıştırarak onu da yemeye, becerikli ellerle bulaşıkları yıkamaya hatta bir fincan kahve bile içmeye yetip de artardı. Dışarıdan hâlâ hiçbir ses gelmiyordu. Yatak odası kapısına kulağımı dayayınca işte o an bir ses duyar gibi oldum. Birbiriyle bağlantılı değil de ara ara kesilen bir sestti. Tahminimce, Hecin kumandaya basıp televizyon kanallarını saniyede bir değiştiriyordu. Hâlâ koltukta uzanmış beni bekliyor olmalıydı.

Daha bana söyleyeceği mi kaldı ki? Yoksa bir şeyin garip olduğunu mu düşünüyor? O da değilse, benim gözümde kaçan, silmediğim bir iz falan mı gördü acaba? Birden topluca gülüşmeler yankılandı. Bir kanalda karar kıldığından mıdır nedir Hecin de kıkırdamaya başladı. Kim bilir beni beklemiyor da olabilirdi.

Masanın önüne dönüp buharlı paspasın bezini tutup kaldırdım ve tekrar yerine koydum. Koyu kahverengiye dönen bezi kim görse kan izlerinin silindiği bez olduğunu anlardı. Hecin'in bezi görme ihtimalini göz önünde bulundurursam, bezi içine koyabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Büyükçe

kâğıt bir torba olsa iyi olur ama hiç değilse paket kâğıdı gibi bir şeyler var mı diye ilk çekmeceyi açıp karıştırdım. Çekmece çeşit çeşit kâğıt, kalem ve kırtasiye malzemeleriyle ağzına kadar doluydu. İkinci çekmeceyi açınca gözüme ilk çarpan annemin kırmızı cüzdanıydı. Onun yanında oldukça kalın siyah bir defter duruyordu.

Ofis ajandaları gibi kullanışlı görünen bir defterdi. Hem boyutu, hem siyah ciltli kapağı hem de not yazıp ilâştirebileceğimiz klasör mekanizması yönünden. Şu ana kadar gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Hayrete düşmüş gözlerle masanın kenarındaki tükenmezkaleme baktım. Defter ve tükenmezkalemi birleştirtince kafamda bir sahne canlandı. Masanın başına oturup bir şeyler yazarken telaşla defteri çekmeceye koyarak ayağa kalkan annem. Basit bir merak yüzünden kapağını hafifçe kaldırıp baktım. Düşündüğüm şey doğru muydu, doğruysa ne yazıyordu?

İlk sayfada “Aralık” yazan bir ayraç etiket yapıştırılmıştı. Onun altında günlük mü not mu olduğunu bilmediğim üç ayrı kayıt vardı.

6 Aralık Salı

Yucin’in odası boştu. Yine çatı katından çıkmaya başladı. Bir ay aradan sonra.

7 Aralık Çarşamba

İki gün üst üste. Beklediğim halde çocuğu kaçırdım.

9 Aralık Cuma

Bu çocuk nereye gitmiş olabilir? Gece 2’ye kadar tüm mahalleyi altüst ettim ama sırra kadem bastı. Halbuki kesin görmüş-tüm. Soğuk, korkunç ve dehşet verici. Artık

Günlük müdür not mudur, her neyse “Artık” kelimesiyle

bitmişken satır atlayıp tamamen farklı bir konuda bir cümleyle tamamlanmıştı.

Hello havlıyor. Çocuk geri geldi.

Geri dönen “çocuk” dün gece giriş kapısının önünde annesine yakalanan “çocuk” olmalı. O çocuğu ararken gece ikiye kadar tüm mahalleyi altüst ettiyse annemin yolda teyzem ya da Hecin’e telefon etmesi mantıklı. Dahası yağmurdan sırlı-sıklam olmuştur. Mantıken annemin ıslak spor ayakkabıları da anlaşılır mahiyette. Bunun gerçek olduğunu kabul etmem için can alıcı bir sorunun cevabını bulmam gerekiyordu. Yağmurlu bir gece yarısı annemin yalnız başına mahallede dolaşması mümkün mü ki?

Benim cevabım “hayır”dı. En azından yürüyerek mümkün değildi.

Sarı Deniz’in kıyısında ıslah edilmiş araziye kurulan Gundo uydukenti bir zamanlar “rant kavgası” ve “yolsuzluğun” üssüydü. Yerleşime müsait geniş arazisi, hem başkente hem İnçon Uluslararası Havaalanı’na coğrafi yönden yakın olması, Dongcin Nehri’nin şehrin merkezinden geçmesi, önünde deniz, arkasında dağ ile Tanrı’nın lütfettiği bir manzaraya sahip olması nedeniyle, üstelik de turizm merkezli bir “sayfiye kenti” olarak geliştireceğiz diyen hükümetin vaadinden güç alarak delice bir parselleme furyası başlamıştı.

Annem de o dönemde uydukentteki 2. bölgenin 2. etabının tam ortasında yer alan bu evi satın aldı. Moon Touch adlı ünlü inşaat firmasının 112 m² kullanılan alan 40 m² çatı katı odası ile parke döşenmiş teras, hususi çatı katının verildiği *premium* en üst kata sahip olmak için fazladan 200 milyon *won* vermişti. Annemin iddiasına göre hem hukuk fakültesi öğrencisi hem de baro stajyeri olan geleceğin avukatına sessiz ve hoş manzaralı bir çalışma odası vermek adına yapı-

lan bir seçimdi. Bunların muhatabı olan bana hiç danışmamıştı ama o kadar da fena bir seçim değildi. Her şeyden önce odamı sevmiştim. Hem annemin bakışlarını engelleyecek çatı katı odası olması açısından hem de yan daire ile alttan iki katın hâlâ boş olması açısından. Üstüne üstük manzarası nefes kesiciydi.

Çatı katının ucunda durunca deniz ve ufuk, sisli iskele ve balıkçı tekneleri, köprünün sonundaki Gundo Ada Parkı tek bakışta görülebiliyordu. Ada parkı uydukent Gundo'nun kıyısındaki dalgakıranın yanında olan kemer şeklinde bir adaydı. Etrafı kara falezlerle çevriliydi ve bir ucunda Samanyolu Gözlem Kulesi vardı. Gece boyunca rengârenk ışıklar saçarak dönen gözlem kulesinin projektörü uydukentin kıyılarını aydınlatan hem dev bir sokak lambasıydı hem de görülmeğe değer bir manzaraydı. Aynı zamanda Gundo uydukentini simgeleyen bir sanat eseri idi.

Yalnız hepsi bu kadardı. Mahallenin yarısı hâlâ şantiye alanıydı. Sosyal tesislerin yanı sıra toplu taşıma ağı da doğru düzgün kurulmuş değildi. İnçon ya da Seul'den gelen ekspres otobüsler sadece 30 dakika arayla sefer yapıyordu ve minibüs bile yoktu. İş hanı bile inşa edilmediği için doğru düzgün tek bir market yoktu. Hükümetin söz verdiği planların uygulanacağına dair bir emare dahi yoktu. Yeni evlere taşınmaya başlayalı bir yılı geçmişti ama uydukentin 2. etabındaki sitelerin yarısından fazlası boştu. Bu kadar olumsuzluk yetmezmiş gibi bir de Gundo uydukentinin sitelerinin ticari atıklarla ve Fukuşima'nın radyasyonlu çimentosuyla inşa edildiği gerçeği Yapı Denetim Kurulu tarafından ortaya çıkarılınca, satışlar da tamamen durmuştu. Sadece milletin "Kanserojen Site" diye alayları arttı. Gece gündüz demeden insan kaynayan yerler, onu aşkın kilise ve uydukentin 1. etabının kuzey bölgesinde kurulan teknoloji vadisindeki fabrikalardan ibaretti.

Herkes dağ, deniz ve dalgakıran arasında hapsolmuş Gundu uydukentine “Hayalet Ada” diyordu. Hayalet Ada’da yaşayan insanlar gece olunca evden dışarı çıkmazdı. Hem uydukentin 2. etabına giren bir koridor hem de uydukentin 1. etabıyla sınır görevi gören Dongcin Nehri’nin kenarındaki yol, mezarlık yolu gibi ıssız ve ürkütücüydü. Kadınlar şöyle dursun erkekler bile tek başına bu yoldan geçmekten kaçınırlardı. Gece geç saatte evlerine dönenler dalgakırandan buraya kadar üçerli, beşerli gruplar halinde gelirdi.

Annemin gece 2’ye kadar tek başına dolaşamayacağından emin olmamın sebebi buydu. Geriye arabayla dolanmış olma ihtimali kalıyordu ama ıslak spor ayakkabıları bu ihtimalle çelişen bir varsayımdı. Beni aramaya çıkmasının nedeni de aynı şekilde soru işareti olarak kaldı. Annem neden ben dönene kadar bekleyememişti acaba?

Aşkım, bir tek bana bak.

Bu kadar mı meşgulsün?

Aniden kapının ardından fiyu fiyu diye Hecin’in kulak tırmalayan ıslığı duyuldu. Mutfak tarafından geliyordu. Televizyonun sesi kesildi.

Acıyor, kalbim acıyor. Neden anlamıyorsun?

Aşkım neden o kıza bakıyorsun?

Islık sesi mutfaktan çıkıp girişteki odaya doğru uzaklaştı. Ardından kapının açılıp kapanışı duyuldu. İşte tam bu an odadan çıkmanın zamanıydı. Günlük mü not mu olduğunu bilmediğim defteri koltukaltıma sıkıştırdım. Omzumdaki ıslak havluyla temizlik bezini sarıp elime alarak sandalyeyi yerine koyduktan sonra masadan uzaklaştım. Kapıyı açmadan önce dışarıda kimse var mı diye tekrar kontrol ettim.

Hâlâ sessizdi. Kapıyı açtım ve gizlice başımı uzatıp baktım. Kimse yoktu.

Odanın dışına çıktım. Elimi arkaya atarak topuzun kilit düğmesine basıp kapıyı kapattım. Hızla kendimi merdivene attım. Basamakları ikişer üçer çıktım. Yatak odası ve banyonun manzarasını zihnimde tekrardan canlandırıyordum. Duş aldıktan sonra banyoyu nasıl bıraktığımı, ola ki Hecin aklına esip de yatak odasına girmeye kalkarsa onu şüphelendirecek bir iz ya da eşya bırakıp bırakmadığımı.

* * *

Yatağımın altından annemin cep telefonunu çıkardım. Sanki hatırlamadığım bir anda düşürmüşüm gibi duruyordu. Telefon kapalıydı. Şarjı bittiğinden olsa gerek güç düğmesine bastığım halde açılmadı. İşte bu kötüydü. Mesaj kutusu olsun, *messenger* olsun kontrol etsem iyi olurdu. Acaba teyzem ya da Hecin'le yaptığı "bilmediğim bir konuşma" var mı diye. Bu saatten sonra canım ne şarj etmeyi ne de şarj ettikten sonra açmayı istiyordu. Annem "dua etmeye" gittiği için telefonun evde çalışması sorun olurdu. Kapalı halde bırakmak daha güvenliydi. Ola ki tehlikeli birilerinin telefonun konumuna ulaşip takip etme durumunu da göz önünde bulundursam.

Gong gong gong... Aşağı kattaki saatin gongu çalmaya başladı. Evde kıyamet kopsa da kendi işini sakince yerine getiren sarkaçlı duvar saati on ikiyi vurmuştu. Annemin cep telefonunu çalışma masamın üzerine koydum. Onun yanına önceden getirmiş olduğum şeylerle şimdi getirdiğim şeyleri dizdim. Sirtında *Özel Ders* yazan mont ve yelek, montun cebinden çıkan MP3 çalar, kulaklık, çatı katı anahtarı, siteye giriş kartı, maske, ustura, araba anahtarı ve günlük mü not defteri mi belli olmayan defter.

Bunları dizince kendimi suçluyu araştıran bir müfettiş gibi hissettim. İki figürün aynı kişi olması, suçlunun “doğruluk” konusunda zaafı olması, hafızasının bile yarım çalışması açısından uzlaşma ya da hilelerin olma olasılığı yüksekti. Kaçacak yer bulamadan suçluyu köşeye sıkıştırmak mümkün olmazsa net bir sonuca varılmış olurdu. “Bilinmeyen bir sebepten” annem beni öldürmeye çalışmıştır. Bu sebeple cinayet meşru müdafaa yahut abartılı savunmadır.

Çekmecedan kıyafet çıkardım. Pantolon giyip çekmecedan bir tişört çıkardım. Tam o sırada ayak sesleri geldi. Ses ikinci kata doğru gelmekteydi. “Pat pat pat” değil de patır kütür bir tempoyla çıktığına bakılırsa basamakları ikişer üçer atlıyor gibiydi. Kapıya dönüp baktım, bir saat önce aşağıdaki yatak odasının önünde meydana gelen söz dalaşının burada da tekrarlanmasına bir adım kalmıştı. Masanın üstünde katil ve kurbanı ait eşyalar saçılmış, kapının yanında kana bulanmış temizlik malzemeleriyle çöp torbası falan konmuş, yerde kan izleri olduğu gibi kalmıştı, yatakta kana bulanmış nevresim hâlâ seriliydi ve odanın kapısı kilitli değildi.

Bir an içimi sinir kapladı. Neden yukarı çıkıyorsun ki? Benim buraya çıktığımı nasıl da anladın? Topun peşinden koşan beysbol oyuncusu gibi, kolumu uzatıp kapıya koştum. Kapıya ulaşır ulaşmaz açıp koridora çıktım. Elimini arkaya atarak kapıyı çekip kapattığım an Hecin önümde belirdi. İki karışlık çok kısa bir mesafede burun buruna geldik. Benim elimde tişört, herifin elinde “mavi yuvarlak” bir şey vardı.

“Yukarı çıkıyorsan çıkıyorum diye söyleyip çıksaydın ya. İki saattir yatak odasının kapısını tıklattı...”

Hecin aniden sustu ve gözleri fal taşı gibi kocaman açıldı.

“Burası neden böyle?”

Herif tişörtü tutan sol elimi tutup birden kaldırdı. Hiçbir şey düşünmezken beklenmedik bir saldırıya uğramıştım.

“Ha, temizlik yaparken süpürge nin sapı çarptı.”

Hecin'in tuttuğu kolumu çekip aldım. Herif göğsüme kadar gelen morluklara dikkatlice baktı.

“Çarparak oluşan bir morluk değil gibi.”

Hecin tekrar elini uzatıp sol kolumu tuttu.

“Dur bir daha bakayım.”

“A, hadi ama.”

Yumruk atacakmışçasına kolumu savurup vücudumu geri çektim. Benim bu asabi çıkışıma şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Öyle çarptı işte.”

Daha fazla soru sormasını engellemek için yüzümü sertleştirdim ve tişörtü üzerime geçirdim.

“Seni hergele, ne garip davranıyorsun. Koltukaltına altın mı sakladın?”

Hecin elinde tuttuğu “bir şey”i işaretparmağıyla ovarak söylendi. O şey halinden hoşnut bir kedi gibi mırıl mırıl ses çıkardı.

“Neden yukarı çıkmıştın?”

Tişörtü ucundan çekip indirirken yukarı gelme sebebi ni sordum. Hecin'in suratında ha, diyen ifade tekrar belirdi. Garip ve mahcup ifadesi derisinin altında yavaşça kayboldu.

“Sen onu gördün mü?”

O derken? Salonda herhangi bir iz mi kalmıştı? Yoksa mutfak ya da girişte?

“O ne?”

Bakışlarımı aşağı çevirip herifin elinde sakladığı “o şey”i inceledim. Parmaklarının arasından görünen rengine ya da şekline bakarak kablosuz *mouse* değil mi diye düşündüm. Bu sefer bakışlarımı yukarı çevirerek Hecin'in yüz ifadesini inceledim. İfadesiz kalmak için çabalıyor gibi görünüyordu fakat melül melül bakan açık kahverengi iri gözleri niyetini saklayamıyordu. Herifin yüz ifadesini çözümleme konusundaki uzmanlığımla övünen biri olarak emindim ki, bu “gülümseme”ydi.

Hecin, “Sen de onu görüp odadan fırlamadın mı?” diye so-

ruma soruyla karşılık verdi. Kafamı çalıştırmak için kendimi zorladım. Alt kat ve ikinci katta, Hecin ile benim aynı anda görebildiğimiz “o şey” ne olabilir? Az önce ne gördüğüm-den başlayarak tekrar düşündüm. Masanın üstündeki eşyalar hızla gözümün önünden geçti. Bunları hiçbiri o “öküz gülümsemesi” ile bağlantılı değil gibiydi.

“O yüzden değil miydi?”

Hecin şaşırılmış gibi başını yana yatırdı. Kollarımı kavuşturup bacaklarımı açarak dikildim. İçimden, konuş, soru sorma, diyerek.

“O zaman neden öyle aceleyle odadan fırladın?”

Bu sabah ben, kıvrak zekâsını tamamen kaybetmiş bir ayı gibiydim. Sıradan bir bahane bulacağım diye birkaç saniye nefeslenmek zorunda kaldım.

“Çünkü karnım aç. Bir şeyler mi yesem diye.”

“Bu saate kadar bir şey yemedin mi?”

Yüzü, cık cık’layan bir ifadeye büründü. Bu ifadesi de hoşuma gitmedi. Çünkü elinden geldiğince zaman kazanmaya çalıştığı belliydi.

“Peki, sen niye yukarı çıktın?”

“Haa...” deyip ağzını usulca kapadı. Elim kaşınmaya başlamıştı. Boğazına yapışıp parmağımı sokarak sakladığı “o şey”i çıkartmak için sabırsızlandım.

“Deminden beri geri sayım yapıyordum da.”

Nihayet konuşmaya başladı ve ekledi.

“Çünkü sistem tam 12’de açılıyormuş.”

Herif, elindeki mouse’u kaldırıp tık tık tıkladı. Bir, iki, üç...

“Tebrikler!”

Hecin, mouse’u sol eline alıp benimle tokalaşmak için elini uzattı. Aptal aptal gözlerimi kırıştırdım. Niye?

“N’apıyorsun oğlum? Okulu kazandığın için tebrikler diyorum.”

Kavuşturduğum kollarım kendiliğinden çözülerek iki yanı-

ma düştü. Yanaklarım büzüldü ve ağzımın kenarları birden dondu. Neler olduğunu artık anlamış gibi ydım. Hukuk fakültesi kazananları açıklanmış olmalıydı.

“Yucin Han.”

Hecin, kablosuz mouse’u yüzüme getirip sağa sola salladı. Yüz ifademi “inanamadı” olarak algılamış gibi ydım. Ya da mutluluktan bilincini kaybetti olarak. Dün gece hiçbir şey yaşanmadıysa, eskiden olduğu gibi normal bir gün olsaydı belki de öyle olurdu. Çünkü benim üniversite hayatım *Law School*’a yani lisansüstü programa girmek için bir süreç gibi ydım. Güçlkle ağzımdan birkaç kelime çıktı.

“Sen nasıl öğrendin?”

“Nasıl öğrenicem, sınava giriş numaranla baktım.”

Şüpheli gözlerle onu süzdüm. Benim sınav giriş numaramı nereden biliyor? İçimden geçeni hissetmiş olmalı ki açıklamada gecikmedi.

“Hatırlamıyor musun? Sınav giriş belgesini aldığın gün vesikalık fotoğrafını çekmiştim ya.”

Doğru ya. Her şeyin fotoğrafını çekip hatıra olarak bırakmayı seven herif, beni salonun duvarına yaslayıp sınav giriş belgemi çenemin altına tutturduktan sonra defalarca deklanşöre basmıştı. Bir suçlunun sabıka fotoğrafını çekiyormuş gibi önden, sağdan soldan klik klik.

“Aferin. Oğlum, süpersin.”

Hecin sarkan elimi kavrayıp delice salladı. Her sallayışında annem bir beliriyor bir kayboluyordu. Usturayı savurarak üstüme atlayan annem, boğazı kesilmiş halde kan gölüne serilmiş annem, eski püskü battaniyeye sarılmış halde kucağımda çatı katına çıkan annem, salıncakta yatan annem, geniş masanın sandığına hapsolmuş annem.

“Geçmiş olsun.”

Hecin elimi bırakarak yaklaştı ve sarılır gibi kollarını omzuma attı. Sırtımı sıvazlayarak ekledi.

“Seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

Bedenim giderek kaskatı kesiliyordu. Hiçbir şekilde tepki veremedim. Ağzımı bir kez bile açamadım. Açtığım an ağzımdan saçma sapan sözler dökülecek gibiydi. Daha da korkuncu gözyaşlarına boğulacak gibi hissettim. Yaşamımın sona erişini bu denli dramatik bir yolla teyit etmem inanılmazdı. Yumruk kadar bir buz parçasının boğazımdan aşağı kayması gibi bir histi bu. Karnımdan korkunç bir soğukluk yükseldi.

“Ağlıyor musun yoksa?”

Hecin bir adım geri çekilip başını yana eğerek yüz ifademi kontrol etti.

“O kadar mı sevindin?”

Gözlerimi yere diktim. Evet, sevindim. Sevinçten ağlamak istiyorum. Ağlarken geberip gitsem keşke.

“Sınavı kazandığını öğrenince neler hissedeceğini tahmin etmiştim. Damdan düşer gibi temizlik yapmanı anlamıştım yani. Dünyanın en küstah, en kendini beğenmiş adamı da çaresiz kalabiliyormuş demek diye düşünüp sana acıdım bile. Yüzdüğün zamanlar bile böyle değildin, hatırlasana. Ne kadar büyük bir yarışa çıksan da, her ne kadar dişli bir rakiple eşleşsen de sanki antrenmana gider gibi gevşek davranırdın ya. Eskinin rahat herifi şimdi ne kadar gerildiyse artık, hayatında yapmadığı temizliği yapıyor, dedim içimden.”

Doğru. Bir zamanlar küstahtım. Hiçbir yarışta gerilmemiş, hiçbir saniye titrememiştim. Suyun içinde ben kendime güçlüydüm. Sudan ayrıldıktan sonra “örnek öğrenci” ifadesiyle hayatımı özetlemek mümkün. Yakın zamanda üniversiteden mezun olacağım ve hâlâ bu örnek öğrenci sıfatından uzaklaşmış değilim. Hangi anne olursa olsun gurur duyacağı kadar düzgün bir evlattım. Çünkü bunun her yönden en doğrusu olduğunu öğrenmiştim. Bir başkası değil, annem böyle öğretmişti.

“Birilerini itip kakarsan sen de itilip kakılırsın, bu doğa

kanunudur. Doğru olan itip kakmadan ve itilip kakılmadan yaşamak.”

Doğru şekilde yaşadığımdan eminim. Şimdiye kadar hiçbir lağım faresini itip kakmışlığım yok çünkü. Annemin de gören gözü olduğuna göre, bunu çok iyi bildiğine inandım. Fakat annem neden öyle yapmıştı? Dün gece, beni bir lağım faresi gibi lağıma itmesinin sebebi neydi? Hayal edebileceğim sebeplerden hiçbiri “her şey”i açıklayamıyordu.

Hecin, “Önce annemi bir arasan ya” dedi.

Başımı sallasam da hareket etmedim.

“Ne duruyorsun? Telefon et diyorum. Ne kadar aşkla dua ediyordur kim bilir.”

Bana öyle geliyor ki, Hecin benim dip köşe temizlik yapmamla annemin kiliseye gitmesinin sebebini aynı bağlamda düşünüyordu. Pantolonun cebine ellerini sokup sakince durmasına bakılırsa, anne oğulun paylaşacağı sevince kendisi de ortak olmak istiyor gibiydi. Ben de öyle olsun isterdim. Çünkü biz bir aileyiz. Bu mümkün olmayacağı için üzgündüm. Üzüntümün derinliği kadar sert bir karşılık çıktı ağızımdan.

“Sen aşağı indiğinde ararım.”

Hecin, “Tamam öyleyse” dediyse de hareket etmedi. Beni yavaş yavaş dikkatlice süzüyordu.

“Bir yerin mi ağrıyor? Yoksa... ilaç içmedin mi?”

Soruş tarzından anladığım, “ilaç” kelimesi “nöbet”in başka bir ifadesiydi. Bu kelime keskin bir bıçakmış gibi, olur da beni keser diye kaygılanıyormuş gibi tereddütle söylediğine bakılırsa. Bu kaygısına denk düşercesine, bir süredir unuttuğum nöbet huzursuzluğu tekrar canlandı. Bugün ilaç almayı bıraktığım dördüncü gündü.

Bir hafta önce, hayatımın en sert ve inatçı baş ağrısını çektim. Yükselen nabız ve kulak zarını delen bir çınlama ile başıma sıcak demir şişler geçiriliyormuş hissi veren ağrıya birkaç gün dayanmak zorunda kaldım. Buna karşılık yapabile-

ceğim çok bir şey de yoktu. Dümdüz uzanarak derin derin nefes almak, başımı tutarak yere kapanmak, diz çökerek dertop olmak, başımı dizlerimin arasına koyup kıvranmak, birbirine kenetlenmiş ellerimle ensemle bastırarak ağrının geçmesini beklemekten başka. Beklediğim her saniye, nefes almakta zorlandım. Dilimin balon gibi şişerek boğazımı tıkadığı sanrılarının pençesine düştüm. Sonunda şiddetli bir acıyla beynim zonklamaya başladı. Böyle bir ilacı ömür boyu içmek zorunda olduğum şu halim acınası geldiği için, bu ilacı bana reçete eden teyzeme öfkem arttığı için, sürekli ilaç içip içmediğimi kontrol eden anneme diş biletiğim için. Üç gün daha dayandıktan sonra nöbet geçirip geçirmemeyi umursamaz hale gelmiştim.

“Yucin!”

Hecin’in sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. “Hı” diye rek gözlerimi açınca, herifin bakışlarıyla omzumun arkasını işaret ettiğini gördüm. Arkamdan telefon sesi geliyordu.

“Telefon çalıyor gibi.”

“Ben de duydum” anlamında başımı aşağı yukarı salladım. Başka bir yerde değil, odamdaki çalışma masamın çekmece-sinden yükselen telefonumun sesiydi. Acaba kim?

Hecin, “Açmayacak mısınız?” diye sordu.

Telefon da çabuk aç dercesine zır zır aralıksız çalıyordu. Gözlerimi indirerek cevap verdim.

“Gereksiz bir aramadır kesin. Açmasam da olur.”

“Burada dikilerek nerden bileceksin?”

“Ya bankadan kredi çek diye arıyorlardır ya da reklamdır.”

“Ne biliyorsun? Belki de annemdir.”

Öyle olsa ne iyi olurdu. Gerçekten kiliseye dua etmeye giden annem telefon etse ve tüm bunların sadece stres yüzünden gördüğüm amansız bir kâbus olduğunu söylese ne kadar güzel olurdu. Telefon tam sustu derken tekrar çalmaya başladı. Hecin odanın kapısına bir kez şöyle bir baktıktan sonra gözlerini bana dikti.

“Annem de ne zaman ilan edileceğini biliyordur.”

Hecin’in yürüttüğü mantık “arayan belki de annemdir”den “arayan kesin annem”e dönüşmüştü.

“Meraktan içi yandığı için telefon etmiştir. Hemen odana gir ve telefonu aç.”

Benden çekinmese içeri girip telefona bakacaktı ama kendini zor tutuyordu. Ben de sessizce Hecin’e baktım. Bu herife göre üstün bir yönüm varsa, o da sabırlı olmamdı.

“Biraz sonra, yavaş yavaş.”

Göz göze on saniye daha ayakta dikildik. Tek kelime etmeden bakıştığımız süre sonsuzluk kadar uzundu. Retinamı yoklayan gözlerinde birkaç soru okudum. Neden odaya girmiyor? Neden beni kapının önünde bekletiyor? İçeride benim görmemem gereken bir şey falan mı var? Bu sabah benden kaçınmasının bununla bir alakası mı var?

Gözlerimin şalterini indirdim. Ne bir ipucu ne de bir işaret okunmasın diye zihnimi tamamen boşalttım. O sırada telefonun sesi kesildi.

“Peki o zaman. Yavaş yavaş işini hallet ve aşağı gel.”

Hecin kanal değiştirir gibi kaşla göz arası yüz ifadesini değiştirdi. Sabreden bir yüzden gülümseyen bir yüze...

“Öğle yemeğini ben hazırlarım.”

Başımı salladım. Arkasını dönüp ikinci katın merdivenlerinden aşağı doğru gözden kayboldu. Ayak sesleri mutfığa yönelince ben de odaya geldim. Çekmecedan cep telefonunu çıkardım. Siyah ekranda ısrarla arayan şahsın adı yazılıydı. Sabahın 7’siden beri sürekli arayan, 22. katta yaşayan it gibi huysuz kocakarı.

– Bayan Nine –

Teyzemi geri arasam mı aramasam mı diye düşünmedim. Zaten düşünmeye fırsat kalmadan ev telefonu çalmaya başladı. Buna da baksam mı bakmasam mı diye düşünmedim. Çünkü telefonu ben açmazsam, hem de çabuk davranıp aç-

mazsam alt kattaki Hecin açacaktı. Telefondaki benimle görüşmek isterse, Hecin doğal olarak kendinden emin bir şekilde tekrar yukarı çıkıp kapıyı çalacaktı.

“Alo?” deyince karşı taraftan teyzem sordu.

“Meşgul müsün?”

“Ne haltlar karıştırıyorsun da ancak telefona bakıyorsun?” sorusunun kibarlaşmış ifadesiydi. Ben de “İşin yoksa yemeğini ye, ne arayıp duruyorsun?” cümlesini küstah olmayacak bir biçimde ilettim.

“Öğle yemeği yediniz mi?”

“Annen?”

Beklediğim bir soru sorduğundan afallamadım. Mümkün olduğunca ilgisiz bir ses tonuyla Hecin’e verdiğim cevabın aynısını verdim.

“Tanrı’ya yakın olabilmek için inzivaya çekildi.”

“İnziva mı? Damdan düşer gibi ne inzivası?”

Cevap vermeyince sonraki soruya geçti.

“Nerede inzivaya çekildi?”

“Kendisine sormadım.”

Teyzem kendi kendine konuşur gibi “Demek kendisine sormadın?” dedi. Annemin günlük mü not defteri mi olduğu belirsiz defterinde yazan cümle aklıma geldi.

Gece 2’ye kadar tüm mahalleyi altüst ettim ama...

Annem mahallede bir yerlerdeyken teyzemi aradıysa, teyzem en önce neredesin diye sormuş olmalıydı. Çünkü arkadan duyulan sesler de, konuşma sesinin ekosu da, kapalı ve açık alanlarda belirgin bir fark gösterir. Annem gerçeği söylemiş midir ki? Benim gecenin bir yarısı gizlice çatı katından çıktığımı, arkamdan geldiği halde beni kaçırdığını, mahalleyi altüst ettiği halde sırra kadem bastığımı. Çaresizlik içinde ne yapsam iyi olur diye sorduğunda teyzem ne cevap vermiş-

tir acaba? Ona hemen eve gitmesini mi söylemiştir? Madem çıkmışsın arabaya binerek her köşeye bak, daha da uzaklara giderek ara mı demiştir? Kafamda ek sorular belirdi. Annemin teyzemden önce Hecin'i aramasının nedeni neydi?

Teyzem "Ne zaman gelecekmış?" diye sordu. Cevabı geciktirip masada duran annemin telefonuna baktım. Hecin, Hevon... Yanlışlıkla Hecin'in isme basmış olmasın? Buna ihtimal vardı. Hecin ile Hevon ünsüz harf sıralamasında yakın isimlerdi. Kayıtlı adres listesi zaten zayıf olan annemin telefonunda iki isim birbirinin komşusuydu. Dahası annem uzun zamandan beri görme sorunundan mustarıptı. Karanlık sokakta ismi yanlış bulma olasılığı doğru bulma olasılığından daha yüksekti.

Etrafa dağılarak yuvarlanan bilyelerin tek sıra haline geçtiğini hissettim. Teyzemin dediği gibi, annem eve gidip ıslak kıyafetlerini değiştirdikten sonra arabayı alarak tekrar dışarı çıktıysa, arabayla mahallede dolanarak bilfiil aramaya koyulduysa... Öyleyse yapbozun birkaç parçası bulunmuş olur. Annemin ıslak spor ayakkabıları, Hecin'den şafakta gelen telefon, geceliğin cebinden çıkan araba anahtarı bile.

"Yucin Han. N'apıyorsun?"

Yapı olarak bu cümle bir soruydu ama içerikte uyarıydı. Telefonda doğru düzgün konuş. Teyzemin sabah erkenden araması, gece annemin beni bulup bulmadığını merak etmesindendi. İlacı bırakınca, çatı katından dışarı çıkma alışkanlığımı da biliyor olmalıydı. Çünkü annemle teyzem benimle ilgili her konuyu, mesela büyüğümü yaptığımda kaç parça tuvalet kâğıdı kullandığıma kadar her meseleyi paylaşan insanlardı.

"Ne zaman geleceğini bilmiyorum. Sormadım."

"Bu sıralar yine annenle konuşmuyor musun?"

Bu cümle kulağıma, dün gece kavgamı ettiniz olarak geldi. Bazı hesaplamalar yaptım. Anneme ulaşamaması duru-

munda, bu kocakarının bizim eve kadar gelmesi ne kadar sü-
rer? Bir gün? İki gün?

“Uyandığımda evde değildi.”

“Peki ya, inzivaya çekildiğini nereden biliyorsun?”

“Buzdolabına not ilâştirip gitmiş.”

“Annen mi?”

Tonlama açısından “Hadi canım...” ile eş anlamdaydı. Öyle anlamında, vurgulayarak “evet” dedim.

“Şafakta, hiç kimseye söylemeden sessizce gitmiş mi diyor-
sun?”

“Ben geç kalktığım için, şafak vakti mi sabah mı gitti bil-
miyorum.”

“Geç saatte mi kalktım dedin? Dün geç mi yattın?”

Teyzem 1. çoğul şahıs olarak karşılık vermişti. Tecrübeleri-
me göre, sinirden küplere bindiği zamanlarda kullandığı ko-
nuşma tarzıydı. Hem bu soruma soruyla karşılık verme diye
bir uyarıydı. Bu yüzden soru yerine öneride bulundum.

“İyi de neden beni aradınız? Doğrudan annemin cep telefo-
nunu arasaydınız olurdu.”

“Telefonu açmadığı için seni aradık herhalde.”

Teyzem 1. çoğul şahıs olarak karşılık vermişti. Tecrübeleri-
me göre, sinirden küplere bindiği zamanlarda kullandığı ko-
nuşma tarzıydı. Hem bu soruma soruyla karşılık verme diye
bir uyarıydı. Bu yüzden soru yerine öneride bulundum.

“O zaman biraz sonra tekrar arasanız. Zil sesini duyama-
mış da olabilir.”

“Demin de aradım ama telefonu kapalı.”

Haa... Demin. Öyleyse, annemin telefonunun kapalı oldu-
ğunu gördüğüm sıralar demek ki teyzem de telefon etmişti.
Teyzem sordu.

“Sen saat kaçta uyudun peki?”

Sorduğu her soruya eksiksiz cevap vermeye gerek yoktu.

Ayrıca teyzem hâlâ sadede gelmemiş, asıl ne için aradığını söylememişti. Teyzeme bu konuyu hatırlattım.

“Annemle konuşmanız gereken acil bir iş mi var?”

“Acil değil ama biraz tuhaf...”

Teyzem zaman kazanmaya çalışır gibi cümlesinin sonunu uzatarak karşılık verdi. Sessizce bekledim.

“Bugün saat dokuzda muayene için randevu almıştı, birden inziva lafını duyunca şaşırdım?”

Acaba gerçekten öyle mi? Annemin saat dokuzda muayene randevusu olsa bile sabahın yedisinden itibaren sürekli aramanın ne gereği vardı? Üstelik ısrarla bir ev telefonunu bir cep telefonunu. Teyzem yalan söylüyordu. Basmakalıp da olsa sağlam bir cevap verdim.

“Öyleyse yakında arar. Bekleyin.”

Teyzem, “Arar herhalde” dese de telefonu kapatmadı. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi, bir süre oyalandı. O kadar canım sıkılmıştı ki telefonu bazukayla patlatmak istedim. Teyzem ancak ahizenin öte tarafında “Müdürüm” diye seslenen kadını duyduğu sırada ister istemez konuşmayı toparladı.

“Olur da annenle görüşebilirsen beni aramasını söyler misin?”

“Olur, söylerim” diye cevap verince, teyzem öylesine bir soru sordu.

“Ha, bu arada ilaçlarını düzenli alıyorsun, değil mi?”

“Elbette” derken çekmecenin dibine sıkıştırdığım ilaç poşetini çıkardım. Gördüğüm kadarıyla on günlük ilaç kalmıştı.

“Reçete yazdırma zamanın gelmedi mi?”

“Hayır. Daha bir haftalık var.”

“Olması gerektiği gibi içtiğine emin misin? Hatırladığım kadarıyla olsa olsa üç günlük kalmıştır.”

“Çizelgeyi kontrol edin.”

“Peki” cevabıyla birlikte telefon kapandı. Telefonu masa-

nın üzerine fırlattım. Elimde tuttuğum ilaç poşetini de sinirle attım. Annemi ve teyzemi hayatımı yöneten iki insan olarak betimlersem, ilaç onların benim hayatımın çayırlarına bıraktıkları bir yilandı. Hayatımın her önemli anında, defalarca o yilana ayak bileğimi kaptırır yere çökerdim. Hayır, sporcu olarak yüzmeye başladığımdan beri böyleydi. On yaşında, Seul Belediyesi'nin düzenlediği Hayal Ağacı yüzme yarışmasında çocuklar şampiyonasında birinci olduğum ilkbahardan beri.

İlacı başladığımda, ağır yan etkiler görmeye başlamıştım. Konuşma güçlüğü çektim, tüm vücudumu döküntü kapladı, hatta yüksek ateşle acile götürüldüğüm bile oldu. Defalarca ilaç değiştirdikten sonra en son seçilen ilaç şimdi de içtiğim *Remote* adlı ilaçtı. Elbette teyzemin tercihi yanlış değildi. Çünkü en azından bir önceki ilaçta olduğu gibi acile kaldırılmadım. Asıl sorun ise *Remote*'un başıma çizgi film kahramanı Maymun Kral Sun Wukong'un miğferini geçirip, el ve ayaklarıma ise pranga vurmasıydı. Ara ara baş ağrım yüzünden top gibi yuvarlanırdım ve çınlama yüzünden kulaklarımda hep bir gürültü olurdu. Çoğu zaman hafızam pat diye kesiliyordu. Vücut hareketlerim ağırlaşır ve direncim de birden düşerdi. Bu nedenle antrenman bitince eve ölesiye dövmüş gibi dönüyordum. Yine de annem ve teyzem ölümcül olmadığı için bu ilaçtan vazgeçemediler. Her şeye rağmen benim yüzmekten vazgeçemediğim gibi.

İlkokulun ikinci sınıfının ilkbaharında yüzme öğrenmeye başladım. Önceleri okulun verdiği özel derslere devam ettim. Bu benim irademle değil ağabeyimin kuyruğuna takılarak seçtiğim bir dersti. Dersler olsun, yazı yazma olsun, piyano çalma ve daha birçok alanda üstün yeteneklerini gösteren ağabeyim, bir tek yüzme konusunda başarısız bir öğrenciydi. Hiç sevemediği için bir dönem bile dayanamayıp vazgeçecek hale gelmişti. Bense aynı sürede bütün yüzme stillerini

kusursuz kavramıştım. Ertesi bahar okulun düzenlediği yüzme yarışmasında birinci oldum ve sonraki yıl okul temsilcisi seçilip altın madalya aldım. Bana soracak olursanız, yüzme, ağabeyimden daha üstün olduğum “ender işlerden” biri sayılırdı.

Gerçek anlamda yüzücü olmamı tavsiye eden kişi yüzme koçumdu. Annem, bir hobinin ötesinde yüzücü olmamı pek uygun bulmamış olsa da karşı da çıkmamıştı. İleriki yıllarda annem nasıl olsa çok geçmeden bırakırım diye düşündüğünü söylemişti. Ya bıkacağım, ya antrenmanlardan dolayı yorulacağım ya da keşfedilen bu yeteneğimin pek de ahım şahım bir şey olmadığını fark edeceğim için.

Annemin tahmini yanlış çıkmıştı. Ne bıkmış ne de yorulmuştum. Kısa sürede Ulusal Gençlik Yarışması’nda da sivrilmeye başladım. Geçmişe baktığımda, o iki yıl kendim gibi olduğum zamanlardı. Çünkü daha teyzemin hastanesine gitmemden de, ilaca başlamamdan da önceydi. Bu iki olay ağabeyim ve babamın ölümünden bir ay sonra, 2000 yılının mayıs ayında başladı.

O yılın ekim ayında annemle Bangbe semtinden İnçon’a taşındık. Nakil olduğum okulda yüzme takımı yoktu. Annem artık yüzmeyi bırakmamı tavsiye etti. Yapamadım. Suyu, dünyadaki her şeyden çok seviyordum. Kollarımı uzatarak suya dokunduğum, okşadığım, sarıldığım, ittiğim her anı seviyordum. Köpekbalığı gibi hızla yüzdüğüm anları seviyordum. Kendimi suya atıp biriyle ya da kendimle başlattığım yarış anlarını seviyordum. Her gece, her uykuya daldığımda kendimi olimpik stadyumda birincilik kürsüsünde gördüğüm anları seviyordum. Suyun içi karaya göre özgürdü ve yüzme havuzu, okul ya da evden daha huzurluydu. Suyun içi, annemin giremeyeceği bir yerdi. Tamamen benim dünyamdı. İçerisinde ne olursa olsun her şeyi halledebilirdim. Ne istersem, her ne ise.

Katır gibi inat ettim ve annem de fazla direnmedi. Ancak “ilaçların üstesinden gelemediğim zaman yüzmeyi bırakmam” şartıyla okula değil, KİM adlı bir kulübe bağlı yüzücü olarak kaydoldum. Annem hem bana eşlik etmeye hem de durumumla yakından ilgilenmeye başladı. Koça, oğlunu en iyi yüzücü olarak hazırlamak için kendini adayan fedakâr anne olarak görünüyor olmalıydı. Aynı kulüpteki çocuklar beni ağzında gümüş kaşıkla doğan bir herif olarak görüyorlardı. Varsıl bir aile, fedakâr bir anne, doğuştan gelen yetenek ve benzeri her açıdan. Kömür gibi yanan içimden bihaber.

Okulda beden dersinde belli bir dala seçilen öğrenciler için derslerde kolaylık sağlanıyordu. Ancak ben beden eğitiminde seçilen bir öğrenci olmadığım için dersi ve sporu birlikte götürmek zorundaydım. Aynı zamanda, canımı dişime takarak ilacın yan etkilerine katlanmak zorundaydım. Ortaokula gittiğim de, liseye gittiğim de durum değişmemişti. Aksine yan etkiler giderek kötüleşiyordu. Yüzmeye ilk başladığımdaki halimi, enerji patlamasıyla oradan oraya koşturan çevikliği unutturacak kadar. Lise birinci sınıftayken mart ayında, Cecu Adası’nda düzenlenen Ulusal Yüzme Yarışması’nın hemen öncesine kadar böyleydi.

Vardığımızın ilk günü, sporcuların kaldığı yurdun lobisinde küçük el çantamı kaybettim. Sandalyeye bırakıp bir süreliğine tuvalete gittiğim sıra sanki yer yarılmıştı da içine girmişti. Çantada, ilaç poşeti, MP3 çalar, kulaklık, oyun konsolu ve cüzdan gibi şeyler vardı. Diğer eşyaların olmaması rahatsızlık verse de, ilaç “sorun” teşkil eden bir kayıptı. Doğru çözüm anneme haber verip yeni ilaç getirmesini istemektir. Annem yakınlarda bir otelde kaldığı için imkânsız da değildi. Elbette, annemin ilacı almak için uçakla veya gemiyle ta İnçon’a gidip gelmesi yorucu ve zahmetli olacaktı ama.

İnsanların daima “doğru cevabı” seçmemesini, bunun rahatsız edici olmasına bağlarım. Ahlaki çıtayı biraz aşağı çe-

kince basit bir çözüm bulmuştum. İlaç içmezsem olur. Birkaç gün içmedim diye başıma bir şey mi gelecek sanki diye düşündüm. Annemin endişe ettiği “bir şey” o zamana dek hiç başıma gelmemişti. Hem suçsuz olduğum bir şey için azar işitmek gibi adaletsiz bir durumdan da kaçınabilirdim. Elbette koça da çantamı kaybettiğimden bahsetmedim. İlacı kaybettiğimi söylersem bana ne ilacı olduğunu sorardı ve adını söylersem içme sebebini de açıklamak zorunda kalırdım. *Remote* doping içermediğinden koçun ilaç hakkında gerçeği bilmesine gerek yoktu. Psikiyatri tedavisi gördüğümü de biliyordu zaten. Onun bunu bilmesine gerek olmadığı annemin görüşüydü. Koç, teyzemin hastanesine giderek sadece psikolojik performans danışmanlığı aldığımı zannediyordu.

O gece hiç olmadığı kadar derin uyudum. Sabah olduğunda baş ağrımın tamamen kaybolduğunu hissettim. Bedenim hafifti, keyfim yerindeydi. Bir şeyler başarabileceğime dair kendime güvenim tavan yapmıştı. Uzun zamandan beri ilk defa huzurlu bir gün geçirdim. Bu sayede 1.500 metrelik ön elemelerde hem kendi rekorumu yedi saniye öne çekmiş hem de yarışta yeni bir rekor kırmıştım. Açıkçası o zaman bile içimde bir kurt vardı. Deliliğe yakın kondisyonumun, ilaç almamamdan mı, yoksa tesadüften mi ibaret olduğunu ayırt edemiyordum. Nöbet konusundaki kaygılarımdan kurtulamasam da yarışma bitinceye kadar “tehlikeli deliliğin” tadını çıkardım. Sonuç olarak koç bile şaşırtıcı bir derece aldı. 800 metre ve 1.500 metre serbest stilde altın madalya kazandım ve bir kuyruklu yıldız gibi ortaya çıkan “yükselen değer” olarak gözlerde güçlü bir izlenim bıraktım.

Eve döndükten sonra “içimdeki kurt” kesinliğe dönüşmüştü. Tekrar ilaç içmeye başlayınca eski halime geri döndüm. Deneme amaçlı ilacı kestiğimden ikinci günden itibaren baskın bir şekilde “delilik” vücuduma geri dönüyordu. Yarış sırasında olduğu gibi deliliğe uygun rekorlar kırdım. Ancak o

zaman hatırlamayı başardım. Çocukken, yani ilaç kullanmaya başlamadan önce işte ben böyleydim. Buna ek olarak birkaç gün ilacı kesmenin nöbete sebep olmadığından da emin oldum.

Bir ay sonra, annemle beraber Donga Yüzme Yarışması'na katılmak için Ulsan'a gittik. Doha Asya oyunlarına milli takım seçimleri için yapılan bir yarışmaydı ve "Yucin Han" adı halkın dikkatini çekiyordu. Yetkililer merak ediyordu. Önceki yarışmada yeni bir rekorla ezber bozan çocuk bu yarışmada yeteneğini tekrar kanıtlayabilir mi? Daha on altı yaşında olmasına rağmen gerçekten Doha'ya gidebilir mi?

Hazırdım. Her zamankinden daha fazla idman yapmıştım ve birkaç gündür ilacı almayı kestiğimden kondisyonum da en üst seviyedeydi. Doha'ya gidebileceğime inanıyordum ve en ufak bir şüphem yoktu. İnandığım yahut herkesin beklediği gibi 800 metrelik ilk eleme yarışında birinci olmuştum. Salonda bir çalkalanma oldu. Birinci olduğumdan değil listede skorum yazmadığından. Dijital puan tablosunda diskalifiye anlamına gelen "DSQ" yazıyordu. Doğrulanan sebep yanlış başlangıçtı. Başla düdüğü çalmadan bacağımı hareket ettirdiğim iddia ediliyordu. Diskalifiye olduğum ilan edilmeden önce başla düdüğü çaldığından yarışma bitene kadar bu gerçeği bilmiyordum. Bacağımı hareket ettirdiğimin bile farkında değildim.

İkinci gün, 1.500 metrelik elemeler başlayana kadar, yerde kımıldamadan oturmuş mide bulantısı çekiyordum. Soguk terler döküyordum, midemde yumruk kadar bir kütle geziniyor, ılık tükürüğüm ağızımın içinde dolanıyordu. Hiçbir şey yemediğim için midem bozulmuş olamazdı. Diskalifiye kararından dolayı yaşadığım bir şok herhalde diye, kendi kendime hüküm vermiştim. Kendi yöntemimle 800 metrelik kâbusu unutmak için tüm gücümle çabaladım. İçimden sayı sayarak, müzik dinleyerek birazdan başlayacak yarışa yo-

ğunlaşmaya çalıştım. Dört bir yandan gelen balık kokusuna benzer yoğun koku, tribünleri dolduran seyircilerin ter kokusu olsa gerek, diye düşündüm.

Kısa bir düdük sesi geldi. Derin bir nefes aldım ve üstümü çıkardım. Uzun düdük çalınca çıkış taşının üzerine çıktım. Hakemin “Yerinize” komutuyla dizlerimi ve sırtımı bükererek başlangıç pozisyonunda durdum. Elimi çıkış taşının ucuna uzattım ve gözlerimi kaldırarak dalış yapacağım noktaya baktım. Orada bir delik açılmıştı. İlk bakışta lavabo gider deliği gibi görünüyordu. Bir süre sonra deliğin etrafında dolanan siyah su akışı görüldü. Topaç gibi fır fır dönen suyun şiddeti anında hızlandı. Dönüşün etkisiyle oluşan girdap, deliği gittikçe genişletti. Lavabo deliğinden lağım deliğine, sonra da rögar deliğine dönüşerek bir arabayı anında yutacak kadar büyük ve derin bir subatan haline geldi. İki taraftaki ip de dev bir yılan gibi tir tir titriyor, kulvarın genişliğini artırıyordu. Sudan, spreyle püskürtülmüş gibi balık kokusuna da kan kokusuna da benzeyen kötü bir koku yayılıyordu.

Gerçek değil. Kafamdaki Mavi Asker konuştu. İyi hissetmediğin için olmayan şeyler görüyorsun. Korkma. Gayriih-tiyari başımı çevirip arkama baktım. Spor salonunun kendisi bir girdaba dönüşmüştü. Oturan seyirciler gözden kaybolmuştu ve salonun köşelerini takiben dönen siyah kuşaklar görünüyordu. F1 pistinde dönen bir arabaya binerek dışarıyı seyredince böyle mi hissedilir acaba? Karnımda gezinen kütlenin midemi altüst ederek boğazıma yükseldiğini hissettim. Kafamın içinde “olmaz” diye bir çığlık koptu. Aynı anda çıkış düdüğü çaldı.

Düüüt.

Karanlık ağzını açan girdabın tam ortasına kendimi bıraktım. Suyu dalıp kulaç atmaya başladım ama vücudum ileri gitmiyordu. Girdap tarafından yakalanmış halde fırıl fırıl döndüm. Kıvrılan kulvar ipi su yılanı gibi kayarak kol ve ba-

caklarıma dolandı. Nefesimi toparlayamadım ve dengesini kaybeden vücudum şiddetle sağa sola savruldu. Her an alabora olacak bir gemi gibi. Gözlerim girdabın dibine sabitlenmişti. İçi gözükmeyen karanlık ve devasa bir obruktu. Bir refleksle debelenerek kollarımla tutunacak bir şey aradım. O an nefesim kesildi.

İşte o an neyin yanlış gittiğini anladım. Kafamda anladığım fakat gerçekte tecrübe etmediğim şey, kendi kendime çağırduğım felaket, kaçınılmaz nöbet belirtisiydi. Kader kendi yapacağı işi hiç unutmaz. Bazen bir gözünü yumduğu da olur fakat bu sadece bir sefere mahsustur. Sonuçta gelecek olan gelir ve olacak olan mutlaka olur. Ansızın cezamı kesercesine, kader bana bir suikastçı göndermişti. Hem de hayatımın en önemli anında, en acımasız şekilde.

Bir seçim yapmak zorundaydım. Ya sonuna kadar direnip bu devasa obruğa düşecek ya da hemen doğrulup havuzdan fırlayacaktım.

İkinciye seçtim. Tam zamanında parmak uçlarıma değen dokunmatik yüzeyden tutup ani fren yapmış gibi vücudumu doğrulttuktan sonra havuzdan hızla çıktım. Beremi ve yüzücü gözlüğümü çıkarıp fırlattıktan sonra salondan kaçarcasına çıktım. Koç arkamdan bağırırsa da dönüp bakmadım. Dönüp bakacak gücüm de zamanım da yoktu. Zihnimde, gözlerimin karardığı, ağızımdan köpüklerin çıktığı, acıdan kıvranıp yerde dertop olduğum zavallı halim canlandı. Bir sürü insanın önünde böyle perişan hale düşmeden neresi olursa olsun bir yerlere gitmek zorundaydım. Nereye gitmem gerektiğini düşünmedim. Nereye gittiğimi de bilmiyordum. Ayağımın götürdüğü yere koştum sadece. Çok geçmeden o an geldi. Bedenimin içinde sanki bir kabuk patlamış gibi bir şok dalgası yayıldı. Karla kaplı çayırlardaymışım gibi görüşüm beyaz bir ışıkla kaplandı. Büyük bir elektrik kesintisi olmuşçasına bilincim tamamen kapandı.

Annemin dediğine göre, bodrum kattaki otoparkın bir köşesinde bulunmuştum. Terden sıırıslıklam olmuş halde horul horul uyurken. Beni o halde bulan elbette annemdi. Bilincim yerine gelir gelmez beni arabaya bindirip kimse görmeden binadan çıkaran da annemdi. Beş saatlik araba yolculuğu sonunda vardığımız yer teyzemin hastanesiydi. Koça durumu açıklamam ve olayı çözmem gereken zamanda saçma bir şekilde teyzemin önünde oturmuş “ilacı kesmemin nedeni” hakkında sorguya çekiliyordum.

İyi ki epilepsi hastası olduğum ve yarış esnasında nöbet geçirdiğim gerçeği dışarıya yansıtmamıştı. Yarıştan diskalifiye olmamla iş bitmişti. Aldığım ceza yüzünden bir sonrakine de katılamayacaktım. Tabii ki Doha’ya gidememiş oldum. Koç ve direktörümün tepesinin taşı atmıştı. Ek olarak adım yarış harici bir olayla gündeme oturmuştu. Salonda dört dönerek çekim yapan kameranın koşarak spor salonundan dışarı fırlayan deliyi tüm ülkeye canlı yayında ifşa etmesi yüzünden. Ayrıca bu delinin spor dünyasında “yükselen değer” olması bakımından da haberin etkisi büyüktü.

Bununla birlikte, kariyerimin sonunu getirecek kadar büyük bir sorun da değildi. Koç ve teknik direktöre dürüstçe söylersem onların hoşgörüsüne sığıncıydım ve uygun bir çözüm bulunabilirdi. Ben böyle yapmak istedim. Engel denebilecek hastalığımın öğrenilmesinden korkmuyordum. Utançtan yerin dibine girmek bir anlıktı ama yüzme uzun mu uzun hayatımın her şeyiydi. Bunu korumak istiyordum. Tekrar suyun içinde balık gibi yüzmek istiyordum. Bu mümkün olacaksa eğer kim olursa olsun herkesin önünde “dürüst” olmaya hazırdım. Tüm hayatım boyunca başımda miğfer, ayaklarımda pranga olsa bile şikâyet etmeyeceğime adım gibi emindim.

Doğal olarak annemin de benim gibi düşüneceğine inandım. İlk hatamdı, affedilme şansım olduğuna inandığı için, o güne kadar arkamdan destek olup fedakârlık ettiği için, be-

nim ne tür zorlukları aşarak idman yaptığımı günü gününe izlediği için, yüzmenin benim için ne anlama geldiğini herkesten iyi bildiği için. Yanılmıştım. Annem yüzme başlama-dan önce verdiğim sözü öne sürerek yüzücü lisansımın iptali-ni istedi. Ben o gün spor salonundan çıkarken kararını verdi-ğini söyledi. Sanki böyle bir olayın olmasını bekliyormuş gibi.

Hiçbir bahane işe yaramadı, hiçbir yalvarış kararından dönmesine etki etmedi. Gözyaşları dökerek ayaklarına ka-pansam da, epilepsi hastası olduğumdan bu kadar mı utanı-yorsun diye sitem etsem de, yüzmeyi bırakırsam okulu da bı-rakırım diye tehdit etsem de, odama kapanıp aklıktan bayıla-na kadar yemek yemeyi reddetsem de bir şey değişmedi. An-nemin tek taraflı “yüzmeyi bırakma” kararını duyan koç ka-pımıza kadar geldi ama içeri bile alınmadan kovuldu. Kendi-sinin o kadar çok sevdiği Hecin’in ikna çabaları da Nuh deyip peygamber demeyen annemin karşısında sonuçsuz kalmış-tı. O zamanlar annem hiçbir şeyde sarsılmayan, hiçbir şeyde erimeyen, hiçbir şeyde değişmeyen demir kadındı.

Kendi ayaklarımla teyzemin kapısını çaldım. Tedavi-ye başladığımdan bu yana ilk defa. Epilepsiden başka kro-nik bir hastalığımın, örneğin on altı yaşından sonra yüzer-sem ölmeme sebep olacak herhangi bir hastalığımın olup ol-madığını sordum. Aksi takdirde böyle olmamalı diye yalvar-dım. Teyzem, yüzünden silinmeyen bir gülümsemeyle beni dinledi. Her şeyi üzerinde kaydıran ve yansıtan buzdan bir duvara benzeyen gülümsemeydi. Madem öyle ilacı neden kestini?

Dünyada asla sevimemeyen türde kadınlar vardır. Bu ka-dınlar gülümsedikleri an bile, gülen dudaklarını iki tarafa kocaman açtıkları için insanda, o dudakları iki kulağına as-ma isteği uyandırır. İşaretparmağımla dizimi hırsla kaşırken elimdeki son kozu ortaya koydum. Aramızda sır olarak kal-ması şartıyla o zamana kadar anlatmadığım “ilacı kesme se-

bebi” hakkında içimi döktüm. Bu sefer de ilk defa, hakkımdaki her şeyi dürüstçe anlattım. Hayalim hakkında, neden yüzmek zorunda olduğum hakkında, bu hastalığa boyun eğmeme azmim hakkında. Böylelikle teyzemi annemle konuşması için ikna ettim.

Ertesi günün sabahı annem beni salona çağırdı. Garantilerim, hayatımın bundan öncesinde ve sonrasında hiç bu kadar gerilmemiştim. O kadar gergindim ki karşısına oturunca gözkapaklarımda kasılma hissettim. Avuçlarım terden vıcık vıcık olmuştu. Annem bu halimi şöyle bir süzdü ve konuşmaya başladı.

“Yüzmeye devam ettiğin sürece, belki bir gün sudayken nöbet geçirebilirsin.”

Hem yumuşak hem de kararlılığını hissettiren bir sestti. Başımın döndüğünü hissettim. Öyle bir şey olmaz demek istedim ama dilim tutulmuştu.

“Bir kez sınırı geçen kişinin tekrar geçmesi kaçınılmaz. Çünkü öte tarafta ne olduğunu bilir. Sen sayısız kez ilacı keseceksin. Çünkü vücudun kanatlanıp uçacak ve rekor kıracaksın.”

Kafamı kaldırıp annemin gözlerinin içine baktım. Gözlelerinden iki şey okunuyordu. Fikrinin asla değişmeyeceği ve teyzemin sözünü tutmadığı.

“Korkuyorum. Korkudan ölmek isteyecek kadar korkuyorum.”

Annemin sesine hıçkırıklar karışmaya başladı.

“Ağabeyinle baban denizde boğularak öldü. Hem de gözlerimin önünde. O gün Ulsan’da seni de o şekilde kaybedeceğimi sandım. Geriye kalan tek oğlumu da...”

Yüzümün derinliklerine inermişçesine bakan gözleri dolu dolu olmuştu. Azı dişlerimi sertçe sıktım. Annemin korkusunu onun gibi hissedemezdim ama boyutlarını tahmin etmem mümkündü. Evet, öyle olabilir. Korkabilir. Ama neden

bu korkunun kurbanı ben olmak zorundayım? Yan etkilerine katlanarak ilacı almam gibi annem de korkusuna katlanarak durumumu takip etse olmaz mı? Böylece annem de ben de eşitlenmez miyiz?

“Bu yüzden biz... artık bırakalım.”

Annem sonunda yüzücü kaydımı temelli sildirdi. İçimde kalan son ukdeyi de attım. Büyükçe bir kutuya yüzmeye ilgili eşyalarımı tıktırdım. Çeşitli madalyaları, gazete kupürlerini, fotoğraf albümünü, antrenman kıyafetini, yarış mayomunu, hatta havluya varana kadar. Annemin gözlerinin önünde kutuyu çatı katına sürükleyip götürerek ateşe verdim. Artık için rahat mı, diye sormak istedim.

Sıradan bir lise öğrencisine dönmek pek zor değildi. Zaten o zamana kadar derslerle sporu birlikte yürüttüğüm için her zamanki gibi sadece çantamı alıp okula gitmem yeterliydi. Elbette yaramazlık yapmadım. Çünkü sınıf birincisi olmayıyorsan en azından örnek öğrenci olmak çoğu yönden yaşamı kolaylaştırırdı. O zamanki hedefim ömrümün sonuna kadar bir sülük gibi annemin sırtından geçinip boş boş yaşamaktı. Bunun ondan intikam almanın en iyi yolu olduğunu düşündüm.

Bir sonraki senenin ilkbaharı, bu düşüncem değişti. Hecin’in odasında tesadüfen elime geçen kitabın içindeki bir paragraf beni heyecanlandırdı.

Mahkemede iki tür görüş birbirine girmişti. İlk sorun, sanığın suçlu olup olmadığına dair hüküm verirken savcılığın sunduğu kanıtın yeterli olup olmadığıydı. Bunun ahlakla herhangi bir ilgisi yoktu. Suçlu olup olmadığının hükmünü verirken durum bir rahip gibi ele alınamaz. İkinci sorun, suçlu olduğu kararlaştırıldığında sanığın ceza süresinin ne kadar olacağıydı. Suçlunun ceza süresine ve uygun olup olmadığına karar verirken her zaman araya ahlakın girmesi doğaldır. Bu durumda

önemli olan, o kişinin nasıl bir hayat yaşayageldiğini soruştur-
maktır. Hayatında nasıl tecrübeler edindiğini, nasıl sorunları-
nın olduğunu araştırmak gerekir.

“40 yıllık evliliğin sonunda karısını baltayla öldürüp li-
me lime doğrayan saygın doktor, tamı tamına iki kere ban-
ka soyduğu halde yasal aftan yararlanan şanslı bir hırsız,
erkek kardeşini küvete yatırarak öldürüp kendini asan çel-
list...” Bu tür insanları savunmuş bir avukatın yazdığı bir ki-
taptı. Onun sözlerini ben böyle okudum: Ahlak denilen, man-
tıklı bir resim çizmektir.

Sonrasında, benzer alandan kitaplar bulup okumaya baş-
ladım. Zaman ilerledikçe “resim çizmeye” ilgi duymaya baş-
ladım. Belki de annemin önünde kendimi doğru düzgün sa-
vunamayışına kızmıştım. Ya da ahlaka dair yeni bir bakış
açısı hoşuma gitmeye başlamıştı. Her neyse, önemli olan,
dünyada yüzmenin dışında da eğlenceli bir sahnenin var ol-
duğuydu. Gün geçtikçe, bütün halkı öfkeye boğan bir olay ol-
duğunda, birdenbire o olayın görünmeyen avukatı olup bu
tür şeyleri düşünür olmuştum. Ben olsam bu bölümün rengi-
ni biraz değiştirirdim. Olduğu gibi ifade ettin diye her şey bir
resim oluşturacak değil ya.

Tabii ki öyle herkes resim çizemez. Elinde boya ve fırçay-
la mücadelenin gerçekleşeceği sahneye çıkabilmek için önce
avukat olmak gerekiyordu. Avukat olmak için hukuk alanın-
da lisansüstü eğitim almam, lisansüstü eğitim için de hukuk
fakültesinde okumam faydalı olacaktı ve hukuk fakültesine
girebilmek için de önce ders çalışmam gerekiyordu. Hecin ol-
masaydı muhtemelen denemeye bile cesaret edemezdim. Ek
kontenjan sınavında da üniversite giriş sınavında da başarı-
sız oldum. Bir yıl tekrar hazırlanıp ikinci girişimde istediğim
üniversiteye girene kadar herif bana seve seve yardımcı oldu.

Sonraki yedi yıl kendi hayatıma sadık davrandığımı gu-

rurla söyleyebilirim. Yüzerken yaptığım kadar, belki de daha fazla elimden gelenin en iyisini yaptım. Bu parlak sonucu aldığım bugün, tekrar kaderin gönderdiği suikastçının önünde boynumu uzatıp oturuyorum. On altı yaşındayken böyle bir olay yaşayıp aynısını tekrarlayışım tabii ki de benim hatam. Yalnız, kendisini savunan bir avukat olarak kader denilen savcıya tek bir soru sormak istiyorum. Sen olsan, beynini sarsan, kulağındaki mikrofonu çınlatan, hasta bir tavuk gibi seni güçsüz hale getiren bir acıya on altı yıl boyunca dayanmanın ödülü olarak, birkaç günlük güneşli bir tatil istemez miydin diye. Bu acıyı her yaşayışında, hayatı bu şekilde yerle yeksan edilirse insan delirmez mi diye.

Masaya fırlattığım ilaçları alıp çöp poşetine tıktım. Şu andan itibaren hayatımın yerle yeksan olmasının gerçek sebebini bulmalıyım. Kendim için olan resmi çizmeliydim. Alt katta Hecin bekliyorken ve teyzemin ne zaman kapıya dayanacağı belli değilken, umutsuzca odaklanmam gerekiyor. Beynim sarsılsa da, kulağımdaki mikrofon çınlasa da, hastalıkla inleyen tavuk için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Hem fiziksel hem zihinsel yönden tatilde olmalıydım. Hatta bu tehlikeli bir tatil olsa bile.

İşe odayı düzenlemekle başladım. Masaya dizdiğim eşyaları çekmeceye yerleştirdim. Montla yelegei gardıroba astım. Kaderime ettiğim teessüflerimi de birlikte koydum. Dün gece giydiğim giysilerle çorabı, kana bulanmış yatak örtülerini odamın banyosundaki küvete attım ve kanın dünya haritası çizdiği döşeği tersine çevirdim. Bunları daha sonra bir şekilde halledecektim. Yapabilirsem atmak, yakmak ya da gömmek en iyisiydi. Yapamazsam da yıkardım artık.

Odadaki, kapı ve kulptaki kan izlerini aşağıdan getirdiğim buharlı temizlik paspasının beziyle sildim. Süpürgeyle kovayı banyoya götürüp yıkadıktan sonra, çöp poşetiyle birlikte çatı katına götürdüm. Çatı katının sol tarafındaki çeşmenin

yanında, annemin bazen kurduğu *gimçi*'yi koyduğu bazen de su doldurulan kapaklı yuvarlak bir küp vardı. Onun içine çöp poşetini tıkıp geriye kalanları musluğun yanına bıraktım. Son olarak musluğa hortumu takarak suyu açıp zemine, pergolaya, salıncağa, masanın tablasına falan bulaşmış kan izlerini temizledim.

Az çok işimi bitirdiğimde, kasvetli gökyüzünün ortasında kış güneşi soluk yüzünü gösterdi. Hava hâlâ soğuktu. Denizden esen rüzgâr sanki boğazımı koparacakmış gibi keskin-di. Soğuk suda büzüşen ellerimi ovuşturup odama yöneldim. Beş adım ya atmışımıdır ya atmamışımıdır, annemin keskin çığlığı boynuma bıçak gibi saplandı.

“Yucin!”

Hazır ol vaziyetinde durdum. Hatıralarımın derinlerinde bir nehrin akışı duyuldu. Annemin seslenişi kadar ani bir sestti. Gözümü kapayınca gözkapaklarımın içinde sokak lambasının sapsarı ışığı parladı. Yağmurda koşan kendimi de gördüm. Annemin çığlığı yoğun gri sisin içinde yankılandı ve karanlığın öte tarafına doğru uzaklaştı. Karanlığın içindeki şantiye paravanı gürültülü ses çıkararak sallanıyordu.

Gözlerimi açınca görüntüler gri havanın içine nüfuz etti. Odaya girerek terasın cam kapısını ardına kadar açık bıraktım. Kan kokusunun tamamen kaybolması epey vakit alacaktı. Masanın üzerindeki telefonun mesaj bildirim sesi çaldı. Hecin'di.

Aşağı gel de yemek yiyelim.

Boynumun altında bir ateş yükseldi ve hemen duruldu. Düşünmem engellendiğinde anlık meydana gelip anlık durulan türde bir sinirdi. Saati kontrol ettim. 13.01. Cevap vermezsem yine yukarı çıkar diye hemen cevap yazdım.

Şimdi geliyorum.

Odayı bir kolaçan ettim. Kan kokusunu ve örtüsüz yatağı saymazsak odamın her zamanki halinden pek de farklı değildi. Banyoya girip ayaklarımı yıkadım ve aynanın önünde durdum. Üzerime tuhaf bir şeyler bulaşmış mı diye kontrol ettim. Babamdan miras aldığım sert, kalın ve gür saçlarımla yuvarlak alnım, annemin siyah taş benzeri gözbebeği geniyle beraber çıkıntılı kepçe kulaklar... Aynanın içindeki ben kesinlikle, babam ve annemin gen havuzunda hazırlanmış bir üründüm. Şu zamana kadar ben diye düşündüğüm bendim. Yine de garip ve tanınmaz görünüyordu. 40.000 yıl önce Afrika'dan kaçıp Avrupa'ya yeni ayak basan Homo sapiens gibi şaşkın, yabani ve huzursuz görünüyordum.

Suyu açıp yüzümü yıkamaya başladım. Tanınmaz görüntümü silercesine her köşesini özenle ovaladım. Parmaklarımda değdiği her yerde acı hissettim. Hayatımın bir kül yığınının dönüştüğünü yeni idrak etmiş gibiydim. Dolaptan kuru havluyu alarak yüzümü kurulayıp banyo kapısının önüne doğru fırlattım. Üzerine sıkıca basıp ayak tabanlarımı kuruladım. Nemli havlunun ayaklarımda bıraktığı gerçekçi his aklıma gerçek dünyayı getirdi. Aşağıda Hecin bekliyor.

"Ne yapıyordun ya, yeni geliyorsun? Açım demiştin."

Hecin arkasına bile bakmadan sordu. Elinde kepçe, ocağın önünde durmuş çorbanın tadına bakıyordu. Yemek masasında pilava katık olsun diye birkaç küçük tabak soğuk yiyeceklerle beraber güveçte buğulanmış yumurta ve bir kaşıkla yemek çubuğu vardı. Sandalyeye oturunca önüme direkt yosun çorbasıyla pilav koydu. "Sen?" diye sorunca "Ben domuz muyum?" diye karşılık verdi.

"Ramyon yiyeli ne kadar oldu ki, bir de pilav yiyeyim?"

Neredeyse hiç suyu olmayan çorbadaki yosunlarla sığırtine baktım. Çorbayı böyle susuz ve bol taneli koymak an-

nemin alışkanlığıydı. Yani teyzemin tavsiyesine göre az tuzlu yiyen benim için.

“Duygulanarak yemelisin, ağabeyin bunu bizzat kendi eliyle pişirdi. Et ile yosun zaten vardı gerçi.”

Hecin bir fincan kahve doldurup önüme oturdu. Üzerinde beyaz gömlek, annemin aldığı lacivert kaşmir kazak, kot pantolon vardı. Anlaşılan dışarı çıkacaktı. Yemek çubuklarını elime aldım. Bir parça yosunu alıp ağzıma tıktırdım. Ağzımın tadı olmadığı için sıcak ve kaygan bir histen başka bir tat alamadım. Elinde kepçeyle uzun uzun ne yaptı ki diye düşündüm. İnsan çorbanın tadını güzel ayarlar!

“Annemle konuştun mu?”

Hecin sordu. Ben hayır anlamında başımı salladım.

“Telefonu kapalı. Dua ediyor galiba.”

“Öyle mi?”

Hecin başını yana eğdi.

“Şarjının bittiğini fark etmemiş olabilir mi?”

Öyle galiba anlamında başımı sallayarak onayladım.

“O zaman nasıl haber vereceğiz? İnziva evini mi arasak? Hangi inziva evine gittiğini söyledi mi?”

“Ben hallederim. Yemek yedikten sonra, sakın sakın.”

Hecin ağzını balık gibi açtı ve öylece kapattı. Ben bir parça daha yosun aldım ve ağzıma atıp hapır hupur çiğnedim.

“Pilav yemeyip neden sadece yosun yiyorsun? Loğusa kadınlar gibi.”

“Yine bir yere mi çıkıyorsun?” diye sorunca Hecin hemen kazağına baktı.

“Hı hı. Bir tanıdıkla buluşacağım.”

“Nerede?”

“Gimpo. Öğleden sonra uçakla Tokyo’ya gidiyor da, ona bir şey götürmem gerek.”

“O zaman çabuk git.”

Çok sevindiğim anlaşılmaması diye dikkatle karşılık verdim.

“Biraz daha kalabilirim, hemen gitmesem de olur.”

Haa... Ben üçüncü lokmayı ağzıma tıktırdım.

“Bu arada. Sen o haberi daha duymadın değil mi?”

“Ne?”

“Bugün bu mahallede cinayet işlenmiş.”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Kalın ve uzun yosun parçası, yılan gibi kıvrılarak yaydan çıkmış ok misali boğazımdan aşağı indi. Bir çırpıda yuttuktan sonra gözlerim doldu. Bir cinayet vakası mı, nasıl olur?

“Nerede?”

“İskelede.”

“Dalgakıranın oradaki dinlenme tesisi mi?” diye sorunca başıyla onayladı.

“Az önce eve gelirken gördüm, dalgakıranın üstünden insanlar toplanmış, aşağı bakıyordu. Caddede boyu boyunca polis arabaları. Ne oldu ki diye hemen oraya gittim. Bilirsin, merak ettiğim bir şey olunca dayanamam.”

Sonra ne olmuş, diye sormak yerine biraz pilav alıp ağzıma attım.

“Polis, iskeleye güvenlik şeridi çekmiş. Bir teknenin çapa halatına takılan cesedi, sabah gişe çalışanı işe giderken bulmuş.”

Hecin bir soluk alıp ekledi.

“Genç bir kadınmış.”

Kaburgalarımın etrafına tuhaf bir ürperme geldi. Soğuk bir el haber vermeden göğsüme dokunmuş gibi. Ben pirinç tanelerini çiğnerken ilgisiz bir tonda karşılık verdim.

“Kadın cesedi bulundu diye kesin cinayet olacak değil ya. İntihar da olabilir, ayağı tökezleyip denize düşmüş de olabilir.”

“İntihar etmiş ya da düşüp boğulmuş olsa polis arabaları akın eder mi? Durum...”

Hecin konuşmayı kesip eşikteki odaya doğru kulak verdi. Odada telefon çalışıyordu.

“Aşkım, bir tek bana bak. Bu kadar mı meşgulsün?..”

Herif kahve fincanını fırlatırcasına masaya koyup odasına koştu. Yosun parçasından bir tane daha almışken şaşkınlıktan elim havada kaldı. Açık kalmış kapı aralığından “Evet, teyzeciğim” diye bir ses duyuldu. “Evet, evet bir dakika.”

Kapıyı tamamen kapattı. Bir daha ses duyulmadı. Zaten ağzımın tadı yokken iştahım tamamen kaçmıştı. Demek arayan teyzem. Demek Hecin, teyzemle kapalı kapılar ardında görüşüyor ha? Daha önce hiç böyle olmuş muydu? Hatırlayamadım. Muhtemelen olmamıştı. Herif telefonda gizlice konuşan bir tip değildi. Yanında biri varsa hoparlöre almış gibi gürültülü, açık seçik konuşurdu. Bunu, yanındaki “biri” yanlış anlamasın diye düşündüğünden yapardı. Yani telefonu alıp odasından çıkarak benim önümde konuşması doğru olurdu. Kapıyı kapatıp fısıltıyla konuşması, teyzemin talebi olduğu anlamına geliyordu. Teyzemin Hecin’in kulağına ne fısıldayabileceği hemen aklıma gelmedi gerçi ama...

Yemek çubuklarını bıraktım. Biraz önce teyzemle yaptığımız konuşmayı kurcaladım. Acaba Hecin’e söylediğim sözlerle uyuşmayan noktalar var mıydı?

* * *

Hecin odadan çıktı. Telefona bakmak için gireli on dakikadan fazla olmuştu. Herifin omzunda kamera çantası, bir elinde de parkası vardı. Yemek masasının sandalyesinden kalktım.

“Şimdi mi çıkıyorsun?”

Hı hı, dercesine başını çevirip bana baktı.

“Kusura bakma. Tek başına yemek zorunda kaldın.”

Yüzünde epey mahcup bir ifade vardı. Sanki her gün her öğün yanımda durup yemekte bana eşlik eden biriymiş gibi... İki elimi de pantolonumun cebine sokup ağır ağır yürüyerek Hecin’in önünde durdum.

“Bu arada, teyzem ne dedi?”

“Ne? Teyzem mi?”

Soruma soruyla karşılık veren Hecin’in ağzının etrafında garip bir sertlik oluştu. Bakışları omuzlarımdan arkaya doğru belirsiz bir yerlere kaydı.

“Az önce telefonda konuştuğun, hastaneden teyzem değil miydi?”

“Yoo, hastaneden teyzem de nerden çıktı...”

Hecin, dönüp ara kapıyı açtı. Yakasını yukarı kaldırdığı yeşil ekoseli gömleğinin altından görünen ensesi kıpkırmızı olmuştu. Hemen ardından kulakları da.

“Eskiden *Özel Ders* filminin çekimlerinde tanıştığım arabayla pilav satan teyze.”

Ayakkabılığın olduğu aralıkta, ayak desteğine basarken ekledi. Sanki hangi teyzeyle konuştuğu sonradan aklına gelmiş gibi.

“Havadan sudan konuşurken sohbet uzadı. İnsan memnun oluyor ya. Üç ay adada birlikte yaşamıştık.”

Bir şey diyen mi oldu? Bir omzumu kapının eşiğine yaslayıp durdum. Hecin bana sırtını dönüp ayağına ayakkabıyı geçirdikten sonra eğilerek tek eliyle topuk kısmını çekti. Sonra diğer tekini. Doğrulurken yüzünde afallamış bir ifade vardı. Gözleri ayak desteğinin altında bir yere takılmış gibiydi. Elinde bir şey tutuyordu.

“Bu ne?”

Hecin bana dönüp elindekini uzattı. Boş bulunup uzattığı şeyi aldım. Küpeydi. Üzerinde Adzuki fasulyesi büyüklüğünde inci bulunan bir küpe tekiydi.

“Böyle bir şey neden burada ki?”

Herif benim avcuma bakarak söylendi. Küpe delik kulağa takılabilecek türdendi ve iğnesinde metal sabitleme parçası duruyordu.

“Annemin değil, değil mi?”

Öyleydi. Annemin değildi. Onun kulakları delik değildi. Neredeyse hiç küpe takmazdı. Zaten hiçbir aksesuarı sevmeydi. Onun taktığı yegâne madeni takı dün geceye kadar ayağında olan el süslü halhaldı. Söylememe gerek yok ama benim de değildi. Dış kapı tarafında değil de ayak desteğinin oraya düştüğüne bakılırsa yuvarlanarak dışarıdan gelmiş de olamazdı. Birinin buraya düşürdüğünü düşünmek en akla yatkını olurdu. O düşüren kim olursa olsun, ne zaman düşürmüş olursa olsun, öyle özel bir eşya gibi görünmüyordu. Yolda düşürülmüş bir eldiven tekinden farksız görünüyordu. Pürüzsüz, parlak incinin yüzeyindeki küçük bir pütürü dokunarak hissetmek rahatsız ediciydi. Doğruyu söylemek gerekirse, bu dokunuşla yaşadığım *dejavu* moralimi bozmuştu. Rahatsız edici olmanın ötesinde nabzımın bile hızlandığını hissetmiştim. Ne zaman, nerede böyle bir şeye dokunmuştum ki? Başparmağımın ucuyla pütürü ovalarken dik dik Hecin'e baktım.

"Annemin odasına götürüp koyayım. Kendisi bilir canım."

Nasıl istersen, dercesine kafasını sallayarak dış kapıya yöneldi. Terliklerini giyip arkasından çıkarak sordum.

"Ne zaman dönersin?"

"Erken gelirim."

Hecin kapıdan çıkıp asansöre doğru giderken ekledi.

"Alkolsüz de olsa şampanya patlatmalıyız. Asıl büyük kutlamayı annem gelince yaparız."

Aralık dış kapıyı omzumla destekleyip bekledim. Asansör 23. kattan aşağı iniyordu. Tekrar yukarı çıkması beş dakika sürecek gibiydi. Yüz ifadesini kontrol etmekte zorlanan Hecin için külfetli bir beş dakika olacaktı. Herif tek kelime etmeden hızla acil merdiveninden koşarak indi. Merdiven sahanlığını dönmeden hemen önce hatasını fark etmiş olsa gerek elini kaldırdığını gördüm. Her anlama gelebilecek bir el hareketiydi. Hemen dönerim, birazdan görüşürüz, bekleme

içeri gir, koşmam gerekiyor çünkü şu an inanılmaz derecede meşgulüm.

Hecin merdivenden aşağı doğru kayboldu. 22. kattaki Hello havlamaya başladı. Küpenin olduğu avcumu açtım. Farında olmadan sımsıkı tuttuğumdan küpenin iğnesi avcuma batmıştı. Bir mücevher uzmanı edasıyla takıyı parmaklarımın ucuyla tutup göz hizama kaldırdım ve inceledim. Her nasılsa birinin kulağından düşmüş olabilir mi diye düşündüm. Öyle olsaydı iğnesinin takılı olması imkânsızdı. Çantadan ya da cepten düşmüş olması akla yatkın bir tahmindir. Bu tahmin aynı zamanda “evimize gelmişliği olan” ve “küpe takan biri” olması şartını da yerine getiriyordu.

İlk aklıma gelen teyzemdi. Kulağının delik olup olmadığını bilmiyorum ama her gördüğümde farklı bir küpe taktığını hatırlıyorum. Gözyaşı damlası şeklinde sallanan kırmızı taşlı, kulak memesine tam yapışan taç şekilli, mavi renkte parlayan yıldız... Bu kadar çok mücevherin içinde inci küpe mi olmayacak?

Hello’nun havlaması kesildi. Dış kapıyı kapatıp aralığa girdim. Terliklerimi çıkarıp ayak desteğine çıkınca kafamın içinde garip bir ses duydum. Küçük taş gibi bir şeyin yere düşüp yuvarlanma sesi. *Özel Ders* yazılı montun cebinden elimi çıkarışımı da gördüm. Dün gece burada tam ayakkabılarımı çıkarmak üzereydim. Sesin geldiği yere gözümün ucuyla baktığımda aklıma geldi. Annemin dibime kadar gelip arkamda durması yüzünden yerden almaya fırsat bulamadığım da. O zaman o şeyin ne olduğunu biliyordum sanki.

Tekrardan avcumu açıp küpeye baktım. Nedense ensemble bir yanma hissettim. Hadi canım, öyle değildir herhalde... Duvar saati öğleden sonra 2’yi gösteriyordu. Küpeyi pantolonumun cebine koydum. Marazi bir duyarlılık bu. Haddini aşan bir hayal.

Salonun cam kapısından balkona çıkıp Hecin’in kapattığı

pencereleri tekrar açtım. Evin içinde hâlâ çamaşır suyu kokusu vardı. Dört bir tarafta çıplak gözle görülebilecek kan lekeleri ve parmak izleri de kalmıştı. İkinci kat koridorunun duvarı, merdivenle sahanlığın duvarı ve yatak odası kapısının çerçevesi ve üzeri, köşedeki konsolun ayakları, annemin “Hecin sol, Yucin sağ” diye adlandırdığı aile fotoğrafı ve duvar saatine kadar her şey. Duvar saatine sıçramış kum tanesi büyüklüğündeki kan damlasına arıya bakar gibi dik dik baktım. Hecin bunu görmemiş midir ki? Kendi odasının önünde durup köşedeki konsolun üzerinde uçan sineği bile gören gözleri var halbuki.

Aceleyle, görmemiş olduğuna karar verdim. Görseydi evde domuz falan mı kestin diye bana sormaz mıydı? İlk yardım çantasını bulup oksijenli suyu çıkardım. Yarım litrelik şişenin yaklaşık üçte ikilik kısmı doluydu. Oda spreylelerinden birini boşaltıp oksijenli suyun hepsini içine döktüm. Böcek ilacı sıkar gibi, yatak odasının kapısından itibaren püskürtmeye başladım. Kanın sıçradığı her yerde küf mantarı gibi beyaz köpükler açtı. Tuvalet kâğıdıyla onları sildim. Kullandığım tüm tuvalet kâğıtlarını klozete atıp sifonu çektim. Aynı yöntemle köşedeki konsol ve küçük yemek masasının da üstünden geçerek merdiven ve ikinci katı da titizlikle baştan sona gözden geçirdim.

Odamdaki yatağın döşegini birinci kata sürükleyip indirek yatak odasındakiyle yerlerini değiştirdim. Elbette böyle yaptım diye döşeğe sinen kan izleri kaybolmuş olmadı. Yalnızca odamdaki anneme ait izleri onun odasına geri göndermiş olmakla avunmak istedim. Bir gece mi olurdu, iki gece mi olurdu bilmem ama annemin kanının bulaştığı yatakta uyumak sağlıklı bir zihinle yapılabilecek bir şey değildi. Neyse ki döşeklerin boyu birbirine yakındı. Yatak örtüleri de tam uygun boyuttaydı.

Bu çocuk nereye gitmiş olabilir?

Yorganı serip doğrulduğumda birden annemin sesini duydum. Sesli kitap okurmuşçasına sakince damıtılmış bir ses-ti. Nasıl “çocuk” der?.. Sabahleyin piyano masasının çekme-cesinde bulup şöyle bir göz attığım günlük müdür, not def-teri midir belli olmayan defterdeki yazı aniden aklıma geldi. Oradaki bir cümle olmalı. Hem aynı zamanda tüm gün kendi kendime sorduğum soruydu bu. Dün gece ben nereye gitmiş olabilirim? İki buçuk saat boyunca ne yapmıştım ki?

Gördüğümden yüzde yüz eminim.

Sonraki cümle neydi? Zihnim çok bulanıktı, hatırlayama-dım. “Soğuk” muydu? “Korkunç” muydu? Yoksa “dehşet veri-ci” miydi? Her neyse üçünden biri olabilir.

Yatak odasından çıkınca üzerime bir titreme geldi. Salo-nun ortasında kasırgalar esiyordu ve evin içi boş bir araziye dönmüştü. Açık bıraktığım tüm kapıları aceleyle kapattım. Son olarak düzenlenmemiş bir yer var mı diye salonda göz gezdirdim. Temiz ve düzenli olduğuna karar kıldıktan son-ra koşarak ikinci kata çıktım. Masanın başına oturup gün-lük mü not defteri mi belirsiz defteri çıkardım ve ilk sayfası-nı açtım. Hatırladıklarımınla tam olarak uyuşmasa da tümü-y-le yanlış da değildi. Üçünden biri değildi. Hepsiydi.

Soğuk, korkunç ve dehşet verici.

Soğuk sözünü anlamak mümkündü. Yağmurlu bir kış ge-cesi sıcak hissetseydi insan değil kutup ayısı olurdu. Ondan sonra gelen sıfatlara anlam veremedim. “Korkunç” ve “deh-şet verici” sıfatları bir kış gecesinin yaratabileceği niteleme-ler değildi. Oğlu olarak ben de korkunç ve dehşet verici ola-mazdım. Sevimsiz olabilirdim gerçi. Öyleyse kesin gördüm dediği varlık belki de ben değildim.

“Cinayet işlenmiş.”

Duruşma salonundaymışım gibi, bu sefer Hecin’in sesi yankılandı.

“Genç bir kadınmış.”

Acaba öyle miydi? “Genç bir kadın”ın cinayete kurban gittiği olay yerinde miydi, cinayete tanık mı olmuştu? Orası neresiydi? Kadının bulunduğu iskele civarı mı? Yoksa dalgakıran mı? Nehir kıyısındaki kaldırım tarafı mı? Neresi olursa olsun, bir cesedin çapa halatına takılması imkânsız bir olay değildi. Dongücin Nehri, uydukentin birinci etabı ile ikinci etabının tam arasından geçerek akıyordu ve nehir havuzunun kapağı gece yarısı 12 ile 1 arasında açılırdı. Tüm gün kapalı kalan nehir suyunun denize döküldüğü zaman, muazzam hızdaki suyun nehri sürükleyerek kabardığı tam o an, kadın öldürölüp nehre atıldıysa...

Arkamdan tuhaf bir ses geldi. Hem bir sopayla parkeyi kazıma sesine, hem de boş salıncağın rüzgârda sallanma sesine benziyor hem de her ikisi gibi duyuluyordu. Kalktım ve terasın cam kapısının önüne gidip jaluzi perdeyi açtım. Çoktan gece olmuştu ve pergolanın lambası hâlâ yanıyordu. Annem salıncakta oturmaktaydı. İş yaparken yorulmuş da bir süre dinleniyormuş gibi, birbirine kenetlediği ellerini karnının üstüne koyup başını arkaya atmış halde karanlığa gömülmüş gökyüzüne bakıyordu. Denizden esen rüzgâr salıncağı her sallayışında beyaz geceliğinin etekleri dans eden kelebekler gibi uçuşuyordu. Aşağı sarkan çıplak ayakları alçak sesler çıkararak ahşap zemine sürüyordu. Çenesinin altındaki yara, kıpkırmızı ağzını uzunca açmış, Joker gibi gülüyordu.

“Gerçekten hatırlamıyor musun?”

Joker sordu. Bu benim zihnimin yarattığı bir sanrı diye düşündüğüm halde sesli sordum.

“Neyi?”

“O zaman sen de gördün ya.”

“Neyi? Ne zaman? Nerede?”

Şimdiye kadar öyle olduğu gibi, sanrı ile sohbetim, sanrının sessiz kalmasıyla sona erdi. Cevap alamadım ama onun yerine, şafak vakti gözlerimi açtığımda, gözlerimin önünden geçen acayip görüntüler yeniden canlandı. Sarı ışıkları yanan sokak lambaları, ayaklarımın altından girdap oluşturarak geçen nehir sularının alacakaranlık gölgesi, ters dönmüş halde orta refüjdeki bir ağaca takılarak sallanan koyu kırmızı şemsiye, rüzgârda kanat çırpın naylon inşaat alanı perdesi.

Arı sokmuş gibi enseme bir yanma oldu. Yanılsamalar iskele ya da dalgakıranın oradaki yaya geçidi ile ilişkili manzaralar değildi. Dalgakırandaki sokak lambaları, beyaz ışık veren LED lambaydı. Oradaki refüjde ağaç da yoktu, civarında etrafı naylon perdeyle çevrilmiş inşaat alanı da. Dalgakıranın dış tarafı deniz, iç tarafındaki halicin girişinde çoktan inşası bitmiş sitelerle işhanı vardı. Üç koşul bir araya geldiğinde, ayaklarının altından hızla su akacak yer sadece nehir kenarındaki kaldırımdı. Kaldırımda tam nerede duruyordum bilmiyorum ama bilsem bile çok fazla şey ifade edecek gibi değildi. Nöbetten hemen önce gözümün önünden geçen manzaralar, uyandıktan sonra hatırladıklarımın ibaretti. Benzer deneyimleri daha önce yaşamamış mıydım sanki?

Kendi kendime bir sonuca varmış olmama rağmen içime bir kurt düşmüştü. Hayır, aslında bunun da ötesinde cehenneme giden geçidi görmüş gibiydim. Uğursuz bir önsezi bedenimi hem sıkıyor hem de üzerime baskı yapıyor gibiydi. Kafamdaki Beyaz Asker ağaçkakan gibi tıkırdıyordu. Gerçekten öyle mi ki? Anlamsızca kayıp giden manzaraların gözünü açar açmaz aklına gelmesi mümkün mü ki? Yoksa manzaraların bir yerlerinde “soğuk, korkunç ve dehşet verici” bir şey gömülü olamaz mı? Annemin hayali görüntüsünün dediği gibi, dün gece ben “ne” görmüştüm acaba? Aniden, karanlıkta bir yerlerden gelen bir adamın şarkısını hatırladım.

Yağmur altındaki unutulmaz kadın
O kadını unutamıyorum...

Kafamdaki karışıklık gittikçe daha da büyüyor gibi. Cevapsız kalan binlerce soru hurda metal yığını gibi birikmişti. Jaluzi perdeyi kapattım. Sandalyeye kendimi fırlatır gibi oturdum. O an, sivri bir şey sağ kasığımın iç tarafına battı. Pantolonun cebine elimi attığımda bir an unuttuğum nesne çıkıverdi. İnci küpeydi. Bir süredir unuttuğum ses de yeniden canlandı. Montumun cebinden düşen şeyin dış kapı aralığının mermer zemininde yuvarlanma sesi. Tıkır tıkır...

Küpeyi masanın üstüne koyup cep telefonumu elime aldım. İnterneti açıp arama motoruna anahtar kelime olabilecek kelimeleri yazdım: "Gundo uydukenti genç kadın cesedi".

Birkaç haber çıktı. En üst sıradaki Yonhab Haber Ajansı'nın haberini açtım.

Gundo uydukenti dalgakıran iskelesinde kadın cesedi bulundu

Bugün, sabah 08.00 civarında, İnçon Gundo uydukentinde dalgakıran önündeki iskelede kadın cesedi bulundu. Polise göre, ceset bir teknenin çapa halatına takılmış halde, iskele gişe görevlisi tarafından bulundu ve kimlik kontrolü sonucunda uydukentin 2. etabında A sitesinde ikamet eden B. (28) olduğu anlaşıldı. Ayrıca polis, cesedin vücudunda sivri bir cisimle yaralar açıldığına bakarak cinayet ihtimalinin çok yüksek olması şüphesiyle adli tiptan otopsi talebinde bulundu. Öte yandan soruşturmanın görgü tanıklarıyla beraber geniş kapsamlı yürütüldüğü açıklandı...

Diğer haberlerin içeriği de çok farklı değildi. Basın açıklamasından alınmış gibi kelimelerden tut, cümle yapısına kadar benzerdi. Haber aracılığıyla dört bilgiye ulaşılabilir-

du. Ölen kişinin kimliği, adresi, belirsiz bir şekilde tarif edilen yaralama, bulunduğu yer. Birdenbire Yong *hoddog* aklıma geldi. Yong Amca'nın kulağına olay hakkında bir şeyler çalınmamış mıdır ki? Haberde yer almayan olayın arka planı ya da cesedin bulunduğu anki durum falan.

"Yong *Hoddog* Dükkânı" uydukentin 2. etabına girerken dalgakıran yaya geçidinin civarında, etrafı muşamba kaplı vagon şeklinde küçük bir dükkândı. Birkaç metre uzaklıkta, iskele dinlenme tesisine inen sarmal bir merdiven vardı. Tek bir kantinin olduğu baraka tarzı bir yerdi ama gündüzleri insan kaynardı. Dinlenme tesisinin aşağısındaki demirleme iskelesinden tekneye binmeye çalışan insanlar. Turistler dalgakıranla Gundo Ada Parkı arasında gidip gelen tekneye binip kürek çekiyordu, bu çok da ilgi görüyordu. Tatil günlerinde binmek isteyenlerin kuyruğu dalgakıranın yukarısına kadar uzardı. Dükkânın konumu nispeten Gundo uydukentinin en işlek noktası sayılırdı. Dahası iskele ile bisiklet yolunu kullananların ve 2. etaba girip çıkanların bir bakışta görebileceği bir konumdaydı. İnsanların selamlaşması ve yüz aşinalığı yönünden, trafik lambasının üzerindeki güvenlik kamerasından daha iyiydi. Bu yüzden Yong Amca bugün muazzam bir ilgiye maruz kalmış olmalıydı. Çünkü polisin yanı sıra benim gibi olayın aslını merak edenler de mutlaka *hoddog* dükkânına uğramıştır.

Gardırobumdan spor yaparken giydiğim koşu eşofmanı ile mavi kışlık montu çıkardım. Koşu için çıkmış havasına bürünmek için boynuma bir havlu attım. Telefonu, site giriş kartını, 5 bin *won*'luk bir banknotu ve inci küpeyi montun ceplerine koydum. Masa saati 18.07'yi gösteriyordu.

Koşarak salona indim. Her şey yolunda giderse, Hecin gelmeden önce gidip dönebilmem olasıydı. Herife söylediğim gibi, inci küpeyi annemin masasına bırakmak için bir şeyi teyit etmeliydim. Kulağımı çınlatan tık tık yuvarlanma sesi ve

inci küpe ile annemin kesin görmüştüm dediği “şey” arasındaki bariz alakasızlığı. Yong Aınca’nın istediğimi vereceğinin garantisi yoktu ama şimdilik beklentiye girmeye degecek tek kişi oydu. Şansım yaver gider de iskeleye inip bakabilirsem daha güzel olur.

Ayakkabılıktan her zamanki beyaz koçu ayakkabısını bulup giydikten sonra asansöre bindim. Apartmandan çıktıktan sonra koğer adımlarla yürümeye başladım. Siteye giriş çıkış yapılabilen üç kapı vardı. İnşaat halindeki mahalle tarafına çıkılan ana kapı, evimizin olduğu 206. bloka en yakın olan arka kapı ve arka kapı ile 208. blok arasında, yürüyüş yolundaki orta kapı. Yan kapıdan dosdoğru ilerleyince Gundo İlkokulu’nun arka yoluna çıkılıyor. Dün gece olduğu gibi, oradan itibaren koğmaya başladım.

Yan kapının önünden, Dongcin Nehri haliciyle buluşan kavşağı kadar aşağı yukarı 500 metreydi. Kavşaktan dalgakıranın oradaki yaya geçidine kadar 1,5 km, dalgakıranın oradaki yaya geçidinden Ada Park girişine kadar 5 km, park giriş köprüsünden Samanyolu Gözlem Kulesi’ne kadar 1 kilometreydi. Birbiriyle bağlantılı bu dört yol, koçu rotası için mükemmeldi. Dalgakıranla gözlem kulesi arasında bisiklet yolu bile vardı. Bu sayede sabahın erken saatleri veya akşam saatlerinde bu yolda yürüyen ya da koğan mahalle sakini oldukça fazlaydı. Ben de onlardan biriydim.

Koçu, Gundo’ya taşındığımdan beri düzenli yaptığım spordu. Hedefime doğru tüm gücümle koğmanın yüzme ile benzer bir yanı vardı. Nehir ve deniz manzarasını seyrederek koşabildiğim için de sıkıcı değildi. Her şeyden çok kalbimin öfkeli bir aslan gibi çılgınca atmasını seviyordum. Günlük hayatta böyle hissettirecek bir şey neredeyse olmadığı için... Heyecanlanmak, gerilmek, kaygılanmak, duygulanmak ve hatta orgazm olmak bile.

Ancak koğuya çıkma saatim belli olmuyordu. Bazı günler

şafakta, bazı günler kuşluk vaktinde, bazı günler ikindi vakti çıkardım. Ara sıra gece yarısı da çıkıyordum. Gece yarısı sporunun albenisi ise yolda kimsenin olmamasıydı. Yolda engel olmadan koşabiliyor, gözüm manzaraya takıldığında kimseyle çarpışmıyor, ayağım burkulup düşsem bile yerin dibine geçmiyordum. Bugün ilk defa, akşamın erken saatlerinde günbatımının hemen sonrası çıkmıştım.

Cinayetın etkisinden midir nedir, yolda polis arabaları ile devriye arabaları sık sık gelip gidiyordu. Arada bir dışarıdan gelen taksiler de gözüme çarpıyordu. İnsanlar çiftler halinde ya da grup oluşturarak yürüyorlardı. İlk karşıma çıkan grup bir kadın bir erkek, sonraki üç kadın iki erkek. İki gruptaki insanlar birbirlerinin arkadaşı değil de aynı yolda yürüyüş yapan kimselerdi. Her birinin elindeki *hoddog* paketleri öyle olduğunu söylüyordu. Akşam vakti haliç tarafına gidenler için bu dükkân önemli bir buluşma noktasıydı. Kendilerine eşlik edecek birini bulabilecekleri ya da bekleyebilecekleri tek yer olduğu için. Yongş Amca bu fazladan hizmetinin karşılığında herkese birer kesekâğıdı *hoddog* satardı.

1 numaralı Dongcin Köprüsü civarında üçüncü *hoddog* grubuyla karşılaştım. İki kadın bir erkek. Onlar geçip gittikten sonra, arkamdan parlak bir ışık yansıdı. Hafifçe başımı çevirip arkaya baktım. Bir polis aracı beni takip etmekteydi. Araç emekleyen bir bebek hızında ilerlediğinden bana bir şeyler söylemek istiyorlar gibi geldi. Ya, nerede yaşıyorsun, ya nereye gidiyorsun ya da bu saatte neden koşuyorsun.

Arabanın camından bana yönelen bakışları sezdim ve boynuma attığım havluyla bir damla bile ter olmayan yüzümü sildim. Profesyonel bir sporcunun yaptığı profesyonel bir spor olarak görünsün diye, profesyonel bir koşu antrenmanı sergileyerek koştum. Üzerime yapıştığını hissettiğim arabanın camından gelen bakışlar ancak dalgakıranının oradaki yaya geçidine vardığımda kayboldu. Devriye aracı “vınn” sesi çıkara-

rak sola döndü ve Gundo Ada Parkı tarafına doğru uzaklaştı. Yaya geçidindeki trafik lambası kırmızı yanıyordu.

Işıkları beklerken karşı taraftaki duruma göz attım. İskeleyi görmek her halükârda zor olacak diye düşündüm. Dalga kıran korkuluklarının ötesindeki denizi düne göre daha koyu bir sis bürümüştü. İskeleye inilen girişte iki polis aracı duruyordu. Dükkân hâlâ açıktı fakat müşterisi yoktu. Gidecek kişiler çoktan kendine yol arkadaşı bulup gitmiş gibi görünüyordu. Kimseciklerin olmamasını bir şekilde minnetle karşıladım. Yeşil ışık yanınca hemen yaya geçidinden karşıya geçtim.

“Hey, delikanlı! *Just a moment.*”³

Karşı tarafa ayağımı basar basmaz Yongë Amca’nın sesi geldi. Dosdoğru koşarak Samanyolu Gözlem Kulesi’ne gidiyormuş gibi yaptım ve sonra bir an duraksadım.

“Hemen gel bakalım. Söyleyeceklerim var.”

Yongë Amca çağırırken bir elini telaşla sallıyordu. İstemem yan cebime koy tavırlarıyla dükkândan içeri girdim.

“Spor yapmaya mı çıkmıştın?”

Başımla onaylayıp *hoddog* sacına baktım. Sacın bir köşesinde yapılalı çok olmuş gibi görünen birkaç *hoddog* üst üste yığılıydı ve sacın üzeri boştu. Tahmin ettiğim üzere bugün epey satış yapmış gibi görünüyordu.

“Delikanlı, birkaç gündür sürekli geceleri çıkıyorsun değil mi?”

Yongë Amca maşayla bir *hoddog* alıp bana uzattı. Ben de alırken “Hayır” dedim.

“Öyle mi? Bu sıralar öğleden sonra hiç görünmüyorsun.”

“Son zamanlarda sabaha karşı çıktım.”

“Haa. Öyle demek...”

Yongë Amca bir süre başını sallayıp tekrar sordu.

“O zaman dün de sabaha karşı mı çıktın?”

“Hayır. Dün çıkmadım.”

Yong Amca yine uzatarak “Haa... Öyle demek” dedi. Sonra ki cümlesi gelinceye dek sessizce bekledim.

“Bugün de gözlem kulesine kadar gitmeyi mi düşünüyorsun?”

Elini yağ lekesiyle parlayan kapitone pantolonuna sildi ve bir kesekâğıdı aldı. Kapitone pantolonla hemen hemen aynı seviyede parlayan kararmış monta bir süre bakarken başındaki kulaklarını kapatan şapkaya gözüm kaydı ve sonra bakışlarımı duvar kâğıdıyla kaplı taşıyıcı kolonda asılı elbise askısına çevirdim. Fermuarlı naylon kılıfın içinde gri kaban ve bir şapka vardı. Kabanın içinde ütülü bir gömlek, kravat ve takım elbise asılı olmalıydı. Askılığın altında tekerlekli büyükçe bir valiz, valizin yanında da ayakkabı kutusu duruyordu.

İşini bitiren Yong Amca’nın şu şapkayı takıp, takım elbise-nin üzerine gri kabanı, ayaklarına da parlak köseleleri giyip, valizi çeke çeke saat 11.30’da gelen Ansan otobüsüne bindiğini birkaç kez görmüşlüğüm vardı. *Hoddog* satıcısı değil de uzun bir iş seyahatinden dönen orta yaşlı bir şirket çalışanı gibiydi. Sabah 9’da aynı kılık kıyafetle ekspres otobüsten indiğini de birkaç kez görmüştüm. Dükkânı açtıktan sonra, yağ lekesi bulaşmış iş kıyafetini giyip, valizi açarak içinde *hoddog* hamuru olan plastik kapla onun dışındaki malzemeleri çıkardıktan sonra tekrar asıl işine koyulurdu. Birilerine eve kadar eşlik edecek yol arkadaşı bulmaya da, müşterilerin hikâyelerini öğrenmeye de gayret gösteren, her şeye maydanoz *hoddog* satıcısı.

“Bugün gitmesen iyi olur.”

Benim cevabımı bekleyen Yong Amca daha fazla dayanamayıp ağzındaki baklayı çıkardı.

“Haberlerde gördün mü bilmiyorum ama şafak vakti iskelede bir ceset bulundu.”

“Onunla gözlem kulesinin ne alakası var?”

“Alakası niye yokmuş? Mahallenin her tarafını polis ara-

balaları sardı. Hemen yan tarafta da iki tane var ya. Devriye arabaları on dakika aralıklarla geziniyor. Ama şu aptallar şimdiye kadar bir ipucu bile bulamamışlar. Onların yüzünden masum insanlar ölüyor. Ben bile bugün hiç satış yapamadım. Bir devriye polisi gelip gider. Bir sivil polis uğrar. Sorgu repertuvarları da birbirinin aynısı. Dün saat kaçta dükkânı kapattın, bu taraflarda aylak aylak dolanan şüpheli birini gördün mü, gece bu yolu sık kullanan birilerini biliyor musun?”

Ben önüme baktım. İçimde alevlenen peki nasıl cevap verdin diye sorma isteğini zar zor zapt edip *hoddog*’dan bir ısıklık aldım.

“Gece gelip geçerken uğrayan müdavimler dışında kimse yok desem, onlar kimler diye didik didik soruyorlar.”

Şekerli su boğazımdan aşağı kayıp gitti. Bir anda gözlerim doldu. O kadar sıcaktı ki yemek borum eriyormuş gibi hissettim. Yongğ Amca hızla soğuk su dolu bardağı uzattı.

“Tüh, yavaş yavaş ye. Boğazın tahriş olacak. Sürekli tahriş olursa yemek borusu kanserine yakalanırmış.”

Bir bardak suyu bir dikişte içince gözlerimin zar zor açıldığını hissettim.

“3000 *won* versen yeter.”

Yongğ Amca kalan 9 tane *hoddog*’u kesekâğıdına koyup uzattı.

“Uzun bir aradan sonra görüşmemizin hatırına büyük bir indirim yapıyorum.”

Bir sonraki cümleyi duymak için itiraz etmeden uzattığını almam gerekiyordu. Ben de kesekâğıdını elime alıp 5.000 *won* uzattım.

“Sen bazen gece geç vakitte tek başına spor yapmaya çıkıyorsun ya.”

Yongğ Amca parayı düzelterip bel çantasına koydu ve konuşmaya devam etti.

“Polisler bunu öğrenirse sana musallat olurlar. Tabii ki ben bir şey söylemedim. Gelip giden müşterilerin özel hayatlarını ben nereden bileyim? Bildiğim bir şey varsa o da Moon Touch sitesinde yaşıyor olman.

Bu adam şahin gözlü mü ya? Moon Touch dalgakıran tarafına bakan bir site değildi. Dolayısıyla bu dükkândan benim nereye girdiğimi görmek mümkün değildi. Kendi ağzımla orada yaşadığımı hiç söylememiştim. Ben elimdekini ağzıma tıktırıp sertçe ve hızla çiğnedim.

“Geçen yaz seninle beraber gönderdiğim kadını hatırlamıyor musun? Yağmurlu bir gece yarısında simsiyah güneş gözlüğü takan, uzun saçlı, su hayaleti gibi orada oturan kadın.”

Yong Amca dükkânın bir köşesinde duran beyaz plastik tabureyi işaret etti.

“Hatırlıyorsun, değil mi?”

Hatırladım. Yong Amca’nın evimi nasıl öğrendiğini de şimdi anlamıştım.

“Dün de otobüsten tek başına indi. Vakit çok geç değildi sanki. Saat 9’u geçiyor muydu, geçmiyor muydu ne. Dükkâna girdi ve sandalye kendisininmiş gibi bacak bacak üstüne atarak şak diye oturup sordu. Bugün ‘o delikanlı’ yani sen gelmedin mi diye. Görmediğimi söyleyince yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi. Sana karşı ilgisi var herhalde diye düşünerek geçen sefer eve sağ salım gittiniz mi, diye sordum. Ben sorunca senin tam yolun karşısında oturduğunu söyledi. Kendisi *e-Purin* (Green) sitesinde yaşıyormuş da, karşısındaki siteyse Moon Touch’tan başka var mı ki?”

Birden, yolda yuvarlanan koyu kırmızı şemsiye aklıma geldi. Dün gece, şu ön taraftaki yaya geçidinde karşılaştığım kadını da hatırladım. Kadının şemsiyesi koyu kırmızı mıydı ki? Yong Amca dün geceki su hayaleti hikâyesine devam etti.

“Otobüsün müşterisi olmadığı için bir saate yakın tabure-

de oturmuştur. Saat 10'a gelirken eşlik edecek bir erkek geldi de tanrım, o zamana kadar bir tane bile *hoddog* yemedi. Una alerjisi mi varmış neymiş. O kadar durduysa görgü icabı insan bir kesekâğıdı almaz mı? Giderken mahalledeki kedilere atacak bile olsa."

"Ölen, su hayaleti miymiş?"

Çiğnediğimi boğazıma gönderdikten sonra sordum. Öyle olmasını yürekten diliyordum. Eğer su hayaleti öldüyse, benimle alakasızlığı kanıtlanmış sayılırdı. Dün gece, ona eşlik eden başka bir erkek var dememiş miydi? Yongğ Amca para üstü 2.000 *won*'u çıkarıp uzunlamasına katladı ve kendi elinin tersine tak tak vurdu.

"Yok, sen de yani... İşitme sorunun mu var? Benim söylediğimle senin söylediğin bir mi?"

"Değil mi?"

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü ve sesim kısılıp yok oldu. Maşayı ızgaranın sonuna bıraktım.

"Zaten az önce gelen sivil polisler ölen kadının resmini uzatıp ayrıntılı sordular. Acaba bu kadını daha önce gördün mü, dükkânına geldi mi? Resme bakarken 50 yaşında neredeyse altıma edecektim."

Yongğ Amca konuşmasına ara verdi ve para üstünü tekrar bel çantasına koydu. "Neredeyse altıma etmemin sebebini duymak istersen, dün su hayaletinin yemediği *hoddog* ücretini onun yerine senin ödemen gerekiyor" demekti bu. Öyle olsun anlamında gözlerimi bir kez kırptım.

"Ara sıra dükkânıma uğrayan bir kadındı. Müdavimim değildi ama yüzünü görünce hemen tanıdım. Çünkü ilginçtir, küpeyi hep kulak kepçesine takarak dolaşırdı. Hem de sadece tek tarafını. Bir keresinde nedenini sordum. Ben de mizacı gereği merakımı yenemiyorum. Söylediğine göre annesinin mirasymış ama bir tekini kaybetmiş. Bu yüzden *piercing* gibi görünmesi için kulak kepçesine taktığını söylemişti. Öy-

le söyleyince sivil polisin gözleri *hoddog* kadar büyüdü ve nasıl bir küpe olduğunu sordu.”

Gayriihtiyari elimi montumun cebine soktum. İnci küpe-
nin keskin iğnesi parmak ucuma değdi. Sanki birisi yan tara-
fımı dürtüyormuş gibi vücudum titredi.

“Ama şekli mekli neyse açıklanacak bir şey yoktu, çünkü
sadece tek incili bir küpeydi.”

Bir an, başım döndü. Yongğ Amca’nın sesi oldukça uzakla-
şıp tekrar geri döndü.

“Oof ya, şu bok sinekleri yine ortaya çıktı.”

Yongğ Amca omzumun üstünden göz ucuyla bakarak mırıl-
dandı. Ben de kafamı çevirip arkaya baktım. Siyah bir araba
dükkanın önünde durdu. Kapı açılıp iki adam indikten sonra
hızla içeri daldılar. Biri kısa saçlı ve keçi gözlü 30’lu yaşların-
da bir adamdı, diğeri siyah palto giyen orta yaşlı bir adam.
Dış görünüşüne bakılırsa 40’lı yaşların ortasında falan. İki-
si aynı anda bana baktı. Ben onların dedektif olduğu kararı-
na vardım. Önsezim öyleydi. Hem Yongğ Amca’nın bok sinek-
leri falan deyişi.

Yongğ Amca “Bugün satış bitti” dedi. Keçi göz kolunu kaldı-
rıp saatine baktı.

“Daha saat sekiz bile değil ki.”

“Hamur erken bitti de.”

Yongğ Amca kullandığı maşaların hepsini plastik kovaya
tak tak fırlattı.

“Bu dükkanın müdavimi misiniz?”

Keçi göz bana sordu. Cevabı Yongğ Amca verdi.

“Ha, o bu mahallede yaşayan bir öğrenci.”

“Hayırlı işler” diyerek selamlayıp oradan sıvışmanın vak-
ti gelmiş gibiydi. Keçi göz bana laf atmadan önce aceleyle
dükkanından çıktım. Topu topu üç beş adımlık mesafedeki ya-
ya geçidine kadar birkaç defa ayağım takılıp düşecek gibi ol-
dum. Çünkü az önce Yongğ Amca’nın söyledikleri ikide bir en-

semenden yakalayıp beynimi sarsıyordu. *Tek incili bir küpeydi.*

Yaya geçidinde durduktan sonra dönüp göz ucuyla dükkâna baktım. Yongë Amca iki adama bir şeyler anlatıyordu. Yüz ifadesine ya da vücut hareketlerine bakılırsa “hararetili bir konuşmaya” yakındı. Cebimden küpeyi çıkardım. Tek incili bir küpeydi. Görmemem gereken bir şeyi görmüş gibi telaşla avcumu kapadım. Hadi canım... Aklını kaçırmış biri gibi kafamı boşlukta salladım. Mümkün değil... Kafamın içindeki Mavi Asker, kuyruğu tutuşmuş bir horoz gibi çırpınıyordu. Kafaya takılacak bir şey yok. Bu bir tesadüf, öylesine bir tesadüf. Durumu iyi olan her kadında olabilecek inci bir küpe işte.

Otobüs durağı tarafından yansıyan far ışığı gözümü kamaştırdı. Başımı çevirince kırmızı bir otobüsün durakta durduğunu gördüm. Bir damla yağmur düşmeyen gecede cam sileceği hızlı hızlı hareket etmekteydi. Otobüsten iki kişi indi. Bir erkek ve bir kadın. Kadın koyu kırmızı şemsiyesini açıp yaya geçidine doğru yürüdü. Adam birkaç adım geriden takip ediyordu. Montunun cebine ellerini koyup sırtını kamburlaştırarak yalpalayan yürüyüşü sarhoş izlenimi yaratıyordu.

Yolcuların hepsi inmişti ama otobüs hareket etmemişti. Karşıya geçtim. Arkamdan içli içli bir şarkı sesi duyulmaya başladı.

Yağmur altındaki unutulmaz kadın

O kadını unutamıyorum...

Şarkı söyleyen adamın dili dolanıyordu. Yaklaşık 4-5 şişe *socu* içince demek böyle şarkılar söyleniyor. Yürüdükçe biraz tuhaf bir hisse kapıldım. Şarkı peşimden geliyordu ama ayak sesleri gelmiyordu. Yaya geçidinin ortasında arkama dönüp baktım. Hiçbir şey yoktu. Ne otobüs, ne kadın, ne adam. Yoğun sisin ötesinden sadece şarkı sesi geliyordu.

Sapsaaarı yağmurluk

Kara gözbebekleri, unutamıyorum.

Başımı çevirip Yong Amca'nın dükkânına baktım. Keçi göz ve siyah palto hâlâ arkası dönük halde yan yana duruyordu. Onlar şarkıyı duymuyordu galiba. Karşıya doğru koşmaya başladım. Görüşüm bulanıklaştı. Yoğun siste onlarca kırmızı şemsiye yarasa sürüsü gibi uçuşuyordu. Artık yavaş yavaş kafayı yiyor gibiydim.

* * *

Eve girer girmez Hecin'den mesaj geldi.

Şimdi hızlı trenle Mokpo'ya gidiyorum. Aniden başkasının yerine düğün çekimi yapmam gerekiyor... En erken yarın akşam geri dönecek gibiyim. Anneme ulaşabildin mi? Telefonu sürekli kapalı. Haber alırsan bana da mesaj at, yemeğini güzelce ye. Bu güzel günde seni yalnız bıraktığım için üzgünüm.

Ayaktayken cevap gönderdim.

İşini hallet, acele etme.

Benim de yapacak dağ gibi işim var.

Sallana sallana merdivenlerden ikinci kata çıktım. Hiçbir şey net değildi ve hâlâ bir şey hatırlamıyordum ama bu merdivenden inerken hissetmediğim farklı bir şey hissettim. Alakasız görünen durumlar, göze çarpmayan detaylar, önemsemeden atladığım kanıtlar tek bir gerçeği ispatlamak için bir araya gelmişti. Önümde sadece bir "kilitli kapı" vardı. İhtiyacım olan tek bir şey kalmıştı. Dün gece on ikiden iki buçu-

ğa kadar hafızamdan silinen iki buçuk saati açacak anahtar.

Montu çıkararak sandalyeye asıp masanın başına oturdum. O zamana kadar elimde sımsıkı tuttuğum *hoddog* kesekâğıdıyla inci küpeyi masaya koydum. Yong Amca'nın sözlerini yüzlerce kez zihnimde canlandırdım. Tek incili bir küpeydi. En başta benim Yong Amca'nın dükkânına gitmeme neden olan gazete haberini düşündüm.

Cesedin vücudunda sivri bir cisimle yaralar açıldığına bakarak cinayet ihtimalinin çok yüksek olması şüphesiyle...

Çekmeceyi açıp usturayı çıkardım. Usturayı açınca kulağıma annemin titreyen sesi geldi.

“Sen...”

“Yucin, sen...”

“Bu dünyada yaşamayı hak etmeyen bir herifsin.”

Çaresizdim. Nereden başlamam, ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Bir şeyler yapmak başlı başına korkutucu geliyordu. Bir şeyler yapmaya çalıştıkça bedenime birer birer prangalar vuruluyordu. Ne yaparsam yapayım sonuçta evden çıkmadan önce gördüğüm cehennem çukuruna düşecek gibi oluyordum. Bu yüzden hiçbir şey yapmadan öylece durmak en iyisi değil miydi?

Birden bitkin hissettim. Yorgunluk, parktaki güvercin sürüleri gibi üzerime akın ediyordu. Kendimi öylece yatağa bırakmak istiyordum. Hiçbir şey düşünmeden uyumak istiyordum. Bu kargaşa bir felaketle sonuçlanmadan önce, az da olsa...

Gözlerimi kapatıp alnımın ortasına bastırdım. İnlemeye benzer derin bir nefes aldım. Dünyada görmezden gelmenin ya da reddetmenin işe yaramayacağı olaylar vardır. Dünyaya gelmek de birilerinin evladı olmak da böyledir ve çoktan meydana gelmiş olaylar da böyle... Öyle olsa da rotasını bilmeden uçan bir jet olmak istemedim. En azından kendi ege-menliğimi geri almak istiyordum. Bu lanet olası durum nasıl biterse bitsin, kendi hayatımı kendi kararlarımla yönetmek

istiyordum. Bunu yapmak için kalan gücümle elimden geleni yapmam gerekiyordu. Hangi yolla olursa olsun karanlığın içine hapsolmuş iki saat otuz dakikayı kendi önüme çekmeliydim.

Usturayı küpenin yanına bıraktım. Çekmecedeki her şeyi çıkarıp masanın üstüne yaydım. MP3 çalar, kulaklık, çatı katının anahtarı, araba anahtarı... Birer birer dokunup göz gezdirirken annemin not defteri mi günlük mü olduğu belli olmayan defterini açtım. Buradan başlamaktan başka bir yol yok gibi görünüyordu.

Önce ilk sayfadan son sayfaya kadar üstünkörü göz attım. Sayfalar hatırladığımdan daha fazlaydı. Not defterinde ara ara mavi renkli sayfa işaretleyicisi vardı ve onların yanında 2016'dan 2000 yılına kadar yılları işaretleyen etiketler yapıştırılmıştı. Fakat sırası tersti. 2016, 2015, 2014... Kayıtlar aylık birimlerle ayrılmıştı ama bunlar da yine terstendi. Aralık, kasım... Kronolojik olarak yazılan sadece günlük kayıtlardı. Örneğin ilk sayfa olan 6 Aralık kaydının bittiği kısımdan iki satır atladıktan sonra devamında 7 Aralık'ı kaydetme tarzındaydı. Onda bile tarih inişli çıkışlıydı. Günlük gibi neredeyse her günün yazıldığı ayların olmasının yanı sıra iki üç gün yazılıp bırakılan aylar da vardı ve tamamen atlanarak hiçbir kaydın olmadığı aylar da çoktu. Tarihe göre yapılan kayıtlar o kadar çeşitliydi ki bir satırdan ibaret olan da, iki-üç sayfayı aşan yazılar da vardı. Bu tarzda yazmak normal bir not defteri için mümkün değildi. Günlük mü not defteri mi ne olduğu belirsiz bu defterin, klasöre kâğıt takılarak dosya haline getirilmesinin kendine göre bir sebebi olmalı. Annemin böyle yapmasını gerektiren sebebi bilmesem de iyi bir yanı olduğu anlaşılabilirdi. Belli bir yıl, belli bir ayın kayıtlarının kütüphane kaynakları gibi kolayca bulunabilmesi.

Kayıtların başladığı tarih 16 yıl öncesi, 30 Nisan 2000'di. İlk cümle şöyleydi:

Yucin uyuyor, huzurlu, mışıl mışıl uyuyor.

Sayfaları çevirerek en son kayıt olan 2016'nın Aralık ayına bir göz attım. Ayın 6'sı, 7'si ve 9'u olarak üç günlük notlardan ibaretti. Tahmin edileceği gibi benimle ilgiliydi. Defterin ortaları da bu tarzdaysa eğer, günlük mü not defteri mi olduğu belirsiz bu kayıtları benimle ilgili "Gözlem Kayıtları" diye adlandırmak gerekecek. Daha okumadan sonu belliydi. Böyle kayıtlar neden gerekliydi ki? Tüm yaptıklarımı teyzeme eksiksiz bir şekilde iletmek için mi? Kayda almasını gerektiren kaçınılmaz bir sebep olduğundan mı?

2016 Aralık kayıtlarına geri döndüm.

6 Aralık Salı

Yucin'in odası boştu. Yine çatı katından çıkmaya başladı. Bir ay aradan sonra.

7 Aralık Çarşamba

İki gün üst üste. Beklediğim halde çocuğu kaçırdım.

9 Aralık Cuma

Bu çocuk nereye gitmiş olabilir? Gece 2'ye kadar tüm mahalleyi altüst ettim ama sırra kadem bastı. Halbuki kesin görmüş-tüm. Soğuk, korkunç ve dehşet verici. Artık

Hello havlıyor. Çocuk geri geldi.

Kayıtlardan çıkarımlarımı üç ana başlıkta toplamak mümkün. Birincisi annemin beni gizlice takip etmesi. İkincisi bir yerlerde annemin beni görmesi. Üçüncüsü soğuk, korkunç ve dehşet verici olayın saat on iki buçuk ile sabaha karşı iki arasında meydana gelmiş olması. Cümleler arasında karanlık gibi uğursuz, uçurum gibi gizemli boşluklar vardı. Akıl-

sız başımla çözemeyeceğim boşluklardı. En azından hemen şu an için.

Sayfayı çevirip Kasım'a geçtim.

14 Kasım Pazartesi

Çocuk çatı katından çıktı. Geçtiğimiz iki üç ay sakin geçtiği için hayal bile edemezdin. Hello havlamaya başladığında hemen çıkıp baksaydım kaçırmazdım.

Aklımı kurcalayan bir şey olduğu için çocuğun çalışma masasının çekmecesini açıp ilaç paketini çıkardım. Sayınca toplamda tam 11 günlük kaldığını gördüm. Kalması gereken sayı kadar kalmış olması "düzenli olarak alıyor" ile aynı anlama mı geliyordu?

Masa takvimini elime alarak bir sayfasını kaldırıp tarihi kontrol ettim. Kasım'ın 11'inden 15'ine kadar küçük noktalar konulmuştu. Sözlü mülakat sınavı öncesi, Ağustos'tan sonra ikinci kez ilacı kestiğim dönemdi. Her öğün bir tane ilacı ağzıma değil klozete atarak kurtuluyordum. Kafa karıştırmayan ve anneme enselenmeyeceğim en iyi yöntemdi. Buna rağmen "ilaçlarımı almadığım"dan şüphelenmesi, dahası bu şüphesini "çatı katından dışarı çıkmam"la pekiştirmesi, iki davranış arasındaki ilişkiyi annemin çözmüş olduğu anlamına geliyordu. Yahut benzer bir olayın daha önce de yaşanmış olduğu anlamına.

Geçmişte bir örneği var mı diye dikkatlice düşündüm. Benzer hiçbir olay aklıma gelmedi. Canım sıkıldı sıkılmasına ama o anlık görmezden gelmekten başka çarem yoktu.

15 Kasım Salı

Rüzgârla saklambaç oynayıp gelmişim gibi hissediyorum. Hello durmadan havlayınca dosdoğru dışarı koşsam da çocuğu bulamadım. Arka kapının bekçisi son yarım saattir kimse'nin oradan geçmediğini söyledi. Ön kapıda da durum aynıydı.

Gundo İlkokulu'nun önündeki orta kapıdan çıkınca karşılaştığım kişi Yucin değil işten dönen Hecin'di.

Annemin gizli takibi, bir kereye mahsus değildi. Bunu, müzmin alışkanlık olarak adlandırmak daha uygun olur. Üstelik bir türlü aklımın almadığı bir alışkanlıktı. Annemin tüm hayatımı elinde tutup istediği gibi kontrol eden bir tanrı olduğunu göz önünde bulundursam bile bu yaptığı normal görünmüyordu. Genelde anneler oğulları gece dışarı çıkıyor diye gizli gizli takip etmez. Deli olmadıkları ya da bunu gerektirecek önemli bir gerekçe olmadığı sürece. Belki sitenin arka kapısındaki bekçi bile annemin garip davranışlarının farkındaydı. Dahası site sakinlerine kadar herkes. 206. blokta, 2505 numarada yaşayan dul kadın, her gece oğlunu bulmak için bütün mahalleyi dört dönüyormuş. O gün orta kapıda Hecin ile karşılaştığı için dün geceki gibi bütün mahalleyi dört dönmemiştir gerçi.

Tarih tam olarak uyuşuyor mu emin değilim ama o sıralar Hecin ile dışarıda karşılaştığımı hatırlıyorum. Nehir kenarındaki kaldırımdaydı ve 1 numaralı Dongçin Köprüsü yakınındaydı. Ben, dalgakıran tarafına koşarken karşı taraftan, sisin içinden yükselen bir telefon sesi duymuştum. Ardından konuşma sesi gelmişti.

“Evet hocam, eve gidiyorum.”

Bu bir cümle yeterliydi. Bir meydanda yüz kişi hep bir ağızdan konuşsa bile o yüz sesin arasından ayırt edebileceğim bir sestti. Hecin'di ve film yönetmeniyle konuşuyordu. Bir süre ikilemde kaldım. Selam verip vermeme konusunda. Laf atsam bu sefer herif, “Bu saatte nereye gidiyorsun?” diye sorar. “Koşuya çıktım” desem, bu cevabım annemin kulağına gider. Yani çatıdan gizlice çıkmış olmam yeni bir kusur olarak önüme sürülürdü.

“Hayır, sorun yok.”

İkinci ses yaklaşık on metre öteden geldi. Aynı anda bel-

li belirsiz bir gölge sisin içinden çıktı. Daha fazla tereddüt etmeden sokak lambasının arkasına saklandım. Sokak lambası direği ve nehir kenarındaki korkuluk arasında yetişkin birinin hareket edebileceği genişlikte bir alan vardı. Lambanın ışığı yol tarafını aydınlattığı için hem arkası karanlıkta kalıyordu hem de nehirden yükselen siste bedenimi saklamaya uygun bir alandı.

“Peki, yarın saat ikiye kadar Sanğam semtine gelirim.”

Nehri izleyerek ayakta dururken arkamdan teğet geçen Hecin’in sesini duydum. Belimden aşağısında bir sancı hissettim. Sokak köpeklerinin bir bacaklarını kaldırmalarına sebep olan nesne elektrik direğiye eğer, bir insanın, özellikle de bir erkeğin pantolonunu indirmesine sebep olan şey belki de şırıl şırıl akan suydur. Karanlıkta şırıl şırıl akan nehriz izlerken otomatik olarak çişim gelmişti. İşemeye başladım. İşimi görürken Hecin’in hareketsizce durduğunu hissettim. Etraf karanlıktı, arkam dönüktü, üstelik yüzümde maske, başımda kapüşon vardı ve zaten başımı eğdiğim için yüzümün görünmesi imkânsızdı. Tek aklıma takılan montumun arkasındaki *Özel Ders* yazısıydı.

İnsanın hayvandan tek farkı kendini, kendi iç gözüyle görebilmesidir. Ben arkamdaki varlığa yoğunlaşmamla eş zamanlı olarak iç gözümün yansıttığı kendi halime baktım. Sokak lambasının gölgesine gizlenip çiş yapan, beni tanır mı diye kafasını omuzları arasına gömen acınası halimden hiç hoşlanmadım. Suç işleyip de birileri tarafından kovalanıyor da, hırsızlık yapıp gece yarısı kaçıyor da değildim ama şu düştüğüm durum da neyin nesiydi? Son damlaya kadar rahatça işeymeden huzursuzlukla kesmek zorunda kaldım. O kadar canım sıkılmıştı ki, bağırıp herifi oradan kovmak bile istedim. Git artık. Lütfen...

Hecin gitti. Ayak sesleri uzaklaşınca ben de kendi yoluma gittim. O gün eğer herife selam verip konuşsaydım nasıl

olurdu acaba? Annem gereksiz gizli takibini bırakır mıydı ki? Kafamdaki sorular tekrar başlangıç noktasına geri döndü. Acaba annem somut olarak neyi merak etmişti? Hayır, “Neden endişe etti?” diye sorarsam daha net bir soru olur.

Sonraki sayfa, Ekim değil Ağustos ayıydı. İki üç ayı atmış sayılırdı.

30 Ağustos Salı

Hecin ve Yucin İmca Adası’ndan döndüler. Hem de gece yarısı, planladıklarından bir gün erken döndüler. Yucin, Muson yağmurlarının hemen ardından gelen sıcakların arttığı Ağustos ayında, görenleri bile nefessiz bırakacak halde, üzerinde gore-tex montu, şıpır şıpır terliyordu. Elinin üstünde bir yara vardı ve terden ıslandığı için ortadan ayrılmış kâküllerinin arasında hafif bir morluk görünüyordu.

Yoksa yine ilacı kesmiş olmasın. Yoksa... Nöbet geçirmiş olamaz, değil mi?

Defterde yazan “yoksa” bir ihtimal yanlış cevap olma durumuna karşı hazırlanmış ürkek bir kelimeydi. O gün eve girdiğimizde, annemin bakışlarının alnıma yöneldiği an, onun aslında her şeyi fark ettiğini anlamıştım. “Alnın neden morardı?” diye sormasının teyit amaçlı olduğundan emindim. Öyle olsa bile kendi ağzımla teyit etmek istemedim.

“Tekneye binerken kapı çerçevesine çarptım.”

Annem ifadesiz gözlerle beni süzüp ikinci soruyu sordu.

“Bu sıcakta niye giydin o montu?”

Başımı eğip üzerimdeki monta bakarak kendi kendime sordum. Neden giymiştim ya? Hemen kafamdaki Beyaz Asker cevabı söyledi. Nöbet geçirirken yere düşünce dirseğimde oluşan yarayı ve morluğu kapatmak için.

“Hecin’in hediyesi. Hediye alınca hemen giymek nezaket-tendir hani.”

Hecin koltuğa oturmuş, çoraplarını çıkartıyordu. “Şu an ciddiyetle işime yoğunlaştığım için ikinizin sohbetiyle ilgilenmem mümkün değil” diyen bir hava yayarak. Benim yalanımdan rahatsız olmuştur tabii. Bu nedenle, ilk film çalışmasından hatıra kalan montun aniden bir hediyeye dönüşmesinden de. Annemin gizli kapaklı yaptığı sorguyla evin havasının bir anda buz kesmesinden de.

Annem daha fazla didiklemedi. Büyük ihtimalle ben odama çıktıktan sonra Hecin’in yakasına yapışıp sormuştur. “Yucin’in dedikleri doğru mu?” Hecin de “evet” demiştir. Birkaç kere ısrarla sormuş olsa da hep aynı cevabı vermiş olacağına inanıyorum. Aksine surat ifadesi yavaş yavaş “hayır”a dönüşmüştür gerçi ama. Annemin kafasında “yoksa” düşüncesi su sümbülü gibi yüzeyde dolanıp durmuş olmalı. On yıl önce kafasına göre ilacı kesmesi tüm hayatını altüst ettiği halde yine mi öyle yaptı ki? Yoksa...

Acaba annemin dün beni suçlamasının sebebi de “yoksa” yüzünden miydi? Ya da çatı katından çıkıp aylak aylak dolaşmama daha fazla katlanamadığından mı? Bu da değilse, ilaç ve çatı katıyla alakalı üçüncü bir sorun mu vardı? Eğer öyleyse dün gece annemin kızgınlığına anlam verebilirim. Şimdiye kadar dayanıp dün beni yakalayınca patlamasına hâlâ anlam veremesem de. Annem mizacı gereği dört ay boyunca serbest bırakıp gizlice takip etmek ya da gözlemlemek yerine en başından beri beni kontrol altında tutmalıydı.

31 Ağustos Çarşamba

Gece 10 civarındaydı. Tam yatağa uzandığım esnada kafamın üzerinde güm, diye “garip” bir ses geldi. Ne olduğunu bilmediğimden değil de, nereden geldiğini anladığımdan garipti. Ağır demir kapının rüzgârla çarpma sesiydi. Bu evde bu sesin çıkabileceği sadece bir kapı vardı.

İki şey canımı sıkıyor. Çocuk neden çatı katından çıkmıştı? Ona hiç vermediğim anahtarı nereden bulmuştu?

Annemin duyduğu “güm” sesi kapıyı açarken değil kapatırken çıkan ses olmalıydı. Çatı katının demir kapısı çerçevesine tam oturmadığı için yumuşak bir hareketle kapatmak imkânsızdı. İki elle özenle güç verildiği takdirde sessizce kapatmak mümkündü. Özensiz kapattığım o günün yanı sıra daha sonra da iki defa daha “güm” diye kapattığımı hatırlıyorum. 31 Ağustos notlarında annemin satır atladığı “vardı” ile biten paragrafla “iki şey” diye başlayan paragraf arasındaki boşluğa işaretparmağımı koydum. Epey büyük bir boşluktu. Hecin’in tipik özelliği olan “Eğer ben... olsaydım” sihrini ödünç alarak o boşluğu doldurmayı denedim. Eğer ben annem olsaydım... güm sesini duyar duymaz çatı katına çıkardım.

Çatı katının demir kapısı taşındığımızdan beri söz dinlemiyordu. Kalitesiz ve kusurlu inşaattan dolayı çerçeve ile kapı tam oturmuyordu. Bu sebeple ara sıra kilit mekanizmasının sorun çıkardığı ya da gevşek kaldığından takırdayan kapının kendiliğinden açıldığı durumlar oluyordu. Annem defalarca tamiri için talepte bulunmuştu ama yüklenici firma iflas ettiğinden doğru düzgün bir tedbir alınamadı. Tek yapılan site yönetiminden bir elemanın gelerek asma kilit takmasından ibaretti. Bacağı kırılan bir hastanın bacağına tentürdiyot sürmekten farksız bir tedbirdi. Geçen seferki tayfunda da demir kapı bir günde defalarca tak diye ses çıkararak açılmıştı. Asmalı kilidin kancası kökünden sökülmüştü. Sonuçta annem kendi cebinden harcayarak kapı çerçevesini tamir ettirip kapı kanadını değiştirterek kilit mekanizmasının yanı sıra bir de sürgülü kilit taktırmıştı. Bunları takan firma çatı katı uçmadığı sürece kapının kendiliğinden açılmayacağını garanti etmişti.

Annem, kesin bu garantinin boş mu dolu mu olduğunu

kontrol etmek istemiştir. Çatı katına çıkarak pergolanın ışığının yandığını fark etmiştir. Demir kapının önüne vardık-tan sonra kilitli olduğunu ve sadece sürgülü kilidin açık olduğunu da görmüştür. Belki de o an 22. kattaki Hello havla-mıştı. Ne zaman yangın merdiveninden insem her daim hır-layan pire torbası çünkü.

Annem demir kapıyı açıp, dışarıya bakmış mıdır acaba? Merdivenden koşarak inerken çıkan ayak seslerimi duymuş mudur? Köpek o kadar sesli havlarken. İster duysun ister duymasın, annem yine de odama gelip bakmamış mıdır? Ha-fif aralık duran cam kapıyı görünce benim odada olmadığını anlamış ve odama girip baktıktan sonra bundan emin ol-muştur. Acaba o gün de annem ilaç sayısını kontrol etmiş mi-dir? Şüphesiz o gün de ilaç sayısı fazla çıkmış olmalı. O gün de beni aramak için dışarıya çıkmış mıdır? O gün de arka ka-pıdaki güvenlik kulübesine gidip demin buradan biri geçti mi, diye sormuş mudur? Acaba, o gün de sitenin ara girişinin oralarda Hecin ile karşılaşmış mıdır? Annem o gün neler ol-duğunu neden doğrudan bana sormadı ki? Bunlar öyle zor da olmayan sorulardı hani.

Neden çatı katından çıktın?

Anahtarı nereden buldun?

Ketum davranarak kendi kendine kafa yoran annemin ni-yetinin ne olduğu daha çok kafama takılıyor. Neden böyle yaptın? Bunun nesi bu kadar büyük bir olay?

Çatı katının anahtarını annemin dediği gibi, bir amacım olduğundan çoğaltmıştım. Fakat onun soğuk ve karanlık yol-larda başıboş dolaşmasına neden olacak kadar da büyük bir amacım yoktu. Hatırlıyorum da, 31 Ağustos, anahtarı ilk kez kullandığım gündü. Aynı zamanda ilk defa çatı katından dı-şarı çıktığım gündü. Hecin ile İmca Adası'ndan geldiğimiz ertesi günüydü, o zamana kadar ilaç kullanmıyordum. 10 yıl-lık bir aradan sonra ilacın prangalarından kurtulmanın be-

deli olarak İmca Adası'na kadar gidip, herkesin gözü önünde şiddetli bir nöbet geçirip gelmişim. Bu derin yarayı iyileştirmek için en azından bir merhem sürmek gerekmez miydi? Tek bir gün, sadece tek bir güncük daha bu sihrin içine kendimi bırakmak istedim.

O değerli günde bir odada tıklı kaldım. Dirseğim ve dizimde nöbetten kalan nişaneleri gizleyeyim diye uzun kollu üst ve pantolon giyip, klimayı buz pisti soğukluğu seviyesinde açıp, yatakta sağa sola dönüp durdum. Hecin bile beni bırakıp sabah erkenden Sangam semtine gittiğinden konuşacak kimse yoktu. Daha doğrusu, konuşacak biri yok değil, konuşmak istediğim biri yoktu. Çünkü annem de bir insandı ve onun da konuşabildiği bir ağız vardı.

O gün annem sabahtan beri çatı katına çıkarak bütün gün sinir bozucu şekilde benim görüş alanımda dolanıp durdu. İlla bir şeyler yapıyormuş gibi de değildi. Çiçek tarhının köşesine çömelip zaten yolunmuş otları sanki yeniden yoluyormuş gibi yapıyor ya da sebze bahçesindeki biberlere usul usul dokunup omzunun üstünden odama yan yan bakarak bir süre öyle vakit geçiriyordu. Jaluziyi kapatırsam daha beş dakika geçmeden terasın cam kapısını çalıyordu. Beni çağırmasının her zaman bir nedeni vardı. Havasız değil mi? Klimaya çok maruz kalırsan grip olursun. Güneş çok güzel. Çıkıp çay içelim mi?

Çay filan içmek istemiyordum. Öyle şeyler hastalanınca içilirdi. Beni rahatsız etmesindeki asıl niyetinin ne olduğunu sormak da istemiyordum. Annemin, kafamın içinden geçenleri açıkça görebilmesi gibi, ben de annemin içindekileri el yordamıyla okuyabiliyordum çünkü. "Çay içelim mi?"nin aslında "İmca Adası'nda neler yaşandığını dökül bakalım" gibi bir anlamı vardı. "Güneş çok güzel" aslında benim ahlaki zaafım olan "Dürüstlük hakkında bir tartışalım" teklifiydi.

Güneşin battığı sıralarda, sıkıntıdan duvara tırmanmak

istediğim o an, çok normal geldiği için daha önce üzerinde hiç düşünmediğim bir gerçeğin farkına vardım. İster çocuk ister yetişkin, her insanın gitmeye degecek bir yeri ve yapmaya degecek bir işi olması gerektiğini. Benim ne gidecek yerim ne de yapacak bir işim vardı. Yapmam gereken bir antrenmanın olmadığı zamanı, çalışmam gereken bir dersin olmadığı bir günü nasıl geçirsem iyi olur, hiçbir fikrim yoktu. Ne görüşmek istediğim biri, ne izlemek isteğim film ne de yapmak istediğim bir iş vardı. İçki de içemediğimden, akşam 9 olunca da eve dönmem gerektiği için bütün gece eğlenmek bile imkânsızdı. Bazen annemin “Görüştüğün bir kız yok mu?” diye sorması dünyamın yıkılmasına neden oluyordu. Hiçbir şeyin yokken bir şey elde edemezsin, herkesin bildiği bu evrensel kuralı bir tek, her şeyi bilen annem bilmiyordu.

Gece saat 10 olunca yataktan kalktım. Kaslarımın kendiliğinden marşa basılmasına neden olan “kudurma” hastalığı nüksettiği için daha fazla dayanamadım. Hecin’in *Özel Ders* yazılı montunu termal eşofman niyetiyle sırtıma geçirdim ve böyle günler için banyonun tavanına sakladığım spor ayakkabıyı ayağıma geçirip demir kapıya doğru fırlayıp çıktım. Çatı katının anahtarını işte tam böyle zamanlar için çoğaltmışım. İtaatle ilaç içtiğimden beri, annemden habersiz istediğim zaman dışarıya çıkabileceğim bir kapının hayalini kurmuştum sayılır. Bu kederli arzuma illa bir isim koymak gerekirse “köpek kapısına dair özlem” demek mümkün. Odaya tıklılıp kalınca delirecek gibi olduğum gecelerde, beni dünyaya gönderecek kapı. Çatının demir kapısını pat diye kapatmamı özensiz ve beceriksizliğine bağlayabiliriz ancak bunun tek suçlusu aceleci yüreğimdi. Birazcık temkinli olsaydım annemin av köpeği içgüdüsunü uyandırmamış olurudum.

Çatının demir kapısını geçtikten sonra, arkama bakmadan yangın merdivenlerinden aşağı koştum. Hemen annem “Yucın” diye çağırarak gibi geldiğinden ayaklarım geri geri gidi-

yor, başımın arkası kaşınıyordu. Bu lanet his, ancak sitenin yan kapısını, ardından dalgakıran yaya geçidini geçince kayboldu. Sonunda koşmayı bırakıp soluklanacak fırsat buldum. Dalgakıranın korkuluklarına yaslanıp durarak gece denizine baktım. Hiçbir şey görünmüyordu. Dalgalar, martılar, Gundo Ada Parkı, koşumun dönüş noktası Samanyolu Gözlem Kulesi, ufuk çizgisi... Her şey karanlık ve sisin arkasında gizlenmişti. Sadece kulenin projektör ışığı lunapark dönme dolabı gibi baştan çıkartıcı bir ışık saçıyordu. Hey ufaklık! Buraya gel. Oynayalım.

Yong Hoddog dükkânı kapalıydı. Henüz saat daha 11 olmamışken, acaba bir şey mi oldu ki diye düşündüm.

Yong Amca ancak kişisel sorunları çıktığında dükkânı erkenden kapatırdı. Kendi ağzıyla bizzat söylediğine göre kişisel sorunlar da şunlardı; sağlık, moral, *hoddog* hamuru, hepsinin berbat olması. Her nedense en berbat gün olacağına dair bir his doğdu içimde. Kemiklerimi sızlatacak kadar yalnız hissettiğim bir gün, rüzgâr esiyor. Ağlamak istediğim gecede yağmur yağıyor. İnsanın sevmediği bir gün, dolunay var. Bedenimde de yüreğimde de ağırlık hissettiğim bir gün, hava bile ağır.

Sonsuz bir ağırlık hissetmemin sebebini havaya bağladım. Çünkü hava sıcaktı, nemli sis bütün bedenime baskı yapıyordu, üstelik kapkara gökyüzünde her an yağmur yağacaktı gibi gri bulutlar toplanmıştı. Yine de kudurma hastalığına yakalanınca havadan hiç etkilenmezdim. Gözlem kulesine kadar pır diye uçup yine pır diye *hoddog* dükkânının önüne geri geldim. Yaya geçidinden de uçarak geçtikten sonra nehrin kenarındaki kaldırıma yumuşak iniş yaptım. O an, sislerin arasında görünmeyen taraftan birinin gülüşünü duydum.

“Yok, öyle demiyorum ya.”

Fa notası, üzerine çıkamayacak gibi ötümlü bir ses olduğu için hiç şüphesiz bir kadın sesiydi. Konuşmasına cevap veren

birinin olmayışına bakınca telefonla yalnız başına yürüdüğü gün düşündüm. Biraz tedirgin hissettim. Yalnız başına gece yolda yürüyen bir kadının seni boş yere yanlış anlamasını istemiyorsan, bu sebeple sıkıntılı bir duruma düşmek istemiyorsan iki seçenekten birini seçmelisin. Arkasından önüne geçip yola devam etmek ya da yolun karşısına geçip mahalle parkının oradaki kaldırımdan yürümek.

“Kulak deliğine *odenğ*⁴ mi tıktılar? Tanrı aşkına dediğimi niye anlamıyorsun?”

“Delik” ve “odenğ” mi diyor?.. Bir kadını hatırladım. Geçen Mayıs’ın ortalarında bir sabah spordan dönerken karşılaştığım ve unutamayacağım o kadını. Tam emin olmamakla beraber saat 8 sularında diye tahmin ediyorum. Gundo İlköğretim Okulu’nun önündeki yaya geçidini geçtiğim sırada birden durdum. Sabaha kadar beni rahatsız eden baş ağrısının yeniden başlaması yüzündendi. “Yavaş yavaş” değil birdenbire nöbet geçirecek gibiydim. Görüş açım bir nefeste bulanıklaştı. Sanki gözkapaklarıma demir bir çekiç ile vuruluyormuş gibi hissettim. Bu yüzden karşıya geçme uyarı sinyali bitene kadar tek bir adım bile atamadım. Kafamı avuçlarımla sarıp, yola yuvarlanmadığını ve kendimi yerde bulmadığım için şanslıydım. Sağ omzumun arkasından gelen korna sesini duymamış olsaydım belki de gerçekten kendimi o vaziyette bulabilirdim. Duraksayarak bir adım geri attım. Tam aynı anda beyaz bir araba yandan bana vuracak gibi sıyrırıp geçti. Yarıya kadar açık camından bir kadının sert ve boğuk sesini duydum.

“İt herif, Gözüne *odenğ* mi tıktılar?”

Okulun önündeki yoldu ve yaya koruma bölgesiydi. Bunun gibi nitelemeleri olmayan bir araba yolu olsa dahi, yaya geçidinde başını avuçlarının içine almış sendeleyerek yürüyen bi-

rini görünce arabaların beklemesi gerekir. İt ve odenğ sözcüklerini bir araya getirip öyle birine hakaret edeceğine. Plaka numarası, hani olmasa da arabanın modelini bari görmek istedim fakat durum el vermedi. Sabah vakti artan sis belime kadar geliyordu, görüş açım baş ağrısı ile iyice bulanıklaşmıştı ve araba çoktan haliç tarafına, sola doğru dönüyordu.

Baş ağrısını bir anlık unuttum. Tepemin taşı attığından kalan birkaç metrelik mesafeyi uçar gibi geçtim. Karşıya geçtikten sonra ne yapmam gerektiğini bilmeyip dört tarafa öylece baktım. Odenğ'in arabası gözden kayboldu ve Gundo İlköğretim Okulu'nun önünde hâlâ bir güvenlik kamerası yoktu. Arabanın geldiği yönde *Moon Touch* sitesi dahil sadece 4 büyük apartman sitesi karşılıklı duruyordu. Üstüne üstlük ne plakayı ne de arabanın modelini biliyordum. İcabına bakabileceğim hiçbir yol yok sayılırdı. Öfkeden alev alev yanan başım azar azar soğumaya başlamıştı. Kendimi değerlendirecek olursam, en kötü yanımdı; kızdığım zaman gözüme hiçbir şey görünmez. En iyi yanımdı ise sinirlenmemin bir faydası olmazsa hemen vazgeçerim. "Odenğ'in icabına bakmaktan" vazgeçtim.

O zaman icabına bakmadığım *Odenğ*'in işte şu "Odenğ" olduğundan emin oldum. "Odenğ" yiyen kadın fazladır ama onu türlü türlü deliklere tıkan kadın öyle fazla değildir. Her kadının boğazına "odenğ" tıktırırken çıkan ses de öyledir. Daha fazla düşünmeden nehir kenarındaki sokak lambasının arka tarafına daldım. Haldır haldır yürüyen Odenğ ile aramdaki mesafeyi azalttım. Hemen ardından sisin içinde ağır ağır hareket eden belirsiz bir gölge görüldü. Mesafe biraz daha azalınca rüzgârda salınan uzun saçları da görebildim. Oradan itibaren hızımı düşürdüm. Onunla mesafemi tam ayarlayıp takip ettim. Yemin ederim ki, başka bir niyetim yoktu. Sadece onun nerede yaşadığını öğrenmek istiyordum. Odenğ'in çene çalması beş dakikaya yakın sürmüştü.

“Gvanğhvamun’daki Gyobo Kitabevi’nin önünde istop etti, dedim... Ne demek ne yaptın, çekici çağırıp servise gönderdim elbette... Yok, otobüse bindim. Bu kadar uzak yolu nasıl taksiyle geleyim?.. Korkmak mı ne korkması. Saat 12’de gece daha yeni başlar. Ay da parlak...”

Odenğ 1 numaralı Dongcin Köprüsü’nü geçerken hem yürümeyi hem de konuşmasını aynı anda kesti. Gece yarısında Seul ile gece yarısında Gundo’nun farklı dünyalar olduğunun farkına geç vardiğı belliydi. Yol karanlık ve sessizdi. Ne bir insan ne de yoldan geçen bir araba vardı. Bulanık halde yayılan deniz sisinin ardında gece uyumayan martılar sürekli ötüyordu. Odenğ telaşla arkasına döndü ve benim olduğum tarafa bakarak durdu. Yine de onu en çok arkası tedirgin ediyor gibiydi.

Ben sokak lambasının arkasında durarak lambanın sarı ışığı altındaki Odenğ’e baktım. Bakışlarım yüzüne değil doğrudan telefonunu tutan parmağına gitti. Daha detaylı söylersem, gözlerim serçeparmağına taktığı meme ucu büyüklüğündeki altın yüzükteydi. Ay ışığı yüzünden gözüm mü bulanıklaştı yoksa sokak lambasının saçtığı ışık yüzünden mi bilmiyorum. Yüzük, aşırı artmış sisin içinden bile galaksi sisteminde gelen bir yıldız ışığı gibi gizemli bir şekilde parlıyordu. Ondan ilham alan kafamın içindeki ses bir soru sordu. Odenğ’in elinden altın yüzüğü almanın en kolay yolu neydi?

Hiç duraksamadan cevabı buldum. Parmağını kesmek.

“Hayır, bir şey yok. Sadece arkamdan bir ses geldi gibi oldu.” Odenğ arkasını dönüp yoluna devam etti. Yumuşak adımlarla. Ben de ayak ritmine uyarak yürümeye başladım. Yumuşak adımlarla. On metre kadar daha mı yürümüştü ne? Odenğ yeniden durdu ve arkasına baktı. Sonunda söylemesi gereken şeyi söyledi.

“Şey. Eve varınca seni tekrar ararım.”

Ben de durdum. Hafifçe bir gülme geldi. Bunu baştan yapmalıydın.

Odenğ telefonu kapatınca kafasını çevirip küçük ama hızlı adamlarla yürümeye başladı. Huzursuzluğu açıkça hissedilen adımlardı. Muhtemelen arkasındakine kafasını takmıştı. Çünkü insanlık tarihinin garanti ettiği “kadınların altıncı hissi” sürekli fısıldamış olmalıydı. Arkadan birinin sesi geliyor gibi değil mi? Belki de benim kafamın içindeki sese dönüşmemiş sesi duymuş olabilir. Beni hissediyor musun?

Ben de hızımı artırdım. Nedense nefesimin kesildiğini hissettim. Koşmadığım halde uyluklarım gerildi. Yeni diş çıkarıyormuş gibi dişetlerim kaşındı. Birisi hohluyormuş gibi, kulaklarımın altından yanaklarıma kadar tüylerim diken diken oldu. “Heyecan” ya da “gerginlik” gibi sözcüklerin tam anlamıyla karşılayamayacağı tuhaf bir tepkiydi. Bir keresinde Hecin’in kulağıma fısıldadığı şeye benzeyen bir histi.

Dört yıl önce baharın sonu, hayır yazın başlarıydı sanırım. Hecin, uzun zamandır yana yakıla tek taraflı sevdiği, bölümünden üst sınıflardan bir kızla buluşmaya gitmişti ve gece değil de eve sabah gelmişti. Öncesinde haber vermeden dışarıda kalmak kitabında olmayan Hecin Gim’in tarihinde ilk kez yaşanan bir olaydı bu. Hem de herifin annemden azar işittiği nadir günlerden biriydi. Annem herifin başının etini yerken, ben de küçük yemek masasının önünde dikilip Hecin’in yüzündeki ifadeye dikkatlice baktım. Art arda “özür dilerim” dese de aklı tamamıyla başka yerdeydi. Kahverengi gözbebeğinde yıldızların parıldadığına bakılırsa, uzak mı uzak uzay boşluğunda dolaşıyor gibi görünüyordu. Yavaş yavaş merakım arttı. Herifi uzaya kadar çıkartan geçen geceki kız nasıl bir kızdı acaba? Annem sahnedan çekilir çekilmez Hecin’e sordum.

“Gecen o kadar mı iyiydi?”

Ense kökü karpuz içi gibi kızaran Hecin, ancak anneme falan verilebilecek cevabı bana verdi.

“Pek iyi hatırlamıyorum. İkimiz de zilzurna sarhoş olmuştuk.”

Bunu kendime ait bir sır olarak saklamak istiyorum anlamına geliyordu bu söylediği. Elbette benim buna saygı göstermek gibi bir niyetim yoktu. Benim için de bu kısım ciddi bir sorundu çünkü.

“Yine de nasıl bir keyif aldığını hatırlıyorsundur değil mi?”

“Şey...”

Bir süre duraksadıktan sonra herif uzun ve can sıkıcı edebi bir konuşma yaptı. Tam olarak hatırlamıyorum ama aşağı yukarı şöyle bir konuşuydu.

97 yaşına falan gelip de ölüm karşıma çıktığında, Tanrı beni almaya gelince yaşamış olduğun hayatında hangi ana bir kere daha gitmek istersin diye sorarsa, dünyanın kendiliğinden yok olduğu o dünkü geceye, o ana gitmek istiyorum diye cevap vereceğim.

Dünyanın kendiliğinden kaybolması nasıl bir his acaba? Gerçi hiç ciddi bir ilişki yaşamadım ancak benim de iki kere kadınlarla yatma tecrübem vardı. İki ilişki de, Hecin’in bahsettiği o histen uzay kadar uzak mesafedeydi. İlki külot çıkarma zahmetine gerek duymayan bir profesyoneldi ve kadın olmasına kesinlikle kadındı. Dahası benim sevdiğim küçük ve diri göğüslere sahipti ama yine de ateşim az da olsa yükselmemişti. Nabzım aksine normal zamanlara kıyasla yavaşlayıp ağırlaşmıştı. Boşalma anı bile heyecan verici değildi. Bir ihtimal dediğim ikincisi de ilkinden farksızdı. Öpüşürken bile sıkıldığımdan dilimin ucuyla kızın köpek dişine dokunuyordum.

Öyle diye erkeklere yönelmiş de değildim tabii ki. Elbette, 22. kat Hello’ya da. Uzaya giden Hecin’in gözleri, bana karışık sayı tablosu gibi geliyordu. Ölene kadar şifresini çözemediğim bir duygunun sinyali gibi olduğu için derin bir yıkılmışlık hissetmiştim. O gece, Odenğ’in adımlarına ayak uydurarak yürümeye başladığımda, nihayet bu şifrenin ipucunu bulmuştum. Dahası beni neyin kendine çektiğini bariz bir şe-

kilde anlamış oldum. Beni korkuya kapılan şey kendine çekiyor, peşinden sürüklüyordu.

Ay, kara bulutların içine girdi. Sis, gözle görülecek hızla koyulaştı. Tıpkı kar küreme aracının kar tanelerini püskürtmesi gibi koyu halde yayılmıştı. Odenğ dönüp bakınca durup, hareket ettiğinde beni yeteri kadar hissedeceği bir mesafe ile onu takip ettim. Mesafe yakınlaştıkça onun çıkardığı sesler kulağıma gelerek beş duyumu alevlendirdi. Sırtına astığı çantanın içinden gelen bozuk para mı yoksa anahtar mı belirsiz, şıngır şıngır eden ses. Giderek hızlanan ve düzensizleşen ayakkabı sesi. Her bir adım attığında iki bacağına uyruk kısmının birbirine sürterken çıkardığı hışır hışır ses. Esen sert rüzgârda uzun saçlarının çıkardığı dalgalanma sesi. Sert ve nemli yankılanan nefesinin sesi. Sonrasında çenesinin altını dolaşan kanın akışını bile duyuyor gibiydim.

O arada kafamın içinde “altın yüzüğü ele geçirmek” ile alakalı hayal edebileceğim bütün olaylar meydana geldi. Omuzlarının üzerinde salınan şu saçlarını tek elimle kavıyorum. Aynı anda öbür elimle ağzını kapıyorum. Yolun karşısına, nehrin kenarına doğru sürükleyip götürüyorum. Nehre itmeden önce altın yüzüğü çekip alıyorum. Hani o eski zamanlarda mağarada toplaşıp çiğ eti kopara kopara yiyen atalarımızın mirası köpek dişlerimle, tek hamlede, hart.

Kavşak görününce Odenğ’in küçük, hızlı adımları, koşmaya dönüştü. Boğazına motosiklet motoru takılmış gibi nefes alışverişi gürültülü hale geldi. Topuklu ayakkabıyla koşarken arkasına da bakmaya çalıştığından birkaç kere ayak bileğini burkunca bedeni sarsıldı. Ağzı kaba bir kadın olmasının aksine ödlele sayılırdı. Ödlele olmasının aksine ise saldırgandı. Kavşaktaki yaya geçidine varınca birden arkasına dönüp “tıslayan” bir kedi gibi dişlerini göstererek kısık sesle bağırdı.

“Kimsin sen?”

Cevap vermedim. Konuşma tarzı hoşuma gitmemiştir. Ben ne yaptım ki “tıslıyor”sun. Ne laf attım ne yılışıklık yaparak rahatsız ettim ne de kendimi göstererek görsel olarak tehdit uyguladım. Sadece kendi yoluma gidiyordum.

Tam da o an, Odenğ’in avcundaki telefon çalmaya başladı. Telefonun sesi sanki kendisine vurmuş gibi Odenğ “Ah” diye çığlık atıp elini silkeledi. Telefon yaya geçidinin tam ortasına doğru uçup gitti ve sahibi cırlayarak yola fırladı. Aynı anda Gundo İlköğretim Okulu’nun köşesinden dönen araba ani bir fren yaptı. Sis içinde bütün sesler birbirine karışmıştı. Araba tekerinin yolun yüzeyinde çıkardığı kayma sesi, yankılanarak uzaklaşan Odenğ’in çığlığı, yolun ortasında çalan telefon sesi.

Sonunda bir sessizlik hâkim oldu. Araba da Odenğ de kendi gidecekleri yollarında kayboldular. Yaya geçidine doğru yürüdüm. İki kolumu sarkıtıp trafik lambasının altında biraz durdum. Eğlencem bir anda kaybolmuş, karnımın içi bomboşmuş gibi bir açlık hissiyle dolmuştu. Tüm gücüm tükenmiş, kafam sersemlemişti. Şimdiye kadar ne halt işlemiştim ben? Bir şeylerin eksikliğini hissettiğimden mi acıkmıştım acaba?

Araç yoluna düşen telefonu yerden aldım. Parçalanmış ekranında arayan kişinin adı yazıyordu.

– Mimi –

Cep telefonunu nehre fırlattım. Sonrasında Odenğ’le hiç karşılaşmadım. Kim bilir belki de o kadın gecenin bir yarısı sokaklarda dolaşamaz olmuştu. Ama bunun aksine bu defa da gecenin bir yarısında dışarı çıkmayı alışkanlık haline getiren ben olmuşum. Bir gün Odenğ’in yaşattığı o etkileyici hissin gerçek mi yoksa bir yanılgıdan ibaret mi olduğunu teyit etmek için. Ertesi gün teyit ettiğim şeyin gerçekliğinden tekrar emin olmak için. Ondan sonraki gün uyluk kaslarım tıpkı azgın bir at gibi kabardığı için.

Çıkardığım sonuca gelince, hem arkalarında ne olduğuna dair altıncı hislerinin erkeklerden iki kat daha güçlü olması hem de iki kat fazla korkmaları bakımından erkeklerden çok kadınları tercih ediyordum. Tek kişilik bir oyun olması yüzünden benim için bundan daha heyecan verici bir şey yoktu. “Heyecan verici” ifadesini kurbanım için çevirecek olursam eğer muhtemelen “korku” olur gerçi.

Gözlem kulesini geçip dalgakırandaki yaya geçidine ulaşıldığında, son otobüsten birinin inme olasılığıyla inmemeye olasılığı yarı yarıyaydı. İnecek kişinin kadın olma ihtimali de o olasılığın yarısı. Dalgakıran yaya geçidinden karşıya geçtikten sonra o kadınla oynayacağım oyunun başlaması ve benim kurallarımın hâkim olduğu bir mekân olması bakımından, Dongcin Nehri’nin haliç yolunu oyun alanım diye adlandırsam yanlış olmaz. Sadece, burada da eşik kuralı geçerliydi. Demek istediğim, heyecan verici olması konusunda etkili olan o asgari değer her defasında artmasından bahsediyorum. Her dışarı çıkmamda yeni bir hazırlık gerekiyordu. Ortamı canlandıracak ve hayal gücünü olabildiğince artıracak araç gereçler, mesela, vahşi bir hayvan gibi kükreyen metal müzik ya da maske, lateks eldiven gibi şeyler.

Elbette her gün dışarı çıktığım falan yoktu. İlaç almayı kestiğim dönemde, sadece o lanet kudurma hastalığı nüksettiği zamanlarda dışarıdaydım. Şans eseri o gün bir kadınla karşılaşsam tekrar ilaç içmeye başlayabiliyordum. Hem de uzun bir süre dışarı çıkmayı aklımın ucundan bile geçirmiyordum. Bir tür mola gibi oluyordu yani. Bu dönemler aynı zamanda ileride de dışarı çıkmayacağım diye kesin karar verdiğim dönemlerdi. O lanet hastalık baş gösterdiğinde sonbaharda düşen yapraklar misali çabucak altüst olan bir karar olsa da.

Bunun aksine, bir kadınla karşılaşmadığım zaman karşılaşınca kadar o lanet hastalığın süresi de uzuyordu. Ağus-

tostan beri hastalığın ortaya çıkma sıklığı annemin bildiği gibi toplamda altı defaydı. Kudurma hastalığı devam ederken toplam üç kadınla karşılaşmıştım. İlk kadın 31 Ağustos'ta tesadüfen karşılaştığım Odenğ, ikincisi 15 Kasım'da karşılaştığım bir kadın, üçüncüsü de benim kendisinden kaçtığım yegâne kadındı. Dün gece tek başına otobüsten inip yaya geçidine doğru yürüyen o kadın... Bir soru, zihnimin derinlerinden ansızın su yüzüne çıktı. O kadın gerçekten de otobüsten tek başına mı inmişti?

Şafak vaktinde gözlerimi açtığımda beliren imge tekrar aklıma geldi. Yolda yuvarlanan koyu kırmızı şemsiye. Ardından az önce Yong *hoddog* dükkânından dönerken gördüğüm o imge geldi aklıma. Otobüsten iner inmez kırmızı şemsiyesini açan kadın. Arkasından ise sendeleyerek onu takip eden bir adam. Sokakta duyulan şarkı sesi.

Yağmur altındaki unutulmaz kadın
O kadını unutamıyorum...

Arkasından ikinci bir soru daha aklımı kurcalamaya başladı. Ben dün hakikaten de yaya geçidinin önünde durmuş muydum?

Ayaklarımın altından buz gibi bir soğğun yükseldiğini hissettim. Hayır, hayır orası değildi. Benim olduğum yer yaya geçidinin önü değildi. *Hoddog* dükkânının hemen arkasıydı. Üstüne üstlük ayakta değil dalgakıranın korkuluklarına yaslanmış oturuyordum. Bir yandan denizi izliyor bir yandan da son otobüsün gelmesini bekliyordum. Bunlar tabii ki benim düşüncelerimle de örtüşüyordu. Yong Amca, gece 11.20'de dükkânı kapattıktan sonra 11.30 otobüsüne biner. Ben Samanyolu Gözlem Kulesi'nden dönerek dükkâna vardığımda gece 11.50 sularıydı ve son otobüsün geldiği vakit gece yarısı civarıydı. Çatı katından çıktığım her gece olduğu gi-

bi dün de muhtemelen aynı şekilde geçmişti.

İşte üçüncü soru; ben gerçekten de o kadından kaçtım mı?

Belki de soruyu şu şekilde değiştirmeliyim; ben gerçekten de nöbet öncesi belirtileri hissettim mi? Dönüp baktığımda, ilacı her kestiğimde nöbet geçirmiş değildim. Aslında topu topu iki kez nöbet geçirmiştım. 15 yaşında bir kez ve İmca Adası'nda bir kez olmak üzere toplamda sadece iki kez. Yoksa içinde olduğum şartlara göre kendi kendimi mi kandırıyordum? Unutkanlığımın sebebi olarak en akla yatkın bahanem nöbet olduğu için. Öyleyse bugün sabah gördüğüm görüntüler nöbet belirtileri değil, belki de unuttuğum şeylere dair bir işaret olabilir.

Dördüncü soru kendiliğinden ortaya çıktı. Benim neden dün geceyi unutmam gerekiyordu ki?

Aniden gözlerimi kamaştıran beyaz ışıklar görüş alanımı kapladı. Görmemi engelleyen ışığın ardından viyk diye bir ses duyuldu. Yağmur yüzünden kayganlaşan yolda kayan arabadan çıkan ani fren sesiydi. Araba kapısının açılış sesinin ardından annemin bir çivinin çıkarabileceği kadar ince ve kulakları sağır eden çığlığı geldi.

“Yucin!”

Adamın şarkıyı bitirmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Etraf o kadar sessizdi ki karanlığın içinde rüzgârın çıkardığı sesle birlikte sicim gibi yağın yağmurun sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Gördüğümde yüzde yüz eminim.

Soğuk, korkutucu ve dehşet verici.

Günlük mü not mu belirsiz defterden annemin sesi geldi.

Lütfen, Tanrı aşkına. İçimden avazım çıktığı kadar bağırmak geliyordu. Bu şekilde bir sürü ses ve görüntü gözümün önünden hızla akıp gitmeye başladı ama onları zaman sıra-

sına göre dizmeye yarayacak bir ipim yoktu. Günlük mü not mu belirsiz deftere bir yanağımı yaslayıp yüzükoyun yattım. Masanın üstüne dizdiğim eşyalar tıpkı fabrikanın üretim şeridinde ilerliyormuşçasına birer birer ve usul usul gözümün önünden geçiyordu. Ustura, inci küpe, çatı katının anahtarı... Kafamı kaldırdım. Hayatımda ilk kez görüyormuşum gibi MP3 çalara ve kulaklığa baktım. En baştan başlayacak olursam, yani dün gece odadan çıkmadan hemen öncesinden...

MP3 çaları elime alıp açma tuşuna bastım. Dinleme listesi en son Vangelis'in "Conquest of Paradise" adlı şarkısında kalmıştı. Albümü ilk şarkıdan başlayarak sırayla dinlemiş olsaydım tam tamına 1 saat 52 dakika sonra biterdi. Hatırladıklarımdaya yanılmıyordum. Gece 10.10 suları evden çıktıktan sonra Samanyolu Gözlem Kulesi'ni dönüp gece yarısı 12.00 sıralarında, dalgakıran yaya geçidine ulaştığım anda müziği kapatmış olmalıyım.

Müziği tekrar başa alıp kulaklığı kulaklarıma geçirdim. Gözlerimi kapatıp kafamdaki saati dün geceye ayarladım. Salondaki sarkaçlı duvar saatinin on defa vurduğu o zaman dilimine. Sandalyeye sırtımı yaslayıp oturduktan sonra oynat tuşuna bastım. Kulak zarımı patlatan bir vuruş sesiyle birlikte ilk şarkı "Opening" başladı. Dan, dan, dan, dan, dan dan, dan...

* * *

Salondaki sarkaçlı saat on kez vurdu. Saat tam 10.

Annem yatak odasına girip kapısını kapatalı 30 dakika geçti. Hecin ise henüz gelmedi ve ben 30 dakikadır kafamı ellerimle sarmış vaziyette yatakta yüzüstü yatıyordum. Baş ağrısından değil de bir anda gelen o lanet kudurma hastalığı yüzünden. İlacı bırakmamın dördüncü günüydü ve sokak köpekleri gibi mahallede başıboş gezmeye üç gün önce

başlamıştım. Tekrar çatı katından çıkmamaya karar vermemin üzerinden daha bir gün bile geçmemişti. Kafamın içindeki Mavi Asker, sadece bugünlük tadını çıkaralım diye beni ayartmaya çalışıyordu. Belli belirsiz kendini hissettiren sarhoşluk hissi bunu daha da şiddetle destekliyordu.

İnatçılık yapma. Herhangi birisine doğrudan zarar vermişliğin bile yok. Sadece kendi kendine eğleniyorsun işte. Mastürbasyondan ne farkı var sanki. Üstüne üstlük arka arkaya iki gün boyunca boşa kürek salladın bir de. Hiç yapmak istemesen neyse ama Yucin Han'ın kitabında vazgeçmek asla yazmaz.

Bedenimi diğer tarafa çevirip boylu boyunca uzandım. Ellerimi birbirine kenetleyip ensemden birleştirdikten sonra tarihi hesapladım. Lisansüstü hukuk sınavı LEET öncesinde, yani geçen ağustosta, iki ay sonrası yani kasım ayındaki sözlü mülakatın hemen öncesinde ilaç almayı kesmiştim. Bununla da kalmayıp mülakatın üzerinden bir ay bile geçmeden tekrar sebepsiz yere aynı haltı yedim. Yan etkilerine dayanma sürem gittikçe kısalıyor sayılırdı. Böyle giderse belki de hiç ilaç içmezdim. Sonuç olarak ya nöbet geçirecektim ya da öncesinde annem anlayacaktı. İki seçenekten birisi mutlaka olacaktı.

Bu yüzden bugün dışarı çıkmak dışında bir çarem yoktu. Eğer çıkmazsam yarın da ilacı içmeme ihtimalim büyüktü. Belki de tehlike daha da büyüyecekti. Atalarımız çekirge bir zıplar, iki zıplar, üçüncüde yakalanır diye boşuna dememişler. Ben bugün son defa, kendim olabileceğim ya da annemin arzu ettiği gibi iyi bir insan olmaya karar verdim. Yarın ya da ertesi gün, her halükârda doğru zamandan itibaren.

Kararımı verir vermez hemen yataktan ayağa fırladım. Gardırobu açıp ihtiyacım olan elbiseleri çıkardıktan sonra aceleyle giyinmeye koyuldum. Boğazlı siyah bir kazak, eşofman altı, çorap, yelek ve üzerine *Özel Ders* montu, bir çift la-

teks eldiven. Çatı katının anahtarı ve site giriş kartını aldıktan sonra hepsini montun iç cebine koydum. Maskeyi takıp, MP3 çaları montun sağ cebine koyduktan sonra kulaklığı bir klips yardımıyla kulaklarımın arkasına sabitledim. Montun şapkasını başıma geçirip çenemin altından bağcıklarını bağladım. Son olarak banyonun tavanından ayakkabılarımı ve usturayı çıkardım. Şimdiye kadar hiç usturayı alıp dışarı çıkmamıştım. Son çare olarak sakladığım bir eşyaydı. Muhtemelen, hayır hayır kesinlikle, bu gece son olacağı için daha fazla saklamak istemedim ve montun cebine koyup yanıma aldım. Bunu düşününce bile kalbim yerinden fırlayacak gibi atmıştı.

Odanın kapısını kilitleyip alt kata kulak kabarttım. Evin içinde in cin top oynuyordu. Annemin uykuya daldığından emindim. Derin bir uykuda olması benim için daha iyiydi. Masanın üzerindeki saate baktım. Saat tam onu on geçiyordu. Ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra cam kapıyı yarı aralık bıraktım. Kulaklığımı tek kulağıma takıp ilk şarkı olan "Opening"i dinlemeye başladım. Dan, dan, dan, dan, dan dan, dan...

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Etraf hiçbir nesneyi ayırt edemeyeceğim kadar karanlıktı. Her yeri normalden iki kat daha fazla sis kaplamıştı. O yüzden gözleri açık bir körden farkım yokmuş gibi hareket ediyordum. Ayaklarımla kapının eşiğinde durup el yordamıyla usul usul emekleyerek pergolanın dış ışığını yaktım. Önümü görmeye başlayınca şu adımları izledim: Demir kapıya gidip anahtarla kapı alarmını etkisiz hale getirdim, sürgüyü çektim, yangın merdiveninden çıkarak kapıyı itip kapattım ve kapıdaki alarmı tekrar etkinleştirdim.

Bir kulağımla müziği, diğer kulağımla Hello'nun havlamasını dinleyerek merdivenlerden aşağı indim. Güvenlik alarmının ses çıkarma riskini göze alarak merdivenleri tercih et-

mem asansörün kapalı devre kameradan daha az tehlikeli olması yüzündendi. Sonrasında anneme yakalansam dahi bu olaydan mümkün olduğunca kolay sıyrılabilme şansım olduğu için. Hello ancak ben birinci kata ulaştığımda çenesini kapadı. Kulaklığın diğer eşini de kulağıma taktıktan sonra dönüp asansöre baktım. Gecenin böylesine geç bir saatinde dur durak bilmeden hızla aşağı iniyordu. 13. kat, 12. kat... Hangi kattan kim inerse insan karşılaşmak istemezdim. Girişteki kapalı devre kamerada sadece ensem görünecek şekilde kafamı eğerek bir hışımda kapıdan dışarı fırladım. Kapıdan çıkar çıkmaz son sürat koşmaya başladım.

Hoddog dükkânının önüne geldiğimde, albümdeki dördüncü şarkı olan “City of Isabel” başlamıştı. Dalgakıranın ilerisinde karanlığın içinde yankılanan dalgaların sesleri eşliğinde ilerliyordum. Yol ürpertici bir şekilde sessizdi. Ara sıra geçen arabaların yanan farları dışında hiçbir hareketlilik yoktu. Dükkân çoktan kapanmıştı. Yong Amca’nın bu kadar erken saatte dükkânı kapama sebebi aşikârdı, “ağlamak istediğim gecede yağmur yağıyor”.

Dükkânın önünde çömelip oturduktan sonra ayakkabımın bağcıklarını sıkı sıkıya bağladım. Sonrasında Usain Bolt misali arkamdan atlılar kovalıyormuşçasına koşmaya başladım. Bu yüzden gözlem kulesinin önüne gelip durduğumda nefes nefese kalmıştım. Saçlarım terden yapışmış ve kaburgalarım iç içe geçecek kadar soluğum tıkanmıştı. Koştuğum için dalağım şişmiş, baldırlarım gerilmişti.

Sarsak adımlarla gözlem kulesinden aşağı doğru yürüdüm. Sevdiğim bir yer olan uçurumun kenarındaki korkuluklara kalçamı yaslayıp oturdum. Havanın açık olduğu bir gece olsaydı eğer oturduğum yerden karşıdaki yeni şehrin 2. etabındaki tüm ışıklar görülürdü. Tıpkı takımyıldızlarını bulduğum gibi sonsuz sayıdaki ışığın arasından Yong Hoddog dükkânının ve bizim evin ışığını ayırt edebilirdim. İşte dal-

gakıran o derece yakındı. Şimdi ise parıl parıl ışık saçan gözlem kulesinin projektörü dışında hiçbir şey görünmüyordu.

Yağmur yavaş yavaş hızını kaybetmişti. Rüzgâr ise yumruk savururcasına dört bir yandan uğuldayarak esmeye devam ediyordu. Her şeye rağmen ben olduğum yerde kalmış, 6 dakikalık bir şarkıyı dinlemiştim. Çünkü her gün mutlaka bir defa mahallenin etrafında devriye gezen polis aracı ortaya çıkmıştı. Onlar tarafından fark edilmenin bana hiçbir faydası olmayacağını düşündüğüm için belimi büküp arabanın gözden kaybolmasını bekledim. Polis arabası gider gitmez peşinden başka bir arabanın farları gözüme ilişti. Evden kaçan karısını mı arıyordu artık bilmiyorum ama adam arabanın dörtlülerini yakmış halde parkı köşe bucak dolandı. Araba parktan ayrıldıktan sonra MP3 çaları çıkartıp saate baktım. Saat 11.21.

Arabanın farları adayı karaya bağlayan köprünün dışına doğru tamamen kaybolmaya başlayınca doğruldum. Montun şapkasının bağcıklarını düzelterip tekrar bağladıktan sonra geldiğim yoldan geri dönmeye başladım. Gelirkenki halimden farklı olarak müziğe ayak uydurarak sanki yürüyüş yapıyormuşçasına hafif adımlarla ilerledim. Dalgakırana vardığımda on beşinci şarkı olan "Conquest of Paradise" başlamıştı. Gece on ikiyi iki dakika geçmesine rağmen henüz son otobüs gelmemiş olmalıydı. Çünkü dönüş yolunda da hiç otobüs görmemişim.

Yong *hoddog* dükkânının arka tarafına doğru yürüdüm. Ahşap iskeletin üzerine muşamba geçirilerek inşa edilmiş dükkân ile dalgakırın korkulukları arasında sadece tek bir insanın sığıp oturabileceği kadar dar bir alan vardı. Birkaç yönden, nehir kenarındaki kaldırımlarda olan sokak lambalarının arka taraflarına benzer bir yerdi. İki sokak lambası arasına yerleştirilmiş ve arka tarafının karanlık olması bu benzerlikten biriydi. Bir diğeri denizin üzerini kaplayan sis,

çift taraflı perde işlevi görüyordu. Sokak lambalarının arkası için eğlenmeye uygun bir yer olduğunu söylersek dükkânın arkası birlikte eğlenecek birini beklemek için doğru bir yerdi.

Denize arkamı verip korkuluklara yaslanınca denizden esen rüzgâr hız kesmeden doğrudan sırtıma vurmaya başladı. Yağmur damlaları yanlamasına düşerek şiddetle yanaklarımı dövüyordu. Korkulukların aşağısında görünmeyen bir yerden garip bir ses duyuluyordu. İskeleye teknelere vuran dalgaların çıkardığı çığlıktı. Yoğun bir sis bulutu içerisinde gözlem kulesinin projektör ışığı adeta dans ediyordu. Müziğin zirveye ulaştığı yerde ben ayaklarımla tempo tutuyordum. Her zamankinden bir tık daha coşkulu ve heyecanlıydım. Özel bir sebebi yoktu. Spordaki son hareketi yapıp bitirdikten sonra sinirlerde kalan dopamin yüzünden mi, demiri döküp tavlıyormuşçasına çıkan müziğin kendine özgü vuruş tarzından mı yahut en son gün karşılaşacağım son kurbanıma dair beklentilerimden mi?

“Conquest of Paradise” şarkısı bitmeye yakın son otobüs görüldü. Normal saatinden hemen hemen beş dakika gecikmişti. MP3 çaları kapatıp kulaklığımı çıkardıktan sonra montun cebine koydum. Otobüs durakta durunca kan kulağımın içindeki damarlarda pıt, pıt, pıt atmaya başladı. Elbet biri iner. İnecek bir yolcusu olmasaydı durağa yanaşıp durmazdı çünkü. Farlarının göz alacak derecede parladığı otobüsün içinde birinin ayakta durduğunu görünce sırtımdan aşağı doğru inen soğuk bir ürperti hissettim. Merak ve gerginliğin bütün vücudumda çatıştığı bir andı. Kadın mı yoksa erkek mi?

İki kişilerdi. Bir erkek ve bir kadın. Her ne kadar iyi göremesem de o kadarını ayırt edebiliyordum. Bir anda kendimi çok güçsüz hissettim. Yağmur yağıyordu, koyu sis bulutu her yeri kaplamıştı ve yol bomboştu. Ayrıca ben 14 km boyunca koşmuş olsam bile yorulmamıştım ve geri kalan 2 km'yi

yürürken eğleneceğim bir yol arkadaşım olsaydı mükemmel olacaktı ama son otobüsten inenler maalesef bir kadın ve bir erkekten oluşan çiftten başkası değildi.

Otobüs duraktan ayrılıp karanlıkta gözden kayboldu. O anda elinde koyu kırmızı bir şemsiye tutan kadın görüş alanıma girdi. Uzun düz saçlı, mor paltolu, mini etekli ve yüksek topuklu çizmeli kadın, sık sık arkasındaki adama bakarak küçük ve hızlı adımlar atıyordu. Adamı tanıyor gibi görünmüyordu. Şans eseri beraberinde kendisine eşlik edecek biriyle karşılaştım diye memnun bir ifadesi de yoktu yüzünde. Aksine kendisine eşlik etmesi konusunda huzursuz görünüyordu.

Hayli uzakta olsa da adam düzgün biri gibi görünmüyordu. Piknik tüpü gibi yağ bağlamış bir göbeği vardı ve ayrıca ağzına kadar dolu dev bir içki fıçısı gibi görünüyordu. İnce naylon yağmurluklu gövdesi her adım atışında şamandıra gibi sallanıyordu. İki adımda bir dizleri bükülüyor, yalpalıyordu. Doğru düzgün yürüyemeyip bir sağa bir sola gidip geliyordu. Bu arada pilav kâsesi kapağı büyüklüğündeki koca elleriyle minik plastik şemsiyeyi açmaya çalışıyordu. Şemsiye yarıya kadar yükseliyor, sonra tekrar aşağı iniyor, açılıp tekrar kapanıyordu. Tam hah işte açıldı derken denizden gelen kuvvetli rüzgârla ters döndü. O sırada sağanak yağmur, bir zamanlar gür saçlı olduğu muhtemel tepesini su bombardımanına tuttu. İçki Fıçısı, ters dönen şemsiyeye “siktiğimin şemsiyesi” diyerek sağanak yağmura yönelip, benzer küfürler savurdu. Kahretsin, sik gibi yağmur yağıyor.

İçki Fıçısı, avcuyla saçlarındaki suyu silkerek yağmurluğun şapkasını başına geçirdi. Sıradan bir adamdı. Su bombardımanına karşı korununca hemen keyfi yerine geldiği için bağıra bağıra şarkı söylemeye başladı.

“Yağmur altındaki unutulmaz kadın. O kadını unutamıyorum...”

O arada kadın yaya geçidinden karşıya geçti. Omuzlarının üzerinde dimdik duran koyu kırmızı şemsiye “bana yaklaşma” diye uyarıyordu. Tabii ki bu, İçki Fıçısı için görünmez bir uyarıydı. Adam ters yüz olmuş şemsiyesiyle cebelleşerek kadının arkasından gidiyordu. İkisi, yolun ortasına doğru sisin içine sızar gibi gözden kayboldu. Karanlıktan sadece İçki Fıçısı’nın şarkısı duyuluyordu.

“Düşen yağmur damlalarını izleyerek konuşmadan, sessizce yürüdüm...”

Ben de *hoddog* dükkânının arkasından çıktım. Kırmızı ışık yanıyordu fakat zamanla yarıştığım için ışığı falan önemsemeden karşıya geçtim. Halim de, mecalim de, takatim de kalmamıştı. Benim olanı İçki Fıçısı’na kaptırmış gibi hissettiğimden midemin içi fokur fokur kaynıyordu. Yarına kadar ilacı içmesem bile, bu yüzden gece yarısı yine kudurma hastalığı yüzünden koşup çıksam bile, bu benim hatam olmazdı. Bunların hepsi İçki Fıçısı’nın suçuydu.

Haliç yolunun girişinde bir kez daha yaya geçidinden karşıya geçtim. Nehir kenarındaki kaldırıma çıktığımda, karşı taraftaki mahalle parkının bulunduğu kaldırımda yankılanan İçki Fıçısı’nın şarkısını duyabiliyordum. Deminkinden yaklaşık iki kat daha güçlü bir sestti. Sisın içinde sağa sola yalpalayan İçki Fıçısı’nı da görebiliyordum. Kadın iki şeritli araba yolunda yürürken her araç geçtiğinde kaldırıma çıkıyor sonra tekrar yola iniyordu. İçki Fıçısı’yla birlikte yürümeye korkuyordu fakat ondan tamamen uzaklaşmaktan daha da çekiniyor gibiydi.

Onlarla ilgilenmeyi bıraktım. Cebimden usturayı çıkardım ve açıp kapatarak kafamdaki endişelerime döndüm. Yarın yine çıkacak mıyım? Şimdi eve dönüp kararlılıkla ilaç içmeye devam edecek miyim?

1 numaralı Dongcin Köprüsü’nün görünmeye başladığı noktada bir süreliğine durdum. İki şeritli yolda yürüyen ka-

dının “Aaaah” diye çığlık atması yüzünden. Hemen ardından, kadın hızla arkasını döndü ve benden tarafa koşmaya başladı. Öbür taraftaki şeridin ortasında İçki Fıçısı pantolonunu tamamen indirmiş, aletini bir yangın hortumu gibi sallayarak işiyordu. Hem de dili dolana dolana şarkıya devam ediyordu.

“Saaaarı yağmurluğunu ve siyah gözlerini unuutamıyorum...”

Kadın koyu kırmızı şemsiyesini sağa sola sallayarak beş metre önümdeki noktaya hop diye atladı. Ben çoktan sokak lambasının arkasına saklanmıştım. Hareketsiz halde, nefes nefese kalan kadını sessizce izledim. Kadının yüz ifadesine bakılırsa huzursuzluğu kırmızı çizgiyi epey aşmış gibiydi. Tek bir kurumuş yaprak düşse dahi zıplayıp kaçmaya hazırdı.

Böyle olursa hikâye biraz değişir ama... Kan dolaşımdaki hızlanmayı çenemin altında hissettim. Karşı taraftaki şeritten “dat dat” diye ses geldi. Dalgakıran tarafında bir araba dörtlüleri yakmış sola doğru dönüyordu. İçki Fıçısı, pantolonunu yukarı çekti ve ağır ağır sisin arkasına doğru geri çekildi. Tabii ki tamamen geri çekilmedi. Araba geçtikten sonra o yerde tekrar ortaya çıktı. Bu sefer yangın hortumunu değil onun yerine ters dönmüş şemsiyeyi sallayarak, iki şerit arasında zikzak çizmeye başladı. Şarkı sesi gitgide yükseldi. Şarkı değil de, filin bağırmasını dinliyor gibiydim.

Kadın bakışlarını İçki Fıçısı’na dikmiş halde ilerledi. Her adım attığında nefesi kesik kesik çıkıyordu. Ayakkabıları keskin ve huzursuz bir inilti çıkartıyordu. Cebimden lateks eldivenleri çıkarıp taktım. Kadına ayak uydurarak gölgesi gibi hareket etmeye başladım. Kadın koştuğunda ben de koşuyor, durduğunda ben de duruyordum. İçki Fıçısı bir anda orta şeridin oraya ilerledi ve 1 numaralı Dongcin Köprüsü’nün görüldüğü noktadan bu taraftaki birinci şeride geçti. Öyle

büyük bir maksatla geçmiş gibi değildi. Mahalle parkının yanındaki ara yoldan çıkan bir araba ilk şeritten sola döndüğünde, bundan kaçınmak için telaşlanıp karşıya geçmiş gibi görünüyordu.

Araba hemen ikinci şeride geçti ve yolun kenarında durdu. Park edecek bir yer arıyormuş gibi, dörtlüleri yakmış halde yavaşça ilerliyordu. Arabanın modeli ya da plakası doğru düzgün görünmüyordu. Belli belirsiz hatlarından sadece beyaz bir araba olduğunu söyleyebilirdim. İçki Fıçısı bu tarafa geçtikten sonra karşı tarafı unutmuş gibi görünüyordu. “Yağmurun altındaki kadını” bulmak için usul usul kaldırma yaklaştı. Kadın durdu ve aniden sokak lambasının arkasına saklandı. Bir süre sonra İçki Fıçısı sallanarak kaldırma çıktı. 1 numaralı Dongcin Köprüsü’nün yaklaşık on metre önündeki noktadaydı.

Sıcak kan yanaklarıma doğru yükseliyordu sanki. Kadın tam önümdeydi. Elimi uzatsam dokunabileceğim yakın bir mesafede. Kesik kesik gelen bir nefes sesi duyuldu. Kaburgalarının hareket edişine kadar duyuluyor gibiydi. Kadının ensesinden ter gibi ekşimsi, parfüm kadar belirgin olan bir adrenalin kokusu geldi. Bu kadar yakından, böyle kışkırtıcı bir kokuyu koklamam, hastalığın başlamasından bu yana ilk kez oluyordu.

Göğüs kafesim sertleşti. Midem bir top gibi gerildi. Kafamda sayısızca kurduğum hayaller yinelenmekteydi. Takip ediyorum, fark ediyor, yakasına yapışıyorum, kaçıyor, kovalıyorum, saklanıyor, buluyorum, yüzleşiyoruz... Ustura, tamamen açık halde sağ elimde duruyordu.

Karşı taraftaki araç kavşağa doğru uzaklaşmaktaydı. 1 numaralı Dongcin Köprüsü’nün girişine varan İçki Fıçısı birden yürümeyi kesti. Kadını mı arıyordu ne, bedenini döndürerek etrafı kolaçan etti ve beklenmedik şekilde köprü’nün ortalarına ilerledi. Çok geçmeden şarkı da onun peşinden neh-

ri geçmeye başladı. Eğer kendi evine doğru gitmekteyse, İçki Fıçısı yeni şehrin 2. etabı sakini değildi. Nehrin karşısında, 1. etapta yaşıyor olmalıydı. Kadının peşinden öylesine haliç yoluna girmişti. Ahmak serserinin tekiydi.

Kadın, ancak İçki Fıçısı köprüünün yarısını geçtikten sonra rahat bir nefes aldı. Gerginliği hafiflemiş gibi bir hali vardı. Kalın kafalı olduğundan mıydı yoksa İçki Fıçısı'ndan korktuğundan duyuları mı körelmişti nedir, arkasındaki serseriye algılayamamıştı. Elleriyle kavradığı çantasını omzuna asıp, sokak lambasının dışındaki kaldırıma doğru bir adım atana kadar...

Sokak lambasının ışığının altına geçtikten sonra, kadın hazır ol vaziyette durdu. Eteğinin ucu bile değmemişti ama kadının kaskatı kesilmiş bedeni olduğu gibi ortadaydı. Şemsiyesi hafifçe yana eğildi ve yüzü tereddütle benim olduğum tarafa döndü. Gözleri doğrudan gözlerimi buldu. Kadının bir kulağındaki inci küpeye baktım. Dünyanın sesleri birer birer kayboldu. İçki Fıçısı'nın şarkı sesi, yağmurun sesi, rüzgârın sesi, girdap oluşturarak akan nehrin sesine kadar. Parmak uçlarımı karıncalandıran bir sessizlikti. Bu sessizlik kanımın deli gibi akmasına neden oluyordu.

Kadın başını tekrar öne doğru çevirdi. Atkuyruğu yapılmış uzun saçlar, sahibinin hareketini takiben savrularak yüzüme çarptı. Kadının bedeni araba yoluna doğru bir adım geriledi. Ahlı, diye kısa bir çığlık attı. Sert bir kumaşın yırtılması gibi bir sestti. Sempatik sinirlerime doğru eyleme geçme emri veren bir sestti.

Sokak lambasının dışına çıktım ve çığlığa doğru elimi uzattım. Beynimin bana yaptırdığı bir şey değildi. Elim kendiliğinden saçlarını kavrayıp, acımasızca bükerek sokak lambasının gölgesine çektikten sonra, çenesi yukarı doğru kalkacak şekilde başını aşağı bastırdı. Çığlık anında kesildi ve cam duvar gibi bir sessizlik bizi hapsetti.

Kadının gözleri tamamen açıktı. Açık ama göremeyen gözlerdi. Kafasının içiyle teması kesilmiş gözlerdi. Saçlarını sıkıca kavramış halde onu izledim. Kadının kafasının içindeki, insan beynindeki en eski tehlike algılayıcısı denilen “sürünge beyin”nin kıpkırmızı yanışını. Aşırı şiddetli olduğundan acı bile hissettiren hayatın umutsuz gerginliğini.

Tıpkı bir aleve benzeyen heyecan, sinir düğümlerim üzerinden tüm bedenime yayıldı. Nefesim kesildi. Yapabileceğim bir şeyi yapmamak tamamen imkânsız olduğundan başım dönüyordu. Bıçağı ben tutmuyordum da sanki bıçak benim elimi kavrayarak kadının içine doğru itiyordu. Direnişin kabul edilemez olduğu muazzam bir gerilimdi. Gözümün önü titremeye başladı. Bıçağı tutan elim karıncalanıyordu. Ses hızını aşıyormuş gibi bir şok bedenimi kapladı. Kafamın içinde bir yerde “küt” diye bir ses yankılandı. İplik gibi incecik açık duran, bu dünyayla aramdaki geçidin kapanma sesiydi. Başka bir dünyanın sınırına ulaştığımı fark ettim. Geri dönmeyenin bir yolu olmadığını ve geri dönme niyetimin olmadığını da.

Sayılsız kez böyle bir anı hayal etmiştim. Böyle bir an geldiğinde, kendimi kontrol edecek güvene sahiptim. Fakat gerçekten bu an geldiğinde, imkânsız olduğunu anladım. Hem bedenim hem beynim yalnızca sempatik sinirden gelen talimatlara cevap veriyordu. Böylelikle çok kolay ve hızlı bir şekilde hayal gücünün sınırlarını aştım.

Dünya yok oldu. Midemde hareket eden alevler, cinsel istek gibi alt karnıma yayıldı. Ateşlenme anıydı. Duyguların bant genişliğinin sınırsız derecede arttığı büyümlü bir andı. İç gözümle kadın hakkında her şeyi okuyabildiğim, görebildiğim ve duyabildiğim, her şeyi bildiğim bir andı. Her şeyin mümkün olduğu her şeye kadirlik anıydı.

Kadının vücudu göğsüme doğru yığıldı. Kulağımda, ani bir frene basan bir arabanın yolda kayışı cınladı. Ardında,

göz kamaştırıcı beyaz bir ışık görüş alanımı kapladı. Kadını nehre ittim, ayağımın altında hızla akan nehrin onu hüp diye yutuşunu duydum ve kadının elinden kayan koyu kırmızı şemsiyesinin siyah, ıslak araba yolunda yuvarlandığını gördüm. 1 numaralı Dongçin Köprüsü'nde belli belirsiz yankılanan "Yağmur Altındaki Kadın" şarkısının bir anda kesildiğini anladım. Bununla birlikte annemin keskin çığlığı gece sokakları inletti.

"Yucin!"

Dörtnala koşan kalbim yavaş ve düzenli ritmine kavuştu. Sokak lambasının arkasında durmuş halde, açık sürücü kapısını tutarak öylece dikilen anneme baktım. Küçücük bedeni sağanak yağmurun altında sarsılıyormuş gibi titriyordu. Topu topu birkaç metre ötesinde, karanlıkta dikilmekte olan katilin kendi oğlu olup olmadığından henüz emin olamamış bir yüz ifadesi vardı.

"Yucin..."

İnilti gibi tiz ve acı çeken bir seslenişti. Sokak lambasının ışığı altına yayılan kanın yağmurla yıkanıp kanalizasyona akışını seyrettim. Hiçbir pişmanlık duymadım. Hiç korkuya da kapılmadım. Yalnızca bu durumdan kurtulmanın en basit yolunu aradım. Bu yüzden koştum. Lateks eldivenlerimi çıkarıp nehre attım, arkamı döndüm ve sokak lambasının arkasından tam hızla koştum. Bir nefeste 1 numaralı Dongçin Köprüsü'nün girişini geçerek, annemin arabayla beni takip edemeyeceği bir yere, büyük inşaat şantiyeleriyle dolu mahallenin içlerine doğru.

İskeleti bitmiş bir apartmanın birinci katında durdum. Şantiye girişinde loş ışıklı bir lambanın asılı olduğu, yağmur ve rüzgârı engellemek için çekilen naylon perdenin hışır hışır ses çıkardığı bir yerdi. Uzun süre orada durdum. Soğuk, ıssız ve تنها karanlıkta en önemli işimi yapmaktaydım. Kısacık bir ana yakın o sürede, kadının her şeyini görüp, duyup, his-

sedebildiğim o anı geri getirme işi. Görünmeyen nehrin içine içimdeki gözlerle yukarıdan bakma işi. Açık baraj kapağından geçerek denize akan kadının bedenini hayal etme işi.

O anı zihnimde her geri getirişimde, her aşağı bakışımda ve her hayal edişimde, içimi hoş bir ürperti sarıyordu. Yalnızca kendime odaklanmıştım ve ne bedenimin buz kesildiğinin ne de tüm gücümü tükettiğimin farkındaydım. Avcumun içindeki küçük, yuvarlak nesnenin pütürlü kısmını durmadan ovaladığımın da farkında değildim. Bilincim yerine geldiğinde çoktan bitkin durumdaydım. Düşüncelerim durmuştu ve uzuvlarım buz sarkıtları gibi kaskatı donmuştu. Yalnızca içgüdüm uyanıktı ve gayretle fısıldamaktaydı.

Kendine gel. Eve gitme zamanı.

Sitenin ara girişine nasıl geldiğimi bilmiyorum. Emin olduğum şey, annemin arabasıyla karşılaşmadığımdı. Polis arabasıyla da karşılaşmamıştım. Geç de olsa İçki Fıçısı aklıma geldi ama fazla önemsemedim. Neredeyse hiçbir şey görmemiştir. Annemin çığlığını duymuş olabileceği, belki de adımı bile duymuş olabileceği gerçeğini görmezden gelmeye çabaladım. Koskoca Kore Cumhuriyeti'nde Yucin isimli erkek bir tek ben miyim ki? Tüm Yucin'ler bir araya gelse rahatlıkla bir ordu kurulurdu.

Annemin de yine "ben" olduğumdan emin olmadığına inanmak istedim. Aramızda üç metre genişliğinde bir kaldırım vardı. O sokak lambasının altındaydı ama ben karanlıktaydım. Annem seslendiğinde cevap da vermedim, onunla yüz yüze de gelmedim. Ben olduğumu nasıl anlayabildiğini bilmem ama şimdi bunu düşünmek istemiyordum. Zihnim ve bedenim bir şeyler düşünemeyecek kadar bitkindi.

Başımı eğerek sitenin girişinden geçtim. Hello'nun havlamasını duyunca merdivenlerden yukarı fırladım ve çatı katındaki demir kapının önünde durdum. O zaman avcumun içinde bir şeyi sımsıkı tuttuğumu fark ettim. Yumruğumu açtı-

ğımda küçük beyaz bir nesne gördüm. Ne olduğunu fark etmem için uzun bir zaman gerekli değildi. Kadını nehre itmeden hemen önce kulak kepçesinden yakaladığım inci küpeydi. Neden böyle yaptığımı bilemedim. Bilemediğim için anlamam da imkânsızdı. Beynimin değil de elimin tek başına işlediği bir halt olduğu sonucuna varmaktan başka çarem yoktu.

Küpeyi montumun cebine koyup çatı katının anahtarını çıkardım. Sanki bu zamanı bekliyormuş gibi, aşağıdan bizim evin kapısının açılma sesi geldi. Bir süre sonra, annemin sesini duydum.

“Yucin!”

* * *

Unutmak nihayetinde bir yalandır. Hem kendime söyleyebileceğim mükemmel bir yalan hem de zihnimin oynayabileceği son koz. Dün gece aklım başımdayken üstesinden gelemeyeceğim bir halt yiyerek unutmayı bir çözüm olarak seçmiştim ve kendimi kandırarak neredeyse bir günü aptal gibi geçirmiştim.

Her şeyi hatırladığım şu an, cinayet işleyeceğime dair bir önseziye sahip olduğumu düşünüyorum. Bu yüzden haliç yolundaki tehlikeli oyundan vazgeç diye kendimi uyarmış olmalıyım. Buna rağmen devam ettim çünkü hayal dünyanın sınırlarını aşmayacağımdan emindim. Yani sosyal benliğimin çok güçlü olduğuna inandım. Hayatımı bir anlık eğlenceyle değiştirebilecek kadar anlayış yoksunu olduğumu düşünmedim bile. Kendimi büyük görmem, kendimi kontrol edebileceğime dair boş inançım dün gece beni kaderin ellerine teslim eden şeylerdi.

Tüm bunlar, belki de annemin uzun süredir bildiği şeylerdi. Defalarca takip etmeye çalışması bu yüzden değil miydi? Annem bu durumu nasıl halletmeyi planlıyordu acaba?

“Yucin!”

Dün gece, yangın merdivenlerinde duyduğum sesi defalar-

ca düşündüm. Normalden farkı neydi? Hayır, pek farklı değildi. Bir annenin oğluna seslenmesinden çok bir öğretmenin öğrencisine seslenmesine yakın bir ses, soğukkanlılığın serinkanlılıkla paketlenildiği her zamanki ses tonuydu. Eğer bundan daha sıcakkanlı bir his verseydi ne saçmalıyor diye, önce şüphelenmez miydim? Sonuçta tükenmiş bir durumdaydım ama aptal değildim. Aksine, öfke dolu bir sesi olsaydı tüm gücümle kaçırdım. Bitkin olmamın yanı sıra çok üşüyordum ve gidecek bir yerimin de cebimde paramın da olmadığı gerçeğini o anda göz önünde bulunduracak durumda değildim. Çünkü şu dünyada öfkeli bir anne kadar tehlikeli hiçbir şey yoktur. En azından benim için bu böyleydi. Beni hayatta kalmak için cinayet işleyen bir katile dönüştüren dün geceki olay bunu garantiliyor.

“Yucin!”

İkinci çağırışından ben şu mesajı okumuştum: Ben hiçbir şey görmedim. Görmüş olsam da görmezden geleceğim. Evin giriş kapısına inerken 10 yıl önceki olayı düşündüğümü hatırlıyorum. Yarışma sırasında nöbet geçirdiğim o gün, bodrum kattaki otoparkta bilinçsiz haldeki beni arabaya bindirip kimse görmeden şaşırtıcı bir hünerle yüzme havuzundan çıkan annem... Bu kez de aynısını yapmaya karar verdiğini tahmin ettim. Hem de ondan beklentim epilepsi hastası olduğumu geride ufacık bir iz bırakmadan kurnazca gizlediği o hünerini tekrar göstermesiydi sanki.

Artık merak ediyordum. Annemin beni ihbar etmemesinin gerçek nedeni neydi? Neden bu evde bekliyordu? Kendi ayaklarıyla gidip teslim olmamı mı isteyecekti? Hatırladığım kadarıyla annem teslim olmanın T'sini bile dile getirmemişti.

“Gücüne gidecek bir şey yok. Sen gidersen ben de giderim çünkü.”

Beni duvarın köşesine itekleyip, elinde ustura varken söylediği bu sözle cevabı vermişti aslında. “Sen gidersen ben de

giderim” sözü bir tehdit değil bir karardı. Beni öldürüp kendini de öldürerek tüm bu olanların üstünü kapatmayı planlamıştı. Elbette bu kararı, tüm delilleri bulduktan ve itiraf ettirdikten sonra gerçekleştirecek olmalıydı. Eve girer girmez tavrının değişmesi ya da montumu çıkarttırıp ceplerini ters yüz etmesi bu yüzden olmalı. Olayın saçma bir hal alması tepesinin taşı attığı içindi herhalde. Muhtemelen cebimden babamın bir eşyasının çıkacağını hayal bile etmemişti. Belki de bunu ölen babama bir hakaret olarak algılamıştı.

Eğer öyleyse, geriye “Peki, beni nasıl öldürmeyi düşünüyordu?” sorusu kalıyordu. Güç kullanarak bana diz çöktürebileceğini düşünmüş olamazdı. Ben beş yaşında bir çocuk değildim. Yirmi beş yaşında, üstelik sporcu geçmişli olan sağlıklı bir erkektim. Hecin ve annem güçlerini birleştirse bile beni tamamen alt etmek zor olurdu. Ölmeyi reddettiğim sürece annemin beni öldürmesinin bir yolu yoktu. Yediğim pilava gizlice zehir koysa bilmem ama. Hayır, acaba gerçekten böyle bir şeyi düşünmüş müydü? Çılgına dönen vahşi bir canavar bile yemek yer çünkü.

Bir an düşünmeye ara verdim. Çünkü telsiz telefon, deminden beri kızgın bir yaban arısı gibi vızır vızırdı. Hecin mi? Teyzem mi? Komodinin yanına gidip telefonu elime aldım. Ekranda alan kodu 032 olan sabit bir telefon numarası vardı. Bilmediğim bir numaraydı ve bilmediğim biriyle şu an konuşacak havada değildim. Telefonu yuvasına geri koyup sandalyeme tekrar oturdum. Vızır vızır çalan telefonun sesi arkadan kulağıma gelirken annemin masaya koyduğum eşyalarına baktım. Günlük mü not mu belirsiz defter, geceliğinin cebinde bulduğum ve anlam veremediğim araba anahtarı...

Dün gece haliç yolunda karşılaştığımda annemin üzerinde beyaz bir gecelik yoktu. Tam olarak ne giydiğini hatırlamıyorum ama etek giymediğine emindim. Beyaz geceliğini eve

döndükten sonra giymiş olmalıydı. Kullandığı eşyaları mutlaka yerine geri koyan annemin kişiliğinden yola çıkarsam tahminimce “geceliğin cebindeki araba anahtarı” kullandığı bir eşya değildi. Kullanmayı planladığı bir nesneydi. Beni arabaya bindirip herhangi bir yere gidebilmek için kullanmayı düşündüğü nesne. Mesela, deniz ya da nehir gibi kesinlikle ölebileceğimiz bir yere. Elbette ondan önce arabanın kapısını veya camlarını kilitlemesi gerekecekti. Çünkü ben arabadan kaçabilirsem annem ölecek ama benim hayatta kalma şansım oldukça yüksek olacaktı.

Sonunda mantıklı bir hikâye bulduğumu hissettim. Annemin benden daha güçlü olmasına gerek kalmamıştı, direnmeye fırsat bulamayacaktım ve tüm sorunlar bir seferde toparlanacaktı. Biz trafik kazasında ölürsek, ben asla katil olarak tutuklanmayacaktım. Böylece annem de katil annesi olarak yaftalanmayacaktı. Annemin gördükleri ölümlerin sırrı olarak, cinayet vakası ise yaşayanların zor bir bilmecesi olarak kalacaktı. Ya da cinayet olayı dalgakıran otobüs durağındaki güvenlik kameralarında kadınla birlikte görüntülenen İçki Fıçısı’nın üzerine kalacaktı. İçki Fıçısı haliç yolunda 3. bir kişinin olduğunu iddia etse de kimseyi buna inandıramayacaktı. Haliç yolunda “3. birinin” varlığını kanıtlayacak ne kamera kayıtları ne de görgü tanığı vardı. Onun “Kadını takip ettim ama hiçbir şey yapmadım” ifadesinin gerçekliğini kanıtlaması koılay olmayacaktı.

Toparlayacak olursam, annemin gözü önünde cinayet işlemiştim ve o beni polise teslim etmek yerine benimle birlikte ölmeyi planlamıştı ancak usturayı aldığım için tepesinin taşı atınca ölen sadece kendisi olmuştu. İşte bu, dün geceki olayların tam resmiydi.

Ne var ki bu, tüm soruların yanıtlandığı anlamına gelmiyordu. Her şeyden önce annemin kılık kıyafeti bir bilmeceydi. Ölümüne giderken seçtiği kıyafet neden benim hediye etti-

ğim beyaz gecelikti acaba? Oğlumun hediyesini giyerek oğlumla birlikte öleceğim düşüncesiyle mi? Dokunaklı bir seçim ancak mantıklı yönü yok da değildi. Babamın hediye ettiği el biçimindeki uğuru olan halhalı 16 yıl boyunca ayak bileğinden çıkarmayan bir hanımefendiydi nihayetinde.

Bir diğer soru, annemin neden günlük mü not mu belirsiz bu defteri geride bıraktığıydı. Benimle birlikte bir araba kazasında ölmeyi planladıysa bu defteri de ortadan kaldırması gerekmez miydi? Yoksa Hecin için mi bırakmıştı bunu? Biz bunları, bunları yaşadık, bu yüzden kaçınılmaz şekilde önceden gidiyoruz diye bildirmek için mi? Bunun için günlük mü not mu belirsiz defterin içeriği hiç de kibar değildi. Bir bağlantı olmadan sadece gerçeklerin kaydı olduğundan Hecin ne anlayabilirdi ki? Bana görünmeyen satırları o okuyabilirse eğer bir önkoşul gerekirdi.

Annemin bildiğini Hecin de biliyor.

İkisi o derece yakın mıydı birbirine? Aniden Hecin ve annemin ilk kez karşılaştığı 2003 yılı baharını hatırladım. O bahar ortaokula başlamıştım.

Ortaokul öğrencisi olduktan sonra ilk yazılıya girdiğim gündü. Aynı zamanda ayda iki kez gittiğim teyzemin hastanesindeki tedavi günümdü. Ben yazılı biter bitmez okul kapısından koşarak çıktım. Annem beni almaya gelecekti. Saat 1 için sözleşmiştik, hastane randevu saatimiz 2'ydi ve annem ancak 2'de gelmişti.

Geç gelmesinin sebebini açıklamamıştı. Konuşmak yerine alalecele arabayı sürdü. Bu yüzden kâğıt toplama arabasını çekerek bir belediye otobüsünün önünden ansızın fırlayan yaşlı adamı göremedi. Görüp frene bastığında ise artık çok geçti. Yolda sürtünen tekerleğin sesiyle küt diye çarpma sesi aynı anda duyuldu ve yaşlı adam yere kapaklanarak arabanın altında kayboldu. Kâğıt toplama aracı ters dönerek caddenin karşısındaki otobüs durağına kadar kaydı. Atık

kâğıtlarla karton kutular kuş sürüsü gibi etrafa dağıldı. Du-rağa yaklaşan otobüsler arka arkaya sıralanarak durdu. Ya-yalar ve okuldan çıkan çocuklar olay yerine toplanarak yaşlı adamın etrafını sardılar. Annem direksiyonu yerinden söke-cekmiş gibi kavrayarak ön pencereden dışarı bakıyordu.

“Anne.”

Annem ancak ikinci seslenişimde sanki rüyadan yeni uya-nan biri gibi gözlerini kırptı.

“Hemen dışarı çıkalım.”

Annem emniyet kemerini çözüp arabadan indi. Ben de ar-kasından indim. Kaputun hemen altında sıska ve uzun boy-lu, yaşlı bir adam yatıyordu. Eski püskü pantolonun içinde ba-cakları garip biçimde bükülmüştü. Dahası yaşlı adam nefes al-mıyor gibiydi. Hiç hareket etmiyordu. Yaşlı adamın öldüğünü düşünmeme rağmen, yanına çömelip omuzlarını salladım.

“Amca. Gözünüzü açın.”

Yaşlı adam sanki uykudan uyanıyormuş gibi yavaşça göz-lerini açtı. Sonraki an büzüşmüş dudaklarının arasından yıl-dırım gibi bir çığlık çıktı.

“Hecin!”

Yaşlı adam bedenini hareket ettiremiyordu. Ambulans ge-lip de yakın bir hastanenin acil servisine götürene kadar sol bacağına tuttu ve sadece nefes nefese bağırdı.

“Hecin, torunum. Hecin! Deden ölüyor.”

Neyse ki, ölümcül bir yara almamıştı. Hemşire ne zaman bir şey sorsa dedenin cevabı hep “Hecin, torunum!” oluyordu. Baştan ayağa alkol kokmasının yanında bacaklarından biri-nin kırık olmasına rağmen. Kaslarında zedelenmeden ve olu-şan kırıktan dolayı hastaneye yatırılarak ameliyata alınması gerektiği söylendi. Neyse ki başında ve belinde herhangi bir yaralanma yoktu. Aklı da gayet yerinde görünüyordu. Hem-şirenin, doktorun ya da polisin sorularına anında ve net ce-vaplar verebiliyordu.

“İşte hepsi şu kadın yüzünden.”

Annem, “Otobüsün önünden aniden fırladığı için...” diye araya girecekken sözünü kesiyor ve yaklaşık 30 dakika boyunca küfürler savuruyordu. Anneme demediğini bırakmamıştı. Gözünü pirinç kurdu mu yedi kadın senin. Avrat avratlığını bilecek, ne o öyle araba kullanıp geçim derdiyle boğuşan birinin bacağına kırıyorsun. Evi tek ben geçindiriyorum ama artık nasıl yaşayacağız? Kadınlar sadece adamı rezil etmez, ülke ekonomisini de mahveder. Saydı da saydı. Derken bir an acil servisin kapısına bakarak elini sallamaya ve bağırmaya başladı.

“Amanın, Hecin! Gel gel, bura. Ben buradayım.”

Bizim okulun formasından giymiş bir çocuk “Dede” diyerek yanımıza koştu. Yoksa öylesine geçiştirdiğim “Hecin” bu Hecin miydi? Acaba dediğim ihtiyar da işte bu yaşlı adam olmalıydı.

“İyi misin?”

Çocuk, yaşlı adamın kollarına ve bacaklarına sarılı olan desteklere bakarak sordu. Yaşlı adam, tahta yemek çubuklarına benzeyen parmağıyla benimle yanımda duran annemi işaret etti.

“Bunu şunlara sormalısın. Beni bu hale getiren şu avrat.”

Hecin, başını çevirip anneme baktı. O sırada saçlarını sıvazlayan annemin eli havada kaldı. Dudaklarını büzerek açmışken sıkıca kapattı. Sanki bir şey söylemeye çalışırken vazgeçmiş gibi. Ben annemin tepkisini ilgiyle izliyordum. Şimdi ağzından çıkmak üzere olan laf ne olabilir diye tahmin yürüterek.

Duygularını pek göstermeyen annemin gözleri Hecin’in önünde titriyordu. Yok, hayır, “titreme” ifadesi çok yetersiz ve iyimser kalırdı. Annemin gözleri, ihtiyarın vücuduna bağlı EKG monitöründeki grafik gibi, hızla aşağı yukarı hareket ediyordu. Yaşlı adamı, beni, gelip giden insanları ve buranın

bir hastanenin acil servisi olduğu gerçeğini tamamen unutan gözlerdi. Annemin o anki ruh halini o kadar iyi anlıyordum ki. Çünkü okula giriş töreninde o çocuğu ilk gördüğüm zaman ben de öyle hissetmiştim.

Ortaokula yeni başlayanlar için düzenlenen törende, Hecin tüm öğrencilerin yıldızı olmuştu. Tam tören başlamak üzereyken yüksek perdeden tiz bir ses amfiyi doldurdu. “Hey Hecin, torunum, Hecin! Deden geldi.”

Koca amfi anında sessizleşti. Yüzlerce çift göz hem yaşlı adama hem de o çocuğa sabitlendi. Velilerin oturduğu koltuklarda hafifçe doğrulur halde, tırmığa benzeyen elini sallayan yaşlı adam ve yüzü posta kutusu gibi kırmızıya dönmüş halde arkasına dönüp bakan çocuk.

Bura, burdayım, diye bağırان yaşlı adam oturduğu yerden kalktı. Adamın üstünde, yaklaşık 50 yıl önce evlenirken giymiş olabileceğı bir takım elbise vardı. O kadar zayıftı ki, takımın içindeki bir kol değildi de daha çok toz fırçasını çağırırtıyordu. Yüzü posta kutusu gibi kırmızıya dönen çocuk, ellerini sağa sola sallamak yerine yukarı aşağı salladı. Tamam dede, artık yerine otur, der gibi.

Tam arkasındaki sırada oturan ben, gözlerimi çocuğun yüzünden alamıyordum. Az kalsın çocuğa “Ağabey” diye seslenecektim. Sadece benziyor değildi, tıpatıp aynıydı. Uysal bakan kahverengi gözleri, havalanmış kıvrıkcık saçları ve düzgün örnek öğrenci havasına varana kadar hık demiş ağabeyimin burnundan düşmüştü. Gayriihtiyari gözlerim çocuğun formasındaki isim etiketine kaydı.

– Hecin Gim –

İsminin ikinci hecesi benimkiyle aynıydı. Soy isimlerimiz de aynı olsaydı isimlerimizden bizi ağabey kardeş sanacaklarından emindim. Yoksa annemin benden sakladığı başka bir ağabeyimi mi görüyorum diye bile düşündüm. Eminim annem de o an öyle düşünmüştür. Annem de bilmediğı oğlu ile

tekrar karşılaşmış gibi hissetmiş olmalı. Belki de Hecin'i gördüğü an, annemin ağzından çıkması muhtemel söz "Yumin" olurdu.

"Sen Hecin misin?"

Annem zar zor ağzını açarak sordu. Gözlerindeki ışığın titremesi gibi cümlelerin sonuna doğru sesi titremişti. Çocuk "Evet" dedikten sonra annemin yanında duran bana döndü. Biz belirli bir ifade takınmadan bir süre birbirimize baktık.

"Siz, birbirinizi tanıyor musunuz yoksa?"

Aramızdaki garip sessizliği bozan annemdi.

"Üzerinizde aynı okulun forması var da."

Ben Hecin'e bakmaya devam ettiğimden karşılık vermedim. O da cevap vermeye fırsat bulamamıştı. Dedesi ona seslenince ilgisi doğrudan o tarafa döndü.

"Oğlum, ne diye orda öyle duruyorsun? Hemşire çağırsana. Deden ağrıdan ölecek."

O gün teyzemin hastanesine gidemedim. Yaşlı adamın hastaneye yatırılması akşam saat 8'i bulmuştu. Annem sigorta şirketinin yapması gereken işlemlerin hepsini kendisi üstlendi. İyi bir oda rica ediyor, bir an evvel ameliyat tarihi vermeleri için müdahale ediyor, ihtiyarı sedyeye röntgen odasına, tetkik odasına ve yatacağı hasta odasına taşırlarken peşlerinden gidiyordu. Niyetinin alenen belli olduğu davranışlardı bunlar. Hecin'den hemen ayrılmak istememiştir. Hecin'e kendisinin nasıl biri olduğunu göstermek istemiştir. Dedenin bacağının kırılmasına sebep oldum ama ben öyle kötü biri değilim.

Eve dönerken annem sordu:

"Yucin, sen o çocuğu tanıyor muydun?"

"Evet" diye cevap verdim.

Ek açıklama beklediği gözlerinden anlaşılıyordu ama ağzımı açmadım. Tuhaf bir şekilde gıcık olduğum için içimden onun istediğini yapmak gelmedi.

“Aynı sınıfta mısınız?”

“Evet.”

“Samimi değil misiniz?”

“Değiliz.”

“Çocuğun da boyu uzunmuş, en arkalarda mı oturuyor?”

“Evet.”

“Yine de samimi değil misiniz yani?”

Samimi değilsek n’olmuş sanki? Birbirine yakın oturanlar mutlaka samimi olmalı diye anayasada belirlenmiş bir kanun mu var yani?

“Çocuk seninle konuşmuyor mu?”

“Yok.”

“Sen de mi konuşmadın?”

“Yok.”

Annem onaylar gibi başını yukarı aşağı salladı. Sonra hiç konuşmadı. Onun yüz ifadesi eve varıncaya kadar rüyadaymış gibiydi. Eve vardıktan sonra ben “İyi geceler” diyene kadar.

* * *

Geriye dönüp baktığımda geçen 10 sene boyunca annem için Hecin, Hecin değildi. Yumin ağabeyimdi. Elbette, bir sırrı açıklamış olabilme ihtimali de vardı. Ancak bunun Hecin için de mümkün olup olmadığı asıl meseleydi. Ondan bahsetmem gerekirse, yürüyen röntgen filmiydi. Yani onun düşüncelerini saklaması imkânsızdı. Annem ona neyden bahsettiyse o asla sır olarak saklayamayacaktı. Ona göre, ben Teşhis Radyasyon doktoru olduğumdan bugün ona koyduğum teşhis böyleydi:

Hiçbir şey bilmiyor.

Günlük mü not mu belirsiz defteri Hecin için bırakmamıştı. Zamanının olmadığından ya da icabına bakmanın yolunu bulamadığından da değildir. Çatı katındaki mangala atıp

ateşe verse yeterdi. Birkaç dakika içinde güvenli bir şekilde tamamen kül olurdu zaten. Ben, dün gece annemin telefonla aradığı ikinci kişiyi düşündüm. Eğer o teyzemse, benim hakkımda her şeyi bilen o teyzemse...

Sabah, teyzemle konuştuğumuz tüm sözleri, tek tek tekrar hatırlamaya çalıştım. Özellikle bir şeyler biliyormuş gibi gelmemiştii. Her zamanki gibi didik didik hesap sormuştu. Neden öyle yaptı acaba? Annem teyzemle saat 1.31'de konuşmuştu. Tahminimce, annemin dışarıda beni arayıp eve tam vardığı saattii. İkisi üç dakika boyunca neler konuşmuştu acaba? Annem gördüklerinin hepsini teyzeme bir bir anlatmış mıdır? Yoksa ne yapması gerektiğini mi sormuştur? Ama hemen öyle olmadığı neticesine vardım. Eğer öyle olsaydı zaten teyzem olduğu yerde duramazdı. Haberi duyar duymaz ya ihbar ederdi ya da polis çağırıp evi basardı.

Başım çatlayacak gibi oldu. Düşüncelerim o kadar birbirine karıştı ki sonra neyi hatırlamaya çalıştığımı bile unuttum. Geç kalmış pişmanlık yüreğimi sızlattı. Ben neden eve dönmüşüm ki? Gelmeseydim annem ölmeyecekti. Belki eve biraz geç gelseydim sonuç değişebilirdi.

Günlük mü not mu belirsiz defterden elimi çektim. Parmaklarımı açıp sanki yeni görüyormuşum gibi inceledim. 27 kemik, 27 eklem, 123 bağ, 34 kas, dokunma duyusunu algılayan 10 parmak izi. Yemek yediğim, yıkadığım, bir şeyleri hissettiğim, sevdiklerime dokunduğum ellerim, bir gecede cinayet işleyen birer suç aletine dönen ellerim.

Ben düşünmeye gayret ettim. Sanki fırtınaya yakalanıp tahrip olan bir gemi misali 25 senelik hayatımı. Birden kapağa dayanan bu senenin aralık ayını, benim yapabileceklerimle yapamayacaklarımı. Bu kadar çok düşüncenin arasında beni kurtarabilecek dua gibi bir şey yoktu. Umut, sanki çok kaygan bir sabun gibi ellerimden kayıp gitti. Su basıncı gibi ağır, batı rüzgârı gibi keskin ve soğuk korku bedenimi

sardı. Artık geri dönüşü de çözümü de olmadığı için umutsuz bir korkuydu.

Sadece birkaç saat öncesine kadar bile bilmem gerektiğine inandım. Tahmin yürüterek değil de, cevabı bizzat kendimde bulmalıyım diye düşündüm. Gerçek beni görmeliyim dedim. Hello, kendisinin Hello olduğunu bilmeden de Hello olarak yaşayabilir fakat ben bir insanım. Kim olduğumu, ne yaptığımı bilmeden bu dünyada yaşamamanın bir yolunun olmadığını düşünmüştüm. Her şeyi anladıktan sonra artık bunu bilmemin boş bir şey olduğunu anladım. Ne bilirsem bileyim, ne yaparsam yapayım, yaşamamın bir yolu görünmüyordu. Anne mi suçluyordum.

Sinirlenmiş olsa da sabretseydin ya. Güzelce sabredip ilk planlandığın gibi yapsaydın ya. Beni yan koltuğa oturtup arabayı denize sürseydin ya. Öyle yapmış olsaydın, bilmediğin şeyleri bilmediğin şekilde bırakabilirdin. Bu kadar acıyan gözlerle bana bakmana gerek kalmayacaktı. Hayatımı mahveden içimdeki düşman ile yüz yüze gelmek zorunda kalmazdın.

Oturduğum yerde eğilerek yanağımı masanın üzerine yasladım. Son darbeyi yiyip yıkılan bir boksör gibi bedenimi serbest bıraktım. Gözümü kapatıp çatı katından gelen boş salıncağın çıkardığı sesi dinledim. Gacıır, gucur... Birden gözüümü açtım. Ses arka tarafımdan gelmiyordu. Salıncağın sesi değildi. Alt kattaki *interkom* ziliydi. Gözlerimi kaldırıp masa saatine baktım. Saat 9.

Akşam akşam zili çalan kim olabilirdi? Hecin'in olmasına imkân yok, teyzem mi ki? Güvenlik görevlisi? Belki de 22. Kattaki Hello'nun sahibi sitenin girişinde zile basıyordu. Kadın bazen site giriş kartını yanına almayı unutur, dışardan döndüğünde evinde kimse yoksa bizim zile basardı. Ben bile en az iki kere böyle yapmıştım.

Zil sesi ısrarcıydı. Masanın üzerindeki eşyaları çekmeceye

koyup alt kata inerek interkomun önüne gelene kadar, ding dong, ding dong, diye çalmaya devam etti. Tahmin ettiğim gibi ses evin kapısından değil sitenin girişinden geliyordu. Ancak tahminimin aksine zili çalan Hello'nun sahibi kadın değildi. Ekranı açtığımda tanımadığım bir yüz gördüm. Erkek-ti, başında siyah bir şapka ve sırtında siyah mont vardı.

“Kimsiniz?”

Bas konuş düğmesine basıp sordum. Adam ekrandan bir adım geriye çekilip dimdik durdu.

“İhbar üzerine geldik. Kapıyı açar mısınız?”

Adamın önünü kapattığı ekranın yanında aynı giyimli başka bir adam daha göründü. Polisti. İki yanağımda tüyle-rim diken diken oldu. İçki Fıçısı'nın yüzü fırlatılan ok misa-li görüş alanımı delip geçti. Başımın üzerinden annemin se-si duyuldu.

“Şimdi ne yapacaksın bakalım?”

Elimi interkomdan hızla çekip bir adım geriledim. Aynen. Şimdi ne yapsam? Kaçsam mı? Teslim olsam mı? Yoksa ken-dimi mi öldürsem?

Yırtıcı

“Gundo Bölge emniyetinden geliyoruz. Rahatsızlık vereceğimiz için kusura bakmayın.”

Polis beni itekleyip giriş kapısından içeri doğru adım attı. Genç görünüyordu. En fazla otuzlu yaşlarının ortasında ol-
sa gerek. Diğer polis de aşağı yukarı aynı yaştaydı. Bir tek
elinde kelepçe eksikti ama olay yerinde suçluyu tutuklamaya
gelmiş gibi bir havası vardı. Yüz ifadesi de, dikkatli ve baskı-
cı duruşu da öyleydi.

“Bu evde mi yaşıyorsunuz?”

Bir numaralı polis sordu. Biraz ilginç bir soruydu. Bu evde
yaşadığım için kapıyı ben açmamış mıydım ki?

“Evet.”

“Yalnız mısınız?”

Yine “Evet” dedim. Aldığım üçüncü soru “Bu evin sahibiy-
le nasıl bir ilişkim olduğu” idi. Oğluyum deyince ev sahibinin
adını sordu. Birden cevap veremedim. Nedense gidişat bir
terslik olduğu hissiyatını veriyordu. Geliş sebepleri ben idiy-
sem önce benim kimliğimi doğrularlardı. Oysaki sadece “bu
ev” ve “sahibi”nden bahsediyorlardı.

“Civon Gim.”

Annemin adını söyleyince 1 numaralı polis ile 2 numara-
lı polis göz göze geldi. Bakışlarında “Ne?” sesi duyuluyor gi-
biydi. Bunu takiben iki polis anlaşmış gibi baştan ayağa be-
ni süzdü. Tişört, eşofman altı, çıplak ayaklar... Ben de onları

süzdüm. Eğer İçki Fıçısı o gece olaya tanıklık edip polise ihbar etse, geciken adalet harekete geçse ve zanlının “ben” olduğumdan şüphelenilmesini gerektirecek koşullar oluşsaydı sadece iki üniformalı polis gelmezdi. Bütün soruşturma ekibi gelmiş olurdu.

“Yani Cicon Gim Hanım’ın oğlusunuz, öyle mi?”

Bir numaralı polis teyit etti. Ben başımı evet anlamında sallayarak sordum:

“Sorun nedir?”

“Önce kimliğinize bakalım. Önce sözlerinizin doğruluğunu kontrol etmemiz gerekiyor.”

Bir adım gecikmiş bir talepti. İçime su serpildi. Nihayet emin oldum. Bunlar beni aramaya gelmemişlerdi. İçki Fıçısı ihbarını alıp gelmiş de değillerdi. Cicon Gim Hanım’ı aramaya gelmişlerdi. Bu nedenle dün geceki cinayet vakasıyla hiçbir alakası yoktu. Ama kimin hangi sebepten Cicon Gim Hanım’ı ihbar ettiği konusunda bir fikrim yoktu. Ben girişten önceki orta kapının önünde bacaklarımı ayırıp durdum.

“Önce ne olduğunu bilmek istiyorum.”

1 numaralı polis girişten kafasını uzatıp bir baktı ve cevap verdi.

“Biraz önce bizzat Cicon Gim Hanım’dan ihbar geldi. Eve hırsız girdiği için eve giremediğinden hemen olay yerine gelmemizi rica etti.”

“Annem mi?”

Büyük bir çaba sarf etmediğim halde yüz ifadem ve sesim şüphe uyandıracak hale geldi. Bu ne saçmalık.

“Annem inziva evine dua etmeye gitmişti ama.”

“Dua mı? Ne zaman gitti?”

“Bu sabah. Asılsız ihbar olmasın?”

“Bizzat kendisi olduğunu teyit edip olay yerine geldik.”

Doğru ya. Olay yerine körü körüne gelinmemiştir. İhbar eden kişinin kimliği teyit edildiği için gelmiş olmalılar.

“Söz konusu kişinin telefon numarasını söyler misiniz? Annemin numarası olup olmadığını teyit edeceğim.”

“İhbar ankesörlü telefon kulübesinden geldiği için öncelikle sizin kimliğinize bakalım.”

Polisleri girişte bırakıp ikinci kata çıkmayı canım istemiyordu. Bu davetsiz misafirler ben yukardayken evin altını üstüne getirip ne öğrenebilirlerdi ki.

“İkinci kata kadar çıkmam gerekiyor da. Kimlik numaramı söylersem...”

“Gidip getirin.”

1 numaralı polis kollarını birleştirip gözlerini kısarak bana baktı. Ne çok konuşuyorsun diyen bir bakıştı.

“Burada bekleyiniz.”

Ben terliğimi çıkarıp salona geçtim. Merdivenin ilk basamağına ayağımı basarken göz ucuyla girişe baktım. Tabii ki, 2 numaralı polis girişin iç kapısından içeriye başını uzatıp ev içinde orayı burayı yoklamaktaydı. Ben merdivenleri üçer basamak koşarak çıktım. Gözümün önünden salıncakta sallanan annemin, hastanede olan teyzemin ve Mokpo tren istasyonuna varmış olan Hecin’in yüzü gelip geçti. Annem telefon edemezdi ve Hecin de kadın değildi. Onun annemin sesiyile konuşabileceğine inanmıyordum da. Teyzemin çenesinin altına bir işaret koydum. Annemin kimlik numarasını bilip, onunla aşağı yukarı aynı yaşta olup, onun taklidini yapabilen kişi. İhbar konusunu daha sonra sakince düşünmeliydim.

Tekrar polislerin yanına dönmem bir dakika bile sürmedi. Kimlik kartımı 1 numaralı polise uzattım. Bir kimlik kartıma bir bana baktı ve kartı 2 numaralı polise verdi. O da alıp girişten dışarı çıktı. Telsiz sesi açık kapının aralığından duyuldu. Kimlik sorgulaması rica ediyor gibiydi. O arada ben ve 1 numaralı polis konuşmadan karşılıklı duruyorduk.

“Teyit edilmiştir.”

2 numaralı polis geri gelince kimlik kartımı 1 numaralı po-

lise geri verdi. O da alıp arkasına önüne bir kere daha bakarak bana verdi.

“O zaman bütün aileniz...”

“Üç kişiyiz. Ben, ağabeyim ve annem.”

“Başka kimse yok mu yani?”

Öyle, diye cevap verdim. 1 numaralı polis aniden aklına gelmiş gibi sordu.

“Bir dakika. Ne zamandan beri evdesiniz?”

“Dünden beri hep evdeydim.”

“Öyleyse az önceki telefonu neden açmadınız?”

“Telefon mu?”

Sorusuna soruyla karşılık verince biraz önce kablosuz telefonun çaldığını hatırladım. Görmezden geldiğim “bilinmeyen numara” demek ki polisindi. Buraya gelmeden önce teyit etmek için aramışlardır.

Ankesörlü telefonla ihbar ettiği söylenen sahte Cicon Gim Hanım’ın iletişim bilgisi olarak ev telefonunu verdiğini tahmin etmek zor değildi. Teyzemin çenesinin altına çizdiğim işareti peygamberdevesi boyutuna getirdim.

“Zil sesini duymamışım. Tuvalete gitmiştim ya da başka bir iş yapıyordum sanırım.”

1 numaralı polis başıyla onayladı ve kartvizitini çıkararak bana uzattı. Ben de aldım. Gundo Bölge emniyetine mensup bir polisti.

“Anneniz eve dönerse hemen aramasını söyleyin. Çünkü asılsız ihbar yaptığı açığa çıkarsa bizzat gelmesi de gerekebilir.”

Ben orta kapının eşiğinde durup onların dış kapıyı kapatarak çıkmasını izledim. Asansörün hareket sesini duyunca koşarak ön balkona gittim. Pencereyi açıp aşağıya baktım. Soluk sisin altında polis arabasının lambası fırıl fırıl dönmekteydi. Tek bir araba vardı ve biraz zaman geçtikten sonra sistenin arka kapı tarafından kayboldu.

Tekrar teyzemi düşündüm. Benle konuşalı bir gün bile geçmediğini hesaba katarsak hızlı, çok hızlı bir tedbirdi. Asılsız ihbar yaparsa cezalandırılacağını bilmiyor olamazdı. Bunu bile göze alarak polisi çağırdıysa buna değecek bir sebebi olmalıydı. Birkaç tane saydım:

1. Bir şey biliyor ya da “bir şey”i tahmin edebileceği bir şeyi bilmekte.
2. “Bildiği şey”in gerçekliğini teyit etmek istiyor ama bizzat gelmekten korkuyor.
3. Polisi harekete geçirerek evde sorun olup olmadığını yokluyor.

Teyzem en hızlı şekilde polisi harekete geçirme yöntemi olarak hırsızlık ihbarını tercih etmiş olmalı. Kayıp ihbarı yaparsa kendi kimliği açığa çıkacaktı ve annemin kaybolmasının üzerinden 24 saat bile geçmediğinden ihbar kaydının mümkün olup olmayacağı bile belirsizdi.

Zihnimde Hecin’in evden çıktığı zamana dönüş yaptım. Herifin kapıyı kapatıp telefonla konuştuğu kişi kesin teyzemdi. Teyzem, Hecin’e ne söylemiş olabilir? Annemle mi ilgili? Yoksa benle mi ilgili?

Hecin’e sormadığım sürece öğrenmemin yolu yoktu. Yalnız, teyzemin kafasını neye taktığını sanırım biliyordum. Polisi harekete geçirmesinden yola çıkarsam bizzat annemin kendisi. Hecin’e telefon ettiğine bakılırsa kafasına takılan şey ben de gibiydi. O “şey”in ne olduğunu bulursam teyzemin neden böyle davrandığını da anlamış olacaktım.

Odama geri dönerek masamın başına oturdum. Günlük mü not mu belirsiz defteri çıkarıp 2015 yılını açtım. O yılın kayıtları iki-üç taneden ibaretti. 2014 yılı da, 2013 yılı da, 2012 yılından önce de hep öyleydi.

Çocuk, hukuk alanında lisansüstü eğitim alacağım diyor.

Çocuk dondurduğu okula geri döndü. Çocuk askerlik görevi için kamu hizmetine başladı. Çocuk okula ara verdi. Çocuk inat etti ve hukuk fakültesine gitti. Çocuk, çocuk, çocuk...

“Çocuk” hep bendim. O kadar sevdiği Hecin’den tek cümle bile bahsetmiyordu. O kadar özlediği Yumin ağabeyimle ilgili de tek bir söz yoktu. Babamı dile getirmeye bile gerek yok. Amacının ne olduğunu bilmesem de baştan sona benim başkarakter olarak görüldüğüm kayıtlardı. Buna rağmen öyle göze çarpacak özel bir içerik de yoktu. Genel itibariyle birer satırdan ibaretti. Ara sıra çıkan uzun yazılar benim de hatırladığım ya da bildiğim olaylardı. 2006 Nisan ayının sonuna gelince ilk defa yukarıda bahsettiğim iki duruma da denk gelmeyen kayıtlar ortaya çıktı.

20 Nisan Perşembe

Her gün, her an çocuk gözleriyle bana yalvarıyor. Beni suya geri gönderin diye.

Bu dünyada kaç anne vardır ki evladının o bakışlarına dayanabilen ya da görmezden gelebilen... Biraz önce Hevon’a telefon edip yüzmeye devam ederse olmaz mı diye sordum. Tabii ki beklenen cevapı verdi.

Olmaz, aynı şey tekrarlanacak.

Biliyorum. Ben de biliyorum. Kendi oğlumu bilmeyecek değildim ya. İlaç tedavisini kessek olmaz mı diye sormaktan farksızdı bu sorum. Hevon, sakın unutma diye uyardı. Yucin’in hayatında önemli olan yüzme şampiyonu olmak ya da olamamak değil. Önemli olan kimseye zarar vermeden yaşayıp yaşayamayacağı.

Benim yelkenleri suya indirmekten başka çarem yoktu. Çünkü benim hayatımın amacı, Hevon’un tedavi amacı tam olarak buydu. Sorunsuz ve zararsız bir varlık olarak normal bir hayat yaşamak.

Kafamda şimşekler çaktı. Birden suratıma tokat yemişim gibi geldi. Acaba yanlış mı okudum diye parmağımı üzerinde gezdirerek paragrafları tek tek baştan okudum.

2006 Nisan ayının sonu yüzmeyi bıraktığım sıralardı. Hem de yüzmeye devam edebilmem için annemi ikna etsin diye bizzat teyzeme gittiğim zamanlardı. O zaman teyzemin davranışları nasıldı hatırlamaya çalıştım. Ağzının kenarına yumuşak bir gülümseme takınarak gözlerindeki soğukkanlılıkla benim içimi okumaya çalışıyordu. Bildiğim halde her şeyi bir bir anlatmam, yardım elini uzatmasını içtenlikle umut ettiğim içindi. Umudum boşa çıkıp un ufak olduğu zaman tüm dünyanın üstüme yıkıldığını hissetmişim. Yine de teyzeme içerlememiş, onu suçlamamışım. O zaman sadece artık teyzeme güvenmem diye karar kılmışım.

Böyle bir zıtlaşmanın iki kadının arka bahçesinde vuku bulduğunu rüyamda görsem inanmazdım. Daha kötüsü gerçeği öğrendiğim şu an bile inanamıyorum. İlacı kestirip yüzmeye devam ettirmek isteyen annemle sarı kart çıkarıp karşı çıkan teyzem. Hayatımın en önemli konusuna annem değil teyzem karar vermiş demek. Beni doğurmamış, beni büyütmemiş, beni hiç sevmemiş, annemin kıytırdıktan ablası.

Sporcu kaydımın silindiği gün, çatı katında yaktığım eşyalarımın bakarken acı çeken halimi hatırladım. Kalbimde alevlenen kasvetli öfke ve boğazımın derinliklerinde bastırdığım hıçkırıklarımla olduğu gibi canlandı. Çatı katının kapısının önünde dikilip, durumun buraya kadar gelmesi sanki kendi suçuymuş gibi ne yapacağını bilmeyen Hecin de aklıma geldi. O zaman annem çatı katına çıkmamıştı bile. Salona indiğimde duygusuz ve perdesiz bir sesle, "Ateşi iyice söndürdün mü?" diye sordu sadece. Demek öyle yapmasını söyleyen kişi teyzemmiş ha!

Boğazımın derinlerinden gelerek bedenimi sıkıştıran sıcak enerjiyi güçlkle bastırdım. Her zamanki pratik düşünebilen normal halime dönebilmek için tüm gücümü sarf ettim. Ka-

rışıklığın cümlesi içinden hakikati çıkarmak için var gücümle uğraştım. “Sorunsuz ve zararsız bir varlık olarak sıradan bir hayat sürmek” ve “nöbet geçirmeden yaşamak”, iki cümlenin birbiri yerine geçmesinin mümkün olup olmadığını sayısız kez sorguladım.

Değildi. Evirip çevirsem de, altüst etsem de aynıydı. İlaç denilen ortak paydanın dışında bir bağlantı ya da bir sebep-sonuç ilişkisi bulamadım. Nöbeti engelliyor diye sorunsuz ve zararsız bir varlık olunacak diye bir şey söz konusu değildi. Eğer öyleyse, nöbet geçirmeyen dünyadaki birçok insan başkalarına karşı sorunsuz ve zararsız varlıklar olmalılar. Bu dünyada nerede böyle ki?

Cümlenin şöyle okunması daha doğru olurdu: Zararlı bir varlık olmak istemiyorsan ilaç içmelisin.

Ters çevirince şöyle bir söz oluyordu: İlaçla zararlı bir varlık olman engellenebilir.

Tıbbi olarak bunun mümkün olup olmadığını sorgulamanın bir anlamı yoktu. Böyle bir ilacı neden aldığım konusu da daha sonra sorgulanacak bir meseleydi. Önce ilacın ne amaçla bana içirildiğini teyit etmeliydim. Şimdiye kadar bildiğim antikonvülsan⁵ olarak mı, annemin hayat amacı ya da teyzemin tedavi amacı için mi içtiğimi.

Telefonu açıp internete girdim. Arama motoruna “remote” yazdım. Benim bildiğim içerikler çıktı. Epilepsi, manik depresyon, davranış bozukluğu tedavisi. Bende manik depresyon ya da davranış bozukluğu olduğunu hiç duymamıştım. Aksi-ne epilepsi hakkında emin olabileceğim belirtiler vardı. Çünkü gerçekten de en az iki defa nöbete sebep olmuştu. Bu çelişkiyi açıklayacak yeterli veri, dikkat edilmesi gereken hususlar kısmında yazıyordu.

5. Antikonvülsan veya antiepileptik ilaç; epilepsi nöbetleri, bipolar bozukluk, nöropatik ağrı gibi durumların önlenmesinde ve tedavisinde kullanılan, nöbete sebep olan nöronların senkronize aktivitesini önleyerek nöbetlerin oluşmasını, tekrarlanmasını engelleyen ilaç. (ç.n.)

Uzun süre kullandıktan sonra ilacı aniden kesen hastalarda temporal lob⁶ nöbetleri rapor edilmişliği vardır.

Ben hangi tarafa tekabül ediyorum acaba? İlaç vasıtasıyla önlenen nöbetin ilaç kesintisiyle tekrarlaması mı, ilaç kesintisinin yan etkisi olarak gerçekleşen nöbet mi? Cevabı öğrenmek istiyorsam günlük mü not mu olduğu belirsiz defteri karıştırmaktan başka çarem yoktu. Bir satırlık cümleleri bile üstünkörü geçersen olmazdı. İlaç bahsi epey bir geçmişe gidine, 2002 yılında tekrar ortaya çıktı.

11 Nisan Perşembe

Geçen bir hafta boyunca çocuk yaşayan ölü gibiydi. İlacın yan etkisinin en üst seviyeye ulaştığı seziliyordu. Baş ağrısı, kulak çınlaması, konuşma bozukluğu... Hoşgörüsüz bu üç sabotajcayı omzuna alıp, dün müsabakaya katıldı. Sonuç, 0,45 saniye farkla madalya kazanma hakkını kaybetti. Dokunmatik varış yüzeyine dokunduktan sonra dijital puan tablosuna bakan çocuğun yüz ifadesi hâlâ gözümün önünde. Öfkeli vahşi bir hayvanın gözlerine benzeyen gözleri, meydan okurcasına dik tuttuğu çenesi, buzdan bir sütun gibi mosmor kesilen vücudu.

Çocuk gece boyu uyuyamadı. Kapıyı içerden kilitleyip sağlam dişi çekilen biri gibi acıyla inledi. Yatıştırılmaz bir öfkeydi. Teselli etmek için fırsat bile vermedi. İlaç almak zorunda olduğu kendi haline karşı öfke patlaması yaşayınca, elbette ilaç içirdiğim için benden nefret etmiştir.

Ben çaresiz bir şekilde kilitli kapının dışında dolanıp durdum. Verdiğim kararın ağırlığını kaldıracak gücüm gittikçe yok oluyor.

6. Temporal lob, temporal korteks ya da lobus temporalis beynin yan taraflarında bulunan insan beynindeki 4 beyin lobundan biridir. Konuşma, hafıza ve işitmenin de dahil olduğu birçok görevden sorumlu bölge. (ç.n.)

Annem bir şeyi yanlış bilmekteydi. O zamanlar bana en çok acı veren şey ilacın yan etkisi değildi. Müsabakada kaybetmiş olmam da değildi. Annemin Kuralları'nı her çiğnediğimde verilen ceza, yani yüzme havuzuna gidemememdi. İhlal ettiğim her seferde ikişer gün, iki şeyi aynı anda çiğnersem dört gün. Üçten fazla ihlal ettiğimde ya da çok ciddi bir konu olduğunda annemin göndermeye rızası olana kadar süresiz.

Ben kurallara uymak için elimden geleni yaptım. Ancak kurala dayanan bir iş ya da o kapsama giren benzer davranışları anlayamadığım zamanlar çoktu. Hırsızlık veya gizlice ödünç aldıktan sonra unutup geri vermeme eylemi olsun, yalan ya da gerçeğe uymayan davranış olsun, şiddet veya cezalandırma eylemi falan...

İlk müebbetle cezalandırılmam, ilkokul 4. sınıf sonbaharı, İnçon'a taşınmadan yaklaşık bir ay öncesiydi. Antrenmanımı bitirip eve geldiğimde salon tarafından annemin sesi geldi.

"Yucin Han, buraya gel, otur."

Annem kanepede oturuyor, sehpa da ise bir kutu duruyordu. Aşına olduğum bir kutuydu. İçinde nelerin olduğunu da eksiksiz biliyordum. Kelebek firkete, parlak saç bandajı, küçük bir oyuncak bebek, anahtarlık, bozuk para cüzdanı, el aynası, hijyenik ped, silgi, kalemlik, siyah bir kız mayosu, penguen şekilli havuz bonesi... Çantamı omzumdan çıkarıp yere koyarak annemin yanına oturdum.

"Bu ne?"

Annem kutuyu işaret etti. Ben kutunun köşesine CD kalemiyle yazılan "Han Yumin" adına göz ucuyla baktım.

"Yalan söyleyip anneni hayal kırıklığına uğratma. Bu, senin odadaki kitaplığın arkasından çıktı."

Yalan söyleme gibi bir düşüncem yoktu. Kutu Yumin ağabeyimin kutusuydu. Ufak tefek eşyaları koysun diye annemin verdiği bir kutuydu. Lego parçası olsun, pilli oyuncakların vidaları olsun, sapan olsun, boncuk mermi falan. Kutu-

nun üzerine adını da kendi yazdığı için annem daha iyi biliyordu. Benim yaptığım tek şey ıvır zıvır toplamak yerine birinin gizlice ödünç aldığım eşyasını eve getirip odama koymaktı.

O “biri” genellikle kız çocuğu olurdu. Beğendiğim bir kız, sevmediğim bir kız, sadece tanıdığım bir kız, tanımadığım bir kız veya yüzme çantasını herhangi bir yere fırlatan şapşal bir kız. İlk başta eğlencesine başlamıştım. Bir süre sonra oyun gibi kızıştı. Getirilmesi zor olan eşyaların meydan okuma duygusunu artıran bir yönü vardı. Örneğin hijyenik ped gibi şeyler. Annemin gözlerine bakarak cevapladım:

“Ağabeyim bana emanet etmişti.”

“Ne zaman?”

“3. sınıftayken.”

Bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık.

“Yani geçen yıldan beri bu haltı işliyorsun öyle mi?”

Ben hatamı kabul ettim.

“Bunlar ona ait. Ama en başından söyleyememiş olmam benim hatam. Ağabeyim öldükten sonra söylemeyi unutmuşum.”

Annem daha fazla sıkıştırmadı. “Hırsızlık yapma” diyen İncil’in sözlerini de tekrarlamadı. Onun yerine yüzme havuzuna gitme yasağı çıkardı. Doğal olarak yüzme kulübü antrenmanlarını da bırakmalıydım. Hüküm giydiğim ceza süresizdi. Hırsızlıktan yalana, ağabeyimi aşağılama suçuna kadar, üç çok ciddi kural ihlali yüzünden. Ben İnçon’a taşınmaya kadar yüzme havuzunun çevresine bile yaklaşmadım. Her gece yatağa yüzüstü yatıp hayali yüzme hareketleriyle suya olan özlemimi gidermek zorunda kalmıştım.

Annem gayet iyi bilmekteydi. Beni en çok inciten şeyin ne olduğunu, bana diz çöktürmek istiyorsa benden neyi çekip alması gerektiğini... Bu yüzden böyle bir cezayı tasarlayıp beni zora sokabilecekti. Annem, günlük mü not mu belirsiz deftere eziyet ettiği kişinin acısını itiraf ederek kalbinin bir köşe-

sinde duran suçluluk duygusunu dengelemeye çalışmıştı. Bu sayede hayatımın perde arkasında gerçekleşen şey, annem ölmeseydi asla bilemeyeceğim sır, ayağıma kadar gelip bana teslim edilmiş sayılırdı.

Bir sonraki kısma geçtim.

4 Şubat Pazartesi

Ben, “istiyorum” sözünün insanoğluna ne kadar insanüstü bir güç verdiğini, bu çocuk vasıtasıyla anladım. Çocuk ilacın yan etkisiyle ilgili daha fazla şikâyetle bulunmuyor. İlacı içmeyi reddetmek ya da gizlice geri tükürmek gibi şeyler de yapmıyor. Sabah 5.30 olunca kendiliğinden kalkıp yüzme havuzuna gitmek için hazırlanıyor. Sabah antrenmanı bitince arabada sefertasıyla kahvaltıyı geçiştirip okula gidiyor. Dersi ve sporu bir arada götürünce bitkinlikten pes edeceğini sanıyordum ama zorlandığını belli bile etmiyor. Bana, epilepsi ağızdan köpükler saçarak nöbet geçirten bir hastalık mı diye sorduğu geçen yılın Aralık ayından beri böyle.

Ben sorunun anlamını hemen kavradım. Yucin’in bir şeyi yanlış anladığını da. İçtiği ilacın ne ilacı olduğunu öğrendiğini de. Nasıl öğrenmiş olduğu sorun değildi. Eczaneye gidip sormuş da olabilir, internette aratıp öğrenmiş de olabilirdi. Önemli olan, çocuğun korkuyor olmasıydı. Yüzme havuzunda köpükler saçıp yere yığılmaktan veya bundan dolayı artık yüzememekten.

Ben çocuğun “yanlış anlama”sını düzeltmedim. Yanlış anlamaya devam ederek yaşamasının daha iyi olacağına hüküm verdim. Böylece “susmak” denilen en kolay yolu tercih etmiş oldum. Çocuğun nasıl bir cevap bekleyip sorduğunu bilsem de böyle yapmaktan başka çarem yoktu. Yüreğimin bir köşesinde belki yüzmekten vazgeçer umudu vardı. Beklediğimin tersine, ilacı ve ilacın yan etkisini kabullenmişti. “Sadece ilacımı güzelce içersem yüzmeye devam edebilirim” inancı gözlerinden okunuyordu.

Çocuğun tükenmiş halini her gördüğümde, vicdan azabı çekiyorum. Hevon battı balık yan gider diyerek, çocuğun yanlış anlamasından etkili bir şekilde istifade etmemi söyledi. Onu kontrol edebileceğin bir direksiyon olarak düşün dedi. Küçük bir ihtimal de olsa ilacı kesmeye kalkarsa bu güçlü bir frenleme aracı da olabilir dedi. Bu doğru olur mu diye sorunca, Hevon bunun hesabını yapmak için artık çok geç dedi.

Günlük mü not mu belirsiz defterden gözlerimi çektim. Dikkatim dağıldığından daha fazla okuyamadım. Gözümün önünde kapkara bir girdap ve ters akış başımı döndürerek kabarıyordu. Kafamın içinde “tak tak” sesleri çınlıyordu. Ölen annemin salladığı kürek art arda kafamın arkasına vuruyor gibi bir histi. Yazılanları doğru mu anladım diye şüphe ettim. Satır aralarında gözden kaçırdığım bir şeyler var mı diye birkaç kez başa dönüp tekrar okudum.

Yanlış okuma değil, aksine yanlış anlama söz konusuydu. Annem, sadece düzeltilmeyen bir yanlış anlamaydı diye itiraf ediyordu. Hayatımın her önemli kavşağında, önümü tıkayan engelin en baştan beri olmadığı anlamındaydı. Demek oluyor ki teyzemle tezgâh kurarak hayatımın içini boşaltıp benı dımdızlak bırakmışlardı.

Bu karmaşa tıpkı lavların yeri kaplaması gibi zihnimi kapladı. 22. kattaki Hello’nun benim babam olduğu itirafını duysam bile bu kadar sarsıcı olmazdı ki bunu yeğlerdim. Çünkü benim it oğlu olduğum doğruymuş demek ha diye en azından kabullenmiş olurdum. Eğer bu bir şakaysa hem kötü hem de alçakça bir şakaydı. Benim 25 yıllık hayatımı kukla oyununa çeviren şaka... Beni budalanın tekine çeviren şaka...

Annem ve teyzem tarafından sürüklenerek yaşadığım geçmişim, hızla akan su gibi gözlerimin önünden geçip gitti. Vazgeçmek zorunda kaldıklarım, kabullenmek zorunda kaldıklarım, hezimet duygusuyla harmanlanan çamur ben-

zeri geceler buldozer gibi beni ezip geçti. Bütün her şey “nöbet” denilen eksen üzerinde gerçekleşmişti. Öfke, damarlarımı yakarak vücudumu dolaştı. Vücudum alev almış bir kömür parçası gibi ısındı. Alevlerin içinde nefes alıyormuşum gibi bir histi bu. Çatı katına çıkarak annemi karşıma alıp en azından haykırmak istiyordum. Neden? Neden böyle yaptın?

“Sinirlenme.”

Arkamdan annemin sesi geldi. Salıncağın gıcır gıcır sallanma sesi de onunla birlikte dirildi. Ben sandalyeden kalkıp cam kapıdaki jaluziyi kaldırdım. Annem hâlâ salıncakta oturmuş gökyüzüne bakıyordu. Uzun siyah saçlarını rüzgârda salıp, küçük beyaz ayaklarını pergolanın zeminine sürterek usul usul fısıldadı:

“Bir sebebi olamaz mı?”

Bence de öyle. Tabii ki bir sebebi olmalı. Hayatımı bu şekilde berbat ettiğine göre, bunu yapmanı gerektirecek sebebin mutlaka olmalı. Günlük mü not mu belirsiz defterde bunu saklamış olmalısın. Ben uysalca başımı sallayarak onayladım. Peki, anne. Öfkemi bastırıp bu sebebi arayacağım. Yalnız, bulacağım sebep ikna edici olmalı ki arayayım. Ne eksik ne de fazla, benim anlamamı sağlayacak seviyede olması yeterli. Fakat anne, benim anlayışı biraz kıt biri olduğumu biliyorsun değil mi? Uzun yıllar boyunca dişlerini gıcırdatan kindar bir herif olduğumu da. Anne, doğru düzgün anlamamı sağlamam gerekecek.

Masadaki telefon çalmaya başladı. Arkama dönüp telefonu elime aldım. Ekranda sevimli bir isim yazmaktaydı:

– Bayan Nine –

* * *

Saat sabah 5.30. Hayatım boyunca geçirdiğim en uzun gece ve gündüz bitti. Ancak yüz yıl geçtikten sonra gelecek gibi hissettiğim yeni gün başlamakta. Ben geçen birkaç saat-

te sıkıntılarla boğuştum. Küvete tıktırdığım kana bulanmış yün yorgan, çarşaf ve kıyafetler... Etraflıca düşünsem de halledilmesi imkânsız eşyalardı. Ne yakabilirdim ne de atabilirdim. Çiğneyip yutarak yok edemediğim sürece saklamam da imkânsızdı. Geriye makinede yıkamaktan başka çare kalmıyordu.

Önce en basit yöntemle harekete geçtim. Kovaya soğuk su koyup deterjan döktükten sonra sıkıntıları içine koydum. Suyu sık sık yenileyip kanından arınıncaya değin iyice çiğnedim. Ayaklarım donunca küvetten çıkıp sıcak suda çözdürerek, birkaç saat boyunca devam ettim. Çabama nazaran sonuç hiç tatmin edici değildi. Kan lekesinde köklü bir değişiklik olmuyor, kahverengimsi bir lekeye dönüşmekten öteye gidemiyordu. Yalnız yapacak işlerin çıkması sayesinde huzursuz içim ferahladı. Harıl harıl yanan duygularım sakinleşti ve aşırı ısınan kafam da soğudu. Nihayet soğukkanlılığımı kazanabilmişim. Kargaşanın ortasından çıkabilecek irademi de tekrar bulmuştum.

Yine de günlük mü not mu belirsiz o deftere tekrar dönecek cesaretim yoktu. Ashında korkuyordum. Ölen annem kafamın içinde 4. vitese takar diye. Böylelikle heyecanlanan otonom sinir sistemim “gidip cezalandır” diyerek kimyasal bir emir verir diye. Dahası cezanın muhatabı ikide bir yaptığı “telefon aramaları”yla sabrımın sınırlarını zorlamaktaydı. Gece yarısı bir kez, 10 dakika sonra bir kez daha. İkisini de açmadım. Başlı başına insan sobası haline geldiğimden yanıci maddeden kaçınmam gerekiyordu.

Kan lekesiyle ilgili “Google var ya” gerçeğini hatırlamam topu topu beş dakika öncesiydi. Ani bir yangından dolayı kafam tamamen yanmış gibiydi. “Bayan Nine” diye iki kez yazılı olan telefonu açıp Google arama motoruna “kan lekesini temizleme” yazıp arattım. Bu alandaki uzmanların garanti ettiği ilginç yöntemler bir bir çıktı.

Diş macununu sürüp ovalayın. Yüz temizleyici köpükle hafifçe çitileyerek temizleyin. Turpu rendeleyip üzerine koyun. Havluyu oksijenli suyla ıslatıp lekenin üzerini çitileyin...

Zekice olmasına zekice yöntemlerdi ama yorgan ve çarşafa yetecek kadar malzeme yoktu. Onun yerine kullandığım çamaşır suyuna sadık kalmam daha iyi gibiydi. Yorgan, çarşaf ve kıyafetleri kovaya doldurdum. Gardıroptan *Özel Ders* montunu da çıkararak kovaya koydum. Hazır başlamışken evvelki geceyle ilgili olan her şeyi çamaşır makinesine atmaya karar verdim.

Arka taraftaki balkona çıkıp çamaşır makinesinin kapağını açtım. Birkaç parça kıyafet, çorap ve *Özel Ders* montu koyup standart yıkamaya ayarladıktan sonra “sessiz mod” düğmesine basıp çamaşır makinesinin kapağını kapattım. Alt kattaki daire boştu ama 22. kattaki Hello oldukça hassastı çünkü.

Balkondan içeri girer girmez salondaki telsiz telefon çalmaya başladı. Yine teyzemdi. Saat 5.56, telefonu mutlaka açmam gereken bir saatti. Benim uyandığımı bilerek aradığı için. Telefonu açtım.

“Dün erkenden mi uyudun?”

Teyzemin söyleyiş tarzında dün gece telefonu niye açmadın diye soran kızgın bir ifade saklıydı. Ben insanların büyük çoğunluğunun gece yarısı ne yaptığını hatırlatmak istedim. Annenin ablasıyla konuşulması gereken zaman değil, uyku uyunan zaman diye. Bu yüzden sen de gece yarısında yatağına uzanmalısın diye. İster erkekle yat, ister kadınla, ister hayvanla, istersen de yalnız, bu sana kalmış.

“Yucin?”

Cevap vermeyince teyzem seslendi. Ben de “Erken uyudum” dedim.

“Aa öyle mi? Aslında uyuyacaktım ama merak ettiğimden aradım. Senin kazanıp kazanmadığın hâlâ açıklanmadı mı?”

Ben de merak ettim. Başka bir zamanda değil de, neden ila gecenin bir vakti bunu merak ettiğini.

“Kazanmışım.”

“Gerçekten mi?”

Teyzem, Hecin vasıtasıyla haberi çoktan duymuş olmalıydı. Bunu saklayayım diye sesine abartılı bir şaşkınlık katmıştı. Abartısı o kadar aşırıydı ki, bu sorusu kulağa “Hadi canım, sen mi?” diye soruyor gibi geldi. Keyfim pek de yerinde değildi. Gerçi teyzem ne söylerse söylesin keyfimi kaçırmaması olası değildi.

“Annen hâlâ bilmiyor değil mi?”

Nihayet asıl mesele belli olmuştu. Koşulsuz kendinden emin bir ses tonuydu. Annenin nerede olduğunu sen biliyorsun ya.

“Telefon sürekli kapalı olduğu için sadece mesaj gönderdim.”

“Yani hâlâ haber alamadığını mı söylüyorsun? Bugün iki gün oldu da çıkıp araman gerekmez mi?”

Polisleri çağıran failin kendisi olduğunu benim bilmediğimi mi zannediyor acaba? Bildiğimi bildiği halde benim tepki mi görmek için usulca bir yem mi atıyor ki?

“Teyze, sen endişelendiğin için yavaş yavaş ben de endişelenmeye başladım.”

“Peki, ne yapacaksın? Herhangi bir planın var mı?”

“Hecin gelince ona danışmayı düşünüyorum.”

Teyzem bilmiyormuşçasına tekrar sordu:

“Hecin gelmedi mi?”

“Mokpo’ya gitti.”

Bu sefer merak ediyormuş gibi yaparak sordu:

“Mokpo’ya mı? Neden?”

“Çalışmaya gitti ya.”

“Aa... iş. Peki, sen artık ne yapacaksın?”

Gayriihtiyari derin bir nefes verdim. Tanrı aşkına telefonu ne zaman kapatır ki? Gelecek yıl sonu?

“Spor yapmaya çıkmak üzereydim.”

“Daha gün ağarmadı bile. Hep bu saatte mi çıkıyorsun?”

“Evet.”

“Dün de mi bu saatte çıktın?”

Sinirlenmeye başladım. Kim olursa olsun biri gelip de bu kadından telefonu çekip alsın diye, büyük meclise şikâyet etmek istiyordum. Sesim ister istemez yükseldi.

“Geç kalktım demiştim ya. Dün de söyledim hani.”

“Ay ödüm koptu. Kulak zarım patlayacak, evladım. Hatırlayamamış olabilirim canım. Niye bu kadar öfkeleniyorsun? Sen de benim yaşıma gelince görürsün. Demin duyduğumu arkamı dönünce unutuveriyorum.”

Kalıtımın gücünün hissedildiği bir andı. İki kız kardeşin mümkün olduğu kadar sinirlerimi tepeme fırlatması ve üstüne öfkeleniyorsun diye gereksiz konuşmaları bile çok benziyordu. Telefonu kapatıp odama, masanın başına döndüm. Günlük mü not mu belirsiz defteri açtım. 2002 yılından 2000 yılına geçmem iki saat sürdü.

21 Temmuz Cuma

Yucin dün yüzme takımındaki çocuklarla birlikte Ciri Dağı’na yaz kampına gitti. O gittikten sonra endişelerim bitmek bilmedi. Her şeyden önce çocuğun vücudu içime dert oldu. İlacın yan etkisinden dolayı hastaneye yattığı için ilacı kesip karaciğer işlevinin muayene sayısal değeri yükselene kadar yeni ilaç alımını ertelemekteydik. Bu yüzden Hevon, Ciri Dağı gezisine karşı çıktı ama nihayetinde ben rıza gösterivermişim.

Çocuğun yalvaran gözlerini görmezden gelemezdim. Hem koçu hem de arkadaşları yanında, ne gibi bir şey olabilir, diye düşündüm. Şans dileyerek gizlice göndermiş sayılırdım. Bunun bedeli olarak bütün gün diken üstünde sadece telefon gelmesini bekledim. Herhangi bir şey olursa koçu hemen telefon ederdi çünkü.

Telefon çaldığında şafak vaktiydi. Daha gözlerimi açmadan, arayanın koç olduğunu hemen anladım. Yucin ortadan kayboldu, dedi. Devriye gezerken fark ettiğini söyledi. Çocuğun çıktığını kimse görmemiş ve kameralara da yakalanmadığı için ne zaman kaybolduğunu bilemiyoruz dedi. Polis ve 119 güvenlik servisinin seferber olup çevrede arama tarama yaptığını ama herhangi bir iz bile olmadığını söyledi.

Arabayı nasıl sürdüğümü bile hatırlamıyorum. Sadece otobanda İvol gişesini geçerken koçun ikinci defa telefon ettiğini hatırlıyorum. Çocuğu bulduk, dedi. Yaklaşık 8 kilometre uzaklıktaki bir aile pansiyonunda bulunmuş. Gün ağarırken, çocuk buraya gelip kapıyı çalmış. Direksiyonu tutan ellerimin şıpır şıpır eridiğini hissetmişim.

Kamp yerine vardığımda çocuk uyumaktaydı. Dışarıdan bakıldığında nispeten sağlıklı görünüyordu. Tüm vücudunda çizikler ve derisinde soyulma kaynaklı ufak yaralar vardı ama ciddi bir yarası yok gibiydi. Dizlerimin bağı çözöldü ve çocuğun yanına çöktüm. O zaman, aramaya çıkan polislerden biri yanıma gelerek sormaya başladı. Daha önce de böyle bir şeyin olup olmadığını, gece dolaşma alışkanlığı olup olmadığını, çocuğun kronik bir hastalığı olup olmadığını falan sordu. Mesela, uyurgezerlik, narkolepsi⁷ ya da sara hastalığı falan var mı diye. Ben aynı cevabı tekrarladım. Hayır, hayır, hayır.

Neler olduğunu çocuk uyandıktan sonra dinleyebilecektik.

Önceki gece çişini yapıp tuvaletten çıkarken hayalet gördüğünü söyledi. Tuvaletin arka tarafından tuhaf bir ses gelmiş ve gidip baktığında bembeyaz bir şey salınarak kaçmış, ne olduğunu merak ettiği için peşinden giderken birden dönüp baktığında yabancı bir yerdeymiş. Ancak o zaman çok uzaklaştığını anlamış ama yolunu çoktan kaybettiği için geri dönememiş. Şükür ki dolunay berrak bir şekilde gökte olduğu için etraf karanlık değilmiş. Bu sayede ağaç dalına takılan sarı kurdelele-

ri görebilmiş. Eskiden beraber dağa gittiklerinde, babasının bu kurdeleleri dağcılar dağ yolunda insanların kaybolmaması için asar diye öğrettiğini hatırlamış. Olay, o kurdeleyi takip ederek yürüyünce aile pansiyonuna varmasıyla son bulmuştu.

Anlattıkları, kulağa sayıklama gibi geliyordu. Kamp yerinin arkasındaki dağ o zorlu Ciri Dağı değil mi ki? Benimle birlikte dinleyen koç da polis de aynı şekilde tuhaf karşılaşmış gibiydi. Her neyse çocuğun yüzünde umursamaz bir ifade vardı. Hatta bir sokak köpeğinin arkasında mahallede dört dönüp de gelmiş gibi oldukça canlı bile görünüyordu. Ama kamptan zorla gönderilince yüzü asıldı gerçi.

Arabayla Seul'e dönerken sürekli uyudu. Çocuğu uyandırıp sorguya çekme isteğimi güçlkle bastırdım. Başına bir şey geldi mi? Ne olduysa, gerçeği olduğu gibi anlat bakalım.

"Gerçeğin" ne olduğu konusunda hatırladıklarım oldukça canlı. Çok uzun zaman önceki bir olaydı ve aslı astarı belli olmasa da ayrıntılı bir şekilde hatırlıyorum.

O gün, öğleden sonra vadideki suda oyunlar oynadıktan sonra kampa dönüyorduk. Kamp yerinin yakınında patates tarlasındaki sette tuhaf bir tel kancanın asılı olduğu kazıklar gördüm. Ne olduğunu koça sorunca tavşan tuzağı diye cevapladı. Tarla sahibinin mahsul hasarını önlemek için kurduğunu söyledi. Asla yaklaşmamam konusunda da uyardı.

Şundan eminim ki, 10 yaşındaki bir erkek çocuğunun "oraya" gitmesini sağlamanın en kolay yolu "asla oraya gitme" demektir. Çocukların mışıl mışıl uykuya daldığı gece yarısı el fenerini alıp kamptan çıktım. Meraktan uykum gelmemişti. Tavşan gerçekten tel halkaya takılır mı ki diye. Gerçekten tavşan gelir mi ki?

Daha tavşan gelmemişti. Ben kazıkların görüldüğü akasya ağacının altına çömeldim. El fenerini kapatıp tavşanın gelmesini bekledim. Korkmadım. Karanlık da değildi. Rögar

kapağı büyüklüğünde dolunay çıkmıştı ve orman altın ışıkla parıldıyordu. Masmavi yıldızlar neredeyse başımın üzerine kadar inmişti. Ne kadar beklediğimi hatırlamıyorum. Bir ara uyuklamaya başladığımı ve sadece yarı uyur yarı uyanık halde kulağıma gelen gece seslerini hatırlıyorum. Baykuş, kurbağa, cırcırböceği ve vadideki derenin şırıltısı...

Derken tuhaf bir sesle gözlerimi açtım. Parlak ay ışığının altında zıplayan siyahımsı bir gölge gördüm. Kalkıp koşarak oraya gittim. Tavşandı. Olduğu yerde hareket etmediği için kaya zannedilecek gri bir dağ tavşanı, arka ayağı kancaya takıldığı için yalpalaya yalpalaya sıçramaktaydı. Yaklaştıkça keskin bir kan kokusu yayılıyordu. Zavallının arka ayağı tele sıkıştığı için kanla kaplanmıştı. Korkmuş hayvancığın siyah ve nemli gözleri ay ışığında parlıyor, kalbi küt küt atıyordu.

“Kımıldama. Ben çözeceğim.”

Kazığa sarılmış teli çözmeye başladım. Birkaç kat sıkı sıkı sarılmıştı ama çözmek imkânsız değildi. Sadece biraz zaman aldı. Bu arada tavşan kıpır kıpırdı. Korkuya kapılan tavşan zıplayıp debelenirken tel çözülür çözülmez fırlayıp kaçtı. Tavşanın peşinden gittim. Onu yakalamak gibi bir maksudum yoktu. Muhtemelen sonrasında neler olacağını merak ediyordum. Nereye gittiğini, bacağına takılan o upuzun telle nereye kadar gidebileceğini, bu kadar kan kaybettikten sonra yaşayıp yaşayamayacağını...

Tavşan çalılıkların içinden derenin karşısına geçti, tepeye çıktı ve bir ağacın altından geçti. Tavşanın izini kaybetmeyip arkasından gittim. Gözlerimle takip ediyor değildim. Kan kokusunu takip ettim. Kavrulan et kokusu gibi keskin ve ışık gibi belirgin bir şekilde görünen bir kokuydu. Üstelik tavşanın hareketi gittikçe yavaşlıyordu. Tavşanı takip edebilmek için ilk başta koşmam gerekse de daha sonra yürüyerek takip edebilmeye başladım. Hatta bir süre sonra gür çalılıkların olduğu yamaçta tamamen durdum. Tavşan dikenli çalının al-

tında saklanıyordu. Yaklaştım bile kaçmıyor, elimi uzatıp tutsam da hareket etmiyordu. Kulağını tutup kaldırıncı güçsüzce pıt diye kendini bırakıverdi.

Tavşanın öldüğünü düşündüm. Birdenbire her şey soluklaştı ve onu çalığa fırlattım. Bundan sonrasını açık bir şekilde hatırlamıyorum. Şimdi düşününce o kadar da önemli bir hatıra değilmiş. Şu an asıl önemli olan az önce aklıma gelen bir soruydu. Bu bir tesadüf müydü yoksa kaçınılmaz bir şey mi?

Tavşan ve kadın. Evvelki gece ve 16 yıl önceki gece. Bu iki durum kusursuz bir şekilde benziyordu. Kan kokusunu almam konusunda, gecenin bir yarısı ürkek bir şeyin peşinden gitmem konusunda, en nihayetinde cesedin benim elimde kalmış olması konusunda, ilacı kestiğim dönemde gerçekleşen bir olay olması konusunda... Geçen geceyi çiçek olarak nitelersem, 16 yıl önceki gece geleceğin tohumuydu. Eğer bir farkı varsa o da, İnci Küpe'nin, tavşan gibi bacağından yaralanmamış olmasıydı.

Ben sapasağlam dolaşırken kan akıtabilme durumuyla ilgili düşündüm. Acaba regl miydi? Şüphelerim peşi sıra geliyordu. Muhatabı açığa çıkaracak kadar belirgin ve özel bir koku olduğu için, derslik veya sınıf gibi kapalı alanlarda regl kanı kokusu almak o kadar tuhaf bir şey değildi. Ancak ormanın içinde veya açık bir yolda ise mevzu değişir. Av köpeği olmadığı sürece böyle bir şey mümkün mü?

Geriye dönüp bakınca, ilaç almayı her bıraktığımda kokuların saldırısına uğramıştım. Genellikle keskin, sası kokular. Kan kokusu, balık kokusu, lağım, toprak, su, ağaç, ot kokusu... Daha fenası çoğu insanın sevdiği parfüm veya esans kokusu da dahil bütün kokular bana sası geliyordu. Şimdiye kadar bunu sadece nöbetin öncül belirtisi veya uyarı sanırısı sanarak yaşamıştım. Öyle olmadığının açıklığa kavuştuğu şu ana geldiğimizde, bu hem tuhaf hem de aşırı duyarlılığı nasıl anlamam gerektiğini bilemiyordum.

İlacı kesince, bedenimin esas haline döndüğünü tecrübeledim sayesinde biliyordum. Asıl halimdeyken, başkalarından farklı herhangi bir durumum, kendime has niteliğim ya da mizacımdır. Bu, dünyayı belirli bir yöntemle algılamamı sağlıyorsa ve böylece yaşamımda belirgin bir etki yaratıyorsa, sonuçta da etkisi büyüyerek hayatımı belirli bir yöne doğru çekip götürüyorsa... Sorun olacaktır değil mi? Teyzemın ilaç yazması bu yüzden miydi?

28 Temmuz Cuma

Hevon, on yaşındaki çocuk pişkin pişkin gülererek seni parmağında oynatıyor diye bana kızdı. Ciri Dağı'ndan döndükten sonra, yeni ilaca başladığı halde çocuk ne muayeneye ne de tedaviye cevap veriyor gibiydi. Hevon'un dediğine göre, bireysel görüşme yapılırken kurnaz laf dalaşıyla tüm gücünü tüketiyor, grup tedavisi uygulanınca çocuklar arasına fitne sokuyor veya kafa karıştırarak kötü bir ortam oluşturuyor, hipnoz tedavisi kullanıldığında, hipnoz olmuş numarası yaparak yalanlar sıralıyordu. Daha da kötüsü dün aşırı derin hipnoza girdikten sonra, bilinci yerine gelmemiş gibi rol yapıp Hevon'un bayılmasına sebep olmuş.

Ben elimden bir şey gelmeden Meryem Ana'nın önünde diz çöküp soruyorum.

"Anne, hikmetli ve bilge anne, ben ne yapmalıyım?"

Hatırladığım kadarıyla, epey uzun bir süre teyzemle kavgaya ettim. Yumin ağabeyimin kutusu yüzünden müebbet giyip yüzme havuzunun kıyısından bile geçme yasağı aldıktan iki üç ay sonrasına kadar... İnçon'a taşındıktan sonra tekrar yüzmeye başlayıp başlamama konusunda tereddüde düştüğümde, annem bana anlaşma teklif etti. Müebbet cezasını kaldırıp tekrar yüzmeye başlamama karşılık, samimi ve dürüstçe tedaviyi kabul edip edemeyeceğimi sordu. Ben de ka-

bul ettim. Sonuç itibariyle teyzem kazanmış sayılırdı.

Alt kata indim. Yıkama biteli çok olmuştu. Kurutma düğmesine bastıktan sonra buzdolabından bir şişe su çıkarıp odama geri döndüm. Kayıtlar altıncı aya geçmişti.

3 Haziran Cumartesi

Yumin ve kocamın ölümünden sonra 7 hafta boyunca yaptığımız “49 merasimi”ni bitirdik. Şafak ayinini tamamlar tamamlamaz Yucin’i arabaya bindirdim. Hevon ve babam birlikte gidelim diye öne atıldı ama ısrarla reddettim. Çocukla yalnız gitmek istedim. Çocukla uzun süre yaşamak istiyorsam içimde fokurdayan kargaşayı dindirmeliydim. Bu kısa seyahatin böyle bir fırsat olmasını temenni ettim.

Soço semtindeki çiçek pazarına uğradıktan sonra Mokpo’ya doğru dinlenmeden devam ettim. Çocuk gölge gibi yanımda oturuyordu. Elbette sıkılmıştır ama ne hareket etti ne de ağzını açtı. Karnım acıktı veya tuvalete gitmek istiyorum gibi şeyler bile demedi. Koltuğa gömülmüş bir şekilde arabanın penceresinden dışarı bakıyor veya zekâ küpüyle oynuyordu.

Birden Yucin’i hiç yanıma oturtmadığım gerçeğini hatırladım. Arabayı benim süreceğim zaman mutlaka yanımda ya kocam ya da Yumin otururdu. Kocama nazaran Yumin’in yanımda oturması benim için daha iyiydi. Keratanın gevezeliğini dinlemeye o kadar alışkındım ki uzun mesafe sürüşlerde bile yorulmak nedir bilmiyor, sonuna kadar devam ediyordum. Bu yüzden arka koltukta oturan Yucin’le hiç ilgilenmezdim. Şu an Yumin’in yokluğunda Yucin’in ne kadar sessiz bir çocuk olduğunu açık bir şekilde hissediyordum. Yucin’in kalbini harekete geçirmek için özel bir şey gerekli diyen Hevon’un sözleri aklıma geldi. Bunun ne olacağını bilmiyor ve korkuyorum dediği de.

Mokpo Limanı’na varışımız yaklaşık beş küsur saat sürdü. Tan Adası’na günde bir kez sefer yapan araba feribotuna kıl payı binebildik. Adaya yaz gelmişti. Kocam ve Yumin’i yutan sarı

denizden sıcak ve nemli bir rüzgâr esti. Ufukta sağanak bulutu belirdi ve fıstık yeşili orman koyu yeşile döndü. Yer yer kümeleşen Sibiryâ çiçek elması ağaçlarının çiçeklerini döktüğü yerde yemyeşil meyveler büyümekteydi. Yucin'e karşı bu kadar ilgisiz kaldığım için ağlamak istediğim bir manzaraydı.

Pansiyonun avlusuna arabayı park eder etmez görevli kişi koşarak geldi. Daha önce de konakladığımız eve kadar bize eşlik etti. Temiz ve düzenli iki oda, küçük ve uzun salon, duvarda asılı olan günbatımı fotoğrafı, karşıdan çan kulesinin görüldüğü teras... O zamanki ile aynı manzaraydı. Sadece o zamana göre daha sessizdi. Rüzgârda çınlayan çan sesi bile artık duyulmuyordu.

Eşyaları yerleştirip pansiyondan çıktık. Çocuk bir demet kısımpatı, ben de elime bir kutu alarak etrafı ağaçlarla çevrili yolda yürüdük. O zamanlar sonsuza kadar ulaşamayacakmışım gibi uzak gelen yol hemen yan mahalle kadar yakın geldi. Geziye çıkmış gibi yürüsek bile yirmi dakikadan fazla sürmedi. Uçuruma vardığımızda akşam güneşi kül rengi kayalık adanın arkasına doğru batmaktaydı.

Getirdiğim kutuyu açıp Yumin ve kocamın kıyafetlerini çıkardım. Birkaç gün önce kocam ve oğlumun kalan eşyalarını düzenlerken seçtiğim şeylerdi. Yumin'in en sevdiği kırmızı montu, kocamın da en sık giydiği lacivert takım elbisesini üst üste koyup çakmakla ateşe verdim. Ateş batıdan gelen rüzgârla harıl harıl yandı. Ateşin yanına oturup on yıl önceki yazı, bir günü düşündüm.

O gün, çocuk yapma konusunda sıra dışı bir yeteneğim olduğunu anlamıştım. Yumin'i doğurduktan sadece üç ay sonra Yucin'e hamileydim. Yumin, flört zamanında kocamla geçirdiğimiz ilk gecede olmuştu, Yucin ise doğumdan sonraki ilk ilişkimizde olmuştu. Henüz emzirme dönemi olduğu için hamile kalmam diye düşünürken maalesef öyle olmamıştı.

Kötü hissediyordum. Kötü hissetmekten öte kendimi hayvan

gibi hissediyordum. Gayrimeşru çocuk olarak büyüyen kocam muhtemelen mutluluktan havalara uçacaktı ama benim durumum farklıydı. O zamanlarda kocam ithal mobilya işine yeni başlamıştı, ben de editörlük kariyerimde yükselmekle meşguldüm. Eğer ikinci doğurursam işi tamamen bırakmam gerekebilirdi. İki çocuğa bağlı halde yaşlanıp gidişim gözümde canlanınca sonsuz bir hüzne kapıldım. Günlerce, gecelerce kararsızlığım devam etti. Doğursam mı, doğurmasam mı?

Sonunda ufaklığı görmek için kadın doğuma gitmeye karar verdiğim günün sabahıydı. Yumin emdikten sonra hemen uykuya dalmıştı ki tam o sırada dışarıdan bir kedi miyavlaması duyuldu. Terasa çıkıp aşağı doğru baktım. Beyaz bir kedi duvarın dibinde oturmuş, miyavlamaktaydı. Kuyruğu ve kulağı olmayan bir kediydi. Birisi kocaman bir makasla tek seferde kesivermiş gibi görünüyordu.

Mutfaka gidip ton balığı konservesini açtım. Pilav tenceresinde kalan pilavı iyice kazıyarak tabağa koydum ve ton balığıyla karıştırıp dışarı çıktım. Beyaz kedi beni görünce bir iki adım geri çekildi. İhtiyatı elden bırakmadan beklentisini de aynı anda barındırıyor gibiydi. Tabağı duvarın altına koyup birkaç adım geri çekilerek fısıldadım. Çabuk gel ve ye.

Tereddütle yaklaşan kedinin karnı sırtına yapışmıştı. Zayıflığına bakılırsa göbek bağı daha yeni düşmüş bir yavruydu. Belki de beslenemediği için büyüyememişti. Bacakları kurumuş çam ağacı dalı gibiydi ve büyük yara izinden dolayı alnının şekli değişmiş, her iki gözü kuyruğundan uzunlamasına yırtılmış, gözbebekleri gözündeki hastalıktan dolayı kırmızı ve iltihaplı bir vaziyetteydi. Bu gözlerle önünü görebiliyor mu, arabanın geldiğini bilmeden karşıdan karşıya geçerken yolda ölmemiş mi gibisinden yerli yersiz endişeler aklıma geldi. Ne kadar kötü birinin eline düşüp bu hale geldiğini düşündükçe acıyıp sinirlendim.

Beyaz kedi sırasıyla bir bana bir tabağa baktı. Ben bir adım daha geri çekilince nihayetinde tabağın önüne oturdu. Kedi bur-

nunu tabağa yapıştırıp kokladı ve başını kaldırıp biraz öncekinden daha yüksek bir sesle miyavlamaya başladı. Sesi o kadar yüksekti ki, Yumin uyanır diye kaygılandım. Yiyeceği beğenmedi mi? Karnı aç değil mi? Karnı sırtına yapışmışken hem de?

Miyavlaması gittikçe yükseldi. Kızana gelen erkeğin dişiye çağırırkenki şarkısı gibi dokunaklıydı. Duvarın köşesinden tekir kedi çıkınca ancak o zaman anladım miyavlamasının tekiri çağırarak için olduğunu. Beyaz kedi geriye çekildi ve tekir tabağı silip süpürene kadar tekirin arkasını kolladı. O arada sürekli göz ucuyla bana bakıyordu. Açlıktan sırtına yapışan karnının altından sarkan cılız meme uçları ancak o zaman gözüme çarptı. Tekir, beyaz kedinin yavrusuydu. Daha yeni sütten kesmiş ya da sütten kesmek üzereydi sanki. O cılız bedenden süt geliyorsa şayet. Beyaz kedinin cüssesi yavrusundan pek farklı değildi. Daha kendisi yavruyken yavru doğurmuş diye düşündürtecek kadar.

Bir süre sonra, tekir karnını doyurup geriye çekildi. Beyaz kedi nihayet tabağa yaklaştı. Tek bir kırıntı bile kalmayan tabağı yalarken başını kaldırıp bana baktı. Çökük mavi gözleri bana bir şey anlatıyordu. Bana yiyecek yemek yok mu?

Pilav da ton balığı da yoktu. Yosun çorbası bile kalmamıştı. Birkaç gündür pazar alışverişine gidemediğimden buzdolabı tamtakırdı. Ben hayır anlamında başımı salladım. Hiçbir şey yok. Üzgünüm.

Kedi söylediklerimi anlamış gibiydi. Arkasında oyun oynayan tekire vurup alelacele uzaklaştı. Karışık duygular zihnimi sarmış bir halde, uzaklaşan kedilerin arkasından baktım. Bu korkunç şiddetin içinde hayatta kalıp yavru doğurması ve hayata sınımsıkı sarılma gücü olağanüstüydü. Tamamen büyüyen yavrusunu yanında gezdirip, yemek bulup yediren anne olarak gösterdiği sorumluluk içimi acıtmıştı. Kendi açlığını bastırıp, yavrusu hepsini yiyene kadar geri çekilip beklemesi, o sabrı hayret vericiydi.

Bu olaydan itibaren mahallenin kedilerine yemek vermeye başlamıştım. Kadın doğuma gitmedim. Elimden gelenin en iyisini yaparak doğurup büyüteceğim diye kafama koydum. Hamilelik dönemi en az iki çocuğun kişiliği kadar farklıydı. Yumin oldukça hareketli bir cenindi. Gece gündüz demeden karnımı tekmeler ya da topuklarıyla dürterek tekrar tekrar beni şaşırtırdı. Sabah bulantıları da normalden farklı olduğu için doğum yaklaşana kadar doğru düzgün bir şey yiyemedim. Karnımın içi dünyaya nazaran iyi olduğundan mıdır nedir, dokuz ayı tamamlasa da anca 15 gün sonra suni sancılı doğumla dünyaya geldi.

Aksine Yucin, karnım şişmeseydi hamile olduğumu bile unutturacak kadar uysaldı. Sanki ölümden döndüğünü biliyor-muş gibi nefesini tutup kendini kısıtlayarak büyüyor gibiydi. Dokuz ayı tamamlamadan aceleyle dünyaya geldi. Plasenta dekolmanından⁸ kaynaklı erken doğumdu ve sezaryenle doğmuştu. Ben aşırı kanamayla şoka girdim. Yaşayabilmem için rahmimin alınması gerekmişti. Çocuk neredeyse beni öldüreyazıp doğmuş sayılırdı. 9 ay önceki mevzudan intikamını almışçasına.

Rahme düşmelerinden itibaren farklı olan iki çocuk büyüye-rek daha da farklılaştı. Görünüşleri hariç her şeyleri farklıydı. Zevkleri, kişilikleri, yaptıkları şeyler... Yumin hayat dolu, kibar ve şirin bir çocuktur. Kim olursa olsun herkes tarafından sevilen bir çocuktur. Aksine Yucin de “sükûnet” denilen geni DNA’sına kazıyıp doğmuş bir çocuk gibiydi. Konuşmaya ne zaman başladığını bilmeyecek kadar az konuşuyordu. Her zaman sessiz bir şekilde hareket ediyor, arkasında iz bırakmıyordu. Yine de insanların bakışlarını üzerine çeken hep Yucin’di. Göründüğünde veya kaybolduğunda mutlaka fark edilirdi. Yolda giderken aniden durup bakanlar da oldukça fazlaydı. Varoluş ya da iyi izle-

8. Dekolman plasenta olarak da adlandırılan plasantanın bebek doğmadan önce rahim duvarından ayrılması durumu. (ç.n.)

nim gibi kelimelerle açıklanamayan sıra dışı bir çekim kuvveti vardı. Ne başkalarının arasına karışan, ne başkalarına tepki veren, sinir bozucu, insanı diken üstünde bırakan dikkat gücüydü.

Hevon'a göre Yumin ve Yucin'in en büyük farkı "algılama tarzları" idi. Yumin'in insanlarla ilişkisinde kendini kavrayan bir kişilikte olduğunu, Yucin'in ise bütün kanalları yalnızca kendisine göre ayarladığını söyledi. Bu nedenle insanları değerlendirme ölçütünün sadece bir tane olduğunu belirtti. Bana faydalı mı zararlı mı?

O zaman gücenmişim ama şu an merak ediyorum. Ben Yucin için faydalı bir varlık mıyım yoksa zararlı bir varlık mı?

Günlük mü not mu belirsiz defterde artık birkaç sayfadan başka kalmamıştı. Yerimden kalktım. Birinci kata inerek çamaşır makinesini açıp kıyafetleri çıkardım. Güzelce kurumuşlardı. Bu sefer yorgan ve çarşafı koyup özel deterjan ve çamaşır suyu koyduktan sonra kaynatarak yıkama düğmesine bastım. Kıyafetleri alıp mutfığa girince birden acıktığımı hissettim. Düşününce dün akşamdan beri yediğim tek şey bir tane *hoddog*'du. Ocağın üstündeki tencerede Hecin'in yapıp gittiği yosun çorbası olduğu gibi duruyordu.

Ocağı açıp çorbayı ısıttım. Yemek masasına yemek çubuğunu koyup buzdolabını karıştırarak turşu falan çıkardım. Kafamın içinde teyzemin 16 yıl önce söylediği sözler ağustos-böceğinin cır cır ötüşü gibi dönüp duruyordu:

Yucin'in kalbini harekete geçirmek için özel bir şey gerekli. Bunun ne olduğunu bilmediğimden korkuyorum.

* * *

Diş fırçasını ısıırıp duşa kabine girene kadar teyzemin söz-

leri kafamın içinden çıkmadı. Özel bir şey... 25 yaşına gelene kadar benim bile bilmediğim bir şeyi teyzem nasıl öngörmüş-tü ki? Bana ilaç içirmesi, özel bir şeye ihtiyaç duyan özelliği-mi bastırmak için aldığı tedbirin bir parçası mıydı ki? Eğer öyleyse teyzeme nazaran annemin bunu daha önce öğrendiği anlamına geliyor. Çünkü en başından beni teyzeme götüren kişi annemdi. Elbette götürmesi için bir sebebi olmalıydı. Bu neydi acaba? Şu ana kadarki kayıtlarda tahmin etmemi sağlayacak ipucu bulamamıştım.

Banyodan çıkıp çıplak halde masanın başına oturdum. Hem üzerimi giyinmeye üşeniyordum hem de hava sıcaktı. Menopoza giren bir kadın gibi ikide bir ayak tabanımdan sıcak bir enerji yayılıyordu. Acaba eklenen yeni bir haber var mı diye masanın üzerine koyduğum telefonu açıp internete girdim.

Vardı. Ünlü bir profil uzmanının, şüpheli “Genç, sağlıklı, düzgün görünümlü bir erkek” olmalı diye öngöründe bulunduğuna dair haberler yüklenmişti. Ben “düzgün görünümlü” ölçütünü merak ettim. Kadınların çekinmeden peşinden gitmesine değer ahlaki bir görünümü mü ifade ediyordu acaba? Genel geçer anlamıyla “yakışıklı”yı mı ifade ediyordu acaba? “Genç” ölçütü de belirsizdi. 50’li yaşlara nazaran 40’lı yaşlar, 40’lı yaşlara nazaran 30’lu yaşlar, 30’lu yaşlara nazaran 20’li yaşlar, 20’li yaşlara nazaran da 10’lu yaşlar nispeten daha genç olmaz mı? Evrensel ölçüte göre bakarsak 20’li yaşlar olmalı değil mi? “Sağlıklı” yeterince anlaşılan bir ölçüttü. Çünkü muhatabın direnişini bastırıp tek seferde öldürmek istiyorsa yeterli gücü olmalı.

Arama motoruna “İnçon Gundo nüfusu kaç?” yazdım. Birinci ve ikinci etabın toplam nüfusu 24.343 kişiydi. Bunların arasında “sağlıklı, düzgün görünümlü, 20’li yaşlarında” kaç erkek vardır ki? İster yüz kişi olsun ister bin kişi benim arka sıralarda olma olasılığım düşüktü. Belki de yarın sabah saat-

lerinde polis gelebilirdi. Çünkü bizim evde profil uzmanının tarifine uyan en az iki kişi vardı. Onların gelmesini engelliyemezdim. Yapabileceğim tek şey, yapmam gerekenleri yapıp beklemektir sadece. Günlük mü not mu belirsiz defterde bir sonraki sayfaya geçtim.

12 Mayıs Cuma

Yucin'i alıp İnçon'daki İstikbal Çocuk Hastanesi'ne gittim. Hastane beklediğimden daha büyüktü. Altı klinik, altı da uzman doktor... Bunların içinde Başhekim Hevon Kim en meşhurdur. Muayene başvurusunu yapınca bir süre beklememiz gerektiği cevabını aldık. Başka bir doktoru tavsiye eden hemşireyi arkamda bırakarak bekleme salonuna gidip oturdum.

İçim sıkıldı. Buraya kadar gelip Hevon ile yüzleşmeyi ölsem de istemiyordum. Gururum yüzünden değildi. Korkum yüzündendi. Üç yıl önceki uyarısının gerçek olduğu kesinleşecek diye.

Yucin'in 7 yaşını bitirdiği yılın yazıydı. Ben hâlâ yayınevinde çalışıyordum ve Hevon da Y Üniversitesi hastanesinde çalışıyordu. Ergenlerde davranış bozukluğu uzmanı olarak tecrübe kazandığı dönemlerdi. O cuma günü akşam yemeği için sözleşmiştik. Beklenmedik bir şekilde mesai bitiminde işim çıkmış, buluşmaya yetişememiştim. Aniden yağmaya başlayan yağmurla yollar da tıkalıydı. Aksilik bu ya, Hevon'un işi uzun bir zaman sonra ilk defa tam zamanında bitmişti. Bu yüzden Hevon güzel sanatlar dershanesine uğrayarak Yucin ve Yumin'i alıp buluşma yerine benden önce gitmişti.

Lokantaya alelacele koşarak gittiğimde Hevon tek başına masada oturmuş, pür dikkat bir şeye bakıyordu. Çocuklar oyun odasındaydı. Yumin, tanımadığı çocuklarla top oyun havuzunda dalış oyunu oynuyor, Yucin duvara yaslanıp dizlerini karnına çekmiş, zekâ küpüyle oynuyordu. Sandalyeye oturdum. Hevon bunu bekliyormuş gibi baktığı şeyi bir hışımla bana uzattı.

Alıştırma defterinden koparılmış bir sayfaydı. Dikkatle ke-

silmemiş, hızla tutulup yırtılmış gibiydi. Buruş buruş el izleri kâğıdın tamamına yayılmıştı. Buruşan kısmı düz bir şekilde açınca renkli kalemle çizilen karalamaya benzeyen bir resim ortaya çıktı. Açık şemsiyenin tepesine bir kız çocuğunun başı saplanmıştı. Koyu griye boyanmış yüzü, çarpıyla işaretlenmiş ağzı, iki çemberle ifade edilen gözleri, şemsiyenin üstüne yosun parçaları gibi dökülen siyah uzun saçları, taç şeklinde saç bandı, şemsiyenin sapından süzülen su damlaları, şemsiyenin üzerinde yükselen küme küme karabulutlar.

Hevon, Yucin'in çizdiği resim dedi. Daha önce de böyle bir resim görüp görmediğini sordu. Buna benzer bir resim görmüşlüğü yoktu. Açıkçası Yucin'in çizim defterine veya resim günlüğüne dikkatlice hiç bakmamıştı ki. Alıştırma defterindeki karalamalarını dile getirmeye gerek yok. Dolayısıyla 7 yaşındaki oğlumun çizim tarzı ile ilgili diyecek bir şeyim de yoktu. Mazet gibi olacak ama hem ben çok meşguldüm hem de Yucin nadiren bile olsa huysuzluk etmezdi. Kendi kendini idare edebilir yaşa geldikten sonra ne olursa olsun her işini kendi görürdü. Sınıf öğretmeni Yucin'in ne kadar özerk ve bağımsız olduğunu, doğarken bile kendi iradesiyle olduğunu söylemişti.

Ben sorunun ne olduğunu sordum. Soru soran sesim, kendime bile igneli geldi. Aslında söylemek istediğim şeydi: Yoksa 7 yaşındaki çocuğun resmine bakarak ruhi çözümleme mi yapıyor-sun? Eğer öyle değilse, ahlaki eleştiride mi bulunacaksın? Lütfen böyle yapma. Kim bilir bu karalamanın dünyayı şaşırtacak, üstün zekâ bir ressamın ilk eseri olacağını. Jean Michel Basquiat⁹ da ilk başta yolda acayip karalamalar yapan bir çocukmuş.

Hevon en başından bir bir anlatmaya başladı. Güzel sanatlar dershanesinin önüne arabayı park ettiği tam o sırada ders bitmek üzereymiş. Önce Yumin, "Teyze" diye bağırarak, koşup gelmiş. Arkasından Yucin ile beyaz elbiseli bir kız çocuğu plastik şemsiyeyi birlikte kullanarak geliyormuş. Kız çocuğu uzak-

tan bakınca bile epey güzelmiş. Şemsiyenin kız çocuğunun tarafına doğru eğildiğini ve göz göze gelip gülümsemelerine bakılırsa samimi göründüklerini söyledi.

Trafik sıkıştığından buraya gelişimiz uzun sürdü gibi. O arada Yucin, arka koltukta renkli kalemle bir şeyler çizmekteydi. Önde oturan Yumin ister laf atsın ister espri yapsın hiç umursamayan Yucin, ancak otoparka arabayı park ettikten sonra çizimini bitirdi. Yucin alıştırma defterini dizlerinin üstüne koyup renkli kalemleri toplayarak çantasına doldurdu. Yumin bir boşluk yakalayarak elini alıştırma defterine uzattı. Daha sonra bir baktım Yumin'in elinde yırtılmış sayfa duruyor. Yucin ise elinde alıştırma defteri, kızgınlıkla dik dik ağabeyine bakıyor.

Hevon, resmi Yumin'in elinden almış. Başka bir niyeti olmadığını söyledi. Resmi asıl sahibine geri vermek için almışken görmüş. Resimdeki kız çocuğu o kızmış. Önü düzgün bir şekilde kesilmiş uzun saçları da, taç bandı da aynıymış. Hevon doğru mu diye teyit etmek istemiş ama Yucin de Yumin de bununla ilgili cevap vermemiş. Yucin resmi geri vermesini isteyince, Yumin reddetmiş ve ön koltukta susup somurtarak oturmaya devam etmiş. Arabadan inerken de lokantaya girerken de Yucin'den çekinir bir hali varmış. Resmi teyzesinin görmesine sebep olduğu için suçluluk duymuş olmalıymış.

Hevon, Yumin ile ayrıca konuştuğunu söyledi. Buna göre Yucin'in böyle bir resim çizmesi ilk değilmiş. Beğendiği bir kız olursa benzer resimden çizip, ertesi gün o resmi kızın çantasına ya da sıranın altına gizlice koyuyormuş. Zorla resim hediye alan çocuk hüngür hüngür ağlıyor, ortalık karışıyor ama öğretmenler, halen yapanı yakalayamamış.

Hevon, resmen muayene edelim dedi. Yucin'in ciddi bir sorununun olabileceğini söyledi. Yüzümün kızardığını hissettim. Yol ortasında yabancı biri tarafından tokatlanmışım gibi bir histi. Gayriihtiyari hesap soran bir tavırla konuştum. Yumin'e değil de Yucin'e sordun mu, açıklama yapacak fırsat verdin mi diye.

Hevon, evet anlamında başını salladı. Neden böyle bir resim çizdiğini sorduğunda cevabı tek cümleymiş. Eğlenceli olduğu için. Resim çizmek mi eğlenceli yoksa kız çocuklarının ürküp ağlamasının mı eğlenceli olduğu sorusuna hiç cevap vermemiş.

Ben Hevon'un teklifini kabul edemezdim. Kabul edememekten ziyade huzursuz olmuştum. Çocuk ne yapmıştı ki? Yetişkinleri korkutacak hayaller kurabilen, hayalini resimle ifade edebilen, bununla eğlenebilen nihayetinde küçük bir çocuk değil mi ki? Bunu Hevon'a hatırlattım. Belki unutmuştur diye Yucin'in 16 değil, 6 yaşında olduğunu söyledim.

Hevon, eğer 16 yaşında olsaydı, muayene etmeye gerek kalmazdı diye cevapladı. Çoktan ıslah evine girmiş olurdu çünkü.

Sıradan çocuklar sonucunu tahmin edemedi yaramazlık yapar dedi. Yucin ise ne yaptığını tam olarak biliyordu. Benim bir kez bile resmini görmemiş olmamın bunun kanıtı olduğunu söyledi. Saklaması, saklanacak bir şey olduğunu bildiği anlamına geliyor ve birkaç kez aynı haltı yediği halde yakalanmaması, titizliğini ispatlıyordu Hevon'a göre.

Başım fırl fırl dönüyor gibiydi. Yanaklarım seğiriyordu ve öfkem çok kısa bir süre içinde kaynama noktasına fırlamıştı. Çünkü söyledikleri, Yucin potansiyel suçludur diye kesin hüküm vermiş gibi gelmişti.

Hevon, benim yüz ifademi görse de geri adım atmadı. Resimdeki kız çocuğunun başını işaret edip, bu o çocuk değil dedi. "Abla" sensin dedi. Yucin yaşındaki erkek çocuklar için bütün kızların annesinin vücut bulmuş hali olduğunu, çocuk annesinin boğazını kesip şemsiyenin tepesine saplarsa bunun ciddi bir sorun olduğunu söyledi ve bu sorunun ne olduğunu bulalım dediğim halde neden sinirleniyorsun diye sordu.

Çocukları sürükleyerek lokantadan çıktım. Daha fazla kalırsam, Hevon'un saçlarına yapışacak gibiydim. Geriye dönüp bakınca, biz küçüklüğümüzden beri kardeşten çok birbirimize rakiptik. Birer yaş arayla doğmamız yüzünden kıyafetleri bile or-

taklaşa giymek zorunda olup, kitapları da birlikte okumak zorundaydık. Hevon, okul birinciliğini alsa bile benim, kompozisyon yarışmasına katılıp ödül almama katlanamamıştı. Akıllısın diye sürekli övülse bile benim payıma düşen, “ağırbaşlı” sözüne katlanamıyordu. Benim kıymet verip sakındığım Dünya Edebiyatı Külliyyatına kendi adını kocaman yazmış, benim aldığım takdirnamede sadece ortadaki heceyi değiştirip kendi takdirnamesi olarak düzenlemiş, benim yazdığım eser yorumunu çalıp kendi yazmış gibi teslim etmişti. Yetişkin olup, herkes kendi hayatını yaşamaya başladıktan sonra bile aramızda hep bir gerginlik olmuştu. İddialaşmaktan ziyade otorite dalaşına yakın bir çatışmaydı. Kocamın, bazen “Baldız beni hor görüyor” diye yakınması da bu yüzdendi.

Ben o günden sonra Hevon ile irtibatı kopardım. Üniversite hastanesinden ayrılıp hastane açtığı haberini aldığım halde gitmedim. Bayramlarda ya da babamın doğum günlerinde de karşılaşmamak için çaba sarf ettim. Tabii ki Hevon da benimle irtibata geçmedi. Tekrar karşılaşmamız bir ay önce Yumin ve kocamın cenaze törenindeydi.

Hevon cenaze evinden ayrılırken yardıma ihtiyacın olursa bana uğra, dedi. Sadece teselli olarak söylenen sözler değildi. Hevon’u iyi tanırım. “Bir ara yemek yiyelim” şeklindeki yaygın selamlaşmayı bile sadece lafın gelişi kullanan bir şahsiyet değildi. Mutlaka birlikte yemek yemesi gereken insanlara yemek yiyelim diyen biriydi. Bu yüzden “bana uğra” demesi, şimdiye kadar her ne olmuş olursa olsun “yardım etmek istiyorum” anlamına geliyordu. Belki de üç yıl aradan sonra karşılaştığı ablasının hali, önceki hislerini baştan sona yok edecek kadar acınasıydı. Öyle değilse, yakın gelecekte Yucin ile birlikte geleceğimizi biliyordu. Ne olursa olsun benim için Hevon’un yardımı elzemdi. Ashında tek umuttu.

Yaklaşık bir saat sonra Hevon ile karşılıklı oturuyorduk. Beni gördüğü halde o kadar şaşkın bir yüz ifadesi yoktu. Neler ol-

duğunu da, nasıl olup olmadığını da sormadı. Herhangi bir şey söylese konuyu açmam kolaylaşırdı ama Hevon, sadece boş boş bana baktı. Doğal olarak benim konuyu açmaktan başka çarem yoktu. Ben derdimi anlatmadan önce doktorluğun sorumluluklarını hatırlattım. Tedavi aşamasında öğrendiği, hastanın sırlarını tutma sorumluluğu.

Hevon, hemen cevap vermedi. Bana bakan gözlerinde karmaşık duygular çatışmaktaydı. Yoldaki ilan panosu gibi açıkça okunan duygulardı. Sır saklaması gerektiğine dair şaşkınlığı, yardım dileyerek şartları öne süren kişiyle ilgili memnuniyetsizliği, ne olduğunu anlamak isteyen merakı, ablasına yardım etmesini gerektiren kan bağının sorumluluğuna kadar. Bunların toparlanmasını bekledim. Mutlaka söz vermeliydi. Sır konusunda söz vermezse bir şey anlatamazdım.

Hemşirenin getirdiği sudan yudum yudum içtim. Hevon, bardaktaki suyun hepsini içtiğimi gördüğü zaman konuştu. Nihayet, o ağır mı ağır ağzından “söz veriyorum” cümlesi döküldü. O an şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Günlerdir hazırladığım sözler bir anda birbirine girdi. Önce nereden başlamalıydım? Tabii ki “o gün”ün bir önceki gecesinden.

Konuşmaya başladım. Anlaşılır olmak için bilinçli olarak gayret ettim. Mümkün mertebe sakince, azami düzgün cümlelerle konuşmaya çabaladım. Bütün konuşmam bitene kadar Hevon tek kelime etmedi. Yüz ifadesinde bile bir değişiklik olmadı. Hatta gözlerini bir kez bile kırpmamış gibiydi. Her şeyi dinledikten sonra soğukkanlı bir şekilde sordu. Benden ne yapmamı istiyorsun diye.

Muayeneydi. Üç yıl önce yapalım dediği muayene. O zaman endişelendiğim “ciddi bir sorun” ve “o günkü olay” arasında sebep sonuç ilişkisi ya da kaçınılmazlık yoksa, yalnızca raslantısal bir olaysa, Yucin’i affedebilecek gibiydim. Nefret edecek gibi de korkacak gibi de değildim. Ne olursa olsun Yucin ile birlikte yaşayabilir gibiydim.

Hevon, “muayene edeceğim” demek yerine en korktuğum soruyu sordu. Eğer sonuç, kendi tahmin ettiği gibi çıkarsa ne yapacağımı. Sağduyulu bir şekilde halledip halledemeyeceğimi. Ben masum parmaklarımı acıtacak şekilde sıktım. Ağzımdan feryada benzeyen tek kelime inlercesine döküldü. Hevon, lütfen... Sonunda gözyaşlarım süzüldü. Küçüklüğümde Hevon’la her kavga ettiğimizdeki gibi gözlerimi yere indirince gözyaşlarım pıtır pıtır döküldü. Hevon derin bir nefes aldı ve acınacak haldesin, seni döverek öldürmek lazım diyen gözlerle ters ters bakıp nefesini vermeden hemen önce ricamı kabul etti.

Muayene, birkaç gün boyunca devam edecek dedi. Önce Hevon’un hastanesinde, temel bir muayene ve psikolojik muayene yapıldıktan sonra daha önce çalıştığı, Y Üniversitesi nörolojik araştırma biriminden detaylı muayene talep etmeyi planladığını söyledi. Talep edeceğim demesi içime dert oldu ama kolay kolay söz vermeyen, eğer söz verirse mutlaka tutan bir çocuk olduğu için Hevon’un sözlerine güvendim.

Gözlerim sızım sızım sızladı. Günlük mü not mu belirsiz defterden gözlerimi bir süre ayırıp sandalyenin arkasına başımı yasladım. Avuçlarımla gözkapaklarıma bastırıp, kız çocuğunun kafası hakkında düşündüm. Ne kadar düşünsem de böyle bir resim hatırlamıyordum. Teyzeme götürülmemin sırf o resim yüzünden olmadığı aşikârdı. Teyzemin yorumlamasına göre düşünürsem benim sanatsal hayal gücümün içinde annemi öldürdükten ancak üç yıl sonra annem benden korkmaya başlamış gibi görünüyordu çünkü. Yani “o günkü olay”dan dolayı.

“O günkü olay”ın ne olduğunu, o günün ne zaman olduğunu anlamak için tekrar günlük mü not mu belirsiz deftere döndüm. Kayıtlar bir hafta sonraya atlamıştı.

19 Mayıs Cuma

Sonsuzluk gibi uzun bir hafta geçti. Hemen düşüp ölecekmi-

şim gibi bunaltıcı günlerdi. Bu sabah evden çıkarken giriş kapısındaki aynada gördüğüm halim, yaşayan bir ölü gibiydi. Cildim sapsarı, gözlerim cansız ve gözaltılarım yumruk yemiş gibi mosmordu. Kılık kıyafetim ve saçlarım kaçık kadınlar gibi abes görünüyordu. En azından yüzüme bir şeyler süreyim derken olduğum gibi garaja indim. Kılık kıyafetimi kafaya takacak ne gücüm ne de iradem vardı.

Hevon, perişan halime göz ucuyla bakıp bir kez başını sallayarak, bakışlarını çizelgeye çevirdi. Beni önüne oturtup, muayene sonuçlarını karıştırarak epey bir oyalandı. İzlerken kalbim patlayacak gibiydi. İdam edilmeyi bekliyormuş gibiydi. Tam olarak ne istediğimi bilmeden, arzuyla Meryem Ana'ya dua ettim. Anne, sevgili anneciğim...

Sonuçların tahmininden farklı olduğunu söyledi. İzlenen yol açısından değil, seviye açısından. Farkında olmaksızın ellerimi sıkışırken telaşla açarak dizime koydum. Sırtımdan ecel terleri döktüm. Hevon, hayret verici diye ekledi. Kendisi de üniversitedeki heyet de hayretler içinde kalmış ve böyle bir vakayla ilk kez karşılaşıyorlarmış. Belki yanlış değerlendirdikleri veya kaçырdıkları bir şey vardır diye tekrar tekrar münazara ettiklerine bakılırsa, sonuçlar bu sebepten geç çıkmış herhalde diye düşündüm.

Muayeneye göre, en azından Yucin'in beyninde doğuştan gelen bir tuhaflık yoktu. Zekâsı da şaşılacak kadar yüksekti. Davranışları akranlarına nazaran sakın, soğukkanlıydı ve kolayca heyecanlanmayan bir yaradılışı vardı. Aksine odaklanacak bir şeyle karşılaşınca, nefes alışverişi ve nabız hızı pat diye düşüyordu. Edepli, uysal veya tahammülü fazla olduğundan değil, heyecanlanma eşiği, diğer insanlara nazaran epey yüksek olduğu için gerçekleşen bir durumdu. Bu Yucin'in kalbini harekete geçirmek için özel bir şeyin gerektiği anlamına geliyordu.

Hevon, bunun ne olduğunu bilmediği için korktuğunu söyledi. İlk başta çocuklarda görülen davranış bozukluğu varsayı-

mıyla muayeneye başlamıştı ama hiç de öyle değildi. Münazara sonucuna göre, Yucin'in beyninin amigdala¹⁰ kısmına aktarım sağlanamıyordu. Besin zinciriyle örneklendirirsek diğerlerini yiyen yırtıcı hayvan, yani avcıydı.

Ben bir aptal gibi sadece gözlerimi kırptırtıyordum. Yırtıcı hayvan mı?

Hevon, ilan edermişçesine konuştu:

“Yucin, yırtıcı bir hayvan. Psikopatların içinde en yüksek seviyeye sahip olan yırtıcı.”

Yırtıcı mı...? Bu asılsız kelime, geçen 16 yılı açıklayan gerekçe mi?... Bu saçma teşhis mi benim hayatımı kökünden tutup sarsmıştı?..

Dün şafak vaktinden beri aşırı hızla ilerleyen kafamda aniden frene basılmış gibi hissettim. Hamamlardaki soğuk su havuzu ile sıcak su havuzu arasında infilak edercesine gelip giden duygularım, aniden hareketi kesti. Sel suları gibi hücum eden bütün düşünceler aynı anda akmayı kesti. Günlük mü not mu belirsiz defterden gözlerimi ayırdım. Kayıt alt satırda devam etmekteydi ama daha fazla okumak istemiyordum. Doğa olayı olarak güneşin üç tane görünmesinin kıyamet habercisi olduğuna inanan bir *Hyugo* tarikatının yobaz bir müridiyle karşılaşmış gibi hissettim. Hyugo (Hıristiyanlıktaki mest olma inancı) onlar için ciddi bir sorundu. Benimle hiç ilgisi yoktu.

“Gerçekten öyle mi ki?”

Arkamdan annemin sesi geldi. Sandalyeden doğrulup terasın cam kapısının önünde dikildim. Puslu karanlığın içinde annem salıncakta yavaş yavaş sallanmaktaydı. Kül rengi gökyüzü pergolanın çatısının üstüne kadar inmişti.

“Hepsini okusana.”

10. Duygusal hafıza ve duygusal tepkilerin oluşmasında birincil role sahip olan badem şeklindeki beyin bölümü. (ç.n.)

Başımı sağa sola salladım. “Eğlenceli değil.”

“O günkü olayın ne olduğunu merak etmişsindir ama.”

Merak etmiyordum. Merak ettiğim şey başkaydı. Beni neden büyüttüğünü, hem de dargın olduğun teyzemin kapısını çalarak, yalvar yakar rica ederek. Madem benden o kadar korkuyordun, onun yerine boynuma ip bağlayıp bodruma kilitlemek ikimiz için de daha iyi olmaz mıydı? Hem ben katil olmazdım, hem de sen ölmezdin.

“Yucin?”

Bu sefer annem değildi, ses odamın dışından geliyordu, arkama dönüp baktım.

“İçeride misin?”

Birisi odamın kapısına vurmaktaydı.

* * *

Kapının topuzu yavaşça döndü. Masa saatine baktım. 13.48.

Tıpkı dün sabah Hecin’in odamın kapısına vurduğundaki gibiydi. Masada günlük mü not mu olduğu belirsiz defter açıktı. Doğal olarak kapıyı kilitlememiştim. Yalnızken kapıyı kilitlemem için bir sebep yoktu. Yalnızca benim çırılçırıl olmam ve kapıya kadar koşacak vaktimin olmaması gündən farklıydı. Kapı çoktan açılıyordu. Biraz sonra çizgili çorap giymiş ayaklar odaya girdi. Aynı anda ayakların sahibi de yüzünü gösterdi. Bir pitonu komikçe yutacak kadar kocaman ağzına samimi bir gülümseme takınarak.

“Ne yapıyorsun?”

Teyzemdi. Tahmin edemediğim bir vakitti. Her an gelebilir diye tahmin etmiştim ama o anın şu an olacağını bilmiyordum. Direkt benim odama baskın yapacağını tahayyül edemiştim. Kafaya koyduğu şeyi sonuna kadar götürmekte bir numara olan annem bile bu şekilde odama dalmazdı. Ani

baskın yaparak kontrol etmek isteyecek kadar mı ne yaptığı-mı merak etmişti acaba?

Başımı eğip çıplak vücudumu süzdüm. Karnımın altındaki silah kalkıyor gibiydi. Karnım sırtıma doğru yapışmış, kasıklarındaki kıllar dik dik olmuş, kalça kaslarım uzun çizgiler çizerek sertleşmişti. Sinir sistemim savaş gücünü en ön cepheye toplamıştı. Ezeli düşmanın geldi.

“Hayırdır teyze?”

Masaya doğru bir adım yaklaştım. Kalçamı masanın kenarına yaslayarak bacaklarımı açıp dikildim. Coşkuyla havalanan füzeyi önleme pozisyonu alarak günlük mü not mu belirsiz defterin üstüne oturdum. Bana değil de masanın üzerine bakarak yaklaşan teyzemin yüzündeki gülümseme tamamen silindi. Ne olduğu anlaşılmayan “ing, ing” gibi geniz sesleri çıkararak vücudunu bir tur döndürdü. *Masai* kabilesi büyücüsü gibi kat kat taktığı kolyeleri de onunla birlikte şingır şingır döndü.

“Sen ne yapıyorsun böyle?”

Sesinden şaşırmadığı anlaşılıyordu. Hayran kalmış gibi de değildi. Henüz altın çağının başlarında olan erkekliğimle gösteriş yapmamın sebebini merak ediyormuşçasına sormuştu. Bunun temelinde küçümseme olduğu bariz hissedilmekteydi. Evladım, ben senin teyzenim. Senin kuşun musluk ucu kadarken seni okşayıp sana bakan kişi. Öyle biraz büyüyüp duş başlığı kadar oldu diye korkar mıyım sandın?

Teyzemin dar kot pantolonunun belli ettiği kalçasına baktım.

Kalasa benzeyen bedeninde yumuşak ve yuvarlak hatların olduğu tek bölgeydi. Aynı zamanda her gördüğümde sahanın ortasına koyulmuş futbol topunu andıran, bu suretle içgüdüsel olarak tekmelemek istediğim bir şeydi. Tanrı aşkına bu şey buraya kadar yuvarlanarak nasıl gelmiş olabilir? Bina-nın girişinden ve dış kapıdan nasıl geçti ki?

Çok fazla düşünmeye gerek kalmadan cevabı buldum. He-cin sayesinde. Dün evden çıktıktan sonra hastaneye uğrayıp,

bina giriş kartı ile evin anahtarını verip gitmiş olmalı.

“Bu soruyu asıl ben soracaktım. Burada ne yapıyorsunuz böyle?”

Teyzem, arkası dönük halde kollarını bağladı. Kollarını bağlayınca doğal olarak omuzları düştü.

“Önce üstünü giyin. Gözlerim açıkken görmezden gelemem ne de olsa.”

Üzerini tamamen giyinene kadar bin yıl olsun, on bin yıl olsun, beklerim dercesine telaşsızdı. Az kalsın cık cık diyecektim. Bekâr bir kadın nasıl bu kadar utanmaz olabilir?

“Biraz zor ama... Çünkü kıyafet dolabımın önünde duruyorsunuz.”

Teyzem, sadece çenesini çevirip arkasına baktı. Aniden bana fırlattığı bakışla vücudumu süzdü. Bir bir gözden geçirmesinin sonucunda mevcut durumun kendisi için elverişsiz olduğuna hükmetmiş gibiydi. Kollarını çözüp başını kapıya doğru döndürerek sordu:

“Aşağı iner misin?”

“İnerim.”

Teyzem, kapıya doğru adım attı. 3-4 adımdan ibaret bir mesafeydi. Bu küçük alanda hareket ettiği sırada kendisinin hiçbir şeyden çekinmediğini ve teyzem olarak itibarını göstermek istiyor gibiydi. Acele eder gibi bir hale bürünmeden, çenesini havaya kaldırdı ve dimdik vaziyette odadan çıktı. Ardından kapı gözümün önünde çat sesiyle kapandı.

Yucin bir yırtıcı. Psikopatların içinde en yüksek seviyeye sahip olan yırtıcı.

Teyzemin sesi kalıcı görüntüler gibi odada dolanıyordu. Ben tekrar anneme döndüm. Tek bir şey sordum:

“Anne, teyzem beni yemeye geldi. Nasıl yapayım? Avlanayım mı, avlayayım mı?”

Annem cevap vermedi. Kendi bildiğın gibi yap, dercesine kıpkırmızı Joker dudaklarını uzatıp sırttı sadece.

Dönüp birkaç sayfa kalan günlük mü not mu belirsiz defteri kapattım. “O günkü olay”ı çıldıracak kadar merak etsem bile şu an okumak için uygun zaman değildi. Defteri çekmeye koyup, siyah külot, siyah eşofman altı, siyah tişört çıkarıp giydim. Jaluzi perdeyi kapatıp çıplak ayakla sessizce ikinci katın merdivenlerinden indim.

Teyzem, salonda değildi. Balkonda da mutfakta da. Annemin yatak odasının kapısı kilitliydi ve Hecin’in odasına girmesi için de bir sebep yoktu. Girişteki banyoda olabilir mi diye kulak kabarttım ama hiçbir şey hissedilmiyordu. Sadece açık gri şişme mont ve mavi çantası küçük masanın üzerinde duruyordu. Deriden yapılmış bir pizza teslimat çantası görmüş gibiydim. 2-3 kutu pizza sorunsuz taşınır diye düşündürtecek kadar büyük ve sağlam görünüyordu.

Bir yerlerde tesadüfen gördüğüm bir cümleyi hatırladım. Bir kadının çantasına bakmak, ruhuna bakmaktır diye mi ne yazıyordu. Aniden çantayı açıp bakma arzusu canlandı içimde. Hayatımda teyzemin ruhunu, şu anki kadar merak etmişliğim yoktu. Ne tür göze sahip bir ruhtu ki bir çocuğın çizdiği resmi “anne cinayeti” imasıyla okuyabilmişti. Ne tür ağza sahip bir ruhtu ki, 9 yaşındaki yeğenini yırtıcı hayvan ilan edebilmişti. Ne tür yüze sahip bir ruhtu ki, bir insanın hayatını “tedavi” gerekçesiyle dağıtabilmişti. Ne tür bir kalp taşıyan ruhtu ki, yırtıcının mekânına cesurca baskına gelebilmişti.

Teyzemin ruhunun yanında yaş pasta kutusu duruyordu. Şeffaf kapağın altından görülen pasta hamburger büyüklüğündeydi. Yemek masasının yanından geçip mutfağı da geçtikten sonra çamaşır makinesinin olduğu arka balkona yaklaştım. Nefesimi bile tutarak sessizce hareket ettim. Çevredeki en gürültülü şey kafamın içiydi. Mavi Asker ve Beyaz

Asker, uzun bir aradan sonra bir olmuş, aynı şeyi zırvalıyordu. Teyzene vurma. Güzel sözlerle pırpırlayıp sorun çıkarmadan geri gönder.

Teyzem, çamaşır makinesinin önünde dikilmekteydi. Başını öne doğru iyice uzatıp cam kapısından çamaşır makinesinin içine bakıyordu. Çamaşır makinesinin çalışma düğmesindeki yeşil ışıkların hepsi sönmüştü. Büyük ihtimalle uzun bir süre önce yıkama bitmişti. Rahat pozisyonunda teyzemin arkasına dikildim. Sis yoktu ve sadece mekânın evin içi olması farklıydı, alışıldık bir kompozisyon oluşmuştu. Bu yüzden çamaşır makinesinin kapağını açıp yorganı evirip çeviren teyzemi sessizce izlemek bunaltıcı geldi. Yorganı bir köşesinden tutup, makinenin dışına çektiğinde topuklarım karıncalandı. Kalçasını tekmeleyip çamaşır makinesinin içine sokup kapağını kapatmak istediğimden.

“Ne yapıyorsunuz?”

Teyzemin eli havada kaldı. Omuzları belli belirsiz hareket etti. Annem olsaydı, gözlerini fal taşı gibi açıp aniden çılgın atardı. Geldiğini belli et biraz.

“Hayırdır, yorgan yıkamak de nerden çıktı?”

Teyzem yorganı bırakıp usul usul arkasına dönüp bana baktı. Arkasında olduğumu en başından beri biliyormuş gibi duygusuz bir ifadesi vardı. Makinenin dışına sarkan yorganın ucu, bir ölünün kolu gibi sarkmıştı.

“Uyurken altına falan kaçırmadın değil mi?”

Teyzemin yüzüne sessiz bir gülümseme yayıldı. Kendi şakasını beğenmiş gibiydi. Onu takiben ben de güldüm.

“Annemin yerine ev işleriyle uğraşmak için mi geldiniz?”

“Sadece makinenin alarmı çaldı diye gelip baktım.”

Teyzemin bakışları önce çamaşır makinesine sonra bana yöneldi.

“Yıkama daha bitmedi mi?”

“Bırakın. Ben kendim yaparım.”

Yarım daire dönüp balkonun kapısından çekildim. Çabuk çık. Kahrolası sürtük.

“Peki, sen bilirsin.”

Teyzem çamaşır odasından çıktı. Balkon kapısının önünde samimi bir gülümseme takınıp birbirimize baktık. Teyzem benim baştan aşağıya simsiyah giyimime göz gezdirdi ve ben de onun filin hortumu misali buruş buruş boynuna baktım. Aniden geçen yıl yılbaşında Japonya’daki Kusatsu kaplıcasında geçirdiğimiz tatili hatırladım.

Annem, Hecin ve teyzemle dedemi de alıp ailecek gittiğimiz seyahatti. Orada tesadüfen teyzemin tedavi ettiği bir çocuğun annesiyle tanıştım. Biraz anlayışsız görünen bir kadındı. Sıkıldığı yüzünden belli olan teyzemin rahatsızlığını hiç umursamadan lafı uzattıkça uzatmıştı. Kendilerinin de ailecek geldiğini, teyzemin sayesinde oğlunun sakinleştiğini, artık sadece dersine çalışırsa sorun kalmayacağını söyledi. Sadece bununla kalsa iyiydi. Kadın göz ucuyla anneme bakınca, abartılı bir sesle iltifatlar yağdırmaya başladı. “Başhekimim, kardeşiniz de pek bir güzelmış. Jodie Foster’ın gençliği gibi.” Annem şaşırıp, ben ablasıyım diye düzeltince kadın, Fransız kadınlar gibi üst üste “O la la” diye bağırdı. “Bu nasıl iş, epey küçük kardeşi olduğunuzu sandım. Kendinize nasıl bu kadar iyi baktınız?” O zaman alnındaki derin kırışıklıklarla, bozulan teyzemin yüz ifadesi hâlâ gözümün önünde. Kadın uzaklaştıktan sonra kendi kendine söylendiği edepli sözleri de. Kaçık kadın. Kime abla diyorsun sen?

“Hecin ne zaman geliyormuş?”

Teyzem sorusuyla sükûneti bozdu. Soruya soruyla karşılık verdim.

“Dün görüştüğünüzde sormadınız mı?”

Teyzemin başı eğildi.

“Neden benim Hecin’le görüştüğümü düşünüyorsun?”

“Öyle değilse eve nasıl girdiniz? Açıl susam açıl mı dediniz?”

“Giriş kapısının şifresini zaten biliyorum. Blok kapısından giren biri vardı, beraber girdim. Sorun ne?”

Teyzem, aniden dişlerini ve o ten rengi diş etlerini gösterek güldü. Aaa, der gibi.

“Senin odana girdim diye keyfin mi kaçtı?”

Hissediyordum. Yarım yamalak bir beyefendiliğin hayata faydası olmuyor. Fırsat bulmuşken teyzemin ruhunun altını üstüne getirmeliydim. Ancak o zaman insanın iştahını kesen şu dişetlerine suç aletini gösterebilirdim.

“Sınavı kazandığın için kutlama partisi yaparız diye yaş pasta bile almıştım ama.”

Teyzem, dönüp küçük masaya doğru giderek pasta kutusunu kaldırıp gösterdi.

“Ne kutlaması... Avukatlık sınavını filan kazanmış da değilim ki.”

Ben de mutfığa geçtim. Teyzem, hayırdır bu ne alçakgönüllülük der gibi kaşlarını kaldırdı:

“Hukuk fakültesinde yüksek lisans da harika bir başarı. Annen bilse, mahallede ziyafet verirdi değil mi?”

Öyle mi yapardı? Annem, hukuk fakültesine gitmemden bile hoşlanmamıştı. Hiçbir anlamı olmayan felsefe bölümünde okumamı önermişti. İkinci seçenek olarak güzel sanatlar ve ilahiyatı da ısrarla dile getirmişti. Üniversiteden mezun olup lisansüstü eğitim alıp, akademik dereceyle bilim insanı olarak çalışıp, yazı yazan biri olmamı önerdi. Bu kurnaz ve ayrıntılı tasarının nereden çıktığını artık anlıyordum gibiydim. İşte karşımdaki bu kadın. Karşımda, ufacık yaş pastayı sallayarak “Değil mi?” diye soran bu kadın.

İki kadın, “yırtıcı”yı ömür boyu kapatacakları soyut bir hapisane tasarlamıştı. Sorunsuz ve zararsız bir varlık olarak yaşayabileceği şekilde, insan içine çıksa da, insanlarla birlikte yaşayamayacağı şekilde. Sonuç olarak ben üniversiteden mezun olana dek her akşam 9’a kadar eve dönmek zorunday-

dım ve tek başına seyahate bile gidemeyen küçük bir çocuk olarak kalmıştım.

“Hecin gelince mi yapalım?”

Cevap vermedim.

“Her halükârda o olmalı ki eğlenceli olsun, değil mi?”

Teyzem, kendi sorup kendi cevapladıktan sonra pasta kutusunu alıp yanımdan geçerek buzdolabına doğru gitti. Hecin gelene kadar burada bekleyeceğim anlamına gelen sözlerdi. Teyzem pastayı buzdolabına koyarken sordu:

“Annenden hâlâ haber yok değil mi?”

“Yok.”

Mutfaktan çıkıp salon tarafında duran küçük masanın sandalyesine oturdum. Başımı döndüremesem de teyzemin hareketlerini çapraz olarak görebileceğim bir noktaydı.

“Öyle mi? Demek hâlâ...”

Teyzem, buzdolabının içini yoklarmış gibi yaparak öylesine söyler bir tavırla sordu.

“Bu arada, annen neye binip gitti?”

Aniden annemin bodrumdaki garajda park halindeki arabası aklıma geldi. Teyzem, kendi arabasını park ederken çoktan kontrol etmiş olmalı. Konuyu uzatmamak için önce davrandım:

“Dün garaja inip baktım da arabayı bırakıp gitmiş.”

“Annen arabayı bırakıp mı gitmiş?”

Mümkün değil anlamında bir soruydu. Gerçekten de böyle bir şey mümkün değildi. Annem neredeyse araba olmadan hareket etmeyen biriydi. Yapabilseydi, son yolculuğuna da arabayla gidecek bir kadındı. Yine de madem didikliyordu ben de altta kalmazdım elbette:

“Birlikte gittiği biri varsa onun arabasına binip gitmiş de olabilir.”

“Kimle birlikte gitti?”

“Bunu bilseydim zaten o kişiye ulaşmaya çalışırdım.”

Teyzem, buzdolabının kapısını kapatıp bana doğru yürü-

dü. Koyun derisi gibi ışıltı ışıltı parlatılmış, teyzemin zarif ifadesi hemen gözümün önüne ulaştı. Bu ifadesi parçalansa, altından nasıl bir yüz çıkardı ki? Öfkeli mi, tedirgin mi, yoksa korkmuş bir yüz mü?

“İyi de Yucin.”

Teyzem, oğluna seslenirmiş gibi şefkatli bir ses tonuyla seslendi ve devam etti:

“Yatak odasının kapısı neden kilitli? Annen bir yere giderken sürekli kilitleyip mi gidiyor?”

Tam evet diyecekken, dün sabah Hecin’le yatak odasının kapısı yüzünden yaşadığımız çekişme aklıma geldi. Onun teyzemle konuşması oraya kadar varmış mıdır, diye düşündüm ama yine de her ihtimale karşı tutarlılığımı korumam gerekiyordu.

“Ben kilitledim.”

Teyzem, “Sen mi?” diye tekrar sordu. Uzun bir çizgi gibi kırsılan gözkapaklarının altından kuru üzüm büyüklüğündeki gözbebekleri bana bakmaktaydı.

“Çünkü dün akşam polisler geldi.”

“Polis mi?”

Teyzem dudaklarını büzüp gözlerini kocaman açarak bana baktı. İnsanların genellikle muhatabına “Ay, ödüm koptu” şeklinde hislerini aktarırken yaptığı tipik ve bıkkın bir yüz ifadesiydi. En azından alışılmadık bir ifade takınsa, suratı belki biraz farklı görünenecekti.

“Birisi asılsız ihbar yapmış galiba. Hırsız girdi diye.”

“Öyle mi? Kim yapmış?”

Bana kalırsa asıl merak ettiği şey, polisle “ne konuştüğümüz”du.

“İhbarı yapan İnçon Liman Caddesi yakınlarındaki bir ankesörlü telefondan aramış. Oradaki kamera kayıtlarından kim olduğu hemen ortaya çıkabilirmiş. Kim olduğu ortaya çıkınca bana da bildirin diye rica ettim.”

Teyzem bir şey diyecekken çenesini kapattı.

“Çünkü kim olduğunu ben de merak ediyorum.”

Biz gözlerimizle birbirimizi okuduk. Teyzem benim gözlerimden ihbar eden kişinin kimliğini bildiğimi okudu, ben de teyzemin gözlerinden okuduğu gerçeğini okudum. Konuşma bununla bitmiş sayılırdı.

“Peki, içerideki odanın kapısını neden kilitledin?”

“Kimliğimi almaya gittiğim sırada onlar kafalarına göre yatak odasına kadar girmişler. Tekrar içeri girerler diye kilitledim.”

Teyzemin gözleri tekrar incecik kısıldı. Senin sözlerine inanmıyorum anlamına gelen bir yüz ifadesiydi.

“Odanın anahtarı sende mi?”

Ben köşedeki konsola bir bakış attım. Ardından teyzemin bakışları da oraya gitti.

“Açar mısın?”

“Neden?”

“Elimi yüzümü yıkamak istiyorum da ondan. Aceleyle çıkayım derken yüzümü bile yıkayamadan çıktım çünkü.”

Yüzünü yıkayacak zamanı yokmuş da kolye ve küpe takıp çıkacak zamanı varmış sanki. Ben parmağımla girişteki banyoyu işaret ettim.

“Orada da el yüz yıkanabilir.”

“Orası Hecin’in kullandığı banyo ya. İyi de, benim senden bu kadarcık bir şey için bile tek tek izin mi almam gerekecek? Sizin ev diye pek bir otoriter davranıyorsun.”

Şaka gibi söylese de gözleri gülmüyordu. Tabii ki ben de gülmedim. Bizim evde misafirin ötesinde nasıl bir hissesi olduğunu sormak istedim. Teyzem çantasını ve şişme montunu alıp tekrar bana baktı. Kapıyı açmamın sessiz bir emriydi. Yatak odasında bir şeyin varlığından emin bir yüz ifadesiydi.

“Yucin.”

Teyzem acele etmemi istiyordu. Ben sandalyeden kalktım.

Köşedeki konsolun çekmecesinden anahtarı bulup odanın kapısını açarak teyzeme baktım. İçeri girin anlamında başımla odaya doğru işaret ettim.

“Teşekkürler. Girmeme izin verdiğin için.”

Teyzem odaya girerken ekledi.

“Sen kendi işine bak. Ben elimi yüzümü yıkayıp Hecin gelene kadar biraz uyuyacağım. Dün gece gözümü bile kırpmadım da.”

Odanın kapısı gözümün önünde kapandı. Tık, diye kapı kilitleme sesi geldi. Teyzemin hareket edişi duyulmuyordu. Kapının önünde dikilmiş beni mi dinliyordu acaba? Ben köşedeki konsola anahtarları atıp salona geçtim. Onu birinci katta yalnız bırakmak istemiyordum. Eğer bırakırsam, kafasına göre etrafta dolaşıp benim göremediğim bir şeyleri bulabilirdi de.

Arka balkona çıkıp çamaşır makinesinin kurutma düğmesine bastım ve salona döndüm. Vakit geçirmeye değer bir şeyler ararken kendimi öylece kanepeye attım. Televizyonun kumandasını alıp sabah Hecin’in yaptığı gibi, kanalları değiştirmeye başladım. Film kanalı, balıkçılık kanalı, *baduk*¹¹ kanalı... Değiştirme hızıyla orantılı olarak teyzem kafamın içinde hareket etmeye başladı. Çantasını piyano masasına koyuyor. Montunu sandalyeye asıyor. Daha sonra ne yapacak acaba? Bu eve geliş amacını yerine getirecek tabii ki.

Soyunma odasına giren teyzemi görür gibiydim. Önce banyoyu kontrol edecektir tabii ki. Daha sonra da çalışma odasının kapısını açacak. Ondan sonra soyunma odasına geri dönüp gardırobu açacak, temiz ve düzenli makyaj masasıyla raftaki eşyalara göz gezdirecek. Çeşitli makyaj malzemeleri, parfümler, saç kurutma makinesi, makyaj fırçaları, şapkalar, el çantaları, seyahat valizi ve sırt çantasına varana kadar. Tuhaf bir şey bulamayacak. Çünkü bu kadar çok eşya-

11. Tahta üzerinde oynanan iki kişilik bir strateji oyunu. (ç.n.)

nın içinden annemin neyi alıp götürdüğünü teyzemin bilmesine imkân yok.

Daha fazla bakacak bir şey yoksa çalışma masasının önüne geri dönecektir. Tabii ki de çekmeceyi açacaktır. Ben hafızamı yokladım. İçinde neler vardı ki. Günlük mü not mu belirsiz defterden koparılmış bir deste kâğıt, tükenmezkalem ya da tel zımba gibi kırtasiye malzemeleri, gözlük kutusu... Kırmızı cüzdana gelince düşünmeyi bıraktım. Teyzemin sorusunu duyar gibiydim. Annen seyahate giderken cüzdanını bile almadan mı gitmiş? Cevap olarak, annemin cep telefonu kılıfına koyduğu ehliyetini ve kartını hatırladım. Fena değildi. Tabii bana sormalıydı ki ancak o zaman cevap verebilecektim.

Daha sonra açacağı yer gardıroptu. Birkaç sefer kan lekesi olup olmadığını kontrol edip sildiğim için orada da tuhaf bir şey bulamayacaktı. Kafama takılan tek şey, dün değiştirdiğim döşekten ibaretti. Beyaz çarşafı ve örtüsünü güzelce sermesine sermiştim ama bu mükemmel bir örtbası garantilemezdi. Kafasına koyarsa istediği gibi kaldırıp ortaya çıkarabilirdi. Öyleyse kafasına koyma oranı ne kadar olur ki?

Film kanalında Kristen Stewart'ın oynadığı bir aksiyon filmi vardı. Kumandayı sehpaye koydum ve kanepeye uzandım. Kız arkadaşıyla evlenmeyi tek amaç edinmiş yarı akıllı market çalışanı bir adamın meğer CIA'de yetiştirildikten sonra hafızası silinen bir süpermen olduğu hikâyesini hiçbir şey düşünmeden izledim. Çalar saat dört defa çalınca ekrandan gözlerimi ayırdım. Öğleden sonra saat 4.00.

Gerçekten tuhaf bir durumdu. Dün şafak vaktinde uandıktan sonra bu zamana kadar gözlerimi bir kez kapatmamıştım. Ayaklarımı uzatıp dinlenmişliğim bile yoktu. Yine de yorgun değildim. Gözlerimin karıncalanması dışında vücudum da iyi durumda sayılırdı. Bir saati geçkin bir süre aşırı sıkıcı bir film izlediğim halde uyuklama hissi bile yoktu. Tükenmeme ramak kalan önceki geceye dönüp bakınca şu anki

dinçliğim gizemli bile gelmişti. Tüm bedenim en uç noktada acil duruma düşmüş gibi bir histi. Kafamın içinde tutarsız, bağlamsız düşünceler ve farklı büyüklükte duygular iç içe geçmekteydi. Artık normal bir hayata geri dönemeyecek olmamla ilgili hayal kırıklığı, omzuma potansiyel suçlu damgası vuran teyzemle bana hayatım hakkında bir seçim şansı bile vermeyen anneme duyduğum öfke, közlenmiş ateşin alevleri gibi zihnimde canlanan cinayet hatıraları, karanlık inşaat alanında hissettiğim bir dolu duygu ve sıra dışı keyfi hayatım boyunca unutamayacağıma dair uğursuz önsezi.

Kim söylemişti ki? “İnsan hayatının üçte birini rüya görmekle harcar, rüya görürken ise uyanırken gizlediğinden tamamen farklı bir hayatı yaşar, kalbinin tiyatro sahnesinde boş ve şiddet dolu bütün kirli arzuları gerçekleşir” diye...

Ben hiç kimseyi, hiçbir şeyi karşıma alıp savaştan biri değildim. Kendi arka bahçemde tek başına kılıç çeken bir acıydım. Benim kara listemde on bin türde “herif” vardı ve boğazlarını uzatmış halde beklemekteydi. Hoşlanmadığım herif, o herifin tarafını tutan herif, taraf tutanla samimi olan herif, samimi olan herifin yanından geçen herif... Düşüncelerimin arapsaçına döndüğü gecelerde, bu herifleri birer birer rüyalarımın çağırıp boğazlarını koparırdım. Teyzemin usulüyle ifade edersek “yırtıcı pornosu” gibi mi desem.

Rüyamda ilk porno gösterimi ilkokul öğrencisiyken olmuştu. Muhatabım, annemin günlük mü not mu belirsiz defterinde bahsettiği o herif, yani 0,45 saniye farkla madalyayı benden kapamıyordu. Annemin dediğine göre, o gece sabaha kadar inim inim inlemişim. Bir ara hafif bir uykuya dalmış, o arada ıslak rüya görüp uyanmıştım.

Sonrasında sık sık ıslak rüya görür oldum. Suçluluk duygusu benzeri hiçbir şey hissetmiyordum. Bu içimde saklanan arzusun mecazi bir yanılsamasından ibaretti. Rüyamda kafama koyduklarımın hepsi meydana geliyor, arzularımın te-

melinde hayal ötesi işler gerçekleşiyordu. Bunlar normal bir insana özgüydü ve ben de elbette o kategorideydim. Kendi konumumu özel bir türe yükseltme gibi bir arzum hiç olmamıştı. En azından geçen Ağustos'ta Odenğ'le karşılaşana kadar öyleydi.

Odenğ, pornodan sıkılan benim yola çıkmamı sağlayan ateşleyici bir fişektir. Altıncı ateşlemenin sonunda gerçekten suç işledim. Bunun bedeli olarak çıkmaz duvara çarptım. Tercih edebileceğim pek bir yer yoktu. Tutuklanma ya da teslim olma durumunda, makul bir hikâye hazırlamalıyım. Kafamın içindeki porno farkında olmadan gerçeğe dönüştü, annem bunu öğrenip beni öldürmeye niyetlendi, yerinde olmayan bir kafayla kendimi müdafaa ederken annemi bile öldürdüm ama ben asla kötü biri değilim desem de kimse inanmayacaktı çünkü. Eğer kaçmaya karar verirsem...

Nabzım güm güm atmaya başladı. Bilinçaltımda önseziye yakın bir düşünce fişek gibi parladı. Bu düşünceyi kafamdan atmak için uğraşmadım. Ne zaman olursa olsun bir ara çekip çıkarabileceğim bir konuma yerleştirip başımın üzerine baktım. Haznesindeki kablosuz telefon çalmaktaydı. Ekranda Hecin'in adı yazılıydı. Alıp açma düğmesine bastım. Hecin'in nefes nefese kalmış sesi geldi:

"Ne yapıyorsun? Meşgul müsün?"

Nefes nefese kaldığına bakılırsa meşgul olan kendisi gibiydi. Nefes sesinin ardından her türlü gürültü gelmekteydi. İnsanların konuşma sesi, el arabası gibi bir şeyin tangır tungur sallanarak geçme sesi, arabaların dat dat korna sesi...

"Film izliyordum. Neden?"

"6.05 trenine bilet aldım da. Buraya kadar gelmişken gidecek yerim olduğu için..."

"O zaman en erken 9'da falan eve varmış olursun."

"Sekiz buçuk gibi Yongşan İstasyonu'na vardığı için 10 saat geçer. Bu yüzden aradım."

Hecin'in sesinde mahcup bir hava vardı.

"Şu anda meşgul değilsin, değil mi?"

"Hı hı."

"Senden bir şey rica edebilir miyim?"

Nasıl bir ricaydı ki böyle çay demler gibi bekliyordu. Zaten canım sıkındı ve kızgınlıkla "Söyle" dedim.

Uzaktan kumandayı tekrar alıp kanalları değiştirmeye başladım. Sanki sözleşmişçesine, tüm kanallarda yemek programı vardı. Alışveriş kanalında soslu pirzola iştahla yeniyor, sanat kanalında adamın biri bir ineği kısımlarına göre ayırıyor, dizi kanalında iki asker mangal kömürünün üzerinde domuz döneri *samgyobsal* pişiriyordu. Dünyadaki bütün canlılar doğdukları andan itibaren hayatta kalmanın kurallarıyla birlikte bekleme kurallarını öğrenir. Yeme kuralları ve yiyebilene kadar aç kalma kurallarını aynı anda kavrar. Yalnızca insan aç kalma kurallarını öğrenemeyen varlıktır. On bin çeşit şeyi, zaman ve mekân ayırt etmeksizin yiyerek, her gün her an yemek muhabbetini coşkuyla yaptığına bakılırsa öyle. Yiyeceklere yönelik bu çılgınlığın yırtıcı pornosundan pek de farklı bir yanı yok. Bu noktadan bakarsak, insan bu yeryüzündeki varlıklar içinde kendi arzusuna dair en fazla tahammülsüz olanıydı.

Hecin, "Odamdaki DVD dolabında sadece Doğu Avrupa kısa filmlerinin olduğu bir raf var. Biliyorsun değil mi?" diye sordu. Ben "Hı hı" dedim.

"Rafın ortalarında *Dual* adlı bir film olmalı. Onu bulup Yong *hoddog* dükkânına bırakabilir misin? Hemen şu an."

Neden böyle bir zamanda illaki, "şu an" diyordu ki? Canım daha da sıkıldığı için hemen cevaplayamadım. Hecin içimi okumuş gibi uzun bir açıklama ekledi:

"Özel Ders filminin yönetmeni acilen o filmi arıyormuş da, biliyorsun ben şu an Mokpo'dayım. Hem yapım şirketinden biri o taraftan geçecekmiş, Gundo dalgakıranının orda bir işleri varmış, geçerken alacak."

Yani eğer Yong Aınca'ya durumu anlatıp emanet bırakırsam, o birinin uğrayıp alacağı anlamına geliyordu.

Ben içerideki odaya doğru göz ucuyla bakarken, "Hazır buraya kadar gelmişken eve uğramasını söyleseydin ya" dedim.

"Hem kendi arabası değilmiş hem de yanında birkaç kişi olacakmış galiba."

"Hoddog dükkânı açılmadıysa önünde beklemem mi gerekiyor?"

"Açılmadığı gün neredeyse hiç yok ki."

Cevap verirken sesi biraz mahzunlaştı. Ben senin için ta Yongcong Adası'na kadar gittim de, sen bunu bile yapamıyormusun dercesine...

"Meşgulsen boş ver madem, yapacak bir şey yok."

Boş vereceğim, diyecekken zorla kendimi tuttum. Koşarak 20 dakikada gidip gelebileceğim bir yerdi. Anneme göre, bir şey alınca karşılığında bir şey vermek en güvenilir alışveriş tarzıydı. Her şeyden önemlisi de basit bir ricayı reddedip şüphe çekmek istemiyordum.

"Hayır hayır. Bir koşu gidip gelirim. Yapacak bir işim de yok zaten."

Hecin'in sesi anında aydınlandı.

"Koşarak gitmeni gerektirecek bir şey yok. Yarın saat içinde halledebilirsen iyi olur. Yong Aınca'ya güzelce anlatırsın."

Telefonu kapatıp yatak odasının kapısına giderek kulağımı dayadım. Çıt çıkmıyordu. En azından şu ana kadar odayı altını üstüne getirerek dolanıyor gibi değildi. Kitaplıktan bir kitap çıkarıp okuyor falan mıydı acaba? Dediği gibi elini yüzünü yıkayıp uykuya mı daldı ki? Bunlar dışında birkaç saat boyunca odada yapılabilecek ne var ki? Neredeyse yoktu. Bir süreliğine gidip gelirim sorun olmazdı herhalde.

Televizyonu açık bırakıp Hecin'in odasına girdim. DVD'yi hemencecik buldum. Hecin'in söylediği yerdeydi. Dış kapıdan önceki orta kapıyı araladım ve dün gece hoddog dükkânına gi-

derken giydiğim koçu ayakkabılarını aldım. Dış kapıdan çıkınca kapı kilidi otomatik olarak bip sesi çıkaracaktı. Uyumu-yorsa, teyzem gözcünün evi boşalttığını hemen anlayacaktı.

Koçu ayakkabılarımı ve DVD'yi alıp 2. kata ıktım. Oda-mın kapısını içerden kilitleyip şişme montumu sırtıma geçir-dim. Montun cebine dış kapının anahtarını, bina giriş kar-tını ve cep telefonumu koydum. Terasa çıkarken cam kapı-yı yarı açık bıraktım. atı katındaki demir kapıyı açıp yan-gın merdivenine adım atar atmaz Hello alışkanlıkla havla-maya başladı. Teyzem bu sese çıkıp bakar endişesiyle 24. ka-ta inip asansöre bindim. Başka bir katta durmadan hemen 1. kata indim.

Gökyüzünü kurşuni bulutlar kaplamıştı. Kaya gibi ka-lın bir katmandı. Atmosfer sanki buz taneleri havada uçuşu-yormuş gibi soğuk ve nemliydi. şiddetli bir kar ya da yağ-mur döktürecek gibiydi. Ara kapıya doğru ağır ağır ilerledim. İçimde bir huzursuzluk vardı. Önemli bir şeyi öylece atlamı-şım gibi geliyordu. Bilerek özensizce bırakılmış bir şey gibi-ydi. Tam kapıyı geçerken Beyaz Asker kafamın içinde uğulda-dı. Bu teyzenin oyunuysa...

Adım atmayı kesip olduğum yerde durdum. Yumruk gibi sert ve güçlü rüzgâr önümden esti. Burnumun direği sızladı ve gözlerim yaşardı. Beyaz Asker sordu: Teyzenin evin tama-mını karıştırması kaç dakika sürer ki?

Bulanık gözlerle arkama baktım. Beyaz Asker'e cevap ver-dim: 10 dakika.

* * *

Asansör birinci katta duruyordu. 24. katta indim. İnerken yaptığım gibi kalan bir katı merdivenden ıktım. Hello hırla-maya başladı ama acele etmedim. Havlasam mı havlamasam mı diye tereddüt etmeden, bilfiil, şiddetle havlamasını dile-dim. Teyzem köpeğın sesine dikkat kesilse iyi olur diye, köpek

sesinin ne demek olduğunu anlasa keşke diye. Hello'nun sesi gittikçe ilgisizleşerek azalmaya başladı ve neredeyse 25. kata vardığımda ise iyice kesildi. Her söylenenin tersini yapan masal kahramanı akılsız yeşil kurbağadan farksız pire torbası!

Kapının anahtarını deliğe soktum. Kilit açılır açılmaz dış kapıdan içeri girdim. Üçte birini açık bıraktığım ara kapıdan geçene kadar teyzemin varlığını hissetmedim. DVD'yi küçük masaya koyup yatak odasının kapısına yöneldim. Bir parmağım ile kapının kolunu hafifçe indirdim. Kilitliydi. Kapıya kulağımı dayayıp içeriyi dinledim. Hiçbir şey duyulmuyordu. Uyuyor gibiydi. Bir süreliğine rahatlardım. Lüzumsuz şüphe. Abartılı yanılğı. Delirmediği sürece Hecin'in annesi bile olmayan teyzemle aynı tarafta olması mümkün mü ki?

Arkamı döner dönmez karşıdaki odanın kapısı gözüme çarptı. Normalde gözüme duvar gibi görünürdü. Annem böyle zamanlarda bu durumu "eşyalar da konuşur" diye ifade eder ve öğütlerdi hep. Karşı odanın kapısının şu an bana söylediği şey "gerçekten öyle mi ki?" idi. "Öyle" olduğuna dair kesinliğe ihtiyacınız olduğunda en güvenilir yol bakmaktır.

Karşı odanın kapısını açıp içeri girdim. Hemen soyunma odasının karşısındaki kapıyı iterek girdim ve banyonun kapısını açtım. Kullanıldığına dair tek bir iz yoktu. Lavabo, küvet, banyo duvarı, zemin hiçbirine bir damla su sıçramamıştı. Klozetin kapağı dün sabah benim bıraktığım gibi dümdüz duruyordu. Sadece, terliklerin yerde yan yana durması dünden farklıydı. Benim bıraktığım gibi olması için duvara dayalı şekilde olmalıydı. Bu demek oluyordu ki banyoya girmişti. İçeriye kolaçan etmek için, belki de birine telefon etmek için.

Yatak odasının kapalı kapısının önünde durdum. Bir süre nefesimi düzenledim. Ya içerideydi ya da değildi. İkisinden biriydi. İkincisi miydi bilmem ama ilkiyse mutlaka ihtiyacım olan bir şey vardı. Neden teklifsizce yatak odasına girdiğimin bir açıklaması. "Annemin masasında bir şey aramak

için geldim, ama kapıyı tıklatırsam uyanırsın diye.” Çok sıradan bir mazeretti. Onun yerine “Senden korkan senin gibi olsun” demeyi tercih ederdim. Teyzemin odama teklifsizce girerken yaptığı gibi.

Kola bastırıp kapıyı ittim. Kapı bir karış, iki karış açılırken, lütfen odada olsun diye tüm kalbimle dua ettim. İster uyusun ister çırılçıplak soyunup jimnastik yapsın, sadece odadan çıkmamış olmasını diledim. “Tüm insanların sorunu, sakince odada oturup hiçbir şey yapmadan duramamalarından kaynaklanıyor” demiyor muydu ünlü bir yazar.

Odaya adımımı attım. Tamamen boştu. Alnımın ortasında bir damar hızla atmaya başladı. Dayanamayıp sonunda çıkmıştı odadan demek. Kulaklarımın arkasından başlayarak bir sıcaklık yükseldi. Cildim iğne batırır gibi karıncalanıp sırtımdaki ve bacaklarımdaki kaslar uyuşmaya başladı. Tüm sesler birbirine karışarak kulağımı doldurdu. Uzak yolda gidip gelen araba sesleri, sitenin bir yerlerinde çınlayan çocukların keskin kahkahaları, asansörün inip çıkma sesi, mutfakta çalışan buzdolabının sesi, alnımda atan nabzımın sesi... Kaçacak bir delik aradığım her sefer ortaya çıkan belirtilerdi. Heyecanlanan ben ve duygularını bastıran ben arasında meydana gelen kimyasal bir reaksiyundu.

Piyano masasının önünde durdum. Hayal ettiğim gibi ceket sandalyeye, çanta da fermuarı açık halde masanın üzerine konmuştu. Teyzem çekmeceyi karıştırmış mı, karıştırmamış mı emin olamadım. Annemin cüzdanı başta olmak üzere her şey yerli yerinde duruyor gibiydi. Sadece balkonun cam kapısını kaplayan iki perdeden dantelli olanı bir karış kadar açılmış vaziyetteydi. Balkona çıkıp depo olarak kullandığımız dolabı kontrol etmiş olduğunu tahmin etmek mümkündü. Yatağın hali de dün düzenlediğimden farklıydı. Ucundan tutarak dümdüz serdiğim yorgan belli belirsiz bozulmuştu. Kullanılmışlıktan çok kontrol edilmiş gibiydi.

Yatağa yaklaşıp yorganı açtım. Yatak örtüsünü döşeğe sabitleyen lastik kuşak çıkmıştı. “Kan izini gördüm” şeklinde yorumlanabilecek bir manzaraydı. Döşekleri değiştirirken altını üstüne getirdiğim için tesadüfen gözüne çarpmış olması mümkün değildi. Yatak örtüsünü çıkarıp döşeği kaldırarak alt tarafını kontrol etmiş olmalı. Emin olduktan sonra muhtemelen banyoya gidip Hecin’e telefon etmişti. Ne demiş olabilir ki? “Yucin annesini öldürmüş galiba” mı, yoksa “evin içini kolağan etmem gerektiği için sen Yucin’in dışarı çıkmasını sağla” mı? Eğer öyleyse teyzem dolabı kontrol etmek için balkona çıkmış değildi. Balkona çıkma amacı benim dışarı çıkıp çıkmadığımı teyit etmekte.

“Ne yapıyorsun? Meşgul müsün?”

Hecin’in biraz önce duyduğum sesini hatırladım. Nefes nefese kalmışa, heyecanlanmışa benzeyen sesi normalden yarım oktav daha yüksekti. Hatta neşeli bile denebilirdi. “Annemin haberi”ni aldığı halde böyle bir sesle konuşabiliyorsa bu Hecin olamazdı. İkisinin ilişkisi, kendi gözleriyle görmeden teyzemin sözlerine inanacak kadar sağlam değildi. Benden habersiz aralarında anlaşmışlarsa onu bilemem tabii.

Teyzem başka bir bahaneye dayanarak görev vermiş olmalı. Hecin hiçbir şey bilmeden veya art niyeti olmadan bu oyuna katkıda bulunurmuşçasına görevini yerine getirmişti. Öyle olsa bile bu, oyunun teyzem ile onun ortak eseri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Yatak odasının kapısını kilitleyip salona çıktım. Önce köşedeki konsolun çekmecesini açıp baktım. Anahtarlar yoktu. Tahminim bir milim bile sapmamıştı. Teyzem, gitmesini istemediğim yola tam gaz çıkmıştı. Yine de hemen ikinci kata koşarak teyzemi engellemek gibi bir niyetim yoktu. Yalnızca, son sınır çizgisini odamdan terasa geçilen cam kapı olarak belirledim. Mümkün olduğunca onun dışına çıkmamasını diledim. Kendi için de, benim için de.

Başımın üzerinden tak sesi geldi. Düşük tonda olsa da ya-
vaşça hareket etme sesiydi. Tahminim doğruysa terasın cam
kapısının dikkatsizce kapanma sesiydi. Anında, ileride ola-
cakların bilincine vardırıan bir sestti. O ana kadar sakin olan
göğsüm alev almaya başladı. Hayatımın buraya kadar sürük-
lenmesi yetmezmiş gibi bir de beni köşeye sıkıştırarak tercih
yapmaya zorluyordu.

Merdivenlerden çıktım. Sessiz adımlarla, birer basamak,
ağır ağır. En az annemi kucaklayıp çıktığımdaki kadar ger-
çekdışı bir ruh hali ile koridorda yürüdüm.

– Welcome –

Çatı katının giriş kapısının önünde durup, kapıda asılı
levhaya ters ters baktım. Ahşap giriş kapısını delip dışarıya
bakmam imkânsızdı. Yalnızca koluna bastırıp kilitli olup ol-
madığını kontrol etmem mümkündü. Kilitliydi. Odamın ka-
pısı ise kapalıydı ama kilitli değildi. Tahmin ettiğim gibi tey-
zem yoktu ve anahtarlar masanın üzerinde duruyordu. Tera-
sın cam kapısı ve jaluzi perde tamamen kapalı vaziyetteydi.
Açık olsaydı süzülerek girmesi gereken soğuk rüzgâr hisse-
dilmiyordu. Çekmecedeki günlük mü not mu belirsiz defterin
kapağı açıktı. Topu topu on dakika gibi bir sürede özenle ça-
lışmış sayılırdı.

Cam kapıya gidip jaluzi perdeyi köşesinden açarak bak-
tım. Teyzem terasın hemen altında dikilmekteydi. Bir elin-
de cep telefonunu tutuyor, ayaklarında benim terliklerim
pergolaya dönük vaziyette kımıldamadan duruyordu. Kızıl
kahverengiye boyanmış küt saçları sert rüzgârla kuru ot gi-
bi savruluyordu. Soğuktan mı yoksa gergin olduğundan mı,
dar omuzları tir tir titremekteydi. Dimdik sırtından çelişki-
si okunuyordu. Nereye gitmesi gerektiğini, nereyi açması ge-
rektiğini bilmesinden kaynaklanan bir çelişkiydi. Ben merdi-
venden çıkıp odaya girene kadar orada öylece dikilmesi bu-
nun kanıtıydı.

Pergolada, annem salıncağın üzerinde sallanmaktaydı. Hâlâ aynı şekilde gökyüzüne bakarak oturuyor, Joker ağzını açmış, ahşap zemini müzik aletine çevirmiş ayak parmağıyla çalıyordu. Beyaz geceliğinin etekleri dans eden kelebekler gibi uçuşuyordu. Birini bundan daha fazla büyüleyebilecek bir imge yoktur diye düşündüm. Tabii bu imge birileri tarafından görülürse yani.

Teyzem uçuşan saçlarını kulağının arkasına toplayıp göz ucuyla odama baktı. Açık bir şekilde benim gözlerimi hedef alan bir bakış gibiydi. Ben de onun gözlerinin içine baktım. Yarı yalvarır, yarı gözdağı verir bir ruh haliyle. Hâlâ geç değil. Odaya dön.

Teyzemin bakışları cam kapıdan pergolaya yöneldi. Karar vermiş gibiydi. Bir ayağını sürüyerek pergolaya giden ilk basamağa adımını attı. Devamında ikincisine. Üçüncü basamakta iki ayağı yan yana geldi ve yine durdu. Elindeki telefonu gözüne yaklaştırıp epey bir süre baktı. Teyzemin kafasının içinde dönmekte olan iki düşünce konusunda tahmin yürüttüm; “polise telefon edeyim” ve “kendi gözlerimle teyit etmeliyim” falan olabilir.

Benim kafamda da iki düşünce çelişmekteydi. “En azından şu an teyzemi içeri çağırmalıyım” ve “ben de dışarı çıkmalıyım”. Hangisini seçeceğime göre şimdiye kadar ertelemediğim “geleceğim” belirlenecekti. Teslim mi olacağım? Kaçacak mıyım? İlki aklın, ikincisi içgüdünün emrettiği tercihlerdi. Hangisini seçersem seçeyim seçtikten sonra geri dönmeydim. Uzlaşacak fırsatım da zamanım da çok yoktu. Teyzem kalan “beş basamağı geçene kadar” karar vermek zorundaydım.

Geri sayım yapan bir ruh haliyle teyzemin hareketlerini izliyordum. Sekizinci basamağa varıncaya kadar artık geri dön, diye fısıldıyordum. Belki de bunlar kendime fısıldadığım sözlerdi. Ben bekleyeceğim kadar bekledim ve vereceğim

kadar fırsat verdim. Benim tek hatam varsa, o da “dürüst” Hecin’in yalanına kanıp bir süreliğine evden çıkmam.

Nihayetinde teyzem pergolaya çıktı. Ben odamı arkama alıp masanın önünde durdum. Gözlerimi cam kapıdan ayırdım. Şişme montu çıkararak masanın üzerine koydum ve çekmecedan usturayı çıkardım. Bir nebze hafiflemiş halde cam kapıya yaklaştım. Jaluzi perdenin yarısını açtım. Sessizce cam kapıyı açıp terası geçerek çatı katına ayak bastım.

Çıplak ayakların soğuk ve sert basamakla temas ettiğinde acayip bir şey gerçekleşti. Dünden beri salıncaktan inmeyen annem kaybolmaya başladı. Plastik bir oyuncak bebeğin alev alması gibi, şekli bozuluyor, çöküyor, büzüşerek eriyordu. Biraz sonra eriyen görüntüsü bile siyah dumanla buharlaştı. Pergolanın zeminini tırmalayan ayak parmaklarının uzun mu uzun konseri bitti. Sallanan salıncağın gıcirtısı da kesildi. Tamamen boş salıncakta nereden uçup geldiyse, kuru bir yaprak öylece duruyordu.

Teyzem de aynı şekilde kafamın içinde kayboldu. Bana arkası dönük halde çardağın masasının önünde duran teyzem değil adeta yakacak odundu. Annemi korkutup, kışkırtıp, onun aklını çelip, yanağına bir tokat atarak beni mahvetmesine sebep olan kalles odun.

Vücudum tüm sesleri öldürmeye başladı. Nefes alır gibi zonklayan ensem, tekrar sükûnete kavuştu. Nefes sesim boğazımın altına doğru giderek azaldı ve kaburga kemiklerimin içinde kalbim yavaşça atmaya başladı. Karnımın içinde top gibi yuvarlanan gerginlik kayboldu. Beş duyum kılıç kuşandı. Aramızda sadece birkaç metre mesafe olsa da, korkmuşluğun ıslak ve güçlü nefes alış bariz şekilde duyuluyordu. Dünya önümde secde ediyormuş gibi bir histi. Her şey yolu açmış bekliyor gibi bir histi.

Pergolaya giden merdivenin ikinci basamağına adım attım. Sessizce adım attım ama Odun dönüp baksa da benim

için fark etmezdi. Nasılsa eninde sonunda beni görecekti çünkü. Bu anlamda beklentim doruğa ulaşmıştı. Gördüğü andaki yüz ifadesi nasıl olur, neler söyler, nasıl davranır diye. Salırır mı? Kaçar mı? Çılgılık mı atar?

Sekizinci basamakta durdum. Pergola sadece bir adımlık mesafeden ibaretti. Yine de Odun'da dönmeye dair bir belirti yoktu. Benim varlığımı hissedememişti galiba. Aklı gözünün önündeki sorunda olduğundan beynindeki radarın işlevi durmuş gibiydi. Eğitim kampındaki çömez bir asker gibi, hazır ol vaziyette masanın önünde kımıldamadan dikiliyordu. Evvelki gece nehir kenarında İnci Küpe'nin yaptığı gibi, nefes almayı bile kesmişti.

Odun'un tekrar nefes alması oldukça uzun sürdü. Elini masaya uzatması daha da uzun sürdü. Yine de masaya dokununca hemen geri adım attı. Sıcak bir tencereye dokunmuş gibi ürkerek elini çekti. İçinde bir şey olduğundan emin gibi görünüyordu. Gerçi, bizim ailenin en çok mürekkep yalamış doktoruyken o kadar da hayal gücü olmasın mı? Ben ellerimi arkada birleştirerek "rahat" duruşunu aldım. Sıkılmasına çok sıkılmıştım ama beni fark edene kadar ya da annemle yüzleşene kadar bekleyecektim.

Odun güç sarf etmekteydi. Telefonunu kot pantolonunun arka cebine koyup, avcunu uyluğunun ön tarafına sürtüp sil-di. Bir iki kez derin nefes aldıktan sonra tekrar masaya yaklaştı. Bu sefer iki elini masanın köşelerine koyup güç verecek tablayı itti. Masanın tablası ağır bir ses çıkararak hemen açıldı. Kısa bir süre veya kısa bir süreden daha uzun bir süre Odun'un gözleri masanın içine takılı kaldı.

Onun göreceği manzarayı hayal etmek o kadar zor değildi. Önce ıvır zıvırları görecekti. Şeffaf naylon, gübre çuvalı, çapa, budama makası, çiçek küreği, testere, boş saksılar, küçük çömlekler, yuvarlak sarılmış hortum, elektrikli testere, en alta serilmiş mavi su geçirmez muşamba... Belki de bir iki yere

kan damlamış olabilirdi. Çünkü masanın tablasını yıkamıştım ama iç kısmını önemsememiştım. Hem önemseyecek zamanım yoktu hem de içini açıp bakmak isteyecek birinin bu denli çabuk ortaya çıkacağını tahmin bile etmemiştim.

Odun tekrar hareket etmeye başladı. Masanın sandığına karnını yaslayıp iki eliyle eşyaları çıkardı. Şeffaf naylon, gübre çuvalı, testere ve hortum. Biraz sonra sandığın içine eğilip, bir elini uzatıp soktu. Kalın su geçirmez muşambanın hışır hışır açılma sesi duyuldu. Devamında ağzından “hi” sesi çıktı. Müteakiben çenesine tekme yemiş gibi başını arkaya atarak geri çekildi. Kulağının arkasına topladığı saçları önüne düşerek açıldığı için darmadağın oldu. Büzüşen omuzları hıçkırıyormuşçasına titriyordu. Nefesi de motosikletin kükreyen motor sesi gibi çıktı. Tor, tor...

Odun’un ne gördüğünü ayrıntılarıyla hayal etsem de kalkanlar olacaktı. Muhtemelen Joker’le karşılaşmıştı. Ya da dün şafak vakti salonda benim göz göze geldiğim gibi annemle göz göze gelmiş olmalı. Sandığın dışına çıkardığı ıvır zıvırlar annemin baş kısmını örten eşyalardı. Muşambayı açmadan önce bir kez bana dönüp baksaydı önemli bir tavsiyede bulunurdum halbuki. Önce çömlek ve saksıları çıkarın. Çünkü o taraf ayakları.

Odun hem zihinsel hem de bedensel olarak kendini toparlayamıyordu. Toparlamak şöyle dursun panik atak krizi geçiriyor gibiydi. Dizlerinin bağı çözülmüşçesine yalpalarken ancak sandığın köşesinden tutunca güçlkle vücudunu doğrulttu. Boğazından hem inleme gibi hem de iç çekme gibi bir ses gelmekteydi. O seslerin geldiği sırada bir şeyler yapmak için kot pantolonunun arka cebinden cep telefonunu çıkardı. Muhtemelen terden sıırılsıklam olmuştu. Telefon elinden kaydığı için yere düştü ve düşer düşmez üç parçaya ayrılarak üç bir yana saçıldı. Ana parçası salıncağın o tarafa, kapağı pergola merdiveninin altına, bataryası benim ayağımın dibine.

Odun, telaşla salıncağa koşup telefonun ana parçasını aldı. Daha sonra kalanları bulmak için arkasına döndü. Nihayetinde muhatabımın görüş alanına girdiğim an gelip çatmıştı. Dört bir yana saçılarak sarsılan bakışları tam da benim gözlerime gelince durdu. Ne yapacağını şaşırılmış gözler. “Sen neden buradasın?” diye soran gözler. Güçlkle aldığı telefonun ana parçası tekrar elinden düştü. Arkamda sakladığım usturayı açtım.

“Burada ne yapıyorsun?”

Odun dudaklarını hafifçe büzerek başını salladı. Arkamda neyin olduğunu tahmin etmişe benzeyen bir yüz ifadesiyle. Gözlerimi ondan ayırmadan ayağımın dibindeki bataryayı aldım. Çardağa hafif adımlarla çıkarak sordum:

“Polise telefon etmek üzereydin değil mi?”

Odun aniden zıplayıp bir adım geri çekildi. Bakışları sağ elimde tuttuğum usturaya takılıp kaldı. Boğazından kemik burkulması gibi bir ses geldi. Belki de hıçkırık tutmuştu. Ya da çığlıktı belki de. İsmi ne olursa olsun aslında kaderini önceden hisseden zatın korkusuydu.

Keder, ilikleri donduran soğuk gibi akın ediyordu. 16 yıl önce de şu anki korkuyu hissetseydi ne kadar iyi olurdu. Bir erkek çocuğunun hayatına dair sadece 1 gram ağırlık hissetmiş olsaydı bugünkü gibi bir gün hiç gelmeyecekti. Şu an burada böyle bir kaderle yüzleşmeyecekti. Artık çok geçti. O zamanlar çok erkendi belki ama.

“Telefon et, sorun değil.”

Bataryayı uzatıp Odun’a bir adım yaklaştım. Başını sağa sola sallayarak bir adım geri çekildi.

“Telefon edip polise her şeyi anlat. 16 yıl önce, dokuz yaşındaki çocuğa psikopat teşhisi koydum diye, epilepsi olduğuna inandırıp ne olduğu belirsiz bir ilaç içirdim diye, annesinin aklını çelip her hareketini kontrol ettirdim diye, ölümü göze alarak yapmak istediğini ölümüne engelledim diye. Böy-

le yaptığım için bir gün aniden, kafayı yiyerek kendi annesini öldürdü ve şimdi beni de öldürmek üzere diye...”

Bir peygamberdevesi gibi usulca ona yaklaştım.

“Konuş hadi, sürtük.”

Odun, geri geri giderken terliğin topuğu zemindeki tahtaların arasına sıkıştığı için arkaya doğru düşecek gibi oldu. Bir şeyleri yakalamak için elleriyle debelendi ama çevresinde hiçbir şey yoktu. Sonunda yerçekimine yenik düşerek pergolanın dışına devrildi. Anında aramızda iki metre kadar mesafe oluştu. Bu küçük fırsatı kaçırmadı. Yere yığılan bedenini yana çevirip bir çığlık attı ve çatı katının demir kapısına doğru süründü. Ben de zıplayarak kendimi yere attım ve dizlerimi onun sırtına bastırdım. Seyrek ve ince saçlarından tutup geriye doğru çektim. Odun’un ağzından çatallaşmış bir ses çıktı. Bu dünyadaki son sözü şu oldu:

“Yumin...”

İçimdeki karanlık orman açılıyordu. Zaman yüzde bir saniyelik birimler halinde akmaya başladı. Odun’un kafasını arkaya doğru çekerek bastıran elimin hareketiyle, gerilmiş çenesinin altını tek hamlede kesen usturanın hızıyla, fermuar gibi açılan boynuyla, makineli tüfekle körü körüne ateş açarmış gibi yukarı fişkırان kan damlalarıyla, zeminin her köşesini kırmızıya boyayan darbenin gücünü, içimdeki ben kesintisiz izledi. Sıcak kan yüzüme sıçramıştı ve o halde onun son sözlerini düşündüm.

“Yumin...”

Tuttuğum saçlarını bıraktım ve kafası, yeri çatlatırcasına aşağı düştü. Demek Yumin dedi...

Türlerin kökeni

“Yumin!”

Babam ağabeyime seslendi. Seslenmekten çok bir haykırış ve acil bir çağrıydı. Kulağıma biz saplanmış gibi yerimden sıçrayarak gözlerimi açtım. Gerçekten kulağım acıyordu ve bir süre başım döndü. Burası neresiydi? Ancak kulağımdaki acı geçince odamda yatağımda olduğumu ve uykumdan uyandığımı fark ettim. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama kesinlikle gece değildi. Jaluzi perdeden içeri giren bir ışık vardı ama doğal bir ışıktı.

Yumin.

Beni uykumdan uyandıran babamın sesini düşündüm. Rüyamda ne gördüğümü neredeyse hiç hatırlayamadım. Sadece ses gerçek gibi canlıydı. Babamın sesini rüyamda ilk kez duymuştum. Rüyada görmeden önce hiç hatırlayamıyordum bile. Hiç aklıma geldiği olmuyordu ve hiç özlediğimi de sanmıyorum. Dokuz yaşıma girdikten sonra babam, benim için var olmayan biriydi. Ne hatıralarda, ne anılarda, ne hislerde ne de onun dışındaki düşüncelerde... Yine de hâlâ birlikte yaşıyormuşuz gibi, babamın sesini hemen tanımıştım.

Nasıl anlamıştı ki. Neden “Yucin” değil de “Yumin” dedi ki. Neden annem değil de babamdı ki. Annem ve babam vardiya filan mı değiştirmişti ki. Daha hâlâ bana verecekleri bir nasihat ya da ders mi vardı ki. Yataktan doğrularak saçlarımı

geriye atıp masa saatine baktım. Saat 1.41. Gözlerimi terasın cam kapısına çevirdim. Hava böyle aydınlıksa şafak vakti olamaz herhalde.

Uykuya dalmadan hemen önce saate baktığımı hatırlıyorum. 9.30 gibiydi. Neredeyse 16 saat uyumuştum. Geçen iki gün boyunca uyuyamadığım uykuyu tek seferde uyumuş sayılırdım. Yatağa uzanırken, Hecin gelmeden önce en azından bir süreliğine gözlerimi dinlendirmeliyim, demiştim ama. Ağırlaşan gözkapaklarımı kırıpıştırıp uyku mahmurluğunu atarak doğruldum.

Yataktan inip jaluzi perdeyi açtım. Gri gökyüzü, görüş alanımı olabildiğince doldurdu. Buhara benzeyen bulanık bir havanın içinde bir martı alçak uçuş yapmaktaydı. Ne güneş ne de bir canlılığın olduğu bir manzaraydı ama kuşkusuz gün ortasıydı.

Pergoladaki bahçe salıncağı boştu. Annem tamamen ayrılmış gibiydi. Ortaya çıkma sebebini de, ayrılma sebebini de bilemiyordum ama tuhaf bir hüznün hissettim. Göbek bağım kesilmiş gibi bir histi. Masumiyetin sınırını aşan bir avareye dönmüş gibiydim. Sınırın öte tarafına bırakıp geldiğim muhtemelen bendim. Dünyada insanlarla birlikte yaşayan ben, sağlam bir şekilde yeryüzüne ayak bastığıma inandığım ben. Aşmamam gereken sınırı aştıktan sonra geri dönecek bir yol yok. Şu puslu kış havasının içine doğru sürekli yürümek dışında yapabileceğim bir şey de yok.

İki defa cinayet işlediğim 2 saat 30 dakikalık zaman diliminin şaşılacak şekilde hafızamdan silinme sebebinin ne olduğundan artık emindim. Çünkü hatırladığım an, benim doğup büyüdüğüm bu dünyadan göçmem gerekiyordu. Çünkü önceki hayatımı sonlandırmam gerekiyordu. Ne bu diyardan göçecek ne de hayatımı sonlandıracak hazırlığım olmadığı için hatırlayamamıştım. Hazırlıksız haldeyken işlediğim haltların üstesinden gelemeyeceğim için hatırlayamamıştım.

Üstesinden gelemediğimiz şeylerle baş etmenin unutmaktan başka bir çaresi var mıdır ki?

Bunun aksine geçen gece olan her şeyi hatırlıyordum. Teyzemin yanında uzun zaman geçirmiştım. İçimdeki karanlık ormanda uzun süre dolaşmışım. Taze gül rengi sisin içinde yeni kanatlanmış bir kelebek gibi uçuyordum. Sisın dışında kırmızı ışık, örümcek ağlarına dikkat et, diye yanıp sönerek uyarıyordu ama görmezden gelmişim. Tatlı ve yoğun sıcaklık, daha yüksek ve aydınlık yerlere sıçramamı sağlıyordu. Sıçradıkça yıldızlar daha da yakınlaşıyordu.

Kendime geldiğimde, kafamın içindeki Beyaz Asker gök gürültüsüne benzer bir sesle bağıyordu. Gün kararmıştı, vücut soğuma evresindeydi, birazdan Hecin gelecekti ve ben olay yerini temizlemeliydim, hızlı hızlı...

Sersemlemiş ruh haliyle, meydana getirdiğim sahneye söyle bir baktığımı hatırlıyorum. Pergolanın yanan lambasının altında yüzüstü yatan teyzem... Elinde ustura, teyzemin yanına çömelmiş oturan ben... Çatı katının zeminini kaplayan kan... Bunların üzerine soğuk ve nemli gece sisi çökmüştü. Kulaklarımda rüzgâr hıçkırıklarla esiyordu. Kayan yıldızlar yok olmuş, kirli bir günbatımı kızılığ ayaklar altına serilmişti. O bile korlaşmış ateş gibi titreyerek sönmeye başlamıştı.

Bir elimle yerden destek alıp doğrulmaya çalışırken tekrar oturuvermişim. Çok uzun süre çömelerek oturduğum için bacaklarımda hal kalmamış, açılmamıştı. Üşüdüğümü algıladım ve tüm vücudumda bir ağırlık hissettim. Üzerimdeki yorgunluk iki katına çıktı. O kadar ağırlık çökmüştü ki neredeyse olduğum yere yığılıp uyuyacaktım. İşte tam o sırada çeşmenin yanındaki kauçuk varil gözüme çarptı.

Huzurla yatsın diye teyzemi onun içine koydum. İnci Küpe'de uyguladığım gibi en pratik şekilde halletmiş sayılırdım. Çatı katı, artık bir aile mezarlığına dönmüştü. Orta yer-

de annem, sağ tarafta ise teyzem. Dudaklarımda yapmacık bir gülümseme belirdi. Şimdi sıra sol tarafta mıydı ne?

Musluğu açıp hortumla çatı katının zeminini temizledim. Bulanık gözlerimi ovuşturarak teyzemin üç parçaya ayrılan cep telefonunu topladım. Kanlı kıyafetleri çıkarıp banyoya girdiğim sıralar vücudum o kadar kaskatı kesilmişti ki duş başlığını bile tutamadım. Ancak sıcak suyun altında 10 dakika geçirdikten sonra elimi zar zor hareket ettirip bir şeyler yapabilir hale geldim.

Duş aldım, usturayı yıkayarak çekmeceye koydum ve birinci kata inip kanlı kıyafetleri makineye attım. Makinedeki yorganı katlayıp yatak odasındaki dolaba yerleştirdim. Daha sonra tek kullanımlık plastik eldiven takıp teyzemin izlerini ortadan kaldırdım. Cep telefonuna bulaşan parmak izimi ıslak mendille silip eski haline getirerek teyzemin çantasına koydum. Çantayla kapının oradaki ayakkabıları şişme monta sararak annemin elbise odasındaki küçük valizine yerleştirdim. Yatak odasındaki yatağın sadece çarşafını düzelttim. Döşegi eski haline getirsem mi diye düşünürken hemen vazgeçtim. Teyzem bir şey demediyse eğer, Hecin'in annemin yatak örtüsünü kontrol etmesi imkânsıza yakındı. Aslında en az yatak kadar ağır lateks döşegi sürükleyip ikinci katın merdivenlerinden çıkarmak gözümü korkutmuştu.

O sıralar bilincimin gücüyle hareket etmekteydim. O kadar bitkin düşmüştüm ki neredeyse komaya girmişten farksız haldeydim. Bu yüzden son toparlanma aşamasıyla ilgili hafızam bulanık. Yıkanan kıyafetleri çıkarmış mıydım, yatak odasının kapısını kilitlemiş miydim, evdeki anahtarları konsolun çekmecesine tekrar koymuş muydum... Hecin'i beklemek tamamen imkânsızdı. İkinci katın merdivenlerini çıkarırken çoktan uyumaya başlamıştım bile.

Hecin döndü mü acaba? Geliyorum dediğine göre gelmiştir elbette. Sitenin girişinden nasıl geçmiştir ki? Dün gece akıl

edip de teyzemin çantasını karıştıramadım ama site giriş kartını teyzeme verdiyse zile basması gerekecek. Ben kapıyı açtığımı hatırlamıyorum ama öyle ya da böyle eve girmiş olmalı. Ya birinin peşine takılıp girmiştir ya da 22. kattaki Hello'nun sahibi kadının ziline basarak açmasını istemiştir... Siniri tepesine çıkınca belki de ikinci kata kadar çıkmıştır. Gerçi uyuduğumu görünce öylece aşağı kata inmekten başka çaresi olmamıştır. Aşağı inip öylece uyudu mu ki? Aniden acıktığımı hissettim.

Alt kata indim. Hem anormal olan şeyler var mı diye kontrol etmek hem de aç karnımı doyurmak, bir taşla iki kuş vurmak için. Parmak uçlarımda merdivenlerden koşarak indim. Dün bedenimi her şeyi engelleyen bir baş belası diye niteleyecek olursam, bugün üzerime geçirdiğim tişörtten daha hafifti. Tam bir gün hiçbir şey yememiş olsam da kudurmuş gibi güçlü hissediyordum. Keyfim de düne nazaran daha iyiydi. Çözömlenen bir şey yoktu ve bir karara da varamamıştım ama içimde her şeyin iyi olacağına dair bir iyimserlik vardı. Kafama koyarsam ne olursa olsun her şey.

Alt kat sessizdi. Ara ara kapıdan sesler geldiğine bakılırsa sanki Hecin kendi odasındaydı. Muhtemelen film izliyordur. Ya da dün çektiği fotoğraf veya videoları elden geçiriyordur. Annemin yatak odasının kapısı kilitliydi. Anahtarlar da yerinde duruyordu. Mutfağa girer girmez burnuma mis gibi *döncanğ*¹² güveci kokusu geldi. Hecin yemek yapmıştı. Ocakta küçük bir güveç vardı. Arka taraftaki balkona gidip makineyi açtım. İçinde olması gereken çamaşırlar yoktu. Mutfağa dönerken hafızamı yokladım. Dün gece kurutmuş muydum? Çıkardıktan sonra odaya mı götürmüştüm?

“Uyandın mı?”

Hecin mutfağın girişinde dikilmekteydi. Mutfak tezgâhının yanında durarak sordum:

“Ne zaman geldin?”

12. Haşlanmış soya fasulyesinin mayalanmasıyla elde edilen ezme. Japoncası *miso*. (ç.n.)

“Ne zaman olacak, dün geldim. Saat 10 buçuk gibi. Sen çoktan uyumuştun.”

Hecin mutfağa girip ocağın altını yaktı.

“Nasıl da ölü gibi uyuyordun öyle. Biri girip çıksa haberin olmaz.”

Tahmin ettiğim gibi ikinci kata çıkıp öyle aşağı inmişti. Uyanıldıktan sonra gördüğüm odamın manzarasını düşündüm. Tuhaf bir şeyler var mıydı diye odamı kurcalamamıştır herhalde...

“Dolaptan pilavın yanında yiyecek turşu falan çıkar. Öğle yemeği yiyelim. Güveç yapıp senin uyanmanı bekleyeyim derken açlıktan öleceğim sandım.”

“Sen şimdi ye. Şu an yemeyi düşünmüyorum, ben sonra yerim.”

Hecin yemek masasını bezle silerken boynunu büktü.

“Acıktığın için aşağı inmedin mi?”

Öyleydi. Karnım açtı. Ancak yemekten ziyade onun uzun sorgu sualinden kaçma isteğim daha büyüktü.

“Dün gece makineye çamaşır atmıştım, ona bakmaya indim. Ama makine boş. Sen mi çıkardın?”

“Ön balkona astım. Hepi topu birkaç tane diye kurutma makinesine atmayayım dedim.”

Haaa... diyerek kafamı sallayınca Hecin cevaplamayı hiç istemediğim soruyu sordu.

“Peki, annemden bir haber var mı?”

“Hayır, henüz yok.”

Hecin başını yana eğdi.

“Hâlâ mı? Başına bir şey gelmiş olmasın? Trafik kazası filan...”

“Kaza geçirseydi haberi gelirdi.”

Mutfağa doğru giderken ekledim:

“Hem arabasını da bırakıp gitmiş.”

“Bırakıp gitmiş mi dedin?” Hecin’in bakışları hareketlerimi takip etti.

“Yine de hiç bu kadar uzun süre habersiz bırakmamıştı ya.”

“Bugün arar herhalde. Ya da eve döner.”

Mutfaktan çıktığım an Hecin’in sesi ensemden yakaladı.

“Teyzemi de mi aramamış?”

“Bilmem. Sormadım.”

Hecin sorguya devam ediyor, yakamı bırakmıyordu.

“Peki, teyzem dün kaçta gitti?”

Merdivenlerin önünde durarak dönüp ona baktım. Hecin konuşmaya devam etti.

“Yani... Teyzeme de ulaşamıyorum... Bugün cebi sürekli kapalıydı. Ev telefonunu da açmıyor.”

Ne zamandan beri böyle haberleşecek kadar yakınlaştılar bilmem. Kafam karıştığı için farkında olmadan sert konuştum.

“Teyzemi niye soruyorsun? Anahtarı ve giriş kapısının kartını geri almak için mi?”

“Bu da ne demek?”

Hecin mutfaktan çıkarak önümde dikildi.

“Evvelki gün öğleden sonra teyzem seni çağırdığı için hastaneye gittin ya. Anahtarı vermeye.”

“Ben mi? Kim demiş?”

Hecin garipseyen bir ifadeyle tekrar sordu.

“Teyzem öyle mi dedi?”

Cevap vermedim. Hecin’in gözünde canlanan şüpheli yüz ifadesi “demek bu yüzden” ifadesine dönüştü.

“Öküz altında buzağı arama. Bir şey bilmediğin halde hep kesin görmüş gibi davranıyorsun. Teyzemin telefonuna baktım ama hastaneye gitmedim. Onu bunu sorduğu için konuşma uzadı sadece. Annenin gittiğini gördün mü, dün evde miydin falan. Konuşurken senin sınavı kazandığından bahsedince eve gelip sürpriz parti yapmak istediği için giriş kapısının şifresini söyler misin deyince ben de söyledim, aramızda kalsın dediği için de peki dedim.”

Anlamıyordum. Farz edelim site girişinden kendi maha-

retiyle girdi ama evin kapısı için durum farklıydı. Hecin'in söyledikleri yalan değilse teyzemin kendi iddia ettiği gibi kapının kilit düğmesini tuşlayarak girmiş olması gerekiyordu. Ben tuş sesini neden duyamamıştım ki acaba? O sırada uyuyor olsam neyse ama kesinlikle uyanıktım. Günlük mü not mu belirsiz deftere kendimi kaptırdığım için kulaklarım mı tıkanmıştı acaba?

"Yani dün beni dışarı göndermen sürpriz parti yüzündendi, kastettiğin bu mu?"

"Bilmiyor muydun? Teyzem söylemedi mi?"

Soruma soruyla karşılık veren Hecin'in yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. Cevap vermedim.

"Ashında bunu seni kandırmak maksadıyla yapmadım... Sen salonda televizyon izlediğinden teyzem hiçbir şey yapmadığını söyleyince, ben de kısa süreliğine dışarı çıkmasını sağlarım dedim sadece. Ben öylesine eğlenceli bir şeyler yapıyorum sandım. Hem seni doğru düzgün kutlayamadığım için üzgündüm hem de annen olmadığı için en azından teyzem kutlama ayarlamış diye de sevindim üstelik. Gerçi biraz abartıyor gibi diye düşünmedim de değil."

Ben de teyzemin çok abarttığını düşünüyorum. Biraz değil kaçık kadınlar gibi üşütük davrandığını düşünüyorum. En az 16 yıl boyunca annemle beni parmağında oynattığını düşünüyorum. Bunun sebebini kesin bir şekilde bilmem gerektiğinden soruyorum, beni rahat mı bıraksan artık?

"Ama eve gelip buzdolabına baktığımda yaş pasta öylece duruyordu. Kutusundan çıkarıldığına dair bir iz bile yoktu. Senin teyzemi sevmediğini bildiğim için... Ashında ne oldu diye biraz endişelenmedim de değil. Acaba kavga mı ettiler diye düşündüm ama sen uyuyordun, bu yüzden teyzeme telefon ettim ama ulaşamayınca aklıma bin bir türlü şey geldi. Annemden de haber yokken, teyzeme de ulaşamayınca..."

Çatı katındaki aile mezarlığı aklıma geldi. Birden ne diyeceğimi bilemedim. Ağzımdan malayani sözler dökülüyordu.

“Ne bileyim. Annem de bazen bizden habersiz bir yerlere gitmek istemez mi?”

“Ya teyzem? Teyzem de tesadüfen tam bu zamanda bir yerlere mi gitmek istemiştir?”

“Bunu neden bana soruyorsun?”

Sinirimin tepeme fırlamasının yanı sıra, farkında olmadan sesimi yükseltmişim.

“Benim ne yapmamı istiyorsun?”

Hecin ağzını sersemce açmış bana bakıyordu. Neden sinirleniyor bu, kızmasının sebebi ne ki diyen yüzle.

“Senden bir şey beklediğim yok, aklıma takıldığı için biraz düşünelim diye...”

“Tamam, artık düşünürüz.”

Arkamı dönüp merdivenlerden çıktım. Kasıtlı olmasa da suratımı asmıştım. Hecin konuşmasını daha fazla sürdürmedi. Beni durduracak bir söz bulmak için bir süreliğine sessiz kalmış gibiydi. Hecin’in bakışları merdiveni çıkana kadar ensemdeydi. Odaya girip kapıyı çat diye kapattım. Adamakıllı düşünceğim için bana dokunma anlamında.

Masaya oturdum. Fazla zamanım yoktu. Her şeyin varacağı yere vardığını hissettim. Artık ne yaparsam yapayım durumu toparlayamayacak, sonuca ulaşma süresini geciktiremeyecektim. Tahminimde yanılmazsam yüzde 50 ihtimal bu gece kritik olacaktı. Bu süre içinde yapabileceklerimi yapmaktan başka çarem yoktu. Kendi nazarımda karar vermem, kendi bakış açımı temel alarak bir sonraki eyleme karar vermem, karar verdiğim gibi çabucak harekete geçmem.

Cehenneme giden bir kızağın üzerinde oturuyormuşum gibi hissettim. Çekmeceyi açıp tekrar günlük mü not mu belirsiz defteri çıkardım. Dün okurken kapattığım yeri buldum.

Psikopat mı? Yırtıcı mı? Avcı mı? Yaşadığım sarsıntıyla kafamın içi kararmışken Yucin'in o günkü "gözleri" gözümde canlandı. Çan kulesinin önünde "Yucin!" diye seslendiğimde dönüp bana bakarkenki gözleri. Heyecanlanmış vahşi bir hayvan gibi gözbebekleri simsiyah olan gözleri. Alev ışığına benzeyen bir aydınlığın dalgalandığı gözleri.

Hevon, yırtıcıların dünyaya bakışının sıradan insanlardan farklı olduğunu söyledi. Hiçbir korkusunun, huzursuzluğunun, vicdan azabının olmadığını ve başkalarıyla empati kuramadığını da söyledi. Buna rağmen başkalarının duygularını hayaletler gibi okuyup, kullanan bir tür olduğunu söyledi. Doğuştan böyleler dedi.

Kulaklarımı tıkamak istedim. Az kalsın böyle bir şey mümkün değil diye bağıracaktım. Neden illaki benim çocuğum..

Hevon, "O günkü olay"ın aniden gerçekleşmediğini söyledi. Yucin'in yırtıcı olarak işlediği ilk "zararlı eylem"iydi. Eğer bırakırsan her zaman tekrarlayacağı bir eylem olduğunu söyledi. Dolayısıyla en azından şu an karakola gidip gerçeği söyle, dedi. Tıbbi bir yöntemin yanına tecrit de eklenmeli diye.

Tecrit mi diyor? Farkında olmadan dizlerimin üzerindeki ellerimi birleştirdim. Sandalyeden kalkmaya niyetlenmişken güçlkle yeniden oturdum. Üç yıl önceki hatamı tekrarlarsam olmazdı. Gerçekleri söylemem hiç mi hiç olmazdı. Hevon'un bahsettiği Yucin kim olursa olsun, nihayetinde benim oğlumdu. Bu yüzden sorumluluğu ben almalıydım. Onu ben korumalıydım. Ne olursa olsun bir yolunu bulup normal bir hayat sürmesini sağlamalıydım.

Hevon'a yalvardım. Ne olursa olsun yapacağım diye, hayatımı ortaya koyup Yucin'in sorumluluğunu alacağım diye, Yucin'den daha fazla yaşayıp sonuna kadar sorumluluğunu üstleneceğim diye. Sözümün bir göstergesi olarak göğsümü keserek kalbimi çıkarıp koymak istedim. Bunu yaparak Hevon'un fikrini değiştirebilsem keşke diye...

Hevon tek bir şartla tedaviye razı oldu. Yucin ile ilgili hiçbir şeyi saklamamam şartıyla...

Tedavinin uzun süreceğini söyledi. Belki de hayatı boyunca sürebilir dedi. İlaç, kişisel tedavi, hipnoz terapisi, bilişsel terapi, grup terapisi... yani yapabileceğimiz her şeyi uygulayacağız, ancak tedavinin etkinliğini garanti edemem, dedi. Tedavi iyi gittiğinden sorun yokmuş gibi görünse de, en azından 40 yaşını geçmesinin gerektiğini söyledi. İstatistiki olarak, bu eğilim orta yaştan sonra yavaş yavaş azalır mı.

Tedavinin amacı ahlaki kavramları aşılama değil, dedi Hevon, böyle bir şeyin kesinlikle imkânsız olduğunu söyledi. Bu kötü bir davranış, diye onu uyarmanın hiçbir anlamı olmayacaktı ve bu şekilde eğitilemeyecekti. Odaklanması gereken, kâr ve zararın hesap çizelgesini çıkartmaktı. Tabii ki ben de tutarlı bir tavır sergilemeliydim.

Ateşim çıkmış gibi vücudum tir tir titremeye başladı. Söz vermiştim ama korktuğum, çaresiz hissettiğim ve donakaldığım için gözlerim karardı. Hevon'un dediği gibi yapabilecek miydim? O olayı unutabilecek miydim? Çocuğumu eskisi gibi sevmem mümkün müydü? Umutsuzluktan daha büyük bir korku beni sardı.

Son cümleye ters ters baktım. Sadece annem korkmamıştı. Ben de sayfayı çevirmeye korkuyordum. Neyden korktuğunu bilmediğimden korkuyordum. Her şeyi olduğu gibi kabullendiğim şu anda bile korkacak ne kaldı ki, diye düşündüğünden kendime şaşıırıyordum. Öyle diye yazdıklarının geri kalanını okumaktan başka bir çarem de yoktu. Deniz tutuyor diye Pasifik Okyanusu'nun tam ortasında gemiden inilemeyeceği gibi.

30 Nisan Pazar

Yucin uyuyor. Rahatça, mışıl mışıl... Ben hâlâ uyuyamı-

yorum. O günden bu yana 15 gün geçtiği halde. Ben o arada yayınevinden ayrıldım. Günün büyük bir çoğunluğunu evde geçirdim. Mahalledeki markete gitmek, Yucin'e sofrta kurmak ve giyeceklerini çıkarıp hazırlamak dışında hiçbir şey yapmadım. Ne temizlik yaptım, ne yıkandım ne de telefonlara cevap verdim. Hatta hiç kimseyle görüşmedim.

Cenaze töreni bittikten sonra kayınvalidemler hemen Filipinler'e döndü. Hevon ve babamla cenaze töreninden sonra görüşmedik. Yumin'in odasında boş boş oturarak vakit öldürdüm. Sonsuz bir yörüngede dönüp duran tren gibi, kafamın içindeki takvim hep 16 Nisan'a dönüyordu. Seyahate çıkmasaydık nasıl olurdu ki? Eğer öyle olsaydı, sorunsuz hayatımıza devam edebilir miydik acaba?

Üç yıl aradan sonra çıktığımız ilk aile gezimizdi. Aynı zamanda 11. evlilik yıldönümünü kutlama gezisiydi. Gitmeden önce içim içime sığmıyordu. Arabayla dört saat gittikten sonra tekrar bir saatten fazla feribota binmemiz gerekiyordu ama hiç yorulmamıştım. Daha o zamana kadar her şeyin yolunda gittiğine inanıyordum. Kocamın işi ülkedeki ekonomik krize rağmen göz kamaştırıcı şekilde yükselişteydi ve ben de yayınevinin Avrupa Edebiyatı ekibinin müdürlüğüne daha yeni terfi etmiştim. İnsanlar aralarında bir yaş olan iki erkek çocuğunu büyütürken aynı zamanda çalışma hayatını nasıl sürdürüyorsun, diye soruyorlardı ancak onların tahmin ettiği kadar zor bir iş değildi. İki oğlum kendi karakterine göre büyümekteydi. İki çocuğumu renklerle ifade etmeyi seviyordum. Hep güler yüzlü ve sıcak, ama tez canlı ve sakar olan Yumin turuncu; ağırbaşlı ve kibar ama az biraz soğuk nevale Yucin mavi.

Yumin'in güvertede koşarak babasını endişelendirdiği sırada, Yucin sallanan feribottaki odasında oturarak hiç konuşmadan denizi izledi. Ancak adaya vardığımız sırada ilk kez konuştu. Bu adanın adı ne, diye.

Tando idi, Tan Adası. Bizim bindiğimiz feribotun son dura-

ğı ve varış noktamız. Son zamanlarda, ilginç kayalıkları ve gizemli deniz ürünleriyle ün kazanmış bir adaydı. Ayrıca pansiyonların, aile konaklama tesislerinin ve gençlik eğitim merkezinin yeni yeni açıldığı gelişmekte olan bir turizm merkeziydi. Bununla birlikte, hâlâ ilkel çağların özelliklerini de olduğu gibi barındıran eski bir yerleşim yeri idi. Sarı toprak renkli denizi delen köpek dişleri gibi su üzerinde yükselen kayalık adalar, adaları çevreleyen uçurumlar ve uçurumlar boyunca oluşan doğal paravan benzeri ormanlar, denizden esen rüzgârda uçan deniz kuşları ve Sibiryâ Çiçek Elması çiçeklerinin tipi misali uçan beyaz yaprakları.

Bizim konaklayacağımız yer U şeklindeki falezin tepesine inşa edilmiş ahşap pansiyondu. Ölü sezon olduğundan mıdır nedir, hafta sonu olmasına rağmen, tek müşteri bizim aileydi. Yolun bitimindeydi ve çevrede ne başka bir pansiyon, ne lokanta ne de bir köy vardı. Görülebilen, sarı toprak rengi deniz ile uçurumu çevreleyen ağaçlardan, duyulabilense dalgaların sesi, martıların ötüşleri ve yolun karşısındaki uçurumun üstündeki çan kulesinden gelen çan sesinden ibaretti. Pansiyon sahibinin dediğine göre, deniz meltemi çanın ipini salladığından çan dong dong, diye çalıyordu.

Pansiyon ve çan kulesi U şeklindeki falezin başında ve sonunda birbirlerine bakmaktaydı. İki yapının yüksekliğinin hemen hemen aynı olmasının yanı sıra onları saklayacak hiçbir şey olmadığından karşıdaki manzara açıkça görülüyordu. Tıpkı yolun karşısındaki apartman dairesinin salonunu seyreder gibi. Bu sayede uçurumun karşısında oturulsa bile çan kulesinin çok eski bir bina olduğu anlaşılıyordu. Çan kulesinin yanındaki kilisenin çatısı ve dış duvarlarının yarısı yıkılmış vaziyetteydi. Müdürün dediğine göre, uçurumun iç tarafında şu anda insanların yaşamadığı eski bir köy vardı.

Öğleden sonra pansiyon ile çan kulesi arasındaki uçurumu dolduran deniz geri çekildi. Deniz çekilince uçurumun altında

gri çakıl taşları ve kayalarla kaplı uzun ve dar bir kumsal göründü. Oraya inip midye ve kabuklu deniz salyangozu topladık. Akşam yemeğinde kullanmak için yeterliydi. Kocam daha fazla oynamak isteyen iki çocuğu aldı ve çan kulesinin bulunduğu uçurumun oraya götürdü. Ben de bu arada terastaki yemek masasına akşam yemeğini hazırladım.

Hepimiz günbatımına yakın, yemek masasında toplanmıştık. Yanımda Yumin, eşimin yanıdaysa Yucin oturuyordu. Eşimle, kavga edip barışarak birbirimize katlandığımız on bir yılı kendi kendimize kutluyorduk. Bir elli yıl daha dayanalım dercesine bir beşlik çaktık. Gürültülü bir geceydi. Gürültülü olsa da burası güzel bir yerdi. Tüm deniz bize aitti. Kırmızı yarım ayın yükseldiği gece gökyüzü, genç bir kızın yanağını andırıyordu. Ilıman esen batı rüzgârında, Sibiryâ Çiçek Elması çiçeklerinin yaprakları dans eden kelebekler gibi uçuşuyordu. Çiçek dolu rüzgârın altında oturan çocuklarım göz kamaştırıyordu. Eşim, son derece kibar ve sevecendi. Ben zil zurna sarhoş olmuştum. Bu sayede uzun zaman sonra ilk defa huzurlu ve derin bir uykuya daldım.

Uykumdan uyandıran çan sesiydi. Rüzgârda sallanarak çıkan bir çınlama değildi bu, birinin tüm gücüyle vurma sesiydi. Heyecanlandığı zamanlarda Yumin'in çıkardığı ayak sesleri gibi telaşlı ve dikkatsiz bir sestti. Belki de bu yüzden uykuyla uyanıklık arasında Yucin'e seslendim. Gidip ağabeyine bir bak.

Yucin cevap vermedi. Çan sesi gittikçe şiddetleniyor ve hızlanıyordu. Dong, dong, dong...

Aniden gözlerimi açtım. Çan sesi değil de, önsezilerim uykumu tamamen açmıştı. Fırlayarak terasa çıktığımda çan kulesinde birinin sürekli çanı çaldığını gördüm. Deniz, uçurumun yarısına kadar yükselmişti. Denize doğru eğilmiş gibi duran çan kulesi, gözüme dünden daha tehlikeli göründü. Birisi tehlikeli korkuluklara yaslanmış halde sürekli bağıırıyordu. Artık hiç şüphem kalmamıştı, bu Yumin'in sesiydi.

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibiydi. Sanki dağınık saçlarım gökyüzüne doğru dikleşmişti. Neden oraya çıkmıştı? Neden öfkeyle çanı çalıyordu? Bu soruların cevabını bilemiyordum ama kesinlikle tek bir şeyden emindim. Bu hareketinin ne kadar tehlikeli olduğunu oğlumun bilmediğinden... Ayaklarımı yere vurmaya başladım. Yumin, in oradan, in aşağı. Ancak gariptir ki, boğazımdan çıkan haykırış "Yucin!" olmuştu.

Çılgılıma şaşırان eşim, iç çamaşırılı halde odadan fırladı. Aynı anda çan kulesinde Yucin ortaya çıktı. Bağırışlarımı duymuş gibi, görünmeyen bir yerden fırlamış gibi ağabeyinin yanına çıktı. Mucizeyle karşılaşmış gibi, birdenbire bir ferahlama hissettirdi. Yucin onu durdururdu.

Daha sonra, inanmadığım bir şey oldu. Yucin, Yumin'e bir yumruk attı. Ardından, bacağını havaya kaldırdı ve yumruk yediği için büzülen ağabeyinin göğsüne bir tekme attı. Bu tekme yetmişti. Yumin çılgılık atarak çan kulesinden düştü. İnce bedeni parabol çizerek uçurumun altında kayboldu. Bir an dondum kaldım. Boğazıma bıçak saplanmışçasına nefes alamıyordum.

Eşim üzerine bir şey bile giyemeden Yumin'e seslenerek pansiyondan fırlayıp çıktı. Ancak o zaman aklım başıma gelmiş gibi arkasından koştum. Pansiyon müdürü de telaşla odasından çıktı. Bana ne olduğunu sordu ama cevap verebilecek halim yoktu.

Çıplak ayakla patikada koşuyordum. Ağaç dalına takılıp dahiş yapar gibi yere kapaklandığım halde hiçbir acı hissetmedim. Sivri bir şeyin battığı ayağımın kan içinde olduğunu bile fark etmemiştim. Nefes nefese kalmıştım ve deli bir kadın gibi mırıldanarak kocamın peşinden koşuyordum. Yumin iyi olacak. İyi değilse bile kocam bir şekilde onun iyi olmasını sağlayacak. Oraya ulaştığımda üçü, çan kulesinin önünde dikilmiş öylece bekliyor olacak...

Uçurum boyunca uzanan ormanın içindeki patikanın bir

türlü sonu gelmiyordu. Çan kulesi, ne kadar gidilirse gidilsin ulaşılamayan hayali bir yer gibiydi. Güçlkle oraya varmayı başardığımda Yucin çan kulesinde yalnızdı. Ayakta korkuluklara yaslanmışken denize bakıyor ve hiç kıınıldamıyordu. Çan kulesinin önünde koşmayı bıraktım. Kocam neden görünmüyordu ki? Neden sessizlik bu kadar büyüktü? Bir şey mi oldu acaba? Tir tir titreyen çenemden hıçkırık sesi gibi bir ses geldi. Yucin...

Yucin başını çevirdi ve bana baktı. Yüzü kanla kaplıydı. Heyecanlanmış bir canavarın gözleri gibi, gözbebekleri simsiyah olmuştu. İçinde alev benzeri bir ışık kıpırdıyordu.

Birden kendime geldim. Ben yoksa şüphesiyle uçurumun kenarına doğru koştum. Deniz uçurumun yarısına kadar yükselmişti. Yumin çoktan gözden kaybolmuştu ve şiddetle yükselen dalgaların içinde kocam tek başına çırpınmaktaydı.

Kulaklarımda güçlü bir çınlama hissettim. Titreyen gözlerimin önünden “O an” geçti. Yucin’in ağabeyine yumruk attığı an, onu tekmeleyerek denize attığı işte tam o an. Yardım edecek birilerini çağırmanın gerekiyordu, ama ağzımı açamamıştım. Sesim sadece boğazımda tıkılıp kalmıştı. Şiddetli dalgaların kocamı en yukarıya çıkarıp yüzlerce metre uzaklaştırmasını, denizin onu kapıp ufuk çizgisine doğru çekmesini dimdik ayakta durmuş vaziyette elim kolum bağı izledim.

“Birilerini” çağıran kişi, koşarak yaklaşan pansiyon müdürüydü. Cep telefonuyla sahil güvenliği çağırdı ve mahalle sakinleriyle seferber olup balıkçı tekneleriyle açıldılar. Kâbustaki bir dünya gibi, her şey gerçekdiydi. Tar tar motor sesi çıkarak U şeklindeki uçurumun arasında gidip gelen balıkçı teknesi de, gemicilerin bağırışları da, pansiyona dönüp bekleyelim diyen müdürün önerisi de. Uçurumun kenarında hareket etmeden duruyordum. Sanki kocam Yumin’i belinden sarmalamış, üzerinden şıp şıp sular damlatarak uçurumun üzerine ansızın çıkacak gibiydi. Biraz düşünmüş olsaydı, gelgitin başladığı de-

nizde Yumin'i kurtarmayı bırak, kendi başına hayatta kalmanın bile ne kadar zor olduğunu fark etmiş olmalıydı. Milli bir yüzücü için bile bu çok zordu.

O gün öğleden sonra, eşimle Yumin'in cesetleri iki saat arayla bulundu. Eşimi mahalle sakinleri bulmuştu ve Yumin'in Mokpo kıyılarına vurduğu söylendi. Pansiyon müdürü benim için ailemle iletişime geçti. Apar topar gelen babam, Mokpo şehir merkezinde bir cenaze evi tuttu ve ziyaretçileri ağırladı. Cebu¹³ Adası'ndan uçakla geç saatte gelen kayınbabam cenaze işlemlerinin sorumluluğunu üstlendi. Kayınvalidem biricik oğlunun ölümünü kaldıramadı ve ağlama krizleri yüzünden hastaneye kaldırıldı.

Ben ise, mecalsiz halde oturmak dışında bir şey yapmadım. Polisler ve muhabirler gelerek soru yağmuruna tuttular ancak hiçbirine cevap vermedim. Yucin de aynen benim gibi hiçbir şey yapmadı. Olayın meydana gelmesinden itibaren kesintisiz 24 saat boyunca odasında uyumuştur. Çok derin uyuyordu. Tuvalete gitmemiş, hiçbir şey yememişti. Uyansın diye sarstığımda bile gözlerini açmamıştı.

Haberi duyunca ertesi gün Mokpo'ya gelen Hevon post-tramvatik stres bozukluğu¹⁴ teşhisi koymuştu. Ağabeyi ve babasının gözleri önünde ölmesi onu çok sarsmış olmalı demişti. Kendiliğinden uyanana kadar öylece bırakılması gerektiğini, aksi takdirde onu uyandırmanın çok tehlikeli olabileceğini söylemişti.

İnsanın içini rahatlatan bir teşhisti bu. Ancak kabul edilemez bir reçeteydi. Rahat ve huzurlu bir ifadeyle uyuyor olmasını kabullenemiyordum. Ne şekilde olursa olsun onu uyandı-

13. Filipinler'de bir ada. (ç.n.)

14. Post-travmatik stres bozukluğu ya da travma sonrası stres bozukluğu, travmaya yaratan bir olayın yaşanmasından sonra, o olayın günlük yaşamda veya rüyada tekrar yaşanması, o olayı hatırlatan durumlardan kaçınmaya yol açan bir aşırı uyarılmışlık, kaygı ve kolayca irkilmeyi içeren bir tür kaygı bozukluğu. (ç.n.)

rıp sormak istiyordum. Neden böyle yaptın? Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yaptın?

Hevon gittikten sonra boğazına yapışırçasına yakasından tutup sallayarak çocuğu uyandırdım. Şimdi itiraf ediyorum, o an oğlumu sürükleyerek denize atma dürtüsüne karşı savaşıyordum. Bunu anlamış gibi yavaşça gözlerini açtı. Büyük siyah gözbebekleri, gözlerime bakmadan önce tereddüt etti. Gözlerimiz buluşunca çiçek yaprağı kadar kırmızı dudaklarını açtı. Kısık ve ince bir sesle mırıldandı:

“Anne, seni seviyorum.”

Yuvasında tek başına bırakılmış bir yavru kuş gibiydi. “Anne, seni seviyorum” değil de “Anne, lütfen beni atma” der gibiydi. Nefes almayı kestim. Korkudan donup kaldım. Öfkem yerle bir oldu. Kanımın lanetine yakalandığım andı. Sanki ilk kez fark ediyor gibi, oğlumu ne kadar çok sevdiğimi anladığım andı. Buna rağmen onu asla affedemeyeceğimi sezinlediğim andı. Hem ömrüm boyunca vicdan azabı ve korkuyla yaşayacağımı düşündüğüm hem de kim olduğumun bilincine vardığım andı. Ben Yucin’in annesiydim. Yucin benim oğlumdu. Bu, dünya yıkılsa da değiştiremeyeceğim bir gerçektir.

Yucin, ertesi günün sabahı kendi kendine uyandı. Her zamanki gibi, göze çarpmadan sessizce hareket ediyordu. Hazırladığım kahvaltısını yaptı ve verdiği cenaze kıyafetini kendisi giydi. Cenaze sahibi bir erkek olarak babasının portresini aldı, krematoryuma giden otobüse tek bir söz etmeden bindi. Gözünde üzüntüye dair hiçbir şey yoktu. Pişmanlık da yoktu. Çenesini portre çerçevesine dayayarak oturmuş, göz ucuyla camdan dışarı bakıyordu.

Gözlerim delici oklar misali hep Yucin’in üstündeydi. Sorulması gereken bir şey vardı. Gördüğüm şey doğru muydu? Bunu neden yapmıştı? Krematoryuma varana kadar sormaya fırsat bulamadım. Çevrede çok fazla insan vardı. Yumin ile eşimin cesetleri yakma fırınına girdikten sonra nihayet parktaki bank-

ta baş başa kalmıştık ama yine de bir türlü lafı açıp da soramadım. Korkmuştum. Gerçeği duymaktan korkmuştum. Kendimden korkmuştum. Gördüklerimin gerçek olduğuna emin olduğum an, Yucin'i öldürebilecek gibiydim çünkü.

Polisin tekrar gelmesi tam da o zamandı. Bana ve çocuğa soracağı şeyler olduğu için geldiğini söyledi. Titremeye başladım. Belli olmasın diye dizlerimi iki elimle bastırmak zorunda kaldım. Yucin ise aksine polise gayet sakin bakıyordu. Duygularının okunamadığı bakışlarla. Ne korkunun, ne huzursuzluğun ne de suçluluk duygusunun olduğu gözlerle. İfadesizliği o kadar ısrarlı duruyordu ki beynimin devreleri yanmış gibi hayretler içinde izliyordum. Aslında hep böyle miydi? Her zaman bu kadar duyarsız ve utanmaz bir çocuk muydu? Ben neden bilmiyordum? Bilmiyor değildim. Bu tüyler ürperten duygusuzluğu, doğuştan gelen soğukkanlılığa yormuştum sadece. Kendime uygun geldiği şekilde yahut beklediğim şekilde.

Polis ilk önce Yucin'e çan kulesine kadar gitmesinin sebebi ni sordu. Yucin gayet net ve açık şekilde açıkladı. "Annem ve babam uyuduğu sırada ağabeyimle hayatta kalma oyunu oynadık, ilk önce ağabeyim çan kulesine çıktı ve çanı çalarken ip koptuğu için denize düştü, onu yakalamak için elimi uzattım ama artık çok geçti" dedi.

Çocuk konuşurken sakinliğini koruyordu. Gözlerini polisten bir kez kaçırmadı. Bir kez bile dili sürçmedi. Sadece bir iki kez bir şey düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmıştı, hepsi o kadar. Kafam karıştı. Ben yanlış mı görmüştüm, Yucin'in dediği doğruysa Yumin'e yumruk atmamış, elini uzatmıştı. Onu tekmelememiş, onu yakalamak için bir adım yaklaşmıştı. Yüzlerce kez zihnimde canlandırdığım o sahneyi tekrar hatırladım. Zihnimde canlandırdıkça sahne basit gerçeği gösterdi. Yucin yalan söylüyordu. Daha dokuz yaşındaki bir çocuk, polisin karşısında hiçbir şey olmamışçasına, soğukkanlılıkla.

Çocuğun annesi olan ben de pek farklı değildim. Polis, olaya

tanık olan ilk kişinin kim olduğunu sorduğunda, refleks olarak yalan söyledim. Kocam, diye. Kaza anında ne yapmaktaydın diye sorduğunda uyuyordum, dedim. Polis son olarak kazayı bizzat görüp görmediğimi sordu.

Dönüp yanımda oturan Yucin'e baktım. Tam "o gözler" in içine. Çan kulesinin önünde gördüğüm gözler, kapkara gözbebekleri büyümüş ve tuhaf bir ışığın yayıldığı gözler... O an içimden çığlık çığlığa bağırmak geldi. Bu kadar kısa bir sürede, o kadar çok düşüncenin insan zihninde birbirine geçebileceğini ilk defa o an anladım. Yanımda tek kalan kişinin Yucin olduğunu algılamam, ayırım yapmaksızın üstümüze yağacak olan dünyanın yergi okları, daha yeşermeden solup gidecek Yucin'in geleceği, olayı yanlış değerlendirmiş olabileceğim şüphesi. Gördüğüm şeyi hayatım boyunca saklayabilecek miyim diye içimi kemiren pişmanlık. Yucin'in yavru bir kuş gibi fısıldaması. Anne seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum...

Bir şey görmediğimi söyledim. Böylece Yucin ve ben aynı tarafta yer almıştık. Kafamın içinde ürkek bir ses duyuluyordu. Bu ses, daha yeni eşimle bir oğlumu kaybettiğimi, diğer oğlumu da polise teslim edemeyeceğimi, dünyanın beni parmakla işaret etmesine ve eleştirmesine dayanacak cesaretimin olmadığını söylüyordu. Yine her şeyden önemlisi, oğlumu seviyorum diyordu bu ses ve ekliyordu; bu dünyada benden başka oğlunun güveneceği kimse yok.

Daha sonra duydum ki pansiyon müdürünün ifadesi de aynıydı. Sanırım o da hiçbir şey görememişti. Pansiyondaki tek müşteri bizdik ve müdür ben koşmaya başladıktan sonra ortaya çıkmıştı. Olay, basit bir denize düşme kazası olarak sonuçlandı. Eşimin, yüksek meblağlı üç farklı hayat sigortası yaptırmış olması polisleri bir şekilde kuşkulandırmıştı ama hayal güçlerini destekleyecek herhangi bir kanıt yoktu.

Seul'e döndükten sonra sürekli Hevon'u düşündüm. Hayır, daha doğrusu üç yıl önce Hevon'dan duyduğum "Yucin'in soru-

nu” hakkında düşündüm. Yucin hâlâ benim oğlumdu ama artık tanıdığım oğlum değildi. Uzayda savrulan bir meteor gibi, bilinmeyen ve gizemli bir varlıktı.

* * *

Annem yanıliyordu. Gün gibi açık diye her şeyin gerçek olduğu söylenemez. Annem kendisi de itiraf ettiği gibi olayın gerçekleştiği sırada olay yerinde değildi. Olayın öncesi-ni de sonrasını da doğru düzgün bilmiyordu. Açıkça gördüğünü iddia etse de açıkça gördüğü doğru değil, yanlıştı. Belki de inanmak istediği şekilde inanmıştı. Çünkü ancak o zaman olayı kabullenebilirdi. Sarhoş olup uykuya dalmıştı ve bütün trajedinin o yüzden başladığına dair hissettiği günahının ağırlığını ancak bu şekilde hafifletecekti çünkü...

Beni günah keçisi yapması sinsice bir davranıştı ve bunun sonucunda canından olması açısından bu aptalca bir hüküm, benim hayatımı bile mahvetmesi ise affedilemez bir günah-tı. Annem benim ifademe inansaydı, hayır en azından bir kez daha açıklama fırsatı verseydi “olay”, “kaza” olarak düzeltilebilirdi. Annesi kadar belki de annesinden daha fazla yara alan 9 yaşındaki bir erkek çocuğuna “insanlardan uzak tutulması gereken bir yırtıcı” olarak hüküm verilmezdi. Uzun zaman sonra bugüne gelindiğinde, o “yırtıcı”nın elinden ölmek gibi bir trajedi de yaşanmazdı.

Geçen 16 yıl boyunca annem bu olaydan hiç bahsetmemişti. Ağabeyimin konusunu bile hiç açmamıştı. Bütün yolları kapatmış ve ağabeyini öldüren bir katil olduğuma kesin bir şekilde inanmış sayılırdı. Tabii ki benim hafızamın da zayıf yönü yok değil. O zamanlar daha dokuz yaşındaydım ve üzerinden çok fazla zaman geçtiği için inandığım gerçeğin saflık derecesinde sorun olabilir. Yine de ben haklıyım diye iddia edebileceğim kanıtlarım var. Ben de kaza mağduruydum. La-

netlenmiş gibi sayısız kez aynı rüyayı gördüm. O zamandan bu zamana kadar “büyümeyen bir çocuk” olarak “o gün”ün tekrarıyla yaşadım.

Rüya ve gerçeğin çeliştiği tek bir nokta var. Rüyada olay anının hep gece olması ve gerçekte kazanın sabah gerçekleşmiş olması. Gerisi, şiddetle unutmak isteyecek kadar detaylı ve açık. Her anı, gerçekleştiği zaman kadar canlı. Ağabeyimin sesi, gözleri, yüz ifadesi, hareketleri, benim neleri görüp neler düşündüğüm, nasıl bir ruh halinde olduğum ve ne hissettiğim, hepsini hatırlıyorum. Bizim aramızda akan gerilim ve duygudaki ince değişiklikleri bile. O sabah, konakladığımız *Eşiul* Pansiyonu’nun terası da bunlara dahil.

Geniş ve uzun terasa sahip büyük bir açık masa, yeşil demir korkuluk ve oturaklı, büyükçe bir piknik masası. Masanın her iki tarafında onlarca boş bira kutusu, ağzı kırılmış devrik bir şampanya şişesi, yarı dolu su şişesine tıkılmış sigara izmaritleri, bir yığın istiridye ve midye kabuğu, bir parça yanmış et ve sosis, beyaz küllerle dolu bir mangal ızgarası, dört dilime kesilmiş ama el sürülmemiş bir düğün pastası, onun etrafını simsiyah sarmış karınca sürüsü, deniz esintisinde kırmızı yaprakları salınan bir demet gül, terasın ahşap zeminine dağılmış bir kestane fişegi fitili, kâğıt şeritler...

Zil zurna sarhoş halde birbirine sarılıp kıkırdayarak odalarına giren annem ve babam, sabah dokuzu geçtiği halde uyanmamışlardı. İki sarhoşun aksine, erkenden uyanan iki oğlan terasa çıkmış oturmaktaydı. Odada kalsak daralıyorduk, terasa çıkınca da yapacak özel bir şey yoktu. Dünyada yapacak başka bir şey olmadığında zaman öldürmek kadar sıkıcı başka bir şey var mıydı ki? Özellikle ağabeyim sıkıntıdan ölecekmiş gibi görünüyordu. Terasın duvarına yaslanarak çömelmiş, boncuk tabancasının tetiğini çekerek bir dakika arayla bana bakmaktaydı. İşaret verirmişçesine bir bakıştı. Gizlice dışarı çıkıp oyun oynayalım mı?

O zamanlar ben yüzmek için nasıl çıldırıyorsam, ağabeyim de hayatta kalma oyunu için çıldırıyordu. Hemen hemen her gün, annemden gizli şiddetli savaş oyunları oynamak için çabalardı. Okulda olsun, kursta olsun, mahalledeki parkta olsun, yer ayırt etmeden. İster bir boncuk tabancası, ister bir sapan ya da bir su tabancası olsun silah fark etmeksizin. İster arkadaş ister tanıdığı bir ağabey olsun, karşısındaki kişi fark etmeksizin. Eğer babam önceki gün “Siz ikiniz, kendi başınıza ormana giderseniz bozuşuruz” şeklinde katı bir emir vermeseydi, gözlerini açar açmaz beni dışarı sürüklerdi.

Teras korkuluğundan bacaklarımı sarkıtmış oturuyordum. Anbean değişen denizi izlemek hoşuma gidiyordu. Annem görseydi dehşete kapılırdı. Çünkü uçurumdan aşağıya tepe taklak düşmek için mükemmel bir duruştu. Ben ise en çok bu yönünü sevdim. Ayak bileklerimi sallayan rüzgârın gıdıklama hissi, anbean dengesini sağlayan vücudumun gerginliği hem tuhaf geliyor hem de zevk veriyordu. Topuklarıma kadar gelip geri çekilen dalgaların baş döndürücü hareketlerinin tadını çıkarıyordum. Denize atlama içgüdüğü bile canlanmıştı içimde. Ağabeyim yapamazdı ama ben ufuk çizgisine kadar haydi haydi yüzerek gidebilirdim sanki.

Uçurumun karşısındaki çan kulesinden çan sesi geliyordu. Çın, çın, çın. Ufuktaki kara bulutlar genişliyor, bulutların arkasından gök gürüyor, kuşlar nemli sisin içinde alçaktan uçuyordu. Etraf olabildiğince ıssızdı. Pansiyonun yanı sıra pansiyona geline şose yoldan geçen tek bir kimse görünmüyordu. Deniz kıyısındaki uçurumun üzerine inşa edilen pansiyon, ada sakinlerinin yaşadığı mahalleden uzaktaydı. Küçük bir yapı olduğundan köpek kulübesi kadar dört kulübeden ibaretti. Yine de bizim aileden başka konaklayan yoktu.

“Yucin, dışarı çıkıp oynayalım mı?”

Ağabeyim nihayet niyetini belli etti. Duymamış gibi davrandım. Ne oturuşumu değiştirdim ne de bakışlarımı ayakla-

rımdan çektim. Daha dün, öğleden sonra ayaklarımın altında deniz değil sahil vardı. Kum yerine kayalık ve çakıl taşlarıyla kaplı sahile pansiyon müdürü “Eşil” demişti. “Uçurumun sonu” anlamına gelen ada lehçesiydi. Ben adını beğenmiştim, ağabeyim ise siyah, parlak taşları beğenmişe benziyordu. Annemden gizli pantolonunun cebine bir avuç doldurmuştu. Eve döndüğümüz günden itibaren mahalledeki bütün teyzeler akın akın gelir diye düşündüm. Çünkü ağabeyimin gizli silahı sapan ve taşları görürlerse akılları başlarından giderdi.

“Sana diyorum, dışarı çıkalım.”

Bu sefer biraz daha yüksek sesle fısıldadı. Kahverengi göz bebekleri tıpkı bir sincabınki gibi kocaman ve parıl parıldı. Ağabeyimin kafasında coşkulu, onun ifadesini olduğu gibi ödünç alırsam, müthiş bir fikrinin olduğuna dair işaretledi bu parıltı. Ağabeyim için müthiş olan şeyin benim için de öyle olacağının bir garantisi yoktu. Yine duymazdan geldim. Annemlerin odası hâlâ sessizdi.

İkisi sık sık kavga ederdi ama “Üreyin!” diyen kalıtsal emre sadık kalan bir çiftti. Bunun sonucunda önce ağabeyimi, bir yıl arayla da beni, yani ikinci oğullarını yapmışlardı. Ağabeyimle aynı okul, aynı dönem, aynı sınıftaydık. Doğal olarak, anbean bütün konularda kıyaslanarak büyüdük.

Annemin ifadesine göre, ağabeyim gerek fiziksel, gerek dış görünüş, gerekse zekâ yönünden benden oldukça üstündü. O zamanlar bizim okulda not sıralamasına göre öğle yemeği dağıtımı geleneği vardı ve ağabeyim her zaman ilk sırada yemek alırdı. Dördüncü sınıfa kadar sürekli sınıf başkanlığı yaptı. Takipçi cemaati bir hale gibi onun peşinde dolaşıyordu.

Aksine, ben yalnız uçan bir kuştum. Bir oyun arkadaşına ihtiyacım yoktu. Tek başına vakit geçirmenin yollarını biliyordum. Birlikte oynanan oyunlarda açık kurallar ve sözsüz

anlaşmalara uymak doğaldır. Bunlara uymak veya kavramak için çaba sarf edeceğime tek başına olmak daha rahat ve güzeldi. Bu yüzden sınıftakiler veya yüzme takımındakiler beni “tuhaf çocuk” olarak damgalamıştı. Dahası bana açıkça akıl hastası diyen bir herif bile vardı. Bizim okula transfer edileli çok olmadığı için hiçbir şey bilmeden bu haltı yemişti. Herif kendi cehaletinden ötürü önümde diz çöküp özür dilemek zorunda kaldığı bir belayla karşı karşıya kalmıştı. Olayın perde arkasında ağabeyim vardı. Ağabeyim sessizce, hiç belli etmeden, ustalıkla onun icabına baktı. Yumin Han, her zaman Yucin Han için bir tepe ve aşılmaz bir duvardı.

“Hadi ama... Bak itiveririm seni.”

Ağabeyim üzerime çullanacakmış gibi ayaklarını yere vurarak doğruldu. Benim bu boş tehditle ilgili fikirlerim şöyleydi: Ben olsam bu kadar gürültü koparmazdım. Sessizce yaklaşıp pat diye itiverirdim. Tabii ki de bu fikrimi dile getirmedi. Yalnızca hesap yaptım. İleride anneme ya da babama yakalandığımızda maruz kalacağım zarar bilançosu ile hemen ağabeyimin teklifini reddettiğimde oluşabilecek zarar arasında hangisinin daha büyük olacağı hesabını.

Ağabeyimin hayatta kalma oyunu oynamak isteyeceği gün gibi ortadaydı. Benim hiç de canım istemiyordu. Ağabeyimden daha iyi yaptığım tek şey yüzmekse eğer, kozlarımızı paylaşabileceğimiz tek şey hayatta kalma oyunuydu. Elbette ağabeyim beni rakip olarak görmüyordu ama kazanma ve kaybetme skorları her şeyi söylüyordu. Onlarca karşılaşmada, kazanma oranı eşit bir şekilde yarı yarıyaydı. Birbirimizi güç sarf ederek yenmeye kalkışsak, bu iyi bir rakip ilişkisi olurdu, ustayla çırak ilişkisi olmazdı.

İşte asıl sorun da buydu. Ağabeyimin bana karşı hoşgörüsü, kendi konumunu tehdit etmeyecek bir durumda olursa işlerdi. Zaten daha on yaşındaydı ve hoşgörüsünü kaybedince sağı solu belli olmazdı. Ne var ki canım bile bile ona yenil-

mek de istemiyordu. Karşılaşma başlayınca mutlaka kazanmak zorunluluğu benim ilkemdi. Terasın korkuluğundan iç tarafa inerken sordum:

“Çıkıp da ne yapacağız?”

Sorulmaması gereken bir soruydu. Bu kısa sorunun ağabeyimle benim hayatımızı tamamen altüst edeceğini rüyamda görsem inanmazdım. Zaten nasıl bilebilirdim ki? Hayatımın en önemli dönüm noktasına geldiğimi ve nasıl bir seçim yaparsam doğru olacağını bilseydim insan değil, tanrının oğlu olurum çünkü.

“Hayatta kalma oyunu oynayalım. Şuraya kadar.”

Beklediğim bir cevaptı. Parmağıyla işaret ettiği yer karşıdaki uçurumdu. Tahmin ettiğim yerdı. Kırmızı paslı çan kulesi, çanın çınladığı yer. Önceki gün babamla birlikte gittiğimiz yerdı. Pansiyon müdürü ada gözlem kulesi olarak orayı önermişti. Adayı çevreleyen bazalt taşlarından oluşan ilginç kayalık adacıkları bir bakışta görebilirsiniz demişti. Ayrıca güneş batmadan önce gidersek denizin sergilediği “hünerleri” görebileceğimizi de söylemişti. Onun sözleriyle büyülenen babam beni ve ağabeyimi yürüyüşe çıkarmıştı.

Mesafeyi tam bilmiyorum, ama çok uzak bir yer değildi. Eşiul Pansiyonu ve çan kulesini birbirine bağlayan U şeklindeki uçurumu paravan şeklindeki orman ve Sibirya çiçek elması ağaçları ile çayırılar kaplamıştı. Ara ara kovanların yerleştirildiği arıcılık alanı, toprağın içlerine kadar kapkara yanmış tarlalar ve dağınık halde terk edilmiş metruk evler görünüyordu.

Uçurumun sonuna vardığımızda kıpkırmızı güneşin yarısı ufuk çizgisinin altına doğru batmaktaydı. Gökyüzü koyu kan rengindeydi ve kabaran denizde kırmızı bir yol oluşmuştu. Işık alan uçurumdaki çan kulesi de, yıkık kilisenin arsasını kaplayan sarmaşıklar da, sanki alevler içindeymiş gibi kırmızı renkteydi. Sanki uzaya giden koridora varmış gi-

bi hissettim. Sadece şu kırmızı ışıklı yolda öylece dursam, deniz beni ayaklarımdan çekip bambaşka bir dünyaya götürecekti gibiydi. Her ne kadar uzun yaşamamış olsam da doğduğumdan beri gördüğüm şeylerin içinde en güzeli olduğunu düşündüm.

Babam tedirgin adımlarla ilerleyerek uçurumun sonunda durdu. Sakallarının hafif yeşilimsi bir şekilde kapladığı yanağında küçük bir ürperti vardı. Afallamış bakışları deniz, adacıklar ve gökyüzü arasında amaçsızca dolaştı. Belki de benim gibi denizin sergilediği “hünerler”in büyüüne kapılmıştı. Babamdan farklı olarak ağabeyim çan kulesinden etkilenmiş benziyordu. Tıpkı pansiyonda annemden habersiz taşları aldığı gibi babamın gözünü ayırdığı sırada hızla 10 küsur metre ilerideki çan kulesine koştuk. Geç de olsa şaşkınlıkla bize yetişen babam ağabeyimi kuleye çıkmadan hemen önce ensesinden yakaladı.

“Oraya çıkarsan olmaz.”

Abim nedenini bilmiyorum diyen ifadeyle sordu:

“Neden? Tek bir kez çanı çalsam olmaz mı?”

Cevabını bilerek sordüğünü ben de fark ettim ama yetişkinler o masum yüz ifadesine hemen aldanıyorlardı. Babam, üç yaşındaki bir çocuğun bile anlayabileceği şekilde “neden olmayacağını” sakın sakın açıkladı. İlk olarak, uçurumun kenarında olduğundan yanlış tek bir hamle yaparsan anında denize düşebilirsin. İkincisi, çan kulesi eski ve paslıdır, bir ayağı bükülüp denize doğru eğimlidir, korkuluklar çökerse yaralanabilirsin.

“Siz ikiniz buraya yalnız gelmemelisiniz. Ormanda hayatta kalma oyunu da oynarsanız olmaz. Anladınız, değil mi?”

Daha dün ağabeyim peki, anladım diye babama söz vermişti ama daha yirmi dört saat geçmeden sözünü unutmuş, oyun oynamak istiyordu. Üstelik kendi fikrince kolay lokma olan beni muhatap alarak.

“Çanı ilk çalan kazanır. Kaybeden kazananın ödevini bile yapmak zorunda.”

Ağabeyimin gözlerinin içine baktım.

“Ne zamana kadar?”

“Bir ay.”

Odaya gidip iki yaprak kâğıt ve kurşunkalem alıp geldim. İkimiz de yazdığımız köle sözleşmelerini değiş tokuş yaptık.

“Kaç tane mermi kullanacaksın? Üç yüz? Beş yüz?” diye sorunca ağabeyim cevapladı:

“İki yüz.”

İkimizin de gözü önünde 40 tane boncuk mermisi sayıp yükledikten sonra 160 mermiyi mermi kutusuna doldurduk. İkimiz de koruma gözlüklerimizi ve tabancalarımızı alıp, hiç ses çıkarmadan pansiyonun arka tarafından çıktık. Paravan şeklindeki orman ile Sibiryâ çiçek elması ağaçlarının olduğu tepe arasında dar, dolambaçlı bir yol vardı. Hem çan kulesine giden yol hem de oyunun başlangıç noktasıydı.

Ağabeyim taş-kâğıt-makas oyunuyla harekât alanını belirleme hakkını kazandı. Seçtiği yer ormandı. Doğal bir seçimdi. Uzun ve kalın çam ağaçlarından oluşan ağaçtan paravan, kendini göstermeden saldırmak için biçilmiş kaftandı. Sibiryâ çiçek elması ağaçlarıyla kaplı tepelik alan otomatik olarak benim harekât alanım olmuştu. Hareket güzergâhının gün gibi ortada olmasının yanı sıra ağabeyime nazaran daha uzun bir mesafe katetmemi gerektiren bir zorluğu da vardı. U şeklindeki patikanın dışında, üstelik engebeli tepelik alan boyunca tam hızda koşmak zorundaydım. Ağabeyimin fazladan yüz mermiyle başlamasından farksızdı.

Ara yolda yan yana durduk. Ağabeyim ağaçtan paravanın olduğu sağ tarafta, bense Sibiryâ çiçek elması ağaçlarının olduğu sol tarafta. Önceki gün gittiğimiz yolu gözümde yeniden canlandırmaya başladım. Nerede neyin olduğunu, koşarak gidebileceğim mesafede siper olarak saklanabileceğim

bir yerin olup olmadığını, ormanın tam olarak nerede bittiğini, bittiği noktadaki coğrafi yapının nasıl olduğunu... Şansım yaver giderse belli bir noktayı karşılaşma alanı olarak kullanabilirdim. Ağabeyim bağırdı:

“Hazır.”

Başıma geçirdiğim koruma gözlüğünü taktım. Mavi ekran görüş alanımı kaplayınca nefesim kaburga kemiğimin altına doğru hızlandı. Dünya, bilinçaltımın gerilerine doğru adım adım kayboldu. Bulutlu gökyüzü, rüzgârın salındığı orman, daireler çizerek uçan kuş sürüsü, dalgaların sesi... Bunun devamında düşüncelerim ve son olarak da kendime dair algım bile kayboldu. Geriye kalan tek şey ağabeyimin sert ve hızlı soluğuyla benim kısa ve düzenli atan kalbimin sesinden ibaretti. Gözlerimin önünde çan kulesinin haritası serilmişti. Haritanın üzerinde ara ara duracağım yerler ve siperler sıralanıyordu. Bu sefer ben bağırdım.

“Başla!”

Ağabeyim koşmak yerine bana doğru ateş etmeye başladı. Ani olduğu kadar etkili bir saldırıydı. Bu benim sık sık kullandığım bir taktikti. O gün stratejik olarak kullanmamaya karar verdiğim bir numaraydı. Çünkü kafamda kurduğum dördüncü alana varana kadar taktik olarak tabancayı kullanmayı düşünmüyordum. Alelacele kendimi yolun sol tarafına attım. Tepenin eteklerinde sıralanan Sibiryâ çiçek elması ağaçlarını hızla geçtikten sonra taş abide benzeri, uzun bir kayanın arkasında durdum.

Uğradığım zarar az değildi. Koruyucu gözlüğün bir camı çatlamış, dudağım patlamış, burnum tıkanmış, dişim ağrıyormuşçasına çenem sızlıyordu. Kan kokusu kısa bir sürede vücudumu sardı. Her şeyden önemlisi sinirlenmiştim. Bütün her şeyi tahmin edip nasıl kendi ağabeyimin beni taklit edeceğini tahmin edememiştim!? Zavallı gözlüğümü çıkarıp bir kayanın üzerine fırlattım. Tıkalı burnumu başparmağımla

ovaladım. İlkbahar rüzgârı sinirlenme diye beni teselli edersesine serinliğiyle ensemini okşadı.

Bütün karşılaşmalar mutlaka adil olmalı diyenlerden değildim. Araç ve yöntemlere takılı kalanlardan da değildim. Çünkü önemli olan kazanmaktı. Ancak rakibimin bana böyle davranmasını kabullenemezdim. Bu yaptığının bedelini ödemeliydi. Haksızlık yapan ağabeyim bile olsa hariç tutulamazdı.

Gömleğimi çıkarıp belime bağlayınca hızım artar gibi oldu. İlk duracağım noktayı hatırladım ve kuru mısır koçanlarının yığılı olduğu tarlaya daldım. Karşı taraftaki ormandan saldırı devam ediyordu. Karşılık vermedim. Sarı su tankeri ve gübre kulübesini geçip bodur çalılıkların olduğu yere kadar koşmaya odaklandım. Varır varmaz başımı eğip ağacın arkasına saklandım. Karşıdan gelen tabanca sesi birden kesildi. Tıkırtı gibi belli belirsiz bir ses geldi. 40 merminin hepsini kullanmıştı ve o ses şarjörün doldurulma sesiydi. -40.

Bir sonraki durak kovanların olduğu alandı. Mesafenin oldukça uzun olmasının yanı sıra saklanacak bir yer de yoktu. Güvendiğim bir şey varsa, o da tıpkı bir çitanın bacakları kadar hızlı olan bacaklarım ve odaklanma gücümden ibaretti. Belimi büküp başımı eğmiş bir vaziyette atılan mermilere aldırmadan koştum. Birkaçı başımın üzerinden, bazıları yanağımı sıyrarak geçti, bazıları da vücuduma isabet etti ama yaralanmadım. O esnada ağabeyim şarjörü iki kez daha doldurdu. -120.

Dördüncü varış alanı girişindeki bir taş tabelanın üzerinde “Çanğsolli” yazan bir mahalleydi. Oraya kadar uzunca sıralanan arı kovanlarını siper alarak ağabeyimden ne kadar uzaklaştığımı görebiliyordum. Bir anda mermiler kulağımın dibinden geçmeye başladı ve mahallenin en sonundaki teneke çatılı eve vardığımda nihayet ağabeyimi geçmiştim. Gerçi geçtikten sadece birkaç saniye sonra ağabeyim de karşı tarafa varmıştı ama olsun. Küflü ve yıpranmış duvara yasla-

nıp ağabeyimin şarjörünü beşinci defa değiştirişini dinledim. -160.

Duvara yaslanmış bir vaziyette yola doğru başımı uzattım. Kalan mermileri harcamasını sağlayacaktım. Ağabeyim benim beklentime ihanet etmedi. Kırk mermiyi teneke çatılı evin duvarına bir anda boşalttı. Sonunda “çıkırt” sesi çıktığında etrafı sessizlik kapladı. -200.

Yüzüme pişkin bir gülümseme yayıldı. Yüzünü buruşturmuş bir şekilde şarjöre bakan ağabeyimin o halini hayal ettim. Eminim ki kulaklarından alnına kadar kıpkırmızı kesilmiştir. Muhtemelen ormanın teneke çatılı evin önünde bittiğini bilmiyordu. Yolun uçuruma doğru döndüğünü ve çan kulesine gitmek için ormandan çıkması gerektiğini de. Çünkü bilseydi mermilerini öyle düşüncesizce harcamazdı.

Çan kulesi hâlâ çok uzaktı. Dahası ben tabancamı hiç kullanmamıştım. Duvardan çekildim. Tabancamı ileriye doğrultup yola doğru ağır ağır yürüdüm. Artık benim sıram.

İncecik suyun yavaş yavaş aktığı ormanın önündeki oluğa vardığımda önümden hızlıca bir şey “vın” diye geçti. Ne sesi olduğunu anlayamadan alnımın ortasında bir bomba patladı. Başım geriye düştü ve bir anda dizlerim büküldü. Alnımı tutarak oluğun içine tepetaklak düştüm. Parmaklarımın arasından ılık bir şey akıyordu. Arkamdan yeri titreterek koşan birinin ayak sesleri geliyordu. Kıkır kıkır gülme sesi de geliyordu. Biraz sonra bana bakan bir çift gözle karşı karşıyaydım. Zevkten dört köşe olduğu gözlerinden okunuyordu. Sen hâlâ ölmedin mi, diye soran gözler.

“Senden önce gidiyorum.”

Ağabeyim elini sallayarak uzaklaştı. Ağabeyimin sallanan avcunda “bir şey” birlikte sallanmaktaydı. Sapan diye düşündüğüm an, gözlerim karardı. Alnımdan akan kan gözkapaklarımı kaplamıştı. Güçlkle doğrulup oturdum. Belime bağladığım gömleği çözüp gözkapaklarımı ve yüzümü sildim.

Gözlerim yerine ellerimle önümü yoklayarak oluğa indim. Buz gibi suya dizlerimi daldırıp oturarak gözümdeki ve alnımdaki yarayı temizledim. O arada geriye dönüp olanları düşündüm. Dışarı çıkalım diye ısrar ettiği andan alnıma taşı yediğim ana kadar. Ağabeyim teneke çatılı evin önünde ormanın bittiğini bilmiyor değildi. Benim bildiğim kadar, belki de ondan daha fazlasıyla buranın coğrafi yapısını gayet iyi hatırlıyordu. Mahallemizde bir numara olmakla nam salan “hayatta kalma oyuncusu” değil miydi? Mermilerin hepsini önceden harcamasını da benim dikkatimi dağıtmak için kasıtlı yaptığı sonucuna vardım. Çünkü pantolonunun cebine sakladığı sapanı ve taşları vardı. Ağacın arkasında sapanıyla nişan alıp benim çıkmamı beklemiş olmalıydı.

Dong, dong, dong, dongdongdong... Uçurumun oradan çan sesi geliyordu. Çanı rüzgâr değil bir insan çalıyordu. Oyunun bittiğini ilan eden sestti. Ağabeyim “ben kazandım” diye ilan ediyordu.

Oluktan sürünerek çıktım. Gömleğimi tekrar belime bağlayıp oluğun kenarına fırlattığım tabancayı aldıktan sonra uçuruma doğru koşmaya başladım. Alevli bir yolda koşuyormuşçasına ayaklarım yanmaya başladı. Terim kurumuştı ve dilimin altından ekşi bir tat geldi. Acı falan hissetmiyordum. Çok geçmeden yaralandığım gerçeğini bile unutmuştum. Bir kararlılık kalbimin derinliklerinden azimle yükseliyordu. Yanlış sonucu düzeltmeliydim. Hayır, yanlış düzeltmeliydim.

Çan sesi ancak ben çan kulesine vardığımda kesildi. Beni ağabeyimin sesi karşıladı.

“Orada dur.”

Ne durdum ne de koşmayı bıraktım. Derin bir nefes alarak çan kulesine doğru koşmaya devam ettim.

“Dur dedim oğlum.”

Kanın gözkapaklarımı kaplaması yüzünden önümü doğ-

ru düzgün göremiyordum. Gökyüzü, deniz ve uçurumun arasındaki sınır kaybolmaktaydı. Çan kulesi kırmızı ve uzun bir merdiven gibi görünüyordu. Ağabeyim tam ortada bir gölge gibi görünüyordu.

“Sana dur diyorum.”

Bir şey kulağımın dibinden “vın” diye geçti. Göremedim ama taş olduğuna emindim. Emin olduğum an ikinci taş âdemelmamı sıyrarak geçti. Ve devamında başımın üzerinden üçüncüsü.

Yaklaşma koşusu yapar gibi büyük adımlarla ilerledim. Bir adım, iki adım derken sonunda çan kulesinin korkuluklarına tutunup vücudumu yukarı çektim. Ağabeyimin karşısına çıkarak elimi uzattım. Sapan olduğunu tahmin ettiğim şeyi elinden kaptım. Kulağımın dibinde “küt” diye bir ses yankılandı. Bedeni denize doğru sarkmıştı. Ne olduğunu anladığım anda iş işten geçmişti. Ağabeyim karşımda değildi. Sadece düşmeden hemen önce ağabeyimin attığı tek çığlık kulağımda yankılandı.

“Yuciinn...”

Çığlık yok oldu. Çığlığın bıraktığı yankı bile yok oldu. Korkunç ve devasa bir sessizlik yayıldı. Nefesim tıkanı. Kulağımın içinden kanın akışını duyuyordum. Kafam sanki alev almıştı. Alevlerin yayıldığı ıssız bir çayırdaki tıklı kalmışım gibi hissettim. Alevlerin dışından annem sesleniyordu.

“Yucin!”

Elimde sapan, gri denize baktım. Ben değilim. Ben hiçbir şey yapmadım. Ağabeyime elimi bile sürmedim diyorum. Derken annem tekrar seslendi. Ses bu sefer arkamdan geliyordu.

“Yucin...”

Denize düşen oğlunu kurtarıırken babası da hayatını kaybetti

Denize düşen oğlunu kurtarmaya çalışan babanın da hayatını kaybettiği elim bir kaza yaşandı. Ayın 16'sında öğleden önce sabah 10 sularında Connam Şinan Kasabası'na bağlı Tan Adası'nda Han (40 yaş, Seul) ve oğlu (10 yaş) boğularak hayatını kaybetti. Aile, bir önceki gün öğleden sonra girdikleri deniz kıyısındaki uçurumda yer alan J Pansiyonu'nda kalırken böyle bir olayı yaşadı. Han'ın, kapatılan kilisenin çan kulesine oyun oynamak için çıkan ve 15 metrelik uçurumdan aşağı düşen oğlunu kurtarmak için denize atladığı ancak güçlü dalgalarla boğuşurken ikisinin de sudan çıkamadığı bildirildi. Öte yandan emniyet yetkilileri, çan kulesinde ağabeyiyle birlikte oynayan ikinci oğulları (9 yaş), eşi Gim (37 yaş) ve pansiyon müdürünün ifadesinin alınarak soruşturmaya devam edildiğini açıkladı.

Pergoladaki masanın önünde durdum ve 16 yıl önceki gazete haberini tekrar tekrar okudum. Günlük mü not mu belirsiz defterin son sayfasına iliştirilen gazete kupürü daha çok kuru bir yaprağa benziyordu. Bu gazete haberini annem kaza olduğu zaman kesmiş olmalı. Hangi duygularla bu gazete haberini sakladığını, niyetinin ne olduğunu garip şekilde merak ettim. Geçmişe dönmek için bir hatıra olsun diye mi? Hayır, bu yazılanlar yalan, aslında Yucin öldürdü, diye.

Gereksiz ve gecikmiş bir soru kalbimi sıkıştırmaya başladı. Annem bana inansaydı, bu haberi yazan gazeteci gibi o olayın kaza olduğuna inansaydı, kaderimiz biraz olsun değişir miydi ki? Annemin dilediği gibi zararsız ve sıradan bir insan olur muydum ki? Böylelikle mutlu ve uzun mu uzun bir hayat sürebilir miydik ki?

Çakmağı çakıp gazete haberini yakarak mangal ızgarasına fırlattım. Günlük mü not mu belirsiz defterden bir yaprak koparıp üzerine attım. Bir sayfanın tamamı yandığında tek-

rar bir sayfa daha atarak yavaş yavaş defterin hepsini yak-tım. Annemin kayıtlarını değil de canlı canlı kendimi yakı-yormuşum gibiydi. Küllenmeye başlayan ateşin üzerinde geri dönülemeyecek eski hayatlar yansiyordu. Kafamın içerisinde öfke, umutsuzluk, kendine acıma duyguları tersine dönen bir girdap oluşturdu. Karnımın derinliklerinde baskıladığım üzüntü, mide öz suyu gibi boğazımdan yukarı çıktı. Gücüm kuvvetim kesildi. En berbat haldeydi. Haletiruhiyem de, içi-ne düştüğüm durum da.

Közler de tamamen sönünce gerçekler ortaya çıktı. Gör-mezden gelme veya erteleme fırsatımın olmadığı o an gelmiş-ti. Bilmem gereken her şeyi biliyordum ve aradığım tüm ce-vapları bulduğum için artık bir karar vermeliydim. Bundan sonra ne yapacaktım? Sırtımdan bir ürperti geldi. Mangal ız-garasının kapağını kapatıp pergoladan çıktım. Başım önüm-de gözlerimi yere dikerek basamakları indim. Kararımı bir-kaç saniye de olsa ertelemek amacıyla ağır ağır hareket et-tim. Hecin olsaydı ne yaparak bu korkunç anı atlatırdı ki?

Terasın önünde durdum. Başımı yukarı kaldırıp gözleri-mi kısarak gökyüzüne baktım. Gri gökyüzünde kar taneleri uçuşmaktaydı. Soluk kış güneşi, kara bulutların altında ba-tıyordu. Derin bir nefes alıp dudaklarımı büzerek uzun uzun verdim. Boğazımda ısınan nefes tıpkı buhar gibi havaya ka-rıştı. Sırtım tekrar ürperdi. Soğuk iliklerime kadar işledi ve dişlerim titredi. O an Darwin'in öğretisi aklıma geldi. Ölmek ya da uyum sağlamak.

Ölme seçeneğini düşündüm. En kolayıydı. Ya kendimi as-mak ya çatıdan atlamak ya da babamın usturasıyla boğazı-mı kesmek. Aynı zamanda en mükemmel çözümdü de. Rezil bir halde kelepçe takmama gerek kalmaz, dünyanın eleştiri-leriyle yüzleşmeme de gerek olmazdı. Hepsinden önemlisi, benim yüzümden hayal kırıklığına uğrayacak ya da benden korkacak Hecin ile yüzleşmemiş olurdum. Ki bu en isteme-

diğim şeydi. Küçük bir sorun vardı ve o da henüz ölmek istemememdi. En azından annemin yanında ölmek istemiyordum. Olayların beni ölüme itmesini istemiyordum. Zaman da, mekân da, yöntem de, hepsi kendi kararım olmalıydı.

Tıpış tıpış giderek teslim olmayı ise hiç istemiyordum. Polislin karşısına oturup anlatmak istemediğim şeyleri anlatmaya uğraşmak, bunu düşününce bile şeytan çarpmış gibi oldum. Polis ve gazeteciler tarafından kuşatılmış halde, soruşturma için olay yerine getirilen kendimi hayal ettiğim anda şimdi öylece ölmenin daha iyi olacağını düşündüm. En başından beri hiç hesaba katmamışım gibi tereddüt etmeden ikinci seçeneği sildim. Geriye kalan tek yol en kısa sürede ortadan kaybolmaktı. Ya şimdi yapacaktım ya da sonsuza kadar fırsatım olmayacaktı. İleride olacakları ortadan kaybolduktan sonra düşünsem de çok geç olmazdı.

Odaya gidip masaya oturdum. Her yaz annemle Cebu Adası'na gittiğimiz aklıma geldi. Her gittiğimizde bana sım-sıkı sarılıp gözyaşlarına boğulan babaannemi hatırladım. Huzur içinde başımı yasladığım yumuşacık ve kuru ot kokan göğsünü de. Başımı sıvazlayarak iç çekermişçesine ağzından dökülen sözlerini de.

“Ah benim zavallı yavrum. Büyüdükçe iyice babasına benziyor.”

Çekmecedan pasaportumu çıkartım. Hâlâ bir yıl süresi vardı. Ülkeye giriş çıkış damgalarının olduğu sayfalara gözüyle baktım. Bu sefer de bana öyle sarılır mıydı ki? İşlediğim haltları bilse de bir yığın kuru otu andıran göğsüne beni saklar mıydı acaba? Kim bilir... Umutlarım belirsizce kanat çırpıyor gibiydi. Hayır, umut adı verilen o putun önünde secde etmek istedim. Örümcek ağının üzerinde yürüyerek bile olsa oraya gitmek istedim.

Çekmecedan annemin cep telefonunu çıkardım. Telefon kılıfına koyduğu banka kartını çıkarıp bilgisayarını açtım.

Windows'un açılış sesi çaldığı anda kafamın içindeki Beyaz Asker, kara suratlı çinte kuşu gibi işime çomak soktu. Gerçekten öyle olur mu dersin? Seni doğuran annenin sana ne yaptığını çoktan unuttun mu? Peki ya babaannen? Kendi ellerinle kendini yakmışsın, yediğin halt ortaya çıkar çıkmaz telefonu eline alıp polise ihbar edecektir. Hadi diyelim ki seni sakladı, ne kadar dayanabilir ki? Onun yerine seni kimsenin tanımadığı bir yer araştır. Kimliğini saklayarak yaşayabileceğin bir yer. Dünyada böyle bir yer yok mu sanki?

Havayolu şirketinin sitesine girdim. Uçuş olan ülkeleri ve şehirleri rasgele tıkladım. Katmandu, Jakarta, Manila, Los Angeles, Dubai ve Rio de Janeiro. Tıklamayı bıraktım. Aniden, sekiz yıl önce Hecin'le baş başa geçirdiğimiz gün aklıma geldi. Bir pazar günüydü ve doğum günümdü. Lise 3. sınıf olduğumdan öyle ya da böyle sabahın 9'unda okula gidip gece 11'e kadar eve dönmek zorunda olduğum bir bahar günü.

Şafak vaktinde uyandığımda Hecin'den mesaj gelmişti.

Saat 10'da Yonğsan İstasyonu'nda buluşalım.

Niyetinin ne olduğunu anında anlamıştım. Birkaç gün önce, bana doğum gününde ne yapmak istiyorsun diye sormuştu. Ne istersen yapacağım diye kendinden emin konuşmasına bakılırsa, benim için bir şeyler yapma niyetiyle oldukça uzun bir süre harçlığını biriktirmişe benziyordu. Benim cevabım, "Annemden habersiz gününbirlik gidip gelebileceğim yerler arasından en uzağına gitmek istiyorum" olmuştu. Hiçbir beklentim olmadan söylenmiş, yakınmaya benzer bir dilekti. Hecin bu dileği gerçekleştirecekti herhalde.

Yüzüme farkında olmadan bir gülümseme yayıldı. Yonğsan İstasyonu demek. Normalden farklı olarak coşkuyla okul çantamı hazırladım. Olur da annemi şüphelendiririm endişesiyle her zamanki şeylerle doldurdum. Kitap, defter, soru ki-

tapçığı... Ben odamdan çıkarken Hecin de elinde kamerasıyla odadan fırladı. Annem mutfakta kahvaltı hazırlamaktaydı. Yemek masasında yosun çorbası ve benim sevdiğim uskumru kızartması, bir de Hecin'in sevdiği patates nişastasıyla yapılan erişte *capçe* vardı. Hecin ile masaya karşılıklı oturduk. Hecin kaş göz yaparak mesajı gördün, değil mi diye sordu. Ben de aynı şekilde gözlerimle cevapladım. Hı hı.

Annem pilavı önüme koyarken "Siz ikiniz bugün erkenden gelebilir misiniz? Akşam gerçek bir parti yapalım" dedi. Yemek çubuklarını elime alıp hayır anlamında başımı salladım: "Etüdü kaçıramam."

Hecin de çorbaya kaşığını daldırırken olumsuz anlamda başını salladı.

"Mezuniyet ödevi olarak çekeceğimiz fotoğraf için yer bakmaya bugün fotoğrafçılık kulübünden arkadaşlarla Debu Adası'na gideceğiz. Özür dilerim."

Başını önüne eğen Hecin'in boynu kızarmıştı. Annem bunu görecekti diye aklım çıktı.

"Benden özür dilemene gerek yok. Benim doğum günüm değil nihayetinde."

Annem hafifçe dudak bükerek bir bana bir Hecin'e bakıyordu. Gözlerinden gücenmişlik okunuyordu. Hâlâ "fikir değiştirme" fırsatınız var dercesine bir bakıştı. Erişteyi yemek çubuğuna doladım. Hecin sıcak çorbayı alelacele içti. 20 dakika sonra annem onu 790 numaralı otobüsün geçtiği durağa bıraktı. Yarım saat sonra arabayı bizim okulun ön kapısında durdurdu. Arabanın kapısını açınca annem 10 bin *won*'luk banknot çıkardı. O günkü harçlığımdı.

"Saat 11'de seni almaya gelirim olur mu?"

"Peki."

Arabanın kapısını kapatınca annem hızla arabayı çevirdi. Uzaklaşan arabanın arkası annemin yerine surat asmaktaydı. Hemen elimi kaldırıp yaklaşan boş taksiyi durdurdum.

Mümkün olduğunca hızla metro istasyonuna gitmesini istedim. Yongşan'a giden metroya bindiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Hecin'in planının ne olduğu, nereye gittiğimiz falan önemli değildi. Nereye gittiğimiz ne fark ederdi ki? Önemli olan bir yerlere gitmekti.

Hecin Honam hattı bilet gişesinin önünde bekliyordu. Elimde iki tren bileti tutuşturdu. Saat 10.37'de Mokpo'ya hareket edecek KTX¹⁵ bileti ile saat 18.57'de Mokpo'dan Yongşan'a hareket edecek dönüş bileti. İstedğim gibi bir gün içinde gidip gelebileceğimiz yerler içinde en uzak yerdi.

"İyi mi?"

Hecin sordu. Evet, anlamında başımı salladım. Hem sevinmiş hem de kendimi dünyanın en aptalı gibi hissetmiştim. Neden böylesine basit bir şeyi denemeyi aklımın ucundan bile geçirememiştim ki? Hem annemin kurallarından çekinmem hem de harçlık alma yöntemindeki farklılık yüzündendi. Bana kıyasla davranışlarında serbest olan Hecin harçlığını da haftalık olarak alıyordu. Bana ise her sabah okul önünde 10 bin *wonluk* bir banknot halinde veriliyordu. Parayı ölçsüz ve savurganlıkla harcadığım için koyulmuş bir kuraldı. 10 bin *won* ile yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sadece kantinden bir iki tane atıştırma malı ancak yetiyordu. O gün aldığım paranın o gün bitmesi çok normaldi. Bu yüzden herhangi bir şeye kalkışmak nasıl aklıma gelsin ki? Belki de annem bunu amaçlamıştı. Parası olmazsa başka bir şey yapamaz diye.

Hecin, "Yiyecek bir şeyler alalım" dedi.

Fast food restoran zinciri Lotteria'ya girip atıştırma malı bir şeyler aldık. Ben karidesli hamburger, patates kızartması ve kahve aldım. Hecin de bulgogili¹⁶ hamburger ve buzlu kola

15. Yüksek hızlı tren. (ç.n.)

16. Marine edilmiş dana etiyle ızgarada yapılan bir Kore yemeği. (ç.n.)

aldı. Trene bindikten sonra neredeyse hiç konuşmadık. İlla konuşmasak da güzeldi. Karşılıklı oturup pencereden dışarı bakmak bile huzur verici ve özgür hissettiriyordu. Tren kiraz çiçeklerinin uçtuğu dağ eteklerini, rüzgârla savrulan arpa tarlaları, büyük şehirleri ve küçük köyleri geçti ve Mokpo'ya vardık.

Dönüş trenine binene kadar bize verilen süre dört saat falan, paramız ise 20 bin *won* kadardı. Bu kadarcık para ve zamanla yapabileceğimiz topu topu üç şey vardı. Lokantaya girip geç kalmış öğle yemeğini yedikten sonra bir süreliğine parkta uyumak, taksiye binip sahile giderek bir iki saat dolaştıktan sonra istasyona dönmek, bir sinema bulup film izlemek...

Uzun uzun görüş alışverişi yapmaya gerek yoktu. Üçüncü seçenekte karar kıldık. O civardaki Megabox Sineması'nda *Şimdi ya da Asla* adlı film vardı. 18 yaş altındakiler de izleyebiliyordu ve Hecin'in sevdiği iki oyuncu olan Morgan Freeman ile Jack Nicholson'ın başrol olmasının yanı sıra sadece 15 dakikalık bir bekleyişle filmi en başından izleyebiliyorduk. Kalan parayla da bir paket patlamış mısır yiyebiliyorduk.

Oto tamircisi Carter ve milyarder Edward, akciğer kanseri olarak bir hastane odasında buluştuktan sonra, "Kim olduğumu bulmam gerekiyor" şeklindeki ortak noktalarını keşfeder ve her birinin Yapılacaklar Listesi'nde yer alanları gerçekleştirmek için yolculuğa çıkarlar. Onların yapılacaklar listesi, ölmeden önce yapmak istedikleri şeyler epey çeşitliydi. Serengeti'de avlanmak, dövme yaptırmak, araba yarışı, hava dalışı yapmak, gözlerinden yaş gelene kadar gülmek, öldükten sonra yakılarak, küllerini teneke kutulara koymak ve manzarası güzel bir yere bırakmak.

İlginç bir filmdi. Konu olarak ölüm işlenmiş olsa da epey eğlenceli ve keyifliydi. Arkamdan koltuğun arkasına tak tak vuran dilenci kılıklı herif olmasaydı mükemmel olacaktı. Öte

yandan Hecin, film boyunca surat asmıştı. *Tanrı Kent* filmini izlerkenki gibi, sadece ben düşüncesizce kıkırdıyordum. Dönüş yolunda Hecin birden filmin konusunu açtı:

“Ben ölümün böyle süslenerek romantik bir şekilde işlenmesini sevmiyorum.”

Muhtemelen Goangmyong İstasyonu’nu geçtikten hemen sonrasıydı. Karanlık pencereden başımı çevirerek düşüncesizce sordum.

“Neden?”

“Çünkü bir el bombasına çikolata sürmekle aynı şey.”

“El bombasını tutuyoruz diye illa ciddi olmamıza gerek yok ki.”

Pencereden dışarıya bakan Hecin’in gözleri çok kısa bir süreliğine bomboş göründü. Gözleri genellikle büyükbabasını düşünürken böyle olurdu.

“Bir kitapta okumuştum, ölüme dair korkularımızdan kurtularak yaşamının üç yolu varmış. Birisi bastırmak. Ölümün yaklaştığını unutup ölüm var olmamış gibi davranmak. Biz insanlar genelde bu şekilde yaşıyoruz. İkincisi her zaman ölümü kalbine kazıyıp unutmamak. Bugünü hayatımızın son günü olarak düşündüğümüzde yaşam en büyük lütuftur yani. Üçüncüsü kabullenmekmiş. Ölümü içtenlikle kabullenen insanlar hiçbir şeyden korkmazmış. Bütün her şeyi kaybedecek bir durumda olsa bile manevi bir huzur kazanırmış. Bu üçünün stratejik ortak noktasının ne olduğunu biliyor musun?”

Hayır, anlamında başımı salladım. Cevap vermek şöyle dursun, düşünüyormuş gibi yapmak bile istemiyordum. Böyle tuhaf bir sorunu dert etmektense öylece ölmek daha kolay ve rahat gibiydi. Hecin kendi kendine cevapladı.

“Hepsinin yalan olması. Üçü de süslenmiş korkunun ötesine geçemiyor.”

“Peki, o zaman gerçek olan ne?”

“Korku tabii ki de. Çünkü korku en dürüst duygu.”

Dürüstlüğü önemsemeyen ben bu konu için daha fazla kafa yormadım. Bu yüzden neyin nasıl olduğu konusunda tartışmaya bile girmedim. Hecin’in sözlerine katılıyor da değildim. Karnım açtı ama Hecin’in hediyesi olan bu kısa seyahat göz yaşartacak kadar güzeldi. Film daha da güzeldi. En güzeli de Edward’ın monologuydu.

“Tek bir şey söyle... Onu sevdim. Ve özlüyorum.”

Bir gün kader Hecin’i benden önce çağırırsa ben de aynı şeyi düşünecek gibiydim. Hiç şüphesiz, Hecin’in de aynen benim gibi düşündüğüne inanıyordum. Hecin’e bir teklifte bulundum:

“Biz de bunu yapalım.”

“Neyi?”

Hecin pencerenin dışına sabitlediği bakışlarını bana çevirdi.

“Ölmeden önce yapmak istediğimiz birer şeyi yazıp birbirimize verelim.”

Hecin’in yüzünden canının istemediği okunuyordu. Neden böyle bir şey yapalım, çocuk da değiliz. Seni hergele, insanı utandırıyor... gibi şeyler söylerken ben çantamdan not kâğıdı ve tükenmezkalem çıkarınca birden tutumu değişti. Ben kopya çekerim diye endişelendiğinden midir bilmem, bir eliyle gözlerimi kapatıp dileğini bastıra bastıra kâğıda yazdı.

“Değiştirelim.”

Dörde katladığım not kâğıdını Hecin’e verdim. O da dörde katlayıp bana verdi.

“Bir, iki, üç.”

Kâğıtları aynı anda açarak yan yana koyduk.

Yata binip bir yıl boyunca denizde seyahat etmek.

Rio de Janeiro Favela’da Noel’i kutlamak.

Yata binmek benim, Rio ise Hecin'in dileğiydi. Birbirimi-ze bakıp güldük. Kendi dileğimle ilgili bilgilendirme yapma-gerek yoktu. Hecin, yatın ne anlama geldiğini çok iyi bili-yordu. Elbette ben de Hecin'in dileğini gayet iyi anlıyordum. *Tanrı Kent* filminin arka planı olan, fakir halkın yaşadığı ya-sadışı gettolara bizzat gitmek istiyordu. O gün filminden çık-tıktan sonra Hecin'in dedikleri aklıma geldi.

“Mutlu hikâyeler genelde gerçek değildir.”

Oraya gidip hangi gerçekle karşılaşmak istediğini sormak istedim ama hemen vazgeçtim. Tren çoktan Han Nehri'ni geçmekteydi. İnmek için toparlanmalıydık.

Doğu İnçon'da ayrıldık. Hecin, otobüse binip eve dön-dü, ben de okulun önünde annemi bekleyip onunla döndüm. Annem bizim “gizli günümüz”ü hiç öğrenememiş olmalıydı. Kendi dileğine yoğunlaştığından benim dileğimin ne oldu-ğunu bile bilmiyordu herhalde. Hecin'in dileğinin kendi banka kartıyla gerçekleşeceğini de...

Çekmecedan USB çıkarıp bilgisayara taktım. Her yıl Cebu'ya giderken bileti ben aldığım için gerekli olan her şey onun içindeydi. Resmi onay belgesi, Hecin'in, annemin ve benim pasaport fotokopilerimiz... Dubai üzerinden Rio'ya altı aylık bir açık bilet rezervasyonu yaptım. Benden Hecin'e No-el hediyesiydi.

Rio'ya giderken Hecin şokun bir kısmını atlatacaktı. Çün-kü güçlü bir kişiliği vardı. Bu evde gerçekleşen olayların iç yüzü ve benim akıbetim sonsuza kadar bir bilmece ola-rak kalacaktı. Bu kadarı yeterli değil miydi? Elektronik bi-leti e-posta yoluyla alan Hecin'in şaşkın ifadesini düşünün-ce kendi durumumu bir süreliğine unuttum ve keyfim yeri-ne geldi. Hatta bronzlaşmış yüzü ve sırtına astığı kamerayla Pavela sokaklarında yürüyen Hecin'i hayal ettiğim an istem-sizce gülümsedim.

Tam o sırada da kapı çaldı. E-postayı çoktan aldı mı diye

afalladım. Planıma göre ben ayrıldıktan sonra açması gerekiyordu. Annemin kartını aceleyle çekmeceye koyarak internet sayfasını kapatıp cevapladım:

“Bir dakika.”

Hecin kapıdan bir iki adım geride duruyordu. Yüz ifadesinde ne şaşkınlık ne de neşe falan vardı. Işıktan yoksun soluk gözler, kafa karışıklığıyla titreşen bakışlar ve sımsıkı kapalı dudaklar. İlla bir isim vermem gerekirse kafa karışıklığına yakındı.

“Biraz konuşalım.”

Hecin’in sesi demir çubuk yutmuş gibi soğuk ve sertti. Dudaklarımdaki gülümsemenin silindiğini hissettim.

“Hemen geliyorum.”

“Hayır, şimdi.”

“Burada konuşalım” dercesine kapıya bir adım daha yaklaştı. Keskin bir tavırdı. Canım istemiyordu ama kenara çekildim.

“İçeri gel.”

Hecin, odaya girdikten sonra masanın önünde durup etrafa baktı. Belirli bir amacı olmayan bakışlardı. Sanki sitenin numarasını bulamamış da, oraya buraya bakınan bakışlar.

“Sandalye vereyim mi?”

“Hayır. Buraya otururum.”

Hecin, gidip yatağın ucuna oturdu. Oturduktan sonra ne yapacağını bilmediğinden bocaladı. Elini dizine koyup, derin bir nefes mi alacak derken hemen dirseklerini dizlerine dayayıp belini büktü. Ardından birleştirdiği iki elini açtı, omuzlarını öne arkaya salladı, gözlerini indirerek ayaklarına baktı ve aniden başını kaldırarak bana baktı. Sonunda söze nasıl başlayacağını bulmuş gibiydi. Kalçamı masanın kenarına yasladım.

“Şey... Sana sormak istediğim bir şey var.”

Sesi motosiklet üzerinde gidiyormuş gibi huzursuzca çıkı-

yordu. Vırr diye titreyişini bile hissedebiliyordum. Sözcükler ve duygular boğazının içinde bir yumruya dönüşmüştü sanki. İçtenlikle diledim, benim tahmin ettiğim o soruyu sormamasını. Mümkünse biletle ilgili bir soru olmasını. Eğer öyle olursa Hecin'in memnuniyetle kabul edebileceği şekilde mümkün mertebe en iyi cevabı verecektim. Tren yolculuğuna çıktığımız o zaman, yazdığımız dileği hatırlayıp hatırlamadığını sorup sana verdiğim son hediyem, ben uzun bir yolculuğa çıkmalıyım, kimsenin olmadığı bir yere gidip bir yıl yaşayacağım, diye cevaplayacaktım.

“Nedendir bilmiyorum ama biraz önce senin söylediklerin sürekli aklımı kurcalıyor. Annemin arabayı bırakıp gitmesi. Benim bildiğim annem mümkün olduğunca arabasız bir yere gitmez. Hele de uzun bir yola giderken asla.”

Pantolonumun cebine elimi koyup ayaklarıma baktım. Yani ne demek istiyorsun?

“Bu yüzden aşağı indim. Belki arabada bir şey vardır diye bakmak için.”

Kaburgalarımın kenarından bir soğukluk aktı. Kış akşamı, kuzeye bakan pencerelere çöken karanlık gibi, soğuk, kasvetli ve ıssız bir histi. Doğasında kaybetmek olan şeyleri kaybetme zamanının geldiğini sezdim.

“Ama annemin arabasının yanına teyzemin arabası park edilmiş.”

Hecin'in bakışlarının alnımda gezindiğini hissettim. Hecin'in derin nefes alışverişini duydum. Hangi ara inmişti ki? Giriş kapısının açılışını duymamıştım ama. Pergolada günlük mü not mu belirsiz defteri yakarken inmiş olsa gerek. Dudaklarımı kemirerek söyleyeceği şeyi bekledim.

“Bana tuhaf geldi. İkisinin de arabalarını garaja park edip bir yere gitmesini, tesadüf olarak yormak biraz abartılı olmaz mı? Yine de uzun bir süre tereddüt ettim. Çünkü tuhaf bir şekilde teyit etmek istemiyordum. Video çekerek, film iz-

leyerek, kendi odamı temizleyerek, tek başıma saçma sapan şeyler yaparak vakit öldürdüm ama iki saat katlanamadım. Bu yüzden annemin yatak odasına girdim.”

Kafamda kırk tilki dolaşıyordu. Buraya kadar bir şekilde açıklama uydurabilirdim sanki. Teyzem biriyle buluşmak için dışarı çıktı, içkili bir ortam olabileceği için arabayı bırakıp gitti, gece geç saatte dönerim deyip dönmedi ve gecenin bir yarısı kiminle ne yaptığı beni ilgilendirmez değil mi diye.

“Annemin valizlerinin hepsi giyinme odasında. Büyük valizi, küçük valizi. Küçük olanın içinde teyzemin kıyafeti, çantası, ayakkabısı vardı. İlk başta anlamadım. Dün saat beşte gittiğini söylediğin teyzemin eşyalarının neden onun içinde olduğunu.”

Hecin parmaklarını çözüp avcunu uyluklarına sürterek sildi.

“Yine de nasıl olursa olsun bir şekilde düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Annem cüzdanı ya da çantası olmadan, hatta arabasını da almadan seyahate gidebilir, teyzem de kıyafetlerini ve özel eşyalarını bırakıp çıplak ayakla gidebilir ve sen ise daha önce hiç yapmadığın gibi yatak odasını kilitleyebilirsin. Sahibi olmadığı için.”

Hecin birden yataktan kalkıp karşıma dikildi. Terini elinin tersiyle sildi ve bir açıp bir kapattığı ellerini pantolonunun cebine koydu. Normalde huzurla bakan kahverengi gözbebekleri Adzuka fasulyesi taneleri gibi sert ve küçülmüş halde bana bakıyordu. Karmaşık duyguların hâkim olduğu gözlerdi. Hem sabırsız gibi, hem şüphe dolu gibi, hem öfkeli gibi, hem olamaz der gibi hem de içtenlikle bir şeyleri diliyor gibiydi.

“Demek istediğim, ne kadar çaba sarf etsem de kötü düşüncelerden kendimi alamadım.”

Devamında ne söyleyeceğini biliyordum ama hiç karşılık veremedim. Kafamın içinde umutsuz ve işe yaramaz bir çığ-

lık yankılanıyordu. Yeter. Dur artık. Kapa çeneni, diye.

“Annemin yatağında bir şeylerin olduğuna dair düşünceler. Çünkü dün teyzem bana telefon ettiğinde yorgun olduğum için yatak odasında uzanıyorum demişti.”

Gözlerimi sımsıkı kapamak istedim. Sanki üzerinde cambazlık yaptığım ipten düşmüşüm gibi bir histi. Neden biraz daha beklemedin sanki. Ben ortadan kaybolana kadar dayanamadın mı? Çantamı toplayıp çatı katının demir kapısından çıkmam için 10 dakika yeter de artardı bile. Bu şekilde olması senin için de benim için de iyi olacaktı. Hem senin bu çetrefilli mevzuyu açmana gerek kalmazdı hem de ben seni kaybetmediğime inanarak ayrılabilirdim.

“Bu yüzden... Yatak örtüsünü kaldırdım. Geri kalanını...”

Hecin nihayet sadede gelmişti.

“Sen açıkla.”

Bir süre konuşmadan birbirimize baktık. İkimiz de bir ke-re bile gözümüzü kırpmadan birbirimizi okuduk. Sanki bir psikolojik savaş, bir it dalaşı falan yapıyor gibiydik. Herif geri adım atmamak için tüm gücüyle beni köşeye sıkıştırmıştı. Odanın havası sadece parmak ucuyla tık diye vurulsa bile tuz buz olup dağılacakmış gibi tehlikeli şekilde gerilmişti.

Başım dönüyordu. Anlatmaya nereden başlayacağımı, ne söyleyeceğimi düşünmek için çaba sarf etmişim ama başaramamıştım. Hecin’in karşısında haber sunarmış gibi makul ve mantıklı bir açıklama yapamazdım. Dürüst olmak gerekirse davranışlarımı bile kontrol edemiyordum. Birini kaybetmenin birini öldürmekten daha zor olduğunu hayatımda ilk defa tecrübe ettiğim andı.

Hecin kuru kuru yutkundu. Sivri bir şekilde çıkıntılı âdemelması boynunda yukarıdan aşağı doğru titriyordu. Titreyen gözbebeklerini korku dolu bir ifade kaplamıştı. “Ben bir şeyleri yanlış anladım değil mi?” diye soran gözlerdi aynı zamanda. “Evet, sen yanlış anladın” diye cevaplamamı bekle-

yen gözlerdi. Bu şekilde cevaplarım endişesiyle azı dişlerimi sıktım. Hecin tarafından hor görölmektense onu kaybetmeyi tercih ederdim.

“Önce bir yere otur. Uzun hikâye.”

Sesim düşündüğümde daha net ve soğukkanlıydı. Hecin başıyla reddetti. Bu şekilde ayakta dinleyeceğim anlamında kollarını bağlayıp dimdik durdu.

“Evvelki gün şafak vakti...”

Hecin’in gözleri sürekli video çekimi yaparmışçasına gözlerimi takip ediyordu. Bakışlarının hareketi o kadar yavaştı ki gözbebeklerim en az güneş sistemi kadar geniş mi diye bir yanılsamaya kapıldım.

“Kan kokusuyla uyandım.”

* * *

Hecin pergoladaki masanın önünde dikiliyordu. Hareket halindeki bir kamyonun kasasında duruyormuşçasına tüm vücudu titriyordu. Muhtemelen annemin cesediyle yüz yüze geldiğindendi. Herifin ayağının altında yayılmış eşyalar öyle diyordu. Şeffaf muşamba, gübre çuvalı, plastik hortum, testere... Aramızda oldukça mesafe olmasının yanı sıra arkası bana dönük olmasına rağmen kederli hali olduğu gibi okunuyordu.

Ben de aynı ruh haliyle kalçamı masaya dayamış, hiç kırmılamıyordum. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Beklediğim yer nefes alamayacağım kadar bunaltıcıydı. Paldır küldür çırpınarak tüm tuhaflıkları yaptıktan sonra nihayet cehenneme düşmüş gibiydim. Cehennemin dibinde, koşulsuz anlaşılmayı uman küçük bir çocuk çaresizce sızlanıyordu. Yine de sen benim tarafımdasın değil mi? Öyle değil mi?

Hecin anlattıklarımı dinlerken iki saat boyunca tek keli-

me etmedi. Daha kötüsü nefes bile almıyor gibiydi. Bir heykel gibi dimdik durarak sadece benim gözlerimi süzüyordu. Yalan veya bahanelerin arkasına sığınamamam için beni kelepçeleyen gözlerdi. Yemin ederim öyle bir niyetim yoktu. Durumu hafifletme gibi bir düşüncem de, kandırma ya da merhamet dilemek gibi bir niyetim de, bunların dışında herhangi bir hesabım da yoktu. Sadece son iki buçuk günü tüm gerçekliğiyle açıklamak için elimden geleni yaptım. Anlatmak istediklerimden çok anlatmam gereken şeyleri anlatmaya çabaladım. İddiada bulunma, mazeret uydurma ve inkâr etme arzusunu bastırmak için tüm gücümle direndim. Tamamen dürüst olduğumu söyleyemem ama olması gerektiği kadar dürüst olduğumu düşündüm. Uzun hikâyeyi bitirdim.

“Hâlâ kötü bir rüya görüyor gibiyim.”

Hecin'in gözlerindeki ifade anbean değişmekteydi. Kâh alevler içinde yanıyormuş gibi, kâh tüm vücudundaki sinirler gerilmiş gibi, kâh demir bir kütle gibi ifadesiz görünüyordu ve sonunda kapısı kapalı bodrum katında bir oda gibi zifiri karanlığa gömüldü. Ben de ağzımı açmadım. Daha fazla açıklama yapmak veya aramızdaki samimiyeti kullanarak anlayış beklemek için uygun bir zaman değildi.

Sessizlik uzun bir süre devam etti. Sessizlik devasa bir duvar gibiydi. Maruz kaldığı baskıyla vücudu sarsılan sessizlik, buz gibi, acımasız, korkunç bir sessizlik, bitmesini beklemekten başka bir çare olmayan sessizlik... Büyük bir hayal kırıklığı sinsice içimde yayıldı. Kim ne derse desin, ben ne yaparsam yapayım, en azından bu herif benim tarafımda olur beklentisi yavaş yavaş sarsılmaya başladı. Yine de bekledim. Ne olursa olsun tek bir söz söyleyecektir. Anladım gibi, it oğlu it gibi, canın çıksın da geber yahut ne halin varsa gör gibisinden... Yeter ki bir şeyler söylesin, ancak o zaman hemen odamdan çıkıp kendi yoluma gidebilirdim.

Hecin sonuna kadar ağzını açmadı. Bakışlarını üzerimden

alıp sert adımlarla önümden geçtikten sonra terasın cam kapısı önünde durdu. Arkadan en az sessizlik kadar ağır ve sarsılmaz görünüyordu. Ricada bulunmanın bir faydası olmayacağını bilsem de elimi uzatıp Hecin'in kolunu tuttum.

"Daha sonra baksan olmaz mı? Ben gittikten sonra..."

Hecin bir hışımla kolumu itti. Daha doğrusu kendi kolunu çekerken hareketinde kesinlikle tikslenme vardı. Arkasına dönüp bakan gözlerinden nefret okunuyordu. Oldukça güçlü ve bariz olduğundan başka bir anlamla yorumlanması mümkün olmayan bir ifadeydi. Onun soğukluğu tüm kalbimi kaplayarak sıkıştırdı. Tüylerim donmuşçasına diken diken oldu. Hecin cam kapıyı açınca baldır kaslarım seğirdi. Dışarı doğru bir adım atınca içimde odadan kaçma dürtüsü baş gösterdi. Daha neyi bekliyorsun. Hemen çık git.

Hecin cam kapıdan çıkarken, "Orada öylece dur" dedi.

Hislerini bastırmak için çaba sarf ettiği ses tonundan anlaşılıyordu. Olduğum yerde doğrulmuştum ama daha fazla hareket etmedim. Dışarıda karanlık çökmüştü. Hecin çatı katının karanlık zemininde büyük adımlarla yürüyerek kaçuk varile yaklaştı. Karısını başka bir adamla basan koca gibi, öfkeli bir şekilde kapağı açtı. Daha sonra kapağın yere pat diye düşüşünü ben bile duydum. Kapak Hecin'in elinden düşerek yerde yuvarlandı.

Varilin içinde oturur vaziyetteki teyzemi gözümde canlandırdım. Bir yanağını dizine yaslayarak uyuyormuş gibi gözlerini kapatmıştı. Çünkü insanları eleştirmeyi iş edinmiş o gözlerle tekrar kimseye bakamasın diye gözkapaklarını bastırarak kapatmıştım.

Hecin bu manzara karşısında hemen arkasını döndü. Görmemesi gereken bir şeyi gören her insanda olduğu gibi beti benzi atmıştı. Duraksadığına ve oradan çekilemediğine bakılırsa öbür cinayeti de teyit etmekten korkuyormuş gibi geldi. Kes artık, diye bağırmak istediğim anlardan biriydi. Hecin

pergolaya uçarcasına koşar adım çıkmasaydı belki de önüne atlayıp engelleyebilirdim. Bunu mutlaka yapmak zorunda mısın?

Hecin beni arkasına alıp masanın tablasını itti. Gözlerimi onun ensesine sabitlemiş vaziyette evvelki günün sabahını düşündüm. Yoksa diyerek indiğim salonda annemin cesediyle yüzleştiğim an, ayağım kayarmışçasına şok olduğum an, gözümün önü kararıp karabasan çökmüş gibi bedenimi hareket ettiremediğim an, annemin yanına diz çökmüş bir halde karanlık zihnimde ışıkların yanmasını böylelikle bir şeyler yapabileceğimi umduğum anları sırasıyla hatırladım. Hecin de benzer anlarla aynı sırayla yüzleşiyor gibiydi. Belki de benim gibi kafasının içinde yayılan kendi çığlığının sesini duyuyordu kim bilir. Bu bir rüya.

Uzun mu uzun bir bekleyişti. Hecin nihayet bana doğru döndüğünde dilim damağıma yapışmıştı. Kendi kendime anlamakta zorluk çekiyordum. Neden böylesine sabırsız davranıyordu ki? Yalvarırmışçasına bakmasının sebebi neydi ki? Somut olarak neyi bekliyordu ki?

Hecin odaya girdi. Önünü görmeyen birisi gibi el yordamıyla kapıyı yoklayarak kapatıp yanımdan geçti. Bakışları boşlukta amaçsızca geziniyordu. Ne boş ne de sinirli bakışlardı. Üzgün bir bakış hiç mi hiç değildi. Denize düşüp de cırpınan bakışlardı. Tabii, kafasını toparlayamamıştır. Anlam verememiştir. İnanması güç gelmiştir. Yine de öylece dur dediyse öylece duran birine en azından tek bir kelime edip ondan sonra gitmesi gerekmez mi? Nihayetinde bir şey demeden duramadım.

“Ben şimdi gidiyorum.”

Hecin yanımdan bir adım geçtiği yerde durdu. Başını bana doğru çevirerek sordu.

“Gidiyorum mu dedin?”

Ömrü hayatımda bu kadar acayip bir lafı ilk defa duydum

diyen bir yüz ifadesi vardı. Çarpık şekilde eğilmiş çenesi de ilaveten şöyle diyordu sanki. Nereye? Kimden izin alarak?

“Hoşça kal.”

Son kez vedalaşmak için elimi uzattım. Hecin, bir elime bir de bana baktı. Alnının ortasındaki damar pıt pıt atmaktaydı. Bir köşesini ısırıldığı dudaklarından güçlü bir nefes süzülüyordu. İnatla dünyaya kapalı tuttuğu gözbebekleri bir kasılıp bir gevşeyerek kocaman açılıyordu. Gözlerinin beyazı mavileşmiş, onun üzerinde örümcek ağını andıran kan damarları çıkmış, gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu ve etrafındaki kıvrık kirpiklerinin tamamı diken dikendi. Daha önce de bir kez gördüğüm gözlerdi. Hecin’de değil evvelki gece annemde... Kafamın içinde annemin sesi yankılanıyor gibiydi,

Sen... Yucin sen... Bu dünyada yaşamayı hak etmeyen birisin.

Uzattığım elimi geri çektim. Seni anlıyorum anlamında başımı salladım. Annem, Hecin için kurtarıcı bir melek olmuştu. Yetim kaldıktan sonra 10 yıl boyunca kendisini koruyup kollayan kişinin, onun için öz anneden farksız birinin iki günlük bir aradan sonra cesediyle karşılaşmıştı. Doğal olarak büyük bir şok yaşıyor olmalıydı. Ben bunu anlayacak durumda değildim.

“Peki. Bu kadar yeter. Ben sadece...”

Kulağımın dibinden bir yumruk geçti. Tüm bedenim ağırlığını taşıyan bir yumruktu. Kulağımın içinde bir patlama oldu ve çenem yana savruldu. Bedenim de aynı yöne savruldu.

“Hoşça kal mı?”

Bu sorusuyla birlikte diğer yumruk karın boşluğuma indi. Kaburga kemiğim kırılmış gibi bir histi. Boğazımdan bir inleme çıktı ve anında nefesim tılandı. Gayriihtiyari göğsümü tutarak omzumu silktim. Keskin ve oldukça şiddetli bir ağrı göğsümün iki tarafına da saplanarak sırtıma yayıldı.

“Hoşça kal mı diyorsun?”

Tekrar soran Hecin'in sesi öfkeyle fokur fokur kaynıyordu. Tüm gücümü kullanarak zar zor başımı kaldırdım. Evet, demeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Yüzüme doğrudan yönelen üçüncü yumruk âdemelmama isabet etti. Mide asidim boğazıma doğru yükseldi. Zemin ayağımın altında fır fır döndü. Daha fazla dayanamayıp yere kapaklandım. Hecin hemen yaklaşıp üzerime oturdu.

"Nasıl böyle bir şey söylersin, seni hergele!"

Çapraz ateş başladı. Sol yanağıma, sağ yanağıma, gözkapaklarıma, burnuma, dudaklarıma, çeneme, ayırım yapmaksızın yumruk yağdırıyordu. Tıpkı birilerini yumruklamak istediği anda karşısına tam da ben çıkmışım gibi, öfkeli ve amansız şekilde yumrukluyordu. Gözkapaklarım anında balon gibi şişti. Görüş alanım kısıtlandı ve ılık kan tüm yüzümü kapladı. Parçalanmış ağızımda dişlerim tek tek dökülüyor gibi hissettim.

Kaslarımı iyice gevşetip boylu boyunca uzandım. Hiç direnmedim. Kendimi de savunmadım. Tamamen savunmasız halde bıraktım. Gelen tüm darbeleri aldım ve darbe aldıkça bilincim giderek soğukkanlı hale geldi. Sinirli ve sabırsız halim duruldu. İşler çığırından çıkmış gibi olsa da rahatlamış hissediyordum. Şiddetli bir şekilde atan nabzım tekrar eski hızına dönmüştü. Güçlkle ettiğim itirafımın karşılığını sonunda almış gibiydim.

"Ağızından nasıl o cümle çıkar, seni it herif."

Hecin boynumdan tutup deliye dönmüşçesine sürekli beni sallıyordu. Kulaklarım uğul uğul uğulduyor, gözümün önü bulanık halde sarsılıyor, herifin yüzü belirsiz şekilde ezilip büzülmüş görünüyordu. Buna rağmen anlamıştım. Hecin ağlıyordu. Küçük bir çocuk gibi dudaklarını büküp, kıpkırmızı gözlerini kırıştıtırarak içinden yükselen kısık hıçkırıklarını kusmaktaydı.

"Neden yaptın, neden? Ne halt yemeye, seni aptal hergele..."

Aniden fırlayarak bir anda boğazımı tıkayan hıçkırıklar dışarı çıkmasın diye dişlerimi sıktım. Hecin'in sesi artık ağıt yakıyormuş gibi çıkıyordu.

"Hayatımı... Hergele, seni..."

Hecin boynumu fırlatırcasına bırakarak yanıma yığıldı. Dayak yiyen bendim ama bitkinlikle yere boylu boyunca yığılan Hecin idi. Gözlerimi kapadım. Herifin şiddetle yankılanan hıçkırıklarını dinleyerek son söylediklerini birkaç kez daha düşündüm. "Hayatını" ve "Seni" sözlerinin arkasından gelecek sözün "Ne yapacağım?" şeklinde soru olacağını tahmin ettim. Dedesini kaybettiğinde ağladığından daha şiddetli ağlamasının tamamen benim için olduğuna inanmak istedim.

Ağızıma dolan kanı genzime çektim. Boğazımdan aşağı ılık bir kütle salyangoz gibi kayarak indi. Kan kokusu mideme kadar ulaştı. Kasvetli göğsümde tik tak tik tak diye saatin iğnesi döndü. Dışarısı karanlıktı ve tırnak büyüklüğünde kartaneleri uçuşurken birer ikişer terasın cam kapısına yapışıyordu. Etraf o kadar sessizdi ki yağın karın sesi bile duyuluyor gibiydi. Hecin'in hıçkırıkları telaşlı göğsünde duruldu. Bir süre sonra nefes sesi bile kesildi. Yere uzanmış halde kılı bile kıpırdamıyordu. O da benim gibi yağın karın sesini dinliyor gibiydi.

Bu uzun sessizliği bozan salondaki sarkaçlı saat oldu. Bir kez, iki kez... altı kez. Gong sesi kesilince Hecin doğrulup oturur gibi yaptı.

"Kalk. Diyeceklerim var" dedi.

Ben de doğrulup oturdum. Kan damlaları şıp şıp damlalar halinde yere düşüyordu. Hecin ayağa kalkıp birkaç mendil çıkararak bana uzattı. Saçları havuzdan yeni çıkmış gibi sıırılsıklam olmuştu. Bir taraf dayak atayım derken terden ıslanmış, diğer taraf ise dayak yerken kanla ıslanmış sayılırdı. Eşit durumda değildik ama benim için kötü de değildi. Bu kadarının iyi olduğunu düşündüm. Uslu uslu mendili alıp şı-

pır şıpır kan akan burun deliklerimi tıkadım.

Hecin, “Sana iki saat veriyorum” dedi.

Şişen gözkapaklarımı bir azimle kaldırarak herife baktım.

“Yıkan, kafanı toparla ve saat 8’e kadar aşağı gel.”

Doğrulup Hecin’in karşısına oturdum. Yıkanmayı anlamıştım ama toparla falan derken neyi kastettiğini anlamamıştım. Herifin yüz ifadesinden de niyeti anlaşılmıyordu.

“Teslim ol.”

Bir anda başımdan aşağı kaynar sular indi. Birden, fırlatılan bir taşın alnımın ortasına vurduğunu hissederek gibi oldum. Tıpkı 16 yıl önce sapanla vurduğum o anki gibi alnım parçalanmıştı sanki.

“En iyisi bu.”

Hecin önce dizlerini dikti sonra ayağa kalktı. Ben de onu takiben ayağa kalktım. Hâlâ gözyaşı izleri olan Hecin’in gözlerine baktım. O gözyaşların benim için değil miydi? Benim yüzümden inler gibi ağlamamış mıydın? Katil durumuna düşen bana karşı içindeki öfke patlaması yüzünden beni yumruklamamış mıydın? Tüm bunlar safi bir yanılgıdan mı ibaretti?

“Teslim olarsın ki, bir şeyler yapabilelim.”

Ne yapmaya niyetlendiğini sormak istedim. Çoktan olup biten şeylerle ilgili ne yapılabileceğini merak ettim. Bir avukat tutmak? Teslim olmamı gerekçe göstererek cezai indirim dilenmek? Hapiste yaşlanıp ölene kadar beni beslemek? Diğer işlerle ben ilgileneceğim için sen endişe etmeden hapse gir diye beni teşvik etmek?

“Kaçsan bile yakalanman fazla sürmez.”

Biliyorum. Çok iyi biliyorum. Öyle ya da böyle kendi yoluma kendim karar verecektim. Tüm içtenliğimle rica etmek istedim. Lütfen böyle yapma.

“Sadece susman yeterli. Sadece bir gün bilmiyormuş gibi yaparsan...”

“Polis çağıracağım. Sen çıktığın an, hemen.”

Hecin’in gözleri donuk bir ışık saçarak kısıldı. Söylemek istediğim sözlerin boğazıma dizildiğini hissettim. Nefes alış-verişim vites artırmış gibi aniden hızlandı. Vücut ısım bir anda iki katına çıktı.

“Benden habersiz de çıkamazsın. Çünkü odam giriş kapısının yanında ve çatı katından çıkmaya kalksan Hello hemen haber verir.”

Hecin bana elini uzattı.

“Usturayı ver.”

İçimde gergin bir gülümseme peyda oldu. Usturayı neden istiyordu ki? Kendi boğazını keserim diye mi korktu acaba? Evde ustura olmasa da boğaz kesilebilecek yeterince eşya vardı zaten. Çatı katında testere, kalemlikte maket bıçağı, mutfakta da annemin çok sevdiği Alman malı mutfak bıçağı vardı oysaki. Eğer kafama koyduysam çıplak elle bile boyun kemiğini kırabilirdim. Birkaç yumruk yedim diye benim aptal olduğumu mu sanıyordu?

Burun deliklerimden mendili çekip çıkardım. Akan kanı elimin tersiyle silip çekmeceyi açtım. Bıçağı uzattığım anda, Hecin’in gözlerinin bir an titrediğini hissettim.

“İki saat. Daha fazla beklemem.”

Hecin’in gözleri donuklaştı. Kısık sesinde buz gibi bir soğukluk vardı. Hem yabancı hem de tanıdık bir histi. Hecin değil de sanki Hecin’i ele geçiren annemle karşı karşıyaydım. Emin olmadan duramadım.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Şüphenin kaçınılmaz gerçekliği kemiklerime kadar işledi. Hecin usturayı pantolonunun cebine koyup odadan çıktı. Adımları, fikrimin değişmesini bekleme dercesine kararlıydı. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı doğru yitip gidince dizlerimin bağı çözüldü. Olduğum yere yığıldım. Masanın ayağına

sırtımı dayayıp teslim olma konusunu tekrar düşündüm. Tekrar düşünsem bile aklımın ucundan geçirmek dahi istemedim. Yurtdışına kaçmaktan da vazgeçtim. Havaalanı şöyle dursun mahalleden çıkmam bile zor olacaktı. Çünkü Hecin dediğini yaparsa ortadan kaybolduğum an beni ihbar edecekti.

Hecin'in bu şekildeki çıkışı tahmin edemeyeceğim bir şey değildi. Ne var ki gerçekten de o böyle yapınca elim ayağıma dolandı. Teslim oldum diye yaşamak daha iyi hale gelecek olsa en azından düşünürdüm. Teslim olmak ya da yakalanmak, biri diğerinden farklı değilse eğer düşünmeye bile değmezdi. Düşüneceğim bir şey varsa o da suçluluk duygusunun ağırlığıydı. Benim değil de, Hecin'in hissedeceği suçluluk duygusu, bu olaylar olurken hiçbir şey bilmemesiyle ilgili suçluluk duygusu, annemin ölümüyle ilgili suçluluk duygusu. Bu ağırlığı benim teslim olmamı sağlayarak hafifletmeye çalıştığı şüphesini üzerimden atamıyordum. Yoksa kendi öğrendikleriyle ilgili ahlaki sorumluluk alması gerektiğini düşünerek saçma sapan bir görev bilincine mi kapılmıştı? Belki de annemin ölümü ya da benim yediğim haultlara duyduğu öfkesi çok büyük olduğundan, beni öylece bırakamıyordu. Bana duyduğu merhamete gelince, o da ağlama gibi basit bir eylemle olduğu gibi silinmiş olmalı.

En nihayetinde karar vermesi gereken kişi bendim. Hecin mi? Ben mi? Cevap açıktı ama seçim yapmak kolay değildi. İçimde "duygu" var olduğu sürece başka çarem yoktu. Duygularımı yok edersem seçim yapmanın ağırlığı ayakkabı satın almak kadar kolaylaşırdı. Çünkü sadece hedef ve maliyetin karşılıklı ilişkisini ölçüp biçmem yeterliydi. Asıl sorun muhatabımın ayakkabı olmamasıydı. Hecin benim için asla vazgeçemeyeceğim bir varlıktı. Hangisini seçersem seçeyim ölene kadar pişman olacaktım. Sanki bir beysbol oyuncusunun nereye koşacağını karıştırması gibi iki arada bir derede kalmıştım.

Zaman yavaş yavaş azalıyordu. Saat altı buçuğu geçmiş, yediye yaklaşmıştı. Kafamın içindeki becerikli balıkçı balık tutmaktaydı. Dünden beri bilinçaltımda derinlerde yüzen, çaba sarf etsem de yüzeye çıkaramadığım düşünceleri hiç çekinmeden oltayla yakalayıp çıkardı. Artık çıkıp ayakkabıyı satın al diye...

Ayağa kalktım. Ayağa kalktığım andan itibaren ne yapmam gerektiği konusunda daha fazla tereddüt etmedim. Uzun zaman öncesinden beri bilinçsizliğimin bu olayı planlamış olması gibi, kafamın içinde tamamlanmış resim canlandı. Dikkat edilmesi gereken değişken sıklıkla mahallede dolaşan polis devriye arabasından ibaretti.

Önce çekmecedен atacağım şeyleri seçip çıkardım. Annemin cep telefonu, banka kartı, inci küpe ve çatı katının anahtarı... Lateks eldivenleri elime geçirdikten sonra eşyalardaki parmak izlerini ıslak mendille sildim. Daha sonra gardırop-tan *Özel Ders* yazılı montu çıkarıp cebine bunları koyarak çatı katına çıktım ve hepsini pergoladaki masanın içine tıktım. Musluğa asılı kuru bezle kauçuk varilde ve muslukta kalan parmak izlerini ovalayarak sildim. Lateks eldiveni mangal ızgarasına atıp yaktım.

Odaya döndüğümde saat 19.47'yi göstermekteydi. Acele ettim. Maket bıçağının sadece bıçağını ayırıp bir parmak boyunda kırdım. Kitaplıkta acil durumlar için sakladığım 50 bin *won*'luk iki banknotu çıkardım. Parayla bıçağı poşete koyup bağladıktan sonra sanayi tipi yapıştırıcı bantla uylukke-miğime sararak sabitledim. Üzerine bol bir eşofman altı giydim ve sırtıma kareli bir gömlek geçirdim. Gömleğin manşet düğmelerini iliklemeden öylece bıraktım. Tam o anda alt kat-tan zil sesi duyuldu.

Hareket etmeyi bırakıp kulak kabarttım. Giriş kapısına doğru ilerleyen ayak sesleri belli belirsiz duyuluyordu. Biraz sonra giriş kapısının açıldığını duydum. Bundan yaklaşık bir

dakika sonra masanın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Açtığım da Hecin kısık sesle fısıldadı.

“Alt kata in.”

* * *

Hecin yatak odasının kapısında dikiliyordu. Kapıya yaslanıp kollarını bağlamış vaziyette benim merdivenden inişimi izledi. Ancak son basamaktan da indikten sonra evde iki kişinin daha olduğunu anladım. Keçi gözlü adam ve siyah pantolu orta yaşlı bir adam. İkisi salondaki kanepede yan yana oturuyorlardı. Az önce Hecin’in kapıyı açıp karşıladığı ziyaretçiler olmalıydılar.

Aşına olduğum adamlardı. Onların kim olduğunu hatırlamam bir saniye bile sürmedi. Yong *hoddog* dükkânında karşılaştığım inci küpe vakasından sorumlu dedektiflerdi. Bir ayağım salonun zemininde, bir ayağım son basamakta ne yapacağımı bilemez halde donakaldım. Kafamın arkasındaki radar en kısa kaçış yolunu aramaktaydı. Merdivenleri tekrar koşarak çıkıp çatı katından çıktıktan sonra, demir kapıyı açarak yangın merdivenlerinden inersem... Evde iki sivil bekliyorsa, dışarıda bunların iki katı kadarı yolu kesmiş olmalıydı. Kim bilir belki de sitenin etrafını tamamen sarmışlardır, önemsiz bir vaka değil neticede.

Karın ağrısı misali büyük bir hüsrana içimde yayıldı. Yaşadığım çöküşle beraber gözlerim karardı. Hayal bile etmediğim bir durumdu. Hecin’in bu şekilde başımı yakacağını hayal bile edememiştim. Hiçbir şey yapamıyordum ve mahallelinin gözü önünde kelepçelenip götürüldüğümü açıkça görüyor gibiydim. Balon gibi şişen sağ gözümü kaldırarak Hecin’in gözlerinin içine baktım. Bana bunu da mı yapacaktın? Bekleyeceğim diye söz verip? Gördüğün gibi kaçamadım, hem saat daha 8 bile olmadı.

Hecin küçük masanın olduğu tarafa doğru bir bakış attı. Oraya git der gibiydi. İki dedektifin gözleri ben ve Hecin arasında gidip geliyordu. Oldukça doğal bir tepkiydi. Çünkü perişan halim eşek sudan gelinceye kadar dövülmüş bir herif gibi görünüyor olmalıydı. Kan lekelerini temizlemediğim için daha vahim görünüyordur. “Döven herif”in kim olduğunu mahalledeki köpek bile tahmin edebilir. Delirmediğim sürece kendimi pestilim çıkana kadar böyle hırpalayamazdım. Duyduğum hüsrânın üzerine sırtımdan vurulmanın getirdiği hayal kırıklığı, onun üzerine de rezil olma duygusu eklendi. Arkamı dönüp kaçarsam dayak yemiş olmanın üzerine bir de aşağılık bir herif durumuna düşmüş olacaktım. Kaçarken yakalanırsam dayak yiyen aşağılık herif, doğru düzgün kaçmayı bile beceremeyen bir geri zekâlı olacaktı.

Öbür ayağımı da salonun zeminine indirdim. Dönüp dimdik durarak küçük masaya yöneldim. Dört adım boyunca sakinlikle nefes alıp vermeye çalıştım. Yüzümdeki gerginliği çaktırmamak için çabaladım. Emegiimin karşılığını almıştım, çünkü masanın önünde dikildiğimde kafamın sakinleştiğini hissettim. O arada Hecin de yatak odasının önünden mutfak ve merdivenler arasındaki duvara doğru gitmişti. Benim olduğum tarafa bakmadan iki adamı tanıttı.

“Karakoldan gelmişler.”

“Gelmişler” mi? Bu dolaylı anlatım ifadesi ne anlama geliyor? Yemek masasına yaslandım. Kollarımı bağlayıp, karşımdakilerin ifademi okuyamayacağı şekilde gözlerime perde indirdim. Köşedeki konsolun üzerinde duran saat çalmaya başladı. Bir kez, iki kez... sekiz kez... Gong sesi kesilince Hecin adamlara bakarak konuştu.

“Artık gelme sebebinizi söyleyiniz.”

Siyah paltolu kanepeden kalktı. İri cüssesine nazaran kıvrak bir adamdı. Ne zaman yerinden kalktı demeye kalmadan

karşımızda dikiliyordu. Cebinden polis kimlik kartını çıkarıp gösterdi. Bir yumruk savururcasına hızlıca gösterip çektiği için iyice bakamamıştım. Sadece adının İhan Çö olduğunu ve rütbesinin başkomiser olduğunu görebilmiştim. Kimlik kartını cebine koyarken Hecin'e sordu.

"Civon Gim Hanım, anneniz doğru mu?"

Hecin cevapladı:

"Doğrudur."

Biraz şüphe çekiciydi. Başkomiser neden beni değil de an-nemi soruyor ki? Böyle düşününce biraz önce Hecin'in söyledikleri de biraz tuhaf geldi. Bildiğim kadarıyla "gelme sebe-bini söyle" cümlesi kendi evine davet ettiğin birine söylenecek bir şey değildi. Aniden habersizce gelen birine söylenen bir cümleydi. Öyleyse bunlar beni yakalamaya gelmemişler miydi? Başkomiser Çö, Hecin'e sordu:

"Senin adın ne?"

Hecin adını söyleyince bu sefer bana baktı. Başkomiser Çö de keçi gözlü de beni tanıyamamışa benziyordu. Gerçi *hoddog* dükkânında bir kez karşılaşılan mahalleden bir öğrenciyle pestili çıkmış bir katili aynı kişi olarak düşünmek kolay değildi. Dudaklarım şiştiği için doğru düzgün açılmayan ağzımı açıp anlaşılmayan bir sesle karşılık verdim.

"Adım Yucin Han."

"Öyleyse evvelki gün Civon Gim Hanım'ın hırsızlık ihbarını alarak harekete geçtiğimizde evdeki kişi sendin demek."

Hecin şüpheli gözlerle bana baktı. Gözümün sadece yarısını açarak "Evet" diye cevapladım. Artık emin olmuştum. Bunların Hecin'in ihbarıyla gelmediğinden... Tabii ya, ne kadar şok olursa olsun Hecin böyle bir şey yapacak kadar aklını kaçırmamıştı. Göğsümden aşağı bir ferahlık çökerken biraz sonra soğuk hava olarak geri döndü. Her hâlükârda durum değişmiyordu. Yalnızca nihai durum ertelenmişti... Ben hâlâ hayatı Hecin'in avcunda bir ağustosböceğiydim.

“Hevon Gim Hanım nerede?”

Sırtımda bir ürperme oldu. Hiç beklemediğim bir soruydu. Neredeyse şaşkınlığım sesimle birlikte dışarı fırlayacaktı. Teyzem mi? Bu soruyu asıl soran Hecin oldu.

“Teyzem mi?”

“Dün buraya gelmiş ama. Şimdi burada değil mi?”

Hecin, kendisi cevap veremeyeceği için sen cevapla dercesine başını çevirip bana baktı.

“Dün saat 2 gibi gelip 5 gibi gitti.”

“Saat 5’te mi? O sırada evde kimler vardı? İkiniz de evde miydiniz?”

“Ben yalnızdım.”

“Teyzen sık sık gelir mi?”

“Hayır” dedim.

“O zaman gelmesi için bir sebebi vardı ki gelmiş. Neden geldiğini sorabilir miyim?”

Çaktırmadan Hecin’e baktım. Hecin sırtını duvara yaslayıp kollarını bağlayarak ayaklarına baktı. Bu da aynen demin olduğu gibi sen cevapla anlamına gelen bir hareketti. Ağrıyan boğazım yüzünden zorla yutkunarak ağzımı açtım. Mümkün olduğunca kısa konuşmaya çalıştım. Aceleyle gelip kutlama partisi yaptıktan sonra gitti.

“Giderken herhangi bir şey söylemedi mi?”

“Yok.”

“Acaba giyim kuşamını hatırlıyor musun?”

İyice düşündüm. Ne giymişti ki? Gri şişme mont, kot pantolon, siyah kazak, uzun bir kolye...

“Sanki kot pantolonun üzerine kazak giymiş gibiydi. Dikkatlice bakmamıştım da...”

Baş Komiser Çö, Hecin’e dönerek:

“Dün sen neredeydin?”

“Ben iş dolayısıyla Mokpo’daydım. Peki, ne sebeple soruyorsunuz?”

Hecin ayaklarından gözlerini çekti ve Baş Komiser Çö arka arkaya sorular sordu:

“İş seyahati mi?”

“Ona benzer bir şey.”

“Saat kaçta eve döndün?”

“10’u biraz geçiyordu. İyi de ne oldu ki?”

Hecin’in sesi biraz yükselmişti. Baş Komiser Çö hiç umursamadan sorularına devam etti:

“Sen ne iş yapıyorsun? Şirket çalışanı mısın?”

Hecin, sebebini söylemeden önce hiçbir şey söylemeyeceğim dercesine ağzını sımsıkı kapattı. İkimizin de dikkatini Baş Komiser Çö’ye verdiği sırada, keçi gözlü kanepeden kalkıp sinsice köşedeki konsola doğru yaklaşıyordu.

“İyi de bu evde bu kadar keskin kokan şey ne? Çamaşır suyu mu desem, balık kokusu mu desem...”

Köşedeki konsolun önünde durup söylendi. Kendi kendine söylenen birine göre sesi daha yüksekti. Bizi arkasına alarak kafasını kaldırıp baktığı şey duvarda asılı olan aile fotoğrafıydı. Solda Hecin, sağda Yucin, kardeş oldukları gün çekilen fotoğraf... Göz ucuyla polise bakarken bakışlarını tekrar Baş Komiser Çö’ye çevirdim. Kan lekesi yoktur herhalde. Çünkü görünenlerin tamamını sildim. Benim gözümünden kaçan bir lekeyse keçi gözlünün de gözünden kaçır diye inanmak istedim.

“Bizim gelme sebebimiz, Hevon Gim Hanım’dan haber alamıyor olması.”

Nihayetinde Baş Komiser Çö bir adım geri çekildi.

“Civon Gim Hanım’ın kayıp ihbarına dair soracaklarımız olduğundan telefon ettik ama cep telefonu kapalıydı. Eve telefon ettiğimizde yardımcı kadın açtı ve ablasının evine gitti dedi. Bu yüzden bizzat görüşme niyetiyle geldik. Aynı evden hem hırsızlık hem de kayıp ihbarının ardı ardına gelmesi çok sık görülen bir durum değil.”

Hecin'in yüzündeki şaşkın ifade açıkça okunuyordu. Duruşunu düzeltip sordu:

“Demin kayıp ihbarı mı dediniz?”

“Dün öğle vakti talebi kayda alınmış. Hevon Gim Hanım ihbar etmiş. İkinizin dediğine göre hesaplarsak ihbar ettikten sonra buraya gelmiş oluyor. Acaba teyzenizden herhangi bir şey duydunuz mu?”

Hecin yine dik dik bana baktı. Ben de ifadesizce Hecin'e baktım. Artık neler olduğunu açıkça anlamıştım. Annemin nerede olduğunu öğrenmek için teyzemin yapabileceği tek şey kayıp ihbarıydı. Sorun, çocuk olmayan bir yetişkin bir iki günlüğüne ortadan kayboldu diye polislerin harekete geçmemesiydi. Polisi hızla harekete geçirmek için ön hazırlık gerekliydi. Başka bir deyişle asılsız ihbar ihtimaline karşılık harekete geçilmemiş sayılırdı. “Cinayet vakasının yaşandığı mahallede yaşayan bir kadın asılsız ihbar yaptı ve ertesi gün o kadının kaybolduğu ihbarı geldi” şeklinde olunca polisin dikkatini çekebilir diye düşünmüş olmalı. Belki de hemen harekete geçeceklerine inanmıştı. Çünkü benim yalnız olduğum eve cesurca gelmesine bakılırsa kendine göre güvendiği bir şeyler olmalıydı. Polis teyzemin umduğundan bir gün daha geç harekete geçmiş sayılırdı.

“Sen iş yüzünden Mokpo'da olduğunu söyledin değil mi? Ne iş yapıyorsun?”

Baş Komiser Çö unutmayıp ikinci kez Hecin'e sordu. Film işi yaptığını söyleyince, kısa cevaplı sorular soruldu. Tam olarak ne iş yapıyorsun? Şimdiye kadar hangi filmlerde çalıştın? Gösterime girdi mi? Mokpo'ya gitme sebebin film mi? Hecin teker teker cevap verdi. Ne zaman, neden ve ne sebeple Mokpo'ya gittiğini, saat kaç trenine binip döndüğünü ve eve saat kaçta vardığını...

“Yani işin saat 2.00'de bitti ve ondan sonra Yongşan Nehri halici tarafındaydın demek.”

Baş Komiser Çö, “Kiminle birlikteydin?” diye sordu.
“Yalnızdım.”

“O zaman dönerken trene de yalnız binmişsindir.”

Hecin “Evet” deyince Baş Komiser Çö başıyla onayladı.

“Peki, şimdi biraz da Cicon Gim Hanım’la ilgili konuşalım mı?”

Şimdi mi başlıyordu? Tanrı aşkına ne zaman bitirmeyi düşünüyordu? Ben yaşlanıp öldüğümde bitirecekti galiba. Gerildiğimden sarkaçlı saate baktım. Demin saatin önünde dikilen keçi gözlü şimdi görünmüyordu. Yoksa yatak odasına mı girdi? Mantıksal olarak böyle bir şeyin olamayacağını bilsem de telaşla bağırdım:

“Nereye gidiyorsunuz?”

Aaa, sesiyle birlikte keçi gözlü merdivenden sivri çenesini uzattı:

“İlk defa iki katlı apartman dairesi görüyorum da dikkatimi cezbettiği için biraz dolaştım sadece.”

Benimle göz göze gelince sinsî bir yüz ifadesiyle merdivenlerden indi.

“Ben köylüyüm de. İyi ama evde ne kokuyor bu kadar keskin? Gözümü bile açmam mümkün değil.”

Keçi gözlü Hecin’in önünden geçip mutfağın girişinde durdu. Gözetler gibi mutfağın içine baktı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle kendi kendine söylendi:

“Evde ceset falan mı çürüdü, bu ne böyle?”

Baş Komiser Çö’ye baktım. Emrindeki memuru yanına çağır diye. Baş Komiser’in öyle bir düşüncesi yok gibiydi. Artık konuşalım dediği Cicon Gim Hanım konusuna girdi.

“Anneniz tam olarak ayın kaçında, saat kaç gibi çıkmıştı evden?”

“9 Aralık sabahıydı ama tam saatini bilmiyorum. Çünkü uyandığımda evde değildi.”

Hecin’in bakışları şakaklarımdaydı. Hecin’e verdiğim re-

pertuvarın tamamını tekrarladım. Nasıl olsa gerçeği söyleye-meyeceksem utanmama da gerek yoktu. Çünkü öyle oldu di-ye yalanlara ahlaki sorumluluk yüklenemez.

Baş Komiser Çö başını sallayarak veya göz teması kura-rak beni dinledi. Ara ara genel sorular sordu. Davranışında veya konuşma şeklinde garip bir şey var mıydı? Sık sık inzi-vaya çekilir mi? Hep yalnız mı gider? Hiç iletişime geçtin mi? Son olarak, telefonuna ulaşamıyor ama garip bir şey oldu-ğunu düşünmedin mi? Böyle sorular.

“Hayır, çünkü genellikle inzivaya çekileceği zaman telefo-nunu kapatır.”

“Gerçekten tuhaf. Onunla birlikte yaşayan oğlu böyle sa-kin ama ayrı yaşayan kız kardeşi neden kayıp ihbarında bu-lunuyor ki? Oğluna danışmadan hem de.”

Söyleyecek sözüm yok anlamında sessizce duruyordum.

“Sence annen nereye gitmiş olabilir? Genelde gitmek iste-diği bir yer filan...”

“Bilmiyorum.”

“Yakın bir arkadaşı yok mu?”

“Bazen kilisedekilerle takılıyor takılmasına ama yine on-larla birlikte mi gitti bilmiyorum.”

“Acaba o kişilerin iletişim bilgisi var mı? Annenizin kul-landığı bir telefon defteri veya not defteri gibi...”

“Yok. Varsa annemin cep telefonunda kayıtlıdır.”

“Senin de mi bildiğin bir yer yok?”

“Yok” derken bana göz ucuyla baktı. Annenin arkadaşları-nın iletişim bilgisini hiç mi bilmiyorsun diye soran gözlerdi. Ben de soruyla karşılık vermek istedim. Sen kendi annenin arkadaşının iletişim bilgisine kadar biliyor musun diye...

“Sen de mi annenin çıktığını görmedin?”

Baş Komiser Çö, bu sefer Hecin’e döndü. Sürekli susan Hecin, “Evet” diye cevapladı.

“Sen neden görmedin?”

Hecin'in kulaklarının altında kırmızı bir alev parlamaya başladı. Bakışlarımdan rahatsız olmuş gibiydi ama gözlerimi üzerinden çekmedim. Kafasından başka şeyler geçirmesin diye ve bu niyetle saçma sapan şeyler söylemesin diye tüm gücümü kullanarak Hecin'in gözlerine baktım.

"İş sebebiyle o günden önceki gün Sanğam semtinde üniversiteden bir üst devremin stüdyosunda kaldım."

"O zaman üst devrenle birlikte kaldınız demek."

"Hayır. Orası üst devremin kaldığı yer olmadığı için ben tek başıma kaldım."

"Yani bu, teyzen veya annen evden kaybolduğunda senin hep dışarda tek başına olduğun anlamına mı geliyor?"

Hecin, bir şekilde cevap verecekken susmayı tercih etti. Anında hem yüzü hem de kulakları kızardı. Bir süre sessizlik devam etti. O arada Baş Komiser Çö, Hecin'in kızaran yüzünün ve ne yapacağını bilmeyen gözlerinin ne anlama geldiğini okumaktaydı. Keçi gözlü salondaki konsolun önünde içindeki seramik bibloları bakıyormuş gibi yapıyordu.

"O zaman toparlayalım mı?"

Baş Komiser Çö sessizliği bozdu.

"Civon Gim Hanım'ın çıktığını bizzat gören kimse yok. Ağabey başka bir yerde konakladı, kardeşi ise kendi odasında uyuyordu. O gün öğleden sonra Civon Gim Hanım bizzat eve hırsız girdi diye asılsız ihbarda bulundu. Ertesi gün kız kardeşi olan Hevon Hanım, kardeşi Civon Gim'in nerede olduğunu bilmiyorum diye kayıp ihbarında bulundu. Ayrıca buraya gelip gittikten sonra Hevon Gim Hanım'dan da haber alınamadı. O zaman da ağabey dışarıda, kardeşi ise evdeydi. Doğru mu?"

Ben "Evet" deyince Hecin sordu:

"Yani sizin gelme sebebiniz annem ve teyzemden haber alınamıyor olması mı?"

"Birkaç gün önce bu mahallede cinayet vakası yaşandığını siz de biliyorsunuz değil mi?"

Keçi gözlü Baş Komiser Çö'nün yanına gelip sordu. Ben ve Hecin sessizdik.

"İyi ama aynı zamanda aynı mahallede iki kadın, üstelik iki kız kardeş arka arkaya ortadan kayboldu. Evden çıktık-tan kısa bir süre sonra ikisinden de haber alınamadı. Öyley-se cinayet vakasıyla ilgisi olabileceğini de düşünmemiz ge-rekmez mi? Bu anlamda sizden bir ricam var."

Keçi gözlü önce Hecin'e daha sonra da bana baktı.

"Annenizin odasına bir baksak diyorum. Elbette sizin gö-zetiminizde."

Doğrulup oturuşumu düzelttim. Sımsıkı bir kravat tak-mışım gibi boğazım daraldı. Odaya en son giren Hecin'di. Hecin'in odama koşarak çıktığı için kendi gördüğü şeyleri dü-zenlemiş olması imkânsızdı. Teyzemin eşyaları valizden çık-mış, yatak örtüsü açılmış, kan lekeli döşek çıplak yüzünü uzatmış olmalıydı.

Hecin, "Annemin odasına neden bakacaksınız?" diye sordu.

Baş Komiser Çö cevap verdi:

"Kişinin yaşadığı alan kişinin kendisi değil midir? Duru-mu muhakeme etme konusunda yardımı olabilir. Ne olduğu, sizin dediğiniz gibi inzivaya çekilip çekilmediği konusunda..."

Hecin, Baş Komiser Çö'nün gözlerine sabitlenmiş halde se-sini çıkarmadı. Kıpırmızı olan yüzü gittikçe daha fazla kı-zarıyordu. Aksine ben gittikçe morarıp boğuluyordum. Boğ-a-zımdan iple ağaç dalına asılmış halde bir ileri bir geri salla-nıyor gibiydim. Duruma karar verme hakkı Hecin'in elindey-di. Onların taleplerini reddetsem de Hecin tabii bakabilirsi-niz derse onlar da kabul edecekti.

"Daha sonra bunu annem öğrenirse hoşlanmayacaktır."

Nihayet Hecin sessizliği bozdu. Olumlu cevap beklentisine kapılmış görünen Baş Komiser Çö'nün yüzünde hayal kırıklı-ğı belirdi. Yanındaki keçi gözlü lafa atladı.

"Eğer annenizle ilgili bir sorun varsa..."

Hecin onun sözünü bıçak gibi kesti.
 “Resmi arama emri çıkartıp gelin.”

* * *

Hecin “Montunu giyip aşağı in” dedi.

Küçük masanın önüne oturmuş üçte ikisi dolu su bardağına boş boş bakıyordu. Mutfaktan çıkarken ona dönüp baktım:

“Teslim olman için gitmeliyiz.”

Acaba yanlış mı duydum dedim. Dedektifler gideli daha beş dakika bile olmamıştı ama teslim olmaya mı gidecektim? Polisler ve benim aramda yaptığı seçimde beni seçmemiş miydi? Bu yaptığı senin tarafındayım demekten farklı mıydı? Yoksa tekrar karar mı değiştirmişti?

“Dediklerinde ciddi misin?”

Sorar sormaz, şiş yanağım seğirirmişçesine kafasına göre kıpırdandı.

“Ben senin tutuklanmanı istemedim sadece.”

Hecin bütün ifadelerin birbirine karıştığı gözlerle bana baktı. Hem korkmuş gibi, hem bana acıyor gibi, hem acı çekiyor gibi hem de gergin gibi görünüyordu. Bir kez daha sordum.

“Ciddi misin?”

“Sıkı giyin. Çünkü bir süreliğine üşüyeceksin.”

Demek öyle? Demek üşüyeceğim ha? Başımla onaylayıp kurbağanınki gibi eklemleri şişen ayaklarıma baktım. Aniden o adadaki uçurumu hatırladım. Rüyadan her uyandığımda o zamana dönebilsem asla sapanla vurulmazdım, diye düşündüğümü de. Artık anlıyor gibiydim. Benzer şeyleri tekrar tekrar farklı şekillerde yaşamamanın insanın hayatı olduğunu... Yani tarihin tekerrürden ibaret olduğunu... Benim tamam da bir sapanımın olması mıydı ki? Başımı kaldırıp Hecin’e bakarak cevapladım.

“Anladım. Dediğin gibi olsun.”

Hecin yine tam bir şey diyecekken sustu. Parmaklarıyla sertçe sıkılmışçasına burnunun ucu kızardı. Tahminimce tekrar beni dövmek istiyordu herhalde. Elbette böyle bir şey yapmaz. Çünkü Hecin de beni tekrar yargılayamayacağını, yerleşik bir davanın yeniden açılmama ilkesini bilir.

“Tamam, gidelim de, gitmeden önce bir şeyler yiyelim. Acıktım.”

Tekrar mutfağa gittim. Buzdolabından teyzemin getirdiği yaş pastayı çıkardım. Çatal alarak tezgâha yaslanıp avcum büyüklüğündeki pastayı ağzıma tıkarak yedim. Tıpkı bir ninenin kurutulmuş mürekkepbalığını çiğnemesi gibi yavaş yavaş, hapur hupur... O arada içime su serpildi. Şu an ihtiyacım olan şey ne cesaret ne de kararlılıktı. Karbonhidratı. Buna ek olarak ihtiyacım olan bir şey varsa o da iyi şanstı. Hecin’in bana bakan gözlerinde sorular uçuşuyordu. Şu an o pasta boğazından geçiyor mu cidden?

Bir yerde kulaktan dolma duyduğum sözleri Hecin’e söylemek istedim. İnsanlığın uğradığı lanetlerden biri, durum ne olursa olsun uyum sağlamasıymış. Bana bir bak. Senin beni sırtımdan vurmana bile mükemmel şekilde uyum sağlıyorum. Pastanın kabını çöp kutusuna fırlatıp küçük masaya yaklaşarak annemin arabasının anahtarını bıraktım. Hecin sadece gözlerini hareket ettirerek anahtara baktı.

“Bu ne?”

Annemin arabasının anahtarı olduğunu bilmemesine imkân yoktu. Çünkü annemin yerine veya annemle dönüşümlü olarak onlarca kez kullanmıştı. Ek bir açıklama bekleyen bir soruydu.

“Sen sür.”

Hecin anahtarı alıp yerinden kalktı. Sert ve ifadesiz bir yüzdü. Artık karşımda yüzü tıpkı bir ekran gibi her şeyi yansıtan Hecin yoktu. Hem arkadaş hem de kardeş olarak beraber geçirdiğimiz 10 yıl da hiç var olmamış gibiydi. Tıpkı

yer katmanları gibi sağlam ve sarsılmaz şekilde biriktiğine inandığım şeyler de. Güven, fedakârlık, anlayış, merhamet... “Sevgi” denilen kelimenin içinde barındırdığı sayısız duygu. Belki de sevgi denilen duygunun kendisi tanrının niyeti de-ğildi. Eğer bu ilahi irade olsaydı dünyayı yaratırken tüm yarattıklarını tüm yaratılanları sevmesi temelinde tasarlamış olmalıydı. Birbirini yiyerek hayatta kalınan bir zincir şeklin-de öreceğine.

Hecin kot pantolonunun ön cebine anahtarı koyarken “Dı-şarıda kar yağıyor. Yukarı çıkıp parkanı giy de gel” dedi.

Diğer cebinde de bir şey kabarıkça şişlik yapmaktaydı. El koyduğu ustura değil mi acaba dedim.

“Zaten arabaya bineceğiz canım, ne olacak.”

Arkama dönüp giriş kapısına doğru giderek ara kapıyı aç-tım. Hecin de hemen peşinden geldi. Elbette o da montunu giymemişti. Kazak, kot pantolon ve çıplak ayaklarıyla öyle-ce çıkararak ayakkabılarını giydi. Senin kaçmana engel olama-yacağım ama seninle birlikte donacağım dercesine... Ayakka-bılığы açıp önceki gece giydiğim spor ayakkabıları çıkardım. Hâlâ nemli olmasının yanı sıra ayakkabının tamamı çamurla kaplıydı. Ayakkabının topuklarına basarak giyince ayak ta-banımdan kurbağa sesi geldi.

Giriş kapısından çıkınca bizi Hello’nun sesi karşıladı. Se-sin yankılanmasından yola çıkarsam evin içinde değil, evin dışında havlıyordu. Sahibiyle dışarı çıkıyordu herhalde. Asansör düğmesine bastıktan sonra ellerimi arkada birleşt-iyerek rahat pozisyonuna geçtim. İliklemediğim manşetin içi-ne sağ elimi götürüp iki bileğimi de tutarak hafifçe arkama baktım. Hecin eğilmiş, eline alarak çıktığı spor ayakkabıları-nı topuklarından çekştirirerek giymekteydi. O doğrulduğunda asansör geldi.

Ellerim arkamda asansöre önce ben bindim. Kapalı devre kamerada arkadan görünüşüm tam belli olmasın diye sırtı-

mı dönerek sol duvara yaslandım. Elleri arkadan bağlı birisi gibi, çok rahatsız ve belirsiz hamlelerle hareket ettim. Hecin de hemen benim arkamdan girerek -1'e bastı ve yanıma geçti. Asansör 22. katta durdu. Kapı açılınca bir anne ile oğlu bindi. Dinlenmeksizin havlayan Hello ve az önce bir papağanı yakalayıp yiyen kedi gibi dudakları kıpkırmızı boyalı annesi...

Hafif bir tebessümle bize bakan Hello'nun annesinin yüzü anında ciddileşti. Küçücük gözleri fal taşı gibi açıldı ve burun delikleri fare deliği kadar büyüdü. Bu arada susam taneşi büyüklüğündeki gözbebekleriyle baştan ayağa perişan halimi inceledi. Balon gibi olmasının yanı sıra kan revan içindeki yüzüm, kollarım arkamda, rahatsız bir şekilde ayakta dikilmeme kadar... Sonunda bakışları sapasağlam bir yüzle yanımda duran Hecin'e çevrildi. Hecin'in yüz ifadesinin ciddileştiğini görmesem de hissedebiliyordum. Huzursuzlanıp ne yapacağını bilemediği de açıkça belli oluyordu. Tam, "Ben dövmedim" diyecekken biraz geç de olsa kendisinin dövdüğünü fark etmiş gibi mi desem.

Hello'nun annesi başını öne eğip kapıya doğru döndü. Uzun ve kalın şişme mont giymiş olmasına rağmen tüm vücudunun gerildiğini anlamak zor değildi. Gerginlikten ziyade girmemesi gereken bir sahneye girmiş olmasından kaynaklanan bir rahatsızlık hissediyor gibiydi. Hello da benzer ruh halinde gibiydi. Annesinin omuzlarına ön patilerini dayamış, her an fırlayacakmışçasına kafasını uzatarak havlamaya başladı. Susturan veya zapt eden kimse olmayınca havlaması daha da şiddetlendi. -1. kata yaklaşırken asansörü sarsacak sesi yükseldi. Hello'nun annesi kapı açılır açılmaz mermi gibi fırlayarak acil çıkıştan kayboldu.

"Gidelim."

Ben hareket etmeyince Hecin, dirseklerimden tutup çekti. İstemeye istemeye asansörden indim. Hecin acil çıkış kapısı-

nın önünde kollarımı bırakınca tekrar durdum. Gitmek istemediğimi açıkça hissetsin diye ayak direyip kımıldamadım.

“Ne yapıyorsun?”

Hecin acil çıkış kapısını açıp beni dirseklerimden tutarak çekiştirdi. Yine istemeye isteyeme kapıdan sürüklenerek çıktım. Ellerim hâlâ arkamdayken... O beni çekerek birkaç adım sürüklüyor, kolumu bırakınca ben öylece duruyordum ve bu durumsal tiyatro annemin arabasına varana kadar tekrarlandı. Hecin benim kapris yaptığımdan emin olmuş gibiydi. Dirseğimden tutmuş bir vaziyette anahtarla arabayı çalıştırdıktan sonra ön koltuğun kapısını açıp beni içeri itekledi. Biraz direnip eğildiğimde hemen kapıyı kapattı. Hecin’in ön kaputu dolaşıp şoför koltuğuna oturması 10 saniye bile sürmemiş olmalı. Uzun bir süre değildi ama kara kutunun güç krikosunu çıkarmak için yeterli zamanı vardı. Hecin, kendi kemerini takarken “Emniyet kemerini tak” dedi.

Dediğini yaptım. Koltuğa iyice yerleşip, topuklarına basarak giydiğim ayakkabıları ayağımdan çıkardım. Çıplak ayaklarımı torpido gözünün üzerine koyduğumda Hecin arabayı çalıştırdı. Kara kutuya hiç bakmadı. Herhalde bilincinin ağına bile yakalanmamıştı. Gösterdiğim kaprisin işaretlerini kafasına takmış, kararını değiştirmeden önce bir an evvel polise götürmesi gerektiği düşüncesi öne geçmişti. Hello’nun annesiyle otopark girişinin önünde tekrar karşılaştık. İki taraftan çıkan iki araba karşı karşıya gelmeden hemen önce durdu. Hecin selektör yaparak önden çık anlamında sinyal verdi. Hello’nun annesi farları söndürdü ve hareket etmedi.

Hecin otoparktan çıktıktan sonra “Gundo Devriye birimine gidiyorum” dedi. Gundo Devriye Birimi uydukentin 1. bölgesinde bulunuyordu ve kavşaktan geçip 1 numaralı Dongcin Köprüsü’nü de geçtikten sonra beş dakika içinde varılıyordu. Belki de varınca az önce bizim evden çıkan iki dedek-

tif ile karşılaşacaktık. Orada soruşturma merkezini hazırlamışlardır zaten.

“İstediyini yap.”

Arabanın ön camından bakarak cevapladım. Kar yağıyordu. Bu yıl yağın ilk kardı. İlk kar olmak için oldukça kuvvetliydi. Yağmaktan ziyade bardaktan boşalıyordu sanki. Lapa lapa yağdığına bakılırsa rüzgâr esmiyor gibiydi. Yine de güzeldi. Hecin silecekleri çalıştırdı. Saat 8.36’yı gösteriyordu. Yonge Amca’yı düşünmeden edemedim. Bugün dükkânı erken mi kapatır ki? İlk kar dükkânı erken kapatma sebebi olur muydu ki? İlk kar olmasa da, mahallede huzursuzluk olduğundan belki de eve erken gider. Çünkü cinayet vakasının gerçekleştiği bir önceki gün de öyle yapmıştı.

Hecin arabayı sitenin arka çıkışına doğru sürdü. Dikiz aynasından arkaya baktım. Siyah aynanın yüzeyinde, otopark girişinden çıkan Hello’ların otomobilinin farları yanıp sönüyordu. Arka çıkıştan geçip kavşağa doğru döndükten sonra tekrar baktığımda onların arabası hâlâ gerideydi. Dalgakıranın oraya gidecekler gibi görünüyordu.

Hecin göz ucuyla bana bakarak “Güçlü ol” dedi ve ekledi.

“Bu yapılacak en doğru şey. En iyisi bu.”

Kendi kendine başıyla onay verecekmiş gibi duran Hecin’in yüz ifadesinden birkaç şey okudum. Bana dair suçluluk duygusu, benim çekinip korkarak bir halt yiyip yemeyeceğimi bilmediğinden hissettiği huzursuzluk, nasıl olursa olsun beni sağ salim devriye birimine götürmek zorunda olduğuna dair hissettiği sorumluluk... Belki de bu cümleyi kendince cesaretini artırmak için söylemişti. Benim için değil, kendi için... Benim fikrimce doğru olan her şey en iyisi değildi. Doğru olmak ile doğal olmak da aynı anlama gelmiyordu. Şu an ki durumda doğal olan benim hayatımın bana emanet edilmiş olmasıydı. Bu hem onun için hem de benim için en iyisiydi.

“Benim için sorun değil.”

Karşılık verirken ön pencereden dışarı bakıyordum. Kavşaktaki trafik lambasında kırmızı ışık yanmaktaydı.

Hecin, “Dün asansörden inerken böyle bir şeyin gerçekleşebileceğini hayal bile edemezdim.” dedi.

Arabayı yaya geçidi çizgisine varmadan durdurdu. Hello’nun annesi bizim yanımızdaki şeride geçmeden arkamızda durdu.

“Hayır, hatta bu sabaha kadar öyleydi. O zamana kadar bile. Bir tuhaflık olduğunu sezmiştim gerçi de, seninle benim bu şekilde annemin arabasına bineceğimizi hayal bile edemezdim.”

Hecin’in sesi günah çıkarıyormuşçasına gittikçe inceldi.

“Alt katta seni beklerken hep huzursuzdum. Yoksa bu bir rüya mı? Kendi gözlerimle cesedi görmüş olsam bile hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum.”

Köpek dişlerimle dudaklarımı ısırdım. Annemin günlük mü not mu belirsiz defterinden hiç de farklı olmayan bir itiraftı. Seni seviyorum ama bunu yapmaktan başka çarem yok, bunu yapmak zorunda olan ben bu durumu bizzat yaşayan senden daha fazla zorlanıyor ve daha fazla acı çekiyorum. Bunu bilsen iyi olur.

“Seni teslim olman için götürdüğüm şu an bile öyle. Bir kâbus görüyormuşum gibi. Sanki gözümü açınca her şey eski haline dönecekmiş gibi bir his.”

Yeşil ışık yandı. Hecin arabayı sürdü.

Ben, “Bir ricam var” dedim.

Hecin aynadan arkaya bakarken:

“Ne?” diye sordu. Hello’nun annesi hâlâ arkamızdaydı.

“Sadece 20 dakika erteleyelim.”

Hecin’in bakışları aynadan bana çevrildi. Ne demek istiyorsun diyen gözlerdi.

“Gözlem Kulesi’ne uğrayıp gitmek istiyorum da.”

“Samanyolu Gözlem Kulesi mi?”

Başımı sallayarak onayladım. Bu mahallede oradan başka gözlem kulesi mi var?

“Endişelenecek bir şey yok. Çünkü kaçmayacağım. Zaten arabayı de sen sürüyorsun ya.”

“Endişelendiğimden değil de...”

“Sadece bir kere uğrayıp öyle gitmek istedim.”

Baş ağrısı ve kulak çınlamasından mustarip olduğum sayısız geceyi hatırladım. Gün aydınlanır aydınlanmaz deli gibi gözlem kulesine koştuğum sayısız şafak vakti aklıma geldi. Yong Amca’nın *hoddog* dükkânının ışığının görüldüğü uçurumdaki korkuluk gözümde canlandı. Orada hiçbir şey bilmediğim zamanlara ait bir ben vardı. Anneme karşı bağımsızlığımı ilan edeceğim zamanın hayalini kuran bir ben vardı. Yaklaşık 20 metre ileride, tipiyle çevrelenmiş 1 numaralı Dongcin Köprüsü belli belirsiz görünüyordu.

“Son bir kez. Çünkü tekrar buraya dönemeyeceğim.”

Hecin’i rahatlatmak için ekledim:

“Arabadan inmek gibi bir düşüncem yok. Sadece yanından dolansak yeter.”

Hecin, Dongcin Köprüsü’nü öylece geçti. Son dileğimi yerine getirmeye karar vermiş gibiydi. Hello’nun annesiyle dalgakıran yoluna giden ışıkların önünde ayrıldık. Kadının arabası sağa dönerek İnçon’a doğru uzaklaşmış, biz de Ada Parkı’na doğru, sola dönmüştük. Tipiden midir bilmem dalgakıran yolu düne nazaran daha karanlık ve tenhaydı. Daha erken olduğu halde neredeyse hiç araba geçmiyordu. Otobüs durağı da aynı şekilde tamamen boştu.

Başımı çevirip Hecin’e baktım. Beni şu an burada bıraksa otobüse binip ortadan kaybolmamı sağlayabilirdi. Hecin baktığımı kesin hissetmiştir ama gözlerini ön camdan ayırmıyordu. Tekrar başımı çevirip yan tarafa baktım. Yong Amca’nın *hoddog* dükkânının ışığı hâlâ yanıyordu ama kepenk kapa-

lıydı. Yong Amca içerde iş seyahatinden dönen beyefendiye dönüşüyor olmalıydı. İskele girişinde park etmiş polis arabaları görünmüyordu.

On dakika sonra, adaya bağlanan köprüye girdik. Geri dönüşü imkânsız bir noktaya varmış sayılırdık. Tam köprü-nün yarısını geçtiğimizde polis arabasıyla karşılaştık. Ada Parkı'nda devriye gezip çıkıyor gibiydi. İçimden lütfen bizi görmeden gidecekleri yere gitsinler, dedim. Tepe lambasının ışığı giderek uzaklaşınca öyle olduğunu sandım. Yanılmıştım. Parka girdikten sonra, uzaklaşan tepe lambasının ışığı tekrar göründü. Bununla da kalmayıp bize doğru yönelerek selektör yapmaya başladı. Ne demek istedikleri çok açıktı.

Hecin hafifçe arkasına bakarak, “Dur diyorlar” dedi.

Hayal kırıklığı ağzımda kekremsi bir tat bıraktı. Endişe duyduğum yegâne değişken kesin olarak gerçekleşmiş gibiydi. İçimden sıkıntıya düşecegiz diye geçirdim ama pes etmeyi düşünmüyordum. Az önce geçtiğimiz park yolu trafik işare-tine göre, gözlem kulesinin olduğu uçuruma kadar 500 metre bile kalmamıştı. Dahası uçak pisti gibi dümdüz uzanan bir alandı. Ayakkabı almam gereken zaman gelmişti.

“Sürmeye devam et!”

“Ne?”

Hecin göz ucuyla bakarak tekrar sormuştu. Düğmeye basıp camı açarak tekrar söyledim.

“Gaza bas diyorum, oğlum.”

Pencereye doğru esen rüzgâr sesimi yutmuştu. Şiddetle cama çarpan tipi görüş alanımızı kapatıyordu. Devriye arabası siren çalmaya başladı. Ayaklarımı torpido gözünün üzerinden indirdim ve Hecin camın düğmesine elini koyarak aniden bağırdı.

“Durmamızı söylüyor ya...”

Sol dirseğimle Hecin'in gözüne vurdum. Ah, sesiyle birlikte herifin eli direksiyondan ayrıldı. Baş ve gövdesi geriye

kaydı ve ayağı gaz pedalından havaya kalktı. Bu boşluğu fırsat bilip bir ayağımı şoför koltuğuna doğru itip tüm gücümle gaza bastım. Sol omzumla herifin yüzünü ve gövdesini sıkıştırıp sağ elimle direksiyonu tuttum. Daha sonra var gücümle direndim. Bir, iki, üç...

Silindir hacmi geniş ve yüksek performanslı annemin arabası hırıltılı bir ses çıkararak hızlanmaya başladı. Hecin omzumun altında direniyordu ama hiç istifimi bozmadım. Araba tam da beklediğim gibi hiç istifini bozmadan uçuşuma doğru ilerliyordu. Daha sonra canlı sarı renkte demir korkuluk gözümün önünde belirdi. Ayağımı şoför koltuğundan çekip Hecin'den uzaklaştım. Araba piste iniş yapan bir uçak gibi korkulukları parçalayarak tipinin saf beyaz boşluğuna daldı.

Vücudum havalanmış gibiydi. Dün gece, teyzemi öldürdüğüm andaki gibi, zaman tekrar saniyenin yüzde biri kadar yavaşladı. Vücudumdaki her bir sinir ayrı ayrı göze dönüşerek anlık durumların hepsini olduğu gibi okudu. Emniyet kemeri öne doğru fırlayan bedenimi tuttuğu an, başım arkaya yattı ve boyun kemiğim kırılır gibi oldu. Şiddetli bir çarpışma sesi ve sarsıntıyla araba savruldu. Aynı anda öndeki ve yandaki hava yastıkları açıldı. Diri diri gömülüyormuş gibi şok içindeydim. Hava yastığı sönmüştü ve suyun açık camdan güçlü bir akımla içeri dolduğu ana kadar, tek bir parmağımı bile hareket ettiremedim.

Arabanın sarsılması kesildi. Anında karanlık ve sessizlik çöktü. Araba her an devrilecekmiş gibi öne doğru eğilmişti. Dalgalar açık camdan durmaksızın içeri doluyor, deniz suyu boğazıma kadar yükseliyor ve soğuk hava iliklerime kadar işliyordu. Yukarıda polis arabasının sireni bangır bangır çalıyordu. Birkaç dakika içinde ise çağrı alan polis arabaları birer birer toplanacaktı. Onların uçuşumun aşağısındaki denize inmeleri ya da sahil güvenliğin harekete geçmesi biraz zaman alacaktı. Tabii araba bundan önce batacaktı.

Emniyet kemerini el yordamıyla açıp açık camdan geçerek arabadan çıktım. Yana doğru eğilmiş olan arabanın tavanına tutunup arabanın gövdesine yaslandıktan sonra gömleğimi ve pantolonumu çıkardım. O anda gözlem kulesinin projektörü denizin yüzeyine yansıyarak geçti. Bu sayede gitmem gereken yönü bulabilirdim. Polisler gelmeseydi her şey çok daha iyiydi. Çünkü tekrar uçuruma çıkmam yeterli olacaktı. En azından tipide yüzerek gitmem gerekmeyecekti. Yine de şükür ki şu an denizin yükseldiği zamandı.

Gözlerimi kapatıp bir iki kez derin nefes alarak hayal ettim. Burası bir deniz değil yüzme havuzu ve şu andan itibaren uzmanlık alanım 1.500 metre için yarışmaya başlamalıyım. Bu hayatımın son müsabakası olacak. 15 yaşımdan beri su altı eğitiminde bulunmadığım gerçeğini kendime kasıtlı olarak unutturdum. Elbette geçen yaz Cebu Adası'na gidip geldiğimden beri, suda hiç bulunmadığım gerçeğini de görmezden geldim. Bunun yerine, kafamın içindeki iyimserin fışıldadığı tatlı sözlere inandım. Bunu yapabilirsin. Olsa olsa, en fazla iki kilometre. Eğer acele etmezsen bu kadarlık bir mesafeyi sakız çiğneyerek bile gidebilirsin.

Göğsümde bir ferahlama oldu. Kalbim her zamanki gibi düzenli atmaya başladı. Karanlığın içinde yavaş yavaş dalgalanarak yükselen denize baktım. Gelgitin en az hızı 7 kilometre, en yüksek hızı 15 kilometre civarındaydı. Benim hızımın yaklaşık iki-üç katı kadardı. Suda yüzen bir nesne gibi gelgite kapılıp gidebilirim en fazla yarım saatte varacaktım.

Yüzmeye başlamadan hemen önce arkama baktım. Hecin çoktan kaybolmuştu. Araba gittikçe dibe doğru batıyordu ve farlar söndüğü için arabanın içi karanlıktı. Etraf koyu bir sis ve karla kaplanmıştı. Dalgakıran tarafına doğru yönelen projektörün ışığının geri dönmesini bekleyecek kadar vaktim de yoktu. Soğuk hava bir balta gibi sırtıma saplanmış ve koltukaltımda ince bir buz tabakası oluşmuş gibiydi. Yine de

rüzgârın hafiflemesi şans denirse eğer tam bir şanstı.

Arabayı tekmeleyerek kendimi dalgaların içine attım. Dalgalar vücudumu sararak bir yükseltip bir alçaltıyordu. Biraz sonra bedenim dalganın üzerine hafifçe yükselince kulaç atarak ilerlemeye başladım. Gitmem gereken mesafe uzun-du ama soğukkanlılığımı kaybetmemek için çaba harcadım. Tüm vücudum buz kesilmiş olsa da üzerimden sabırsızlığı atmak için tüm gücümü sarf ettim. Karnımda ve böğrümde hıçkırığa benzer kasılmalar hissediyordum ama normal şekilde nefes almak için çabaladım. Şu anki durumda gerginlik ölümün diğer adıydı. Hesapladığımdan bir nebze aşırıya kaçıp kendimi zorlarsam yarısını bile gidemedi batan bir gemi enkazı olurdum. Korkmadan ve acele etmeden kendimi suya bırakıp ilerlemek en iyisiydi.

Bir ara projektörün ışığı usul usul yaklaştıktan sonra üzerimden geçti. Işık geçtikten sonra gözüm karardı. Karanlık çok yoğun olduğundan elimi atsam siyah bir kütle yakalayabilecekmişim gibi gelmişti. Sis gittikçe artmış, büyük kar taneleri tipiye dönüşmüş, saat mesafesi son hız kısalmıştı. Şiddetle çalkalanan denizin ağırlığı bedenimi bastırıyordu. Gücümün gitgide azaldığını hissettim. Sürekli suya batıyor, nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Ağzımı açınca tuzlu ve soğuk su acımasızca ağzıma doluyordu. Kollarım ve bacaklarım sertleştiği için sanki yüzmüyor adeta dört kazıkla kürek çekiyor gibiydim. Bilincim bir buzkıran gibi zaman ve mekânı delerek beni geçmişe döndürmüştü.

Yumin ağabeyimle hayatta kalma oyunu oynadığımız o adadaki uçuruma döndüm. Sapanla vurularak yere yığılan kendi içime girdim. Alnımı tutmuş bir vaziyette ağabeyimin arkamdan gelen gülüşünü duydum. Sen hâlâ ölmedin mi?

İçsesim cevapladı. Bekle biraz, çünkü ölmeme az kaldı. Uzaklardan bir yerlerden çan sesi geliyordu. Dong, dong, dong...

“Orada dur.”

Ağabeyim bağırdı:

“Dur diyorum sana oğlum.”

Taş boğazımı sıyrarak geçti. Görüşüm bulanıklaştı. Çan sesi kulaklarımda çınılıyordu.

“Lan oğlum, dur dedim.”

Bedenim, delice yükselen siyah dalgaları kucaklarmışçasına dalgaya kapıldı. Kafam bir suya gömülüyor sonra tekrar güçlkle çıkıyordu. O arada ağabeyimin sesi yitip gitti. Uçurum da, orman da, çan sesi de... Sis içinde ışıklar hızla hareket ediyordu. Kulak kabartınca sanki bir motor sesinin belli belirsiz yankılandığını duyar gibi oldum. Belki de ihbar alıp kurtarmaya gelen bir sahil güvenlik botuydu.

Kafamın içine zifiri karanlık çöktü. Deniz tüm bedenimi içerden işgal etti. Akciğerlerimin dibinde yayılmış olan son hava da dışarı sızdı. Kelle koltukta sürdürmeye çabaladığım bedenimin canlılığı aniden tak diye kesilmiş gibi oldu. Cesaretimin kırıldığını hissettim. Yıllar önce o gün, o denizde ağabeyim ve babam da böyle mi hissetmişti acaba? Aynı böyle anlamsızca mı kaybetmişlerdi hayatlarını?

Dalgalar vücudumu kapladı. Kollarımı ve bacaklarımı açarak çalkalanan dalganın üzerine uzandım. Tipi kesildi ve gökyüzü açıldı. Yıldızlar çok yakındı. Işığının alnıma değdiği an, esrarlı bir ses kulağıma fısıldadı.

Annem haklıydı.

Sondeyiş

O gece dün gibi capcanlı. Anılarım tıpkı bir belgeseldeki kadar ayrıntılı ve gerçekçi. Ölümün saatinin işlendiği tek bir an bulanık sadece. O zaman bilincimi kaybedip kaybetmediğim de belli değil. Hatırladığım şey, kafamı bir şeye tak diye çarpıp bilincimin yerine gelmiş olması. Gözümü açınca gördüm ki iskelenin bağlantı halatına asılı halde yüzüstü serilmiştim. Orada bulunan kadının cesedi gibi...

Deniz beyaz bir karanlıkla kaplıydı. Sis, yerle göğün ayırt edilemeyeceği kadar yoğundu. Lapa lapa yağan kar tipiye dönüşmekteydi. Ada Parkı'nın o tarafta polis arabasının sireni ısrarla çalıyor, denizin ilerisinde sahil güvenlik botları gidip geliyordu. Başımın yukarısındaki dalgakıranda da tepe lambalarının ışığı aralıksız volta atıyordu. Sadece iskele tamamen boştu. Ölümü sırtlanmış bir vaziyette, ıssız, soğuk ve karanlık hayatımın yamacına dönmüş sayılırdım.

Hayata geri dönüşümü kutlayacak zamanım filan yoktu. Bedenim dökme demirden yapılmış bir zırh kadar ağırdı. Onu sudan çıkarmak hiç kolay olmadı. Görüş alanım bulanık için körden farksız durumdaydım ve kollarımla bacaklarımda his yoktu. Ağzımda dişlerim takır takır birbirine çarpıyor, vücudumda donan eklemler kütürdüüyordu. Her nefes aldığımda hava bıçak gibi boğazımı kesiyordu. Kulaklarımda sürekli aynı söz dolanıp durmaktaydı. Annem haklıydı.

Bulanık görüş açımda onlarca parçaya bölünmüş zamanın

parçaları ağır ağır aktı. Dudaklarımı ısırıp çan kulesine doğru koşar adımlarla giden ben, orada dur diye bağırarak sürekli çanı çalan ağabeyim, korkuluğun üzerine sıçrayarak ağabeyime bir yumruk atan ben, çanın halatını tutmuş halde sendeleyerek ağabeyim, sendeleyerek ağabeyimi ayağıyla tekmeleyen ben... Elinde sallanan çanın halatı ile bir parabol çizerek uçurumdan aşağı düşen ağabeyimle ağzını kocaman açarak onu yutan denizi, dalgalara kapılıp bir inip bir çıkarak gözden uzaklaşan son görüntüsünü kımıldamadan izledim. O zaman ne düşündüğümü de net bir şekilde hatırladım.

Gülünç olma. Hayatta kalan kazanır.

İskeledeki sokak lambasının sarı ışığı dinlenme tesisine çıkan merdivenlerin korkuluklarına yansıyor. Hissiz ellerimle demir korkuluğu kavrayıp, büzüşen ciğerimle güçlü bir nefes alarak ve donan ayaklarımı sürüyerek merdivenleri çıktım. Yüksek irtifadan dolayı rahatsızlanmış vaziyette Himalayalara çıkmak gibi acı vericiydi. Kafamın üzerindeki Yong Amca'nın *hoddog* dükkânı en az Plüton gezegeni kadar uzaktı. Yine de dinlenmeden tırmandım. Beni hareket ettiren şey ne mucizenin ne de iradenin gücüydü. Tamamen bir sonraki adıma odaklanmanın basit gücünden ibaretti.

Son basamağa adım atıp dalgakıranın üzerine çıktığımda karşımda ışıkları kapalı olan *hoddog* dükkânı vardı. O arada dükkânı kapatan Yong Amca'ya minnettardım. O an yolda araba ya da insan yoktu ve bu küçük şansımın etkilendim. Uyluğumdaki bandı açıp maket bıçağını çıkararak dükkânın arkasını kaplayan muşambayı kestim. İçeri girince hemen nefes alışverişim rahatladı. İçime bir güven geldi. Tanrı'nın isteğine göre sonuna kadar hayatta kalacak gibiydim.

Vagon şeklindeki dükkânın tavanını oluşturan ahşap çerçeveyi karıştırarak silah şeklindeki uzun çakmağı buldum. Tetiği çekince çıkırt sesiyle birlikte yandı. Loş bir ışıktı ama önüm aydınlandı ve gözüme, vücudumu silebileceğim bir şey-

ler çarptı. Yong  Amca'nın genelde elini silerken kullandığı havlu mu toz bezi mi belirsiz bir şey ahşap çerçevenin bir köşesinde asılıydı. *Hoddog* satıcısı üniforması da her zamanki yerinde asılıydı.

Aceleyle başımı ve vücudumu sildikten sonra üniformayı alıp giydim. Kapitone pantolon ve kapitone mont, kulaklarımı kapatan y n bir bere, maske, kısa lastik çizme, çizmenin içindeki kalın y n da cılık çoraplarına varana kadar... Kıyafetler genel itibariyle kısıydı ama tarz falan d   necek durumda değildim. Minnettar hissediyordum.

Bilinçsizce titreyen bedenimi sürükleyerek Ansan'a giden ekspres otobüse bindim. O geceyi Ansan'daki bir Kore saunası *cimcilbang'*da geçirdim. Sıcak suda üzerimdeki tuzu yıka-yıp, saunada ter atıp, yerden ısıtma sayesinde sıcakık zeminde kısa ama derin bir uyku uyudum. Ertesi gün  afak vaktinde Goan myon  İstasyonu'ndan Mokpo trenine bindim. On iki saat sonra karides avına çıkan bir teknede geçici mürettebat olup denize a ıldım. Bundan sonra bir yıl boyunca denizlerde dola tım. Teknenin altında uyuyarak, yemek veya temizlik yaparak ve karides yakalamaya yardım ederek tabiri caizse "kölelik hayatı"na devam ettim. Yarısı kendim yarısı başkasıydı.

Hecin ile ilgili duyduğum tek haber trendeyken YTN haberlerinde dinledi im kadarıydı. Ceset ve araba sahil güvenlik tarafından bulunmuş. Boynu emniyet kemerine takılı kalmış bir vaziyette son ana kadar çıkmak için  abaladı ına dair izler varmış. Dönüp arkama baktı ım son ana kadar Hecin karanlıkta tek başına  ırpınmı  olmalıydı.

Haberleri, tahminimden daha sakın bir ruh haliyle dinledim. So ukkanlı şekilde, ruhsuzca o görüntüyü hayal ettim. Ancak bo azımın derinlerinde bir yere takılmış sıcak bir kütle bir türlü kaybolmadı. Israrla bana eziyet eden baş ağrısı gibi uzunca bir süre kalarak acı çektirmeye devam etti.

Bizim ne tür bir ilişkimiz vardı? Aramızda ne vardı? Benim açımdan bunu bilmem hâlâ mümkün değildi. Bariz olan tek bir şey vardı. Ben ve Hecin, bizim ilişkimizin sorgulanmaması gerektiği... Ben evden biraz daha erken ayrılıyordum veya Hecin biraz daha geç öğrenmiş olsaydı buna gerek kalmayacaktı.

Bundan sonrasında ne Hecin ile ilgili bir haber ne de soruşturmayla ilgili bir şey duydum. Teknede elbette bir radyo vardı ama oturup da haber dinleyecek durumda değildim. Doğduğumdan beri ilk kez hayat mücadelesi ile meşguldüm. Yaşamak için tüm enerjimi ortaya döktüm. Bu sayede hayatta kalarak tekrar karaya ayak bastım. Bu sabah saat 7 sularıydı. Cebimde şimdiye kadar geçirdiğim kölelik hayatı sayesinde aldığım birkaç kuruş vardı.

İlk önce hamama gittim. Tam bir yıl aradan sonra. Yıkınamam da, tıraş olmam da, aynaya bakmam da, yüzüme bir şeyler sürmem de, yeni kıyafet, yeni şapka, yeni spor ayakkabı almam da, karanın yemeğini yemem de, Hecin'in sevdiği filtre kahveyi içmem de. Daha sonra gittiğim yer civardaki internet kafeydi. Kendini bilgisayar oyunlarına kaptıran oyuncuların arasına oturup bir yıl önceki haberlere eksiksiz baktım.

Bu olay "usturalı cinayeti vakası" olarak dünyada gündem olmuştu. Suçlu olduğu düşünülen Hecin'den ismi yerine "kasap" diye bahsediliyordu. Polis, "Kendisini evlat edinen annesi ve annesinin kız kardeşini, yoldan geçen bir kadını öldürdükten sonra, erkek kardeşini dahi öldürüp yurtdışına kaçmaya çalışırken başarısız olarak intihar etti" sonucuna varmıştı. Bu gibi sonuçlara varılırken ellerinde birkaç kanıt vardı. Hecin'in kot pantolon cebindeki ustura, çatı katındaki çardak masasında bulunan *Özel Ders* yazılı mont, annemin kredi kartıyla rezerve edilmiş Rio de Janeiro uçak bileti... Dahası beni pestilim çıkacak kadar dövüp ellerimi bağla-

arak arabaya bindirdikten sonra Ada Parkı'na götürdüğüne şahitlik eden bir komşu bile vardı. Ölen kişiyle ilgili bir şey yoktu ve kanıtlar tamamen Hecin'i gösteriyor sayılırdı.

Arabada onunla birlikte olan kardeşi, genç Y.H. Bey'in kayıp olduğu düşünülüyordu. Üç gün boyunca arama kurtarma çalışmaları yapılmıştı ama kıyafetten başka bir şey bulunamamıştı. Profesyonel yüzücü olduğum konusuna değinilerek hayatta kalmış olma olasılığım göz önünde bulundurulmuş olsa da bunu kanıtlayacak bir ipucu veya görgü tanığı son ana kadar çıkmamıştı.

O zaman yaşanan şoku yansıtırcasına yalnızca birkaç gün boyunca yüklenen haber sayısı yüzlerceydi. Her habere binlerce yorum yapılmıştı. İfadeler farklıydı ama genel olarak özünde "nankör evlatlığa sahip çıkılmamalı" şeklindeydi. Haber sitelerini kapattım. Öyle ya da böyle, ben denizlerde dolaşırken muhtemelen olayın şoku insanların kafasından silinmiştir. Doğal olarak Y.H. Bey'in akıbetine ilişkin merak da unutulmuştur.

Bilgisayarı tam kapatacakken tekrar e-posta portalına girdim. Hecin'in adresini ve şifresini hatırlamak pek de zor olmadı. Gelen kutusunda yüzlerce okunmamış mesaj birikmişti. Çoğu sigorta şirketi, alışveriş merkezi ya da film yapım şirketlerinden gelen reklam mesajlarıydı. Yirmi kadar sayfa geriye gittikten sonra bir yıl önce bu zamanlarda A havayolunun gönderdiği e-postayı buldum. Ekinde Rio de Janeiro uçuşu elektronik bileti vardı.

YOLCU ADI (Passenger Name): HECİN GİM

REZERVASYON NUMARASI (Booking Reference): 1967-3589

BİLET NUMARASI (Ticket Number): 1809703202793

Hecin e-postayı açmamıştı. Gerçi evden çıkmadan önce açacak fırsatı olmamıştı. Evden çıktıktan sonrasında ise aç-

ması mümkün olmadı. Eğer o zaman Hecin'in son halini görebilseydim, son kez vedalaşabilseydim, tabii ki ben de bu e-postayı açmayacaktım. Hecin'e asla ulaşamayan bu Noel hediyesi geçen bir yıl boyunca bilinçaltımın derinliklerinde bir mih gibi çakılı kalmıştı. Denizlerde dolaştığım sayısız gece boyunca Hecin ve benim dileklerimizle ilgili düşündüm. Eğer o gün Hecin gitmeme razı olsaydı nasıl olurdu? Hecin, Noel'i Rio'da geçirebilir miydi?

Gitmeme razı olmaması sayesinde kendi dileğimi tek başıma gerçekleştirdim. Her ne kadar bir yat değil de karides avlama teknesi de olsa, günbegün ölecek kadar yorgunluktan bitap düşmüş de olsam en azından içim rahattı. Çünkü bu sabah limana inene kadar akılsız bir yaratık gibi yaşamıştım. Dünyaya dönmesine dönmüştüm ama tekrar bir insan olarak yaşayıp yaşayamayacağımı bilmiyorum. İnsanların arasında yaşayıp yaşayamayacağımı da.

E-postayı kapatıp internet kafeden çıktım. Kalacak bir yer bulmak için rasgele yürümeye başladım. Yol ıssız, aralık gecesi kasvetli, deniz ise pusluydu. İleride sisin içinde birisi hafif adımlarla yürüyordu. Ayak sesleri duyuluyordu. Denizden esen tuzlu rüzgârla birlikte burnuma kan kokusu geldi.

